

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NORA
ROBERTS

BÜYÜLÜ ÖLÜM

sereniti

©psilon®

Çıplak Ölüm, Görkemli Ölüm, Ölümsüz Ölüm ve Mutlu Ölüm'ü takip eden Büyülü Ölüm, Nora Roberts'ın 2058'de geçen, Eve Dallas Polisileri dizisinin beşinci kitabı. Heyecanlı bir cinayet romanı olmasının yanında, okurların merakla izlediği Eve-Roarke aşkını anlatmaya devam ediyor.

Teğmen Eve Dallas, bir meslektaşının ölümünü gizlilik içinde soruşturabilmek için profesyonelliğini, vefa duygusunun ve dostluklarının önünde tutmak zorunda kalmıştır.

Ancak bahçe kapısının önüne bir ceset bırakılınca, bu uyarının kişisel olduğuna inanır ve eşi Roarke ile birlikte, meslek hayatının en tehlikeli cinayetler zincirinin içinde bulur kendini. Attığı her adım, onu kendi doğrularını sorgulamaya ve kötülüğün en baştan çıkarıcı şekliyle yüzleşmeye itecektir.

sereniti

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**.com.tr

BÜYÜLÜ ÖLÜM

BUYULU OLUM

Orijinal Adı: Ceremony In Death

Yazarı: Nora Roberts

Genel Yayın Yönetmeni: Tanju Anapa

Çeviri: Ayşegül Özkan

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Hediye Boran

Film-Grafik: Ebru Grafik

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası

Çiftehavuzlar Yolu

Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa

Tel: (0212) 674 97 23

1. Baskı: Nisan 2006

ISBN: 975 331 857-X

© 1997 Nora Roberts

Berkley, New York

Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. 24/4 34437 Taksim/İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 47 29

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Genel Dağıtım:

Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:7

Kâğıthane/İstanbul

Tel: 0212.220 57 70 pbx Faks: 222 61 55

İnternet adresi ve on-line alışveriş: www.yenisayfa.com

BÜYÜLÜ ÖLÜM

Nora Roberts

(J. D. Robb)

Çeviri
Ayşegül Özkan

 epsilon®

"Cennette ve dünya üzerinde Horatio, senin hayal edebildiğinden çok daha fazlası mevcut. "

Shakespeare

"Şeytana saygı göstermeyebiliriz, çünkü bu çok saçma olurdu, ama onun yeteneklerine saygı duyabiliriz en azından. "

Mark Twain

sereniti

BİRİNCİ BÖLÜM

Ölüm Eve'in etrafını sarmıştı. Gündüzleri ölümle yüzleşiyor, geceleri rüyasında ölüm görüyordu. Hep ölümle yaşamıştı; sesini, kokusunu, hatta dokusunu biliyordu; ölümün karanlık ve zeki gözlerine hiç tereddütsüz bakabiliyordu. Ölüm becerikli bir düşmandı ve Eve bunu çok iyi biliyordu. Bir tereddüt, bir göz seğirmesi dengeyi bir anda kaydırıp, değiştirebilir, ölüm her an kazanabilirdi.

On yıllık polislik geçmişi bile Eve'i ölüme karşı güçlendirememişti. Teşkilatta geçen bunca yıl ölümü kabullenmesini sağlayamamıştı. Ölümün gözünün içine, soğuk çelikten bir savaşçı gibi bakardı.

Eve Dallas şimdi ölüme bakıyordu. Ve baktığı kişi kendi tarafından biriydi.

Frank Wojinski iyi ve sağlam bir polisti. Bazıları onun ağır adımlarla ilerlediğini söyleyebilirdi, ama Eve onun dost canlısı, sorumluluk sahibi bir adam olduğunu düşünmüştü her zaman. Frank ne NYPSD yemekhanesinde çıkan yemeğe benzeyen pislikten, ne göz yoran yoğun masa başı işlerden ne de, Eve'ye göre yaşlı -altmış iki- olmasına rağmen, hâlâ komiser muavinliğinde takılıp kalmış olmaktan şikâyet ederdi.

Tıknaz yapılıydı, saçlarının ağarıp seyreldesini doğal karşılamış, her şeyi kendi haline bırakmıştı. 2058 yılında, bir adamın vücudunu geliştirmemesi ve estetiğe yönelik desteklere başvur-

maması pek ender görülen bir durumdu. Şimdi ise, ziyaretçilerin görüşüne açık tabutunda, yaslı zambaklarla bezenmiş çelengiyle, huzur içinde uyuyan bir eski zaman keşişini andırıyordu.

Eve, Frank'in bir hayli zaman önce, bir milenyumun bitiminde dünyaya geldiğini ve yaşamını bir sonraki milenyumda sürdürdüğünü düşündü. Şehir Ayaklanmaları'nı görmüştü, ama birçok polisin aksine bunlardan hiç bahsetmezdi. Eve, Frank'in savaş hikâyeleri anlatmak için yaratılmış biri olmadığını düşündü. O daha çok çocukları ve torunlarından söz eder, onların en son fotoğraflarıyla hologramlarını gösterirdi etrafındakilere.

Kötü espriler yaparak spordan konuşmaktan hoşlanan; bol baharat ve turşu takviyeli soyalı sosislere zaafı olan bir adamdı.

Ardında büyük bir keder bırakan bir aile babasıydı, diye düşündü Eve. Aklına Frank Wojinski'yi tanıyıp da sevmeyen hiç kimse gelmiyordu.

Herkesin kocaman ve güçlü olduğunu düşündüğü kalbi bir anda durunca, yaşaması gereken hayatın ancak yarısını yaşamışken yalnız başına ölmüştü.

"Lanet olsun!"

Eve dönüp elini yanında durmakta olan adamın koluna koydu. "Üzgünüm, Feeney."

Adam başını salladı. Çökmüş gözleriyle perişan bir haldeydi. Tek eliyle kızıl saçlarını kaşıdı. "İş başında olsa daha kolay olurdu. Görev sırasında olsa kaldırabilirdim. Fakat kalbinin böyle duruvermesi... Böyle arenadaki maçı rahat koltuğunda izlerlerken gidi vermesi... Bunu kabullenmek zor, Dallas. Biradanım bu yaşta hayata veda etmesi beklenebilecek bir şey değil."

"Biliyorum." Elinden başka bir şey gelmediğinden, Eve kolunu Feeney'in omzuna dolayarak adamı oradan uzaklaştırdı.

"Beni Frank eğitti. Ben henüz çaylak bir polisken bana sahip çıktı. Beni asla hayal kırıklığına uğratmadı," dedi Feeney. Acı tüm vücuduna yayılmıştı sanki; gözlerinde donuk bir pırıltı vardı. Titrek bir sesle, "Frank hayatı boyunca kimseyi hayal kırıklığına uğratmadı," diye ekledi.

"Biliyorum," diye mırıldandı Eve, çünkü söylenebilecek başka bir şey kalmamıştı. Feeney'in her zaman sağlam ve güçlü

olmasına alışık olan Eve, onun bu aşırı kederli halinden kaygı duyuyordu. Feeney'i yas tutanların arasından çıkarttı. Odada, kederli aile fertlerinin sayısı kadar da polis vardı. Nerede polis ve ölüm varsa, orada kahve de bulmak mümkündür. Ya da böyle olması beklenir. Eve bir fincan kahve doldurup Feeney'e uzattı.

"Zihnimden atamıyorum bir türlü, olmuyor kabul edemiyorum." Uzun bir nefes verdi Feeney. Dayanıklı, ufak tefek, kederini buruşuk paltosu gibi açık açık taşıyan biriydi. "Hâlâ Sally ile konuşamadım. Karım onunla birlikte şu anda. Ben bunu bir türlü yapamadım."

"Olsun. Ben de konuşamadım onunla," dedi Eve. Yapacak hiçbir şey bulamayan Eve kendine de içmeyi asla düşünmediği bir kahve koydu. "Herkes çok sarsıldı. Frank'in kalp problemi olduğunu biliyordum."

"Kimse bilmiyordu," dedi Feeney alçak sesle. "Hiç kimse bilmiyordu."

Eve elini Feeney'in omzundan çekmeden aşırı kalabalık yüzünden fazlasıyla ısınmış olan odayı gözleriyle taradı. Tanıdık bir polisin görev anında ölmesi polisleri çok kızdırabilirdi, ama hedeflerine hırsla kilitlenirlerdi. Fakat ölüm aniden aralarına sızıp içlerinden birini devirince, suçu atabilecek kimse kalmıyordu. Ve tabii, cezalandırılacak biri de...

Eve odanın tamamında bir acizlik hissediyordu ki, bu kendisi için de geçerliydi. Kadere silahını çekemiyor, yumruğunu sallamıyordu insan.

Cenaze evinin sorumlusu, geleneksel siyah takımı içinde zarif bir görünüm sergiliyordu. Müşterileriyle aynı solgunluktaki yüzü ve ağırbaşlı bakışlarıyla ellerini sıvazlayarak etrafıyla ilgileniyordu. Eve, bu adamın yavan sözlerini dinlemektense cesedin yerinden doğrulup kendisine sırtımasın tercih edeceğini düşündü.

"Hadi gel, birlikte ailenin yanına gidip konuşalım tınlarla."

Bunu yapmak Feeney için çok zordu, ama başını sallayarak kabul etti ve dokunmadığı kahvesini kenara koydu. "Seni beğenirdi, Dallas. 'Bu çocukta çelik gibi bir yürek ve buna eşdeğer bir beyin var,' derdi bana sürekli. Eğer bir gün bir köşeye sıkıştırılırsa, arkasını kollayacak kişinin sen olmanı isterdi."

Bu sözler Eve'i şaşırttı ve sevindirdi, ama kederini de artırdı. "Benim hakkımda böyle düşündüğünü hiç fark etmemiştim."

Feeney, Eve'e baktı. İlgi çekici bir yüzü vardı genç kadının; güzelliği insanın kalbini hoplatacak türden değildi belki, ama çıkık elmacık kemikleri, ince kemikli yüzü ve çenesindeki gamzeyle ikinci bir kez dönüp baktırırdı kendine. Polislere özgü keskin ve tedbirli gözleri vardı. Feeney çoğu zaman onun gözlerinin koyu altın renginde olduğunu unuturdu. Aynı tondaki saçları kısa ve çok çabuk şekil verilebilecek şekilde kesilmişti. İnce uzun, biçimli ve sıkı bir vücuda sahipti.

Eve'i bir aydan kısa bir süre önce dövülmüş ve kan revan içinde gördüğü anı hatırladı Feeney. O berbat haline rağmen silahını hâlâ sımsıkı elinde tutuyordu.

"Frank senin hakkında böyle düşünürdü işte. Benim fikrim de aynı yönde." Feeney kamburlaşmış omuzlarını dikleştirdi. "Hadi gidip Sally ve çocuklarla konuşalım."

Kalabalığın arasından sıyrılarak koyu renk yapay ahşap kaplı, bordo perdeli odaya daldılar. Cenaze odası ufacık biryere sıkıştırılmış birçok çiçeğin kokusuyla bunaltıcı bir hale gelmişti.

Eve, cenazeyle çiçeklerin ve kırmızı örtülerin bağlantısını merak etti. Acaba bu alışkanlığın kökü hangi antik ayinden geliyordu ve neden insanoğlu bu ayini neden hâlâ sürdürmekteydi?

Eve kendi sırası geldiğinde, etrafa çiçek kokularının yayıldığı, çürümüşlüğü hatırlatan aşırı sıcak bir odada sevdikleri ve arkadaşları tarafından incelenmeyi istemeyeceğinden emindi.

Sonra birden, yanında acısını paylaşan, ona destek olan çocukları ve torunlarıyla duran Sally'yi gördü ve bu ayinlerin aslında geride kalanlar için olduğunu anladı. Ölüler bu tür şeylerle ilgilenme sınırını aşmışlardı.

"Ryan..." Sally, neredeyse peri elleri gibi ufacık ellerin uzatıp Feeney'in yanağına dokundu. Bir süre sessizce bu şekilde durdu; gözleri kapalı, yüzü solgundu.

Sally, inceliği, yumuşacık sesiyle Eve'de her zaman hayranlık uyandırmıştı. Bir polis eşi olarak kocasının işinin getirdiği stresi kırk yıldan uzun bir süredir yaşadığına göre, sinirleri çelikten olmalıydı. Şimdi ise... Bir kolye zincirine takıp boynuna astığı,

kocasının yirmi beşinci yıl NYPSD onur yüzüğü, düz siyah elbisini tamamlıyordu.

Bir başka ayın, diye düşündü Eve. Bir başka sembol.

Sally, "Burada olduğun için teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Onu özleyeceğim. Hepimiz onu özleyeceğiz." Feeney beceriksizce Sally'nin sırtını sıvazladı ve geriye çekildi. Keder boğazına dayanmış, onu boğuyordu. Bunu yutmak sadece soğuk ve ağır bir şekilde midesine oturmasına sebep oldu. "Biliyorsun, eğer yapabileceğim herhangi bir..."

Dudakları hafifçe bükülen Sally, "Biliyorum," diyerek Feeney'in elini teselli edercesine sıkı ve hemen Eve'e döndü, "Geldiğin için teşekkür ederim, Dallas," dedi.

"O iyi bir adamdı. Sağlam bir polisti."

"Evet, öyleydi." Sally övgüyü onaylayarak gülümseyebildi. "Frank hizmet etme ve koruma mesleğinden gurur duyardı. Kumandan Whitney ve karısı da buradalar ve Şef Tibbie da... Ve dahabirçoğu..." Sally odaya genel bir bakış attı. "Birçok kişi... O önemli biriydi, Frank önemli biriydi."

"tabii ki öyleydi, Sally," dedi Feeney, yüklendiği ayağını değiştirerek. "Sen... ölen polis yakınları için olan fonu biliyorsun..."

Sally tekrar gülümseyerek, Feeney'in elini sıvazladı. "Biz iyiyiz, endişelenme. Dallas, ailemle şahsen tanıştığınızı zannetmiyorum. Teğmen Dallas, kızım Brenda."

Eve elini sıkarken Frank'in kızını inceledi. Brenda kısa boylu, yuvarlak hatlıydı. Koyu renk saçlar ve gözler, biraz büyükçe bir çene... Babasından alınıştı bunları.

"Oğlum Curtis."

Elleri ince kemikli ve yumuşaktı; gözleri kuru fakat kederden sersemlemiş.

"Torunlarım."

Beş kişiydiler; en küçükleri sekiz yaştan biraz üstünde, üstü çillerle kaplı, ucu kalkık basık burunlu bir oğlandı. Ulaklık Eve'i süzerek sordu. "Neden silahın üzerinde?"

Söylenen söze şaşırın Eve, hemen ceketini dışarıdan silahı

görölmeyecek şekilde çekiftirdi. "Polis merkezinden geldim. Eve gidip üstümü değiftirecek zamanım olmadı."

"Pete!" Curtis yüzünü buruşturarak Eve'e özür dilermiş gibi bir bakış attı. "Teğmeni rahatsız etme."

"Eğer insanlar kişisel ve manevi güçlerine konsantre olabilselerdi, silahlara ihtiyaç kalmazdı. Ben Alice."

İncecik sarışın bir kız öne çıkmıştı. şok edici bir güzellikeydi, ama böyle sıradan sayılabilecek bir aileden yetişmesi, onu daha bir göz kamaştırıcı kılıyordu. Gözleri tatlı, rüya gibi bir maviydi; boyasız dudakları dolgundu. Açık bıraktığı düz ve parlak saçları siyah elbisesinin omuzlarına dökölüyordu. Beline kadar uzanan ince gümüş bir zincirin ucunda gümüş bordürlü siyah bir taş vardı.

"Alice, çok abartıyorsun..."

Kız soğuk bir şekilde başını çevirip geride duran on altı yaşlarındaki oğlana baktı, ama ellerini yuvalarını koruyan zarıfkuşlar gibi siyah taşın etrafında tutmaya devam etti. "Bu da erkek kardeşim Jamie," dedi ipek gibi bir ses tonuyla. "Dedem bana sizden söz etmişti, Teğmen Dallas."

"Bunu duymaktan onur duydum."

"Kocanız bu gece sizinle değil mi?"

Eve kaşını kaldırdı. Bu sırf keder değil, diye düşündü, ayrıca küştahlık da eriyor ve bunu saklamıyor da... Bu kız bir şeyin peşinde, ama ne olabilir ki bu?

"Hayır, burada değil." Bakışlarını tekrar Sally'ye çevirdi. "Eşim de size taziyelerini bildirmemi istedi, Bayan Wojinski. şu anda dünya planeti dışında kendisi."

Alice, "Böylesine özveri gerektiren, zor hatta tehlikeli bir kariyeri sürdürürken Roarke gibi bir adamla birlikte yaşamak çok aşırı bir konsantrasyon ve enerji istiyor olmalı," diye söze karıştı. "Dedem, sizin bir araştırmayı başlattıktan sonra asla peşini bırakmadığınızı söyledirdi. Doğru mu bu, Teğmen?"

"Eğer peşini bırakırsan, kaybedersin. Ben kaybetmekten hoşlanmam." Eve gözlerini kaçırmadan Alice'in garip bakışlarına karşılık verdi ve ani bir hareketle eğilip Pete'in kulağına, "Ben daha ömez bir polisken, dedenin bir adamı on metreden lazerle

indirdiğini görmüştüm. O en iyisiydi," diye fısıldadı ve daha doğrulmadan, Pete'in yüzünde belirip kaybolan bir gülümsemeyle ödüllendirildi. "Onu hiç unutmayacağız, Bayan Wojinski," dedi Eve, elini uzatarak. "O hepimize çok şey ifade eden biriydi."

Geri çekilirken Alice, Eve'in kolunu yakalayıp, yanına yanaştı. Eve genç kızın elinin belli belirsiz titrediğini fark etti. "Teğmen, sizinle tanışmak çok ilginçti. Geldiğiniz için teşekkürler."

Eve başını sallayarak kalabalığın arasına karışırken, elini dikkatlice ceketinin cebine soktu ve parmakları Alice'in cebine sokuşturduğu ufak kâğıda değdi.

Eve'in oradan kaçması otuz dakikayı buldu. Notu çıkartıp okumak için dışarı çıkıp arabasına binmeyi beklemişti.

"Benimle yarın gece yarısı buluş. Aquarian Club.

KİMSEYE SÖYLEME. Artık senin hayatın da tehlikede. "

İmza yerinde, kalın bir çizginin genişçe bir dairenin içerisinde geçerek bir çeşit labirent oluşturduğu bir şekil vardı. Bu not merakım uyandırdığı kadar rahatsız da etmişti Eve'i. Notu cebine soktu ve evine doğru yola çıktı.

Polis olduğu için, gölgeler arasında gölgeden zor ayırt edilebilen, siyahlara bürünmüş karaltıyı fark etmişti. Ve yine bir polis olduğu için, izlendiğini biliyordu.

Roarke'un evde olmadığı zamanlar Eve ev boşmuş gibi davranmayı tercih ederdi. Roarke'un uşağı Summerset de, Eve de birbirlerinin varlıklarını görmezden gelmek için ellerinden geleni yaparlardı. Ev kocamandı, odalardan oluşan bir labirentti adeta ve bu sayede birbirlerinden sakınmaları kolay oluyordu.

Geniş antreye adımını attıktan sonra, yıpranmış deri ceketini kasten tirabzanın başına astı, çünkü bunu gören Summerset'in kızgınlıktan dişlerini gıcırdatacağını biliyordu. Evin zarafetini bozacak her şey onu delirtirdi. Özellikle de bu şeyin Eve'e ait olması.

Merdivenleri çıktı, ama asıl yatak odasına gitmek yerine, kendine ait ofis süitine yöneldi.

Eğer Roarke bu gece düşündüğü gibi dünya dışında olacaksa, Eve geceyi yatak yerine kendi rahatlatma koltuğunda geçirmeyi tercih edecekti.

Yalnız başına yattığında sık sık kötü rüyalar görüyordu.

Son gelen dokümanlarla görselleri incelerken yemek yiyecek vakit bulamamıştı. Çavdar ekmeği ve gerçek Virginia jambonuyla yapılmış bir sandviç söyledi. Üstüne bir de hakiki kafeinli kahve ekledi. Oto-Aşçı yemekleri teslim ettiğinde, Eve kokuları oburca ağır ağır içine çekti. İlk lokmayı ısırırken gözlerini kapatarak bu mucizevi tattan büyük bir zevk aldı.

Yapay yiyecekler ya da yan ürünler yerine, gerçek et sağlayabilen bir adamla evli olmanın kesinlikle belirgin avantajları vardı.

Merakını gidermek için, masasının başına geçti ve bilgisayarı çalıştırdı. Jambonu yuttu ve hemen arkasından kahvesini yudumladı.

"Alice, soyadı bilinmiyor, kişiye ait tüm mevcut bilgiler. Annesi Brenda, kızlık soyadı Wojinski, anneannesi ve dedesi Sally ve Frank Wojinski."

İşlem yapılıyor...

Eve parmaklarını masada tıkırdattı, bilgisayar çıktısını alıp okurken yemeğini silip süpürdü.

Kişi: Alice Lingstrom, Doğum Tarihi: 10 Haziran 2040. Jau Lingsfrom ve Brenda Wojinski'nin ilk çocuğu ve tek kızı, annesi babası boşanmış. İkametgâh: 486 Batı Sekizinci Cadde, Blok 48, New York Şehri. Kardeşi: James Lingstrom, Doğum Tarihi: Mart 22, 2042. Eğitim, lise mezunu, iki dönemi üniversite: Harvard. Ana dal: Antropoloji, Yan dal: Mitoloji. Üçüncü dönemde erteletmiş. Halen memur olarak, Spirit Quest'te (Ruh Arayışı) çalışmakta - 228 Batı Onuncu Cadde, New York. Medeni hali: Bekar.

Eve dilini dişlerinin arasında gezdirdi. "Adli sicil kaydı?"

Sicil kaydı temiz.

Eve, "Çok normal görünüyor," diye mırıldandı. "*Spirit Quest*"le ilgili bilgiler."

Spirit Quest. Wicca dükkânı ve danışma merkezi, sahipleri Isis l'aige ve Charles Forte. Üç yıldır Onuncu Cadde 'de buhm-

inakla. Yıllık brüt geliri yüz yirmi beş bin dolar. Lisanslı rahibe, şifalı ot uzmanı, sitede hipnoterapist diye kayıtlı.

"Wicca mı?" Eve burnundan nefes vererek arkasına yaslandı. "Cadılık işleri filan mı? İnanmıyorum! Ne tür bir saçmalık bu?"

Wicca, hem din hem de bir zanaat olarak kabul edilir ve antik, doğa-bazlı bir inançtır, bu...

"Durdur!" Eve oflayarak nefes verdi. Büyücülüğe dair bir açıklama aramıyordu, onun yerine kaya gibi sağlam bir polisin torunununbüyü yapmaya ve sihirli kristallere inanmasının nede-nini bilmek istiyordu.

Ve tabii ki torunun kendisiyle gizlice buluşmayı istemesinin nedenini de...

Bunu öğrenmenin en iyi yolu, yirmi dört saat kadar sonra *Aquarian Club*'ta boy göstermekti. Notu çalışma masasının üzerine bıraktı. Çok saygı duyduğu bir adamın akrabası tarafından yazılmamış olsaydı kolayca yok sayabilirdi bu notu.

Ve tabii gölgelerin içinde saklanan kişiyi görmemiş olsaydı. Bu kişi, her kim ise, kesinlikle görülmek istemiyordu, Eve bundan emindi.

Bitişikteki banyoya girdi ve soyunmaya başladı. Buluşmaya Mavis'i de götüremeyecek olması çok kötüydü. *A quartan Club*¹ ın kesinlikle arkadaşının takıldığı sokaklarda bir yerde olduğuna dair bir hisse kapılmıştı. Eve, kot pantolonunu bir tekmede kenara attı, öne doğru eğilip uzun gün boyunca gerilmiş olan kaslarını açtı. Ve önündeki uzun gecede neler olacağını merak etti.

Elinde çalışmaya devam etmesini gerektiren esaslı bir şey yoktu. Son cinayet soruşturması o kadar kabak gibi meydandaydı ki, Eve ile yardımcısı sekiz saatten kısa bir sürede raporu bitirip dosyalamışlardı. Belki bir iki saat bir şeyler izleyebilirdi. Veya Roarke'un silah odasından bir silah seçip aşağıya inebilir ve hologram programını çalıştırıp uykusu gelene dek birikmiş enerjisini harcayabilirdi. Eve onun otomatik saldırı tüfeklerini henüz hiç denememişti. Kent Savaşları sırasında bir polisin düşmanı nasıl alt ettiğini görmek ilginç olabilirdi. Duşa girdi, "lanı ve ritmik püskürt," diye emretti. "Yirmi derece."

Eve, elinde dişlerini geçirebileceği, tüm zihnini yöneltebile-

ceği bir cinayet soruşturması olmasını istiyordu. Öyle bir şey ki... Saçmalıyordu... Bu ne gülünç düşünceydi, böyle? Kendini yalnız hissediyor ve umutsuzca dikkatini dağıtabilecek bir şey arıyordu; oysa Roarke topu topu üç gün burada olmayacaktı.

Her ikisinin de kendine ait hayatları vardı, değil mi? Tanışmadan önce kendi hayatlarını yaşamaktaydılar; sonra da yaşamaya devam edeceklerdi. Her ikisinin işi de inanılmaz zaman ve dikkat istiyordu. İlişkileri yürümekteydi ve bu Eve'i hâlâ şaşırtmaya devam ediyordu, çünkü ikisi de bağımsız karakterlerdi.

Onu öylesine özlemişti ki. Kendinden nefret ederek başını duştan fışkıran suyun altına soktu ve suyun beynini dövmesine izin verdi.

Belinde gezinen eller yukarı doğru kayıp göğüslerini avuçladığında Eve irkilmedi bile. Fakat kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Eve erkeğinin dokunuşunu, o ince uzun parmakların verdiği hissi, geniş avuçlarının yapısını çok iyi biliyordu. Başını geriye doğru atıp, erkeği davetkârca boyun kıvrımına doğru yöneltti.

"Mmm... Summerset. Seni gidi vahşi seni."

Dişler etine girince Eve kıkırdadı; arkasından başparmakların sabunlu göğüs uçlarına hafifçe değmesiyle inledi.

"Onu kovmayacağım." Roarke bir elini Eve'in vücudunun aşağılarına doğru kaydırdı.

"Bir kez denemeye değerdi. Erken..." Erkek parmaklarını ustaca Eve'in içine soktu, kaygan ve ıslaktı. Genç kadın kasıldı, inledi ve aynı anda boşaldı, "...döndün," soluğu ağzından patlar gibi çıkarken bitirdi sözünü. "Tanrım!"

"Diyebilirim ki, tam zamanında gelmişim." Genç adam onu kendine çevirdiğinde, Eve hâlâ titriyor, kirpiklerini kırparak gözüne kaçan suyu atmaya çalışıyordu. Roarke genç kadının dudaklarına uzanıp özlemle, uzun uzun öptü.

Bitip tükenmek bilmeyen eve dönüş uçuşunda hep Eve'i düşünmüştü. Sadece ve sadece buydu aklında olan; dokunmak, tatmak ve biraz önce yapmış olduğu gibi nefesini kesmek. Ve... işte buradaydı Eve... çıplak ve ıslak, titreyerek erkeğini bekliyordu.

Eve'i köşeye sıkıştırdı, kalçasından tutup, yavaşça ayaklarını yerden kesti. "Özledin mi beni?"

Kalbi küt küt atıyordu Eve'in. O birkaç santim ötesinde durmuş, içine girmek, onu doldurup yok etmek üzere bekliyordu. "Hayır, özlemedim... Gerçekten."

"Pekâlâ, o zaman.." Roarke karısının çenesinden hafifçe öptü. "Huzurlu bir şekilde duşunu tamamlamana izin vereyim."

Göz açıp kapayıncaya kadar, Eve bacaklarını Roarke'un beline doladı, sertçe ıslak saçlarından yakaladı. "Hele bir dene dostum, kendini ölü bulursun."

"Kendimi korumak için gerekeni yapıyorum o zaman." Her ikisine de işkence etmek için, ağır ağır girdi onun içine ve gözlerinin donuklaşmasını izledi. Ağzı Eve'in ağzıyla buluştuğunda onun hafif nefesi içini titretti.

Sevişmeleri ağır, ıslak ve her ikisinin de beklediğinden daha duyarlıydı. Uzun ve sessiz bir iç çekmeyle doruk noktasına ulaştılar. Eve dudaklarını Roarke'unkilere bastırırken, "Evine hoş geldin," diye fısıldadı.

Şimdi onu görebiliyordu, o sersemletici mavi gözler, hem bir aziz hem de bir günahkâra ait o yüz, lanetlenmiş bir şairin ağzı... Suyun altında dalgalanmakta olan simsiyah, parlak saçlarının ucu hemen göze çarpmasa bile şaşırtıcı şekilde güçlü kaslarla sarılmış geniş omuzlarına değişiyordu.

Kocasının bu periyodik ve kısa süreli seyahatlerinden sonra, ona baktığında daima ummadığı şeyler hissederdi Eve; onun kendisini sadece istemekle kalmayıp sevdiği gerçeğine alışabileceğim düşünmeye başlamıştı.

Parmaklarıyla erkeğinin gür siyah saçlarını tararken gülümseyordu.

"Olympus Resort'ta her şey yolunda mı?"

"Düzeltilmeler ve bazı gecikmeler var, ama başa çıkılamayacak bir durum söz konusu değil." Komplike uzay istasyonunun üzerindeki dinlenme ve eğlence merkezi planlandığı şekilde açılacaktı, çünkü Roarke asla daha azma razı olmazdı.

Roarke duş püskürtücülerine kapanma emrini verdi, ardından bir havlu alıp Eve'in vücuduna sardı. Tercih Eve'e kalsa kurutucu bölümünü seçerdi. "Ben yokken niye burada zaman geçirdiğini anlamaya başlıyorum. Ben de Kral Dairesi'nde uyuyamıyorum."

İkinci bir havlu alıp Eve'in saçlarını kuruladı. "Sensiz çok ıssız oluyor."

Eve kocasının artık çok yakından tanıdığı vücut çizgilerini kendi teninde hissetmek için bir süre ona yaslandı. "Her geçen gün biraz daha ahmaklaşıyoruz."

"Ben umursamıyorum. Biz İrlandalılar çok duygusalızdır."

Roarke sabahlıklarını almaya giderken, bu sözü duyan Eve sırtıttı. Sesinde bir İrlanda müziği havası olabilirdi, ama Roarke'un duygusal bir insan olduğunu kabul edebilecek herhangi bir iş arkadaşı ya da düşmanı olduğundan kesinlikle kuşkusu vardı Eve'in.

Roarke, "Yeni yara bere yok," dedi ve sonra Eve'in kendi başına halletmesine fırsat vermeden ona sabahlığını giydirdi. "Bundan sakın birkaç gün geçirmiş olduğunu algılıyorum."

"Büyük bir kısmı öyleydi. Lisanslı bir eskortla ilişki halindeyken aşırı uyarılan bir adamla uğraştık. Seks yaparken ölene kadar boğazını sıkmış kadının." Eve sabahlığının önünü bağladı ve saçında kalan son damlaları da eliyle silkeledi. "Adam önce korkup kaçtı." Ofise girerken omuzlarını oynattı. "Ardından kendisiyle hesaplaşıp birkaç saat sonra teslim oldu. Savcı durumu kasıtsız adam öldürme olarak yorumladı. Görüşme ve rapor yazım işini Peabody'ye verdim."

"Hınm." Roarke oymalı bir kabine gidip şarap çıkardı ve birer kadeh doldurdu. "Sakinmiş demek ki."

"Evet. Bu gece de cenazeye gittim."

Roarke'un kaşları hafifçe çatıldı ve düzeldi. "Ah, evet, bahsetmiştin. Özür dilerim saha eşlik edecek kadar erken gelemedim."

"Feeney çok kötü etkilendi bu durumdan. Frank aktif görev sırasında ölmüş olsa durum daha kolay kabul edilebilirdi."

Bu sefer Roarke'un kaşları havaya kalktı. "Görev arkadaşının gece rahat yalağında ölmesi yerine vurularak hayatını kaybetmesini mi tercih ederdin sen de?"

"Sadece bunu kabullenmem daha kolay olurdu, hepsi bu." Eve kaşlarını çatarak şarabına baktı. Kendisi için de hızlı ve vahşi bir ölümü tercih ettiğini Roarke'a söylemenin akıllıca olmadığı düşündü. "Bununla beraber, garip bir durum var. Frank'in

ailesiyle tanıştım. En büyük kız torunu garip bir yol seçmiş kendine."

"Nasıl yani?"

"Konuşma şekli ve eve geldikten sonra ulaştığım ona dair bilgiler çerçevesinde..."

Roarke meraklanarak şarabından bir yudum aldı. "Kız hakkında araştırma mı yaptın?"

"Sadece bir göz gezdirdim. Bana şunu vermişti de..." Eve masasına yürüdü ve notu aldı.

Roarke bakıp fikrini söyledi. "Dünya labirenti."

"Ne?"

"Şu sembol. Kelt işi."

Eve kafasını sallayarak daha yakından bakmak için yaklaştı. "Sen de en acayip şeyleri bilirsin."

"Yok, çok da acayip değil. Kökenim Keltler'den geliyor ne de olsa. Antik labirent sembolü sihirli ve kutsaldır."

"Bak bu duruma uyuyor. Kız cadılıkla ya da onun gibi bir şeyle uğraşıyor. En üst kalitede eğitim almış; Harvard düşünsene... Fakat okulu yarıda bırakıp West Village dükkânlarından birinde, kristaller ve sihirli otlar satan bir mağazada çalışmaya başlamış."

Roarke parmak uçlarını sembolün üzerinde gezdirdi. Daha önce bunu ve benzerlerini görmüştü. Çocukluğunda Dublin'deki mezhepler, saldırgan çetelerden dindar pasifistlere kadar uzanırdı. Hepsi dini, cinayetlerinin özrü olarak kullanmışlardı tabii ki... Ya da öldürülme nedeni olarak.

"Seninle neden buluşmak istediğine dair bir fikrin var mı?"

"Yok. Belki de ruhumu okuyabileceğinden ya da benzeri bir konudan bahsedecek. Mavis de, onu cüzdan çalmaktan enselememden önce mistik bir dolandırıcılık işi yapıyormuş. Söylediği kadarıyla insanlar duymak istedikleri şeylerin söylenmesi karşılığında hemen her rakamı ödemeye hazırmış. Hatta duymak istemedikleri şeylerin söylenmesi karşılığında daha da fazlasını verilerini iş."

"Bu nedenle, dolandırıcılarla yasal firmalar neredeyse birbirlerinin aynıdır." Roarke gülümsedi. "Anladığını kadarıyla oraya gideceksin."

"Kesinlikle, sonuna kadar gideceğim."

ra koydu. "Ben de seninle geliyorum."

"İsteddiği..."

"İsteddiği merhamet o kızın." Öyle ya da böyle istediğini eksiksiz almaya alışmış bir adamdı. Şarabını yudumladı. "Senin yolundan uzak duracağım ama seninle geliyorum. *Aquarian Club* normalde zararsız bir mekândır, fakat her zaman araya sızmış kötü unsurlar olur."

"Kötü unsurlar benim hayatımı oluşturuyor," dedi Eve düşünceli bir şekilde. Sonra kafasını kaşıyarak sordu, "Sen... Yani... Şey... *Aquarian Club* senin değil, yanılıyor muyum?"

"Hayır," dedi adam gülümseyerek. "İster misin peki bunu?"

Eve güldü ve kocasının eline uzandı. "Gel buraya. Yatakta içelim bunları."

Seks ve şarapla rahatlamış olarak, Roarke'a sarılıp huzurlu bir uykuya daldı Eve. Bu nedenle sadece iki saat sonra aniden uyandığında, kendisini tamamen uykusunu almış gibi hissedince şaşırdı. Her zaman gördüğü kâbuslar bu sefer yoktu. Terör, acı, soğuk ve nemli terden eser yoktu. Zinde olmasına karşın, kalbi hâlâ tamamen sakinleşmemişti. Sessizce yatmayı sürdürdü, yatak odasının camlı tavanından gökyüzüne bakarak, yanında yatan Roarke'un hafif, düzenli soluklarını dinledi.

Döndü, yatağın ayak ucuna göz attığında karanlıkta parıltıyan gözlerle karşılaşınca neredeyse çılgık atıyordu. Sonra ayak bileklerinin üzerindeki ağırlığı tanıdı. *Galahad*, diye düşündü ve gözlerini o yöne çevirdi. Kedi odaya girip yatağa sıçramıştı. Kendi kendine, buydu beni uyandıran, dedi. Hepsi bu.

Yeniden uyumak üzere kendi tarafına döndü ve Roarke'un uykusunda kolunu sırtına attığını hissetti. İçini çekerek gözlerini kapattı, erkeğine sokuldu.

Uykulu uykulu, sadece kediymiş, diye düşündü.

Fakat monoton sesli bir şarkı duyduğuna yemin edebilirdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Boğazına kadar kâğıt işine gömüldüğü sabah saatlerinde, Eve gece yaşadığı o garip deneyimi unutmuştu. New York şehri ağustosun başlarındaki bu yumuşak ve ılık havadan ve güneşin varlığından memnun görünüyordu. Eve birkaç saatini ofisini derleyip toparlamak için ayıracaktı. Daha da iyisi, bu derleyip toparlama işini Peabody'ye devredecekti.

Peabody, "Dosyaların nasıl bu kadar karmakarışık olabiliyor?" diye sordu. Ağırbaşlı, köşeli yüzü, derin bir hayret ve hayal kırıklığı yansıtıyordu.

"Her şeyin yerini biliyorum," dedi Eve. "Senden de her şeyi hâlâ yerlerini bileceğim, ama aynı zamanda o yerde olmalarının mantıklı bir nedeni olacak şekilde yerleştirmeni istiyorum. Zor bir görev mi bu, memur hanım?"

"Üstesinden gelirim." Peabody iç geçirerek başını memnuniyetsizce iki yana salladı ve Eve'in arkasından. "Efendim..." diye mırıldandı.

"İyi. Ve bir daha arkamdan başını sallama. Eğer eşyalar biraz dağınıksa, bunun sebebi çok yoğun bir yıl geçirmiş olmam. Yılın son çeyreğindeyiz ve ben senin eğitmeninim; bu nedenle bu işi sana aktarmayı uygun gördüm." Eve döndü ve hafifçe sırtıttı. "Umarım ki, Peabody, sen de bir gün altındaki birine böyle boka görevler verirsin."

"Bana olan inancınız beni çok duygulandırdı, Dallas. Boğul-

dum resmen." Peabody bilgisayara karşı derin bir ofçektir. "Belki de beni boğan şey, burada beş yıl öncesinden kalan sarı kâğıtlar bulunmasıdır. Bunların bilgisayara girilmiş ve yirmi dört ay sonra da dosyalarının atılmış olması gerekiyordu."

"O zaman bilgisayara girmeye başla şimdi." Eve'in gülümsemesi makinenin takılıp, sistem arıza uyarısı vermesiyle daha da genişledi. "Bol şans."

"Teknoloji dostumuz olabilir, ama her dostlukta olduğu gibi, düzenli bakım ve anlayış gerektirir."

"Bak, bundan iyi anlarım." Eve yaklaştı ve yumruğu ile sü-rücüyü iki kere okkalı şekilde vurdu. Ünite hıçkırır gibi sesler çıkartıp tekrar çalışmaya başladı. "Gördün mü?"

"Sizin gerçekten çok nazik bir dokunuşunuz var, Teğmen. Demek bu yüzden Bakım Bölümü'ndekiler resminiz üzerinde dart oynuyorlar."

"Hâlâ mı? İnanmıyorum... Bana fena kızıyorlar, desene." Eve omuz silkip, masanın köşesine oturdu.

"Wicca'lık yani cadılıkla ilgili ne biliyorsun?"

"Eğer makinenize cadılık yapmamı istiyorsanız, Dallas, bu alanımın biraz dışında kalıyor."

Dişlerini sıkarak, çabuk çabuk dosyaları sıkıştırdı.

"Sen Free Ager'sın."

Peabody bilgisayara bakarak söylendi; "Hata verdi... Hadi, hadi ama... Yapabilirsin bunu..." Sonra ekledi: "Ayrıca Free Ager'lar *Wicca* değildirler. Her ikisi de dünya dinidir ve her ikisi de doğa kanunlarına dayanır, fakat... o... çocuğu, nereye gitti bu şimdi?"

"Ne? Ne nereye gitti?"

"Yok bir şey." Peabody omuzlarını kamburlaştırarak monitörün önünü kapattı. "Yok bir şey. Endişelenmeyin, hallediyorum. Bu dosyalara zaten ihtiyacınız olmazdı muhtemelen."

"Bu bir şaka, değil mi, Peabody?"

"Siz öyle sanın. Ha ha..." Klavyeye saldırırken sırtından ter süzölmeye başlamıştı. "Orada. İşte orada. Sorun yok, hiçbir sorun yok. Ve şimdi buradan ana bilgisayara yükleniyor. Düzgün ve muntazam bir şekilde." Tuttuğu nefesi bayağı sesli bir biçim-

ile bıraktı. "Bir kahve alabilir miyim mümkünse? Sırfzinde kalmak için."

Eve bakışlarını ekrana çevirdi, ama sorun teşkil edecek bir şey göremedi. Sesini çıkarmadan doğruldu ve Oto-Aşçı'dan kahve sipariş etti.

"*Wicca* hakkında ne bilmek istiyorsunuz? Onlara katılmayı mı düşünüyorsunuz?" Eve'in boş bakışlarını görünce, Peabody gülümsemeye çalıştı. "Şakaydı."

"Bugün çok şakacısın gerçekten. Sadece merak etmiştim."

"Temelde, *Wicca* ve hippie öğretileri birbirleriyle uyuşur. İki sinde de denge ve ahenk aranır; mevsim kutlamaları antik zamanlara kadar gider ve kesinlikle şiddete karşı olma ilkesini benimsemişlerdir."

"Şiddete karşı olmak mı?" Eve gözlerini kıstı. "O zaman lanetlemek, büyü yapmak ve kurban etmek ne demek oluyor? Sunak taşındaki çıplak bakireleri öldürmeyi ve kara horozların kellelerini uçurmayı nasıl açıklayacaksınız?"

"Hikâyeler cadıları bu şekilde betimler. Bildiğiniz gibi, 'İki, iki misli didinme ve dara dar.' Shakespeare. *Machbeth*'ten."

Eve küçümseyerek. " 'Seni de alacağım güzelim ve senin küçük köpeğini de, tabii ki.' " Batı'nın Deli Cadısı. Klasik video kanalı."

Peabody "İyi idi," diyerek onayladı. "Fakat her iki örnek de yanlış bilgilendirmelerden beslenmekte. Cadılar öyle kazanlarda yapış yapış iğrenç şeyler karıştıran ya da genç kızları avlayan çirkin şeytani kocakarılar değildir ve konuşan kargaları yoktur. *Wiccalar* çıplaklığı severler, fakat kimseyi, hatta hiçbir şeyi incitmezler. Disiplinli şekilde sadece beyaz büyü yaparlar."

"Neye karşıdırlar peki?"

"Kara büyüye."

Eve yardımcısını inceledi. "Bu tür şeylere inanmıyorsun, değil mi? Cadılığa, büyüye yani?"

"Hayır." Kahveyle kendine gelen Peabody, bilgisayarla uğraşmak için geri döndü. "Bazı temel şeyleri biliyorum çünkü

Wicca'lığı seçmiş bir kuzenim var. Bu konuyla çok ilgilidir. *Cincinnati*'de Cadılar Konseyi'ne katılmıştı."

"Senin Cincinnati'de Cadılar Konseyi'nde bir kuzenin mi var?!" Eve gülerek kahvesini masaya koydu. "Peabody, beni hâlâ şaşırtmaya devam ediyorsun."

"Bir gün sana büyükannemi ve onun beş sevgilisini anlattırım."

"Bir kadının yaşam süresinde beş tane sevgili edinmiş olması pek anormal görünmüyor."

Peabody, yüzünde sakın bir ifadeyle başını yaptığı işten kaldırıp, "Hayatı boyunca demedim ki; geçen aydan bahsediyorum. Ve hepsi aynı anda," diye cevap verdi. "Ve büyükannem doksan sekiz yaşında. Umarım ona benzerim."

Tele-link bipleyince Eve boğazına gelen kahkahayı yuttu. "Dallas." Kumandan Whitney'nin ekranında dalgalandığını gördü. "Evet, Kumandan."

"Seninle ofisimde konuşmak istiyorum, Teğmen. Olabildiğince çabuk."

"Tamam, efendim. Beş dakika içinde oradayım." Eve bağlantıyı kapattı ve Peabody'ye umut dolu bir bakış fırlattı. "Yeni bir olay var galiba. Dosyalar üzerinde çalışmaya devam et. Bir yere gidecek olursak sana haber veririm."

Tam çıkıyordu ki, başını içeri sokup, "Sakın benim şekerlerimi yeme," dedi.

Peabody, "Lanet olsun!" diye mırıldandı. "Gözünden hiçbir şey kaçmıyor."

Whitney hayatının neredeyse tamamını bu rozetin arkasında geçirmiş ve profesyonel yaşamının büyük kısmında da amir pozisyonunda olmuştu. Polislerini tanımayı da görev edinmişti; onların tüm güçlü ve zayıfyanları hakkında fikir sahibiydi; bu iki özelliği nasıl kullanacağını da iyi bilirdi.

Bir işçinin ellerine sahip iriyarı bir adamdı. Koyu renk, zeki gözleri çoğu kez soğuk bakışlı olarak nitelenirdi. Yüzeysel bakıldığında mizacı da korkunç derecede temkinli izlenimi verirdi, ama aslında, çoğu düzgün yüzey gibi, altında kaynamakta olan tehlikeli bir şeyi kapatan aldatıcı bir görüntüydü bu.

live ona her zaman saygı ve hayranlık duyar, ara sıra ondan hoşlandığı da olurdu.

Genç kadın ofisine girdiğinde, Whitney konsantre olduğu çatlılmış kaşlarından anlaşılan bir yüz ifadesiyle bazı belgeleri incelemekteydi. Kafasını kaldırmadı, sadece Eve'in oturması için, eliyle sandalyeyi gösterdi. Eve oturdu, dışarıdan geçmekte olan bir gök tramvayına baktı; dürbünler ve özel casus gözlükleriyle onlara bakan yolcuları görünce her zamanki gibi şaşırdı.

Polislerin çalıştığı yerde pencerelerin ardında ne görmeyi bekliyorlar? Şüphelilere işkence edildiğini, silahların sıkıldığını, kurbanların kanlar içinde ağladığını mı? Ve böyle korkunç bir fantezionlarınedeneğlendiriyor?

"Seni dün gece cenazede gördüm."

Eve düşüncelerinden sıyrıldı ve ilgisini Kumandan'a çevirdi. "Merkezde bulunan polislerin çoğu ordaydı sanırım."

"Frank çok sevilirdi."

"Evet, öyle."

"Onunla hiç çalışmamış mıydın?"

"Ben acemi bir polisken bazı şeyler göstermişti bana, bazı uyak işlerinde yardım etmişti birkaç kere, ama hayır, onunla hiç bire bir birlikte çalışmadım."

Whitney başını salladı ve gözlerini Eve'e dikti. "Sen henüz burada değilken Feeney'in ortağıydı o. Frank sokaklardan masa başı görevine geçtikten sonra, sen Feeney'in partneri oldun."

Eve içinde bir huzursuzluk hissetmeye başladı. Burada bir şeyler oluyor, diye düşündü. Doğru gitmeyen bir şey var "Evet, efendim. Onun ölümü Feeney'i bayağı kötü etkiledi."

"Bunun farkındayım, Dallas. Yüzbaşı Feeney'in bu sabah yanımızda olmama sebebi de bu zaten."

Whitney dirseklerini masasına dayadı, iki elinin parmaklarını bitiştiirdi ve gerdi. "Olası bir durum söz konusu, Teğmen. Çok hassas bir konu."

"Çavuş Wojinski ile ilgili mi?"

"Sana şimdi sunacağım bilgi gizlilik içermektedir. Sen islersen yardımcını bilgilendirebilirsin, ama emniyetten başka kimseye bilgi verilmeyecek. Medyadan da kimseye haber verilmeyecek."

bunu senden rica ediyorum." Kumandan bir an durdu ve "Sana emrediyorum," diye düzeltti "Bu olayda yalnız çalışacaksın."

Eve, Feeney'i düşününce, midesindeki rahatsızlık yerini korkuya bıraktı.

"Anlaşıldı."

"Çavuş Wojinski'nin ölümüyle ilgili bazı soru işaretleri var."

"Soru işaretleri mi, Kumandan?"

"Senin bazı temel bilgilere ihtiyacın olacak." Elleriyle masasının ucunu gösterdi. "Bilgilendirildiğime göre, Wojinski ya kendi başına bir soruşturma yürütmekteydi ya da bazı yasadışı işlere bulaşmıştı."

"Uyuşturuculara mı? Frank mi? Kimse Frank'ten daha temiz olamaz."

Whitney gözünü bile kırpmadı. "Bu yıl 22 Eylül günü, Wojinski'nin, gizli görevdeki bir narkotik dedektifi tarafından, şüpheli kimyasalların dağıtım merkezinde pazarlık yaparken görüldüğü iddia edildi. *Athame* özel bir kulüptür, görünüşte Burası üyelerine grup ve kişisel ayin servisleri sunmakta olan dinî bir mekândır. Özel seks seansları için de lisansı var. Narkotik Departmanı iki yıldır burayı gözaltında tutuyordu. Frank mal alırken görülmüş."

Eve hiçbir şey söyleyemeyince, Whitney derin bir nefes aldı. "Durum hemen bana bildirildi. Ben de Frank'i sorguladım, ama kendisi konuşmaya yanaşmadı." Whitney bir an tereddüt ettikten sonra devam etti. "Açıkgası, Dallas, ne kabul ne de reddetmek; hiçbir açıklama yapmamak ve tartışmamak hiç onun karakterine uymuyordu. Bu beni fazlasıyla kaygılandırmıştı. Ondandır uyuşturucu taraması da içeren bir fiziksel teste girmesini talep ettim, ayrıca bir haftalık izne çıkmasını önerdim. Her ikisini de kabul etti. Uyuşturucu taramasında temiz çıktı. Sicilini ve onun hakkındaki kendi kanaatimi dikkate alarak, bu durumu dosyasına işlemedim, aksine gizledim."

Yerinden kalktı ve pencereye doğru döndü. "Belki bu bir hayattı. O zaman bu konuyu daha ileri götürseydim, belki o şu an hayatta olacaktı ve biz bu tartışmayı yapıyor olmayacaktık."

"Siz değerlendirmelerinize ve adamlarınıza güvenirsiniz."

Whitney arkasını döndü. Gözleri karanlıktı; sert fakat soğuk değildi. Eve, duyarlı gözler bunlar, diye düşündü.. "Evet, öyle... Ve şimdi elimde daha fazla bilgi var. Wojinski'ye yapılan standart otopsi raporuna göre, vücudunda dijitalin ve *Zeus* izlerine rastlanmış."

"*Zeus* mu?" Şimdi de Eve ayağa kalkmıştı. "Frank bağımlı değildi, Kumandan. Onun kim ve ne olduğunu bir yana bırakırsak, *Zeus* gibi güçlü bir kimyasal kendini hemen belli eder. Onu gözlerinde görebilirsiniz, kişiliğindeki değişiklikten fark edersiniz. Eğer o *Zeus* kullanıyor olsaydı, bölümündeki bütün polisler bunu bilirdi. Uyuşturucu testi bunu yakalardı. Bir yanlışlık olmalı."

Eve ellerini ceplerine soktu ve acele etmemek için kendini frenledi. "Evet, kullanan polisler var ve bunlar rozetlerinin kendilerini yasadan koruyacağını da düşünebilir. Fakat Frank asla! O asla böyle pislik biri değildi."

"Fakat sonuçlar ortada, Teğmen. Başka kimyasallar da bulunmuş kanında, dizayn klonları olarak tanımlanmış. Bu maddeler bir araya gelince kalp krizi ve ölüme neden olur."

"Siz aşırı doz ya da intihardan mı şüpheleniyorsunuz?" Genç kadın başını salladı. "Bu olamaz."

"Tekrar ediyorum, bulgular var."

"O zaman bir sebep olmalı. Dijitalin?" Eve kaşlarını çatı. "Bu bir kalp ilacı, değil mi? Siz Frank'in birkaç hafta önce fiziksel teste tabi tutulduğunu söylemişsiniz. Kalbinde sorun olduğu neden o zaman ortaya çıkmadı ki?"

Whitney'in bakışları aynı şekilde sabit kaldı. "Frank'in emniyetteki en yakın arkadaşı bir numaralı E-dedektif."

"Feeney mi?" Eve kendine gelmeden önce ileri doğru iki hızlı adım attı. "Feeney'in bunu örtbas ettiğini, kayıtlarını değiştirdiğini mi düşünüyorsunuz? Ne diyorsunuz siz, Kumandan?"

"Bu göz ardı edemeyeceğim bir olasılık," dedi Whitney donuk bir ses tonuyla. "Bunu sen de göz ardı edemezsin. Dostluk hüküm verme yeteneğini köreltebilir engelleyebilir ve engellemiştir de. Feeney ile olan dostluğunun kararını gölgelemeyeceği konusunda sana güveniyorum."

Whitney otoritesini temsil eden masasına doğru seğırtti. "Bu suçlamalar ve şüpheler araştırılmalı ve bir sonuca ulaştırılmalıdır."

Eve'in midesindeki yanına büyümüş içini asit gibi yakıyordu. "Siz benden tanıdık polisleri araştırmamı istiyorsunuz. Biri ölü ve arkasında kederli bir aile bırakmış; diğeri ise benim eğitmenim ve dostum." Eve ellerini masaya dayadı. "Ve sizin de dostunuz..."

Whitney, Eve'in tepkisini kabullendi, öfkelenmesini bekliyordu; tıpkı bu işi becermesini beklediğı gibi. Daha azını kabul edemezdi. "Bunu hiç umursamayacak birine vermemi mi isterdin?" Kaşları soru sorar gibi kalkmıştı. "Bunun sessizce halledilmesini istiyorum, tüm kanıt ve araştırma kayıtları sadece benim göreceğim şekilde gizli kalmalı. Wojsinski'nin ailesiyle konuşman da gerekebilir. Bunu tedbirli ve incelikle yapacağına güvenim tam. Onların kederine yeni bir şeyler eklememize hiç gerek yok."

"Ve eğer hayatı boyunca hizmetini karalayacak bir şeye rastlarsam?"

"Bununla ilgilenmek benim işim."

-Eve doğruldu. "Benden yapmam istenilen şey çok zor..."

"Yapman emredilen," diye düzeltti Whitney. "Bu işi kolaylaştır, Teğmen," Kumandan ona şifrelenmiş iki disk teslim etti. "Bunları ev ünitede izle. Bu konuda yapılacak tüm görüşmeler senin ev üniteden benim ev üniteye gönderilecek. Ben sana aksini söylemeden hiçbir bilgi Polis Merkezi üzerinden iletilmeyecek. Bu kadar."

Eve topukları üzerinde dönüp, kapıya doğru yöneldi. Kapıda durdu fakat arkasına dönüp bakmadı. "Feeney'e bundan bahsetmeyeceğim. Lanet olsun!" diye homurdandı.

Whitney onun çıkışını izledi, sonra gözlerini kapadı. Eve'in gereken her şeyi yapacağını biliyordu. Sadece bulduğu şeyin kalılabileceğinden fazla olmayacağını ummak istiyordu.

Eve ofisine geri döndüğünde sinirleri tepesindeydi. Peabody monitörün önünde oturmuş, sırtıyordu.

"Fırlatıp atılma zamanı gelmişti... Sistemin cidden sürünüyor, Dallas, ama onu tokatlayarak kendine getiriyorum."

"Bağlantıyı kes," dedi Eve ters bir ses tonuyla. Sonra ceketiy-le çantasını bir hamlede kaptı. "Toparlan, Peabody."

Peabody hızla koltuktan kalktı ve Eve'i takip etti. "Yeni bir soruşturma mı? Ne tür bir soruşturma? Nereye gidiyoruz?" Yeti-şebilmek için koşar adımlarla yürüyordu. "Dallas? Teğmen?"

Eve asansör paneline sertçe vurdu ve tek bir kızgın bakışla Peabody'nin daha fazla soru sorma isteğini bastırırverdi. Eve nsansöre bindi, gürültülü birkaç polisin arasında kendisine bir yer buldu ve bir sütun gibi sessizce durdu.

"Hey, Dallas! Söyle bakalım yeni evliler neler yapıyor? Niye zengin kocana gidip bizim kafeteryayı almasını ve gerçek yiyeceklerle doldurmasını söylemiyorsun."

Eve başını çevirip sert bir bakış attı ve sırttan bir polisle burun buruna geldi. "Popomu ye Carter."

"Hey, üç yıl evvel böyle bir girişimde bulunmuştum, nere-deyse tüm dişlerimi döküyordun. Ve sonra gittin bir sivile teslim oldun," Carter'ın bunları söylemesiyle, asansörde kakhahalar koptu.

Bir başka polis, "Hırsızlık masasının en büyük pisliği olma-yan birine teslim oldu," diye lafa girdi.

"En küçük olmaktan daha iyidir Forenski. Hey, Peabody," diye devam etti Carter. "Seni ısırmamı ister misin?"

"Diş bakımını yaptırmış mıydın?"

"Kontrol eder sana dönerim." Carter göz kırparak diğerleriyle birlikte asansörden indi.

Peabody sohbet havasında, "Carter karşısına çıkan her tür-den diş yaratıkla şansını deniyor," dedi, ama sonra Eve'in düm-düz karşıya baktığını görünce endişelendi. "Bir pislik olması ne kötü." Yine yanıt alamadı. "Ama bak, Forenski hoş sayılır," diye sürdürdü. "Onun sürekli takıldığı biri yok, değil mi?"

Eve, Peabody'yi, "Ben iş arkadaşlarımın özel hayatlarını kur-calamam," diye tersleyerek garajın yolunu tuttu.

"Benimkini kurcalamaktan geri kalmamıştın ama," diye mırıldandı Peabody. Eve arabanın kilitlerini kodla açana kadar bekledi, sonra yolcu koltuğuna oturdu. "Bir adres girecek miyim bilgisayara, efendim, yoksa bu bir sürpriz mi?" Eve'in başını di-

reksiyonuna dayadığını görünce gözlerini kırıştırdı. "Hey, iyi misin? Neler oluyor, Dallas?"

"Benim ev ofisimle bağlantı kur." Eve içini çekerek doğruldu. "Yolda anlatacağım sana. Sürmekte olan soruşturma ile ilgili sana aktarılan tüm bilgi ve kayıtlar şifrelenip gizli tutulacak." Eve garajdan bir manevra ile caddeye çıktı. "Tüm söylenen bilgi ve kayıtlar gizlidir. Sen sadece bana ve Kumandan'a rapor verebilirsin."

"Evet, efendim." Peabody boğazına takılan şeyi yutarken. "Bu bir iç görev, değil mi? İçimizden biriyle ilgili."

"Evet. Allah kahretsin! İçimizden biriyle ilgili."

Kendi ev ünitesi büro bilgisayarındaki saçmalıkları yapmıyordu. Roarke her şeyi yoluna koymuştu. Veriler ekran üzerinde sorunsuzca akıyordu.

"Dedektif Marion Burns. *Athame*'de sekiz aydır gizli görevde bir barmen olarak çalışmakta." Eve dudaklarını büzdü. "Burns... Ben tanımiyorum."

"Ben biraz tanıyorum." Peabody koltuğunu Eve'inkine yaklaştırdı. "Onunla tanışmıştım... Biliyorsun Casto olayı sırasında... Bende sağlam, işine sıkı sıkıya bağlı bir izlenim bırakmıştı. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, üçüncü jenerasyon bir polis o. Annesi hâlâ bu meslekte. Bunko'da yüzbaşı, sanırım. Büyükbabası Kent Savaşları sırasında saha görevinde bulunmuş. Wojinski'ye neden bulaştığını çözemedim."

"Belki sadece gördüğünü rapor etmişti ya da belki başka bir şey daha vardı. Bulmamız lazım. Whitney'e sunduğu rapor az ve öz. Saat on otuzu gösterirken, 22 Eylül 2058, DC Wojinski'yi özel bir locada uyuşturucu sattığı bilinen Selina Cross ile otururken gözlemlemiş. Wojinski nakit ödeme karşılığı ufak bir paket almış, görünüşe göre yasal olmayan madde içermekte bu paket. Konuşma ve takas on beş dakika sürmüş ve bu sürenin sonunda Cross başka bir locaya geçmiş. Wojinski kulüpte on dakika daha kalmış, sonra oradan ayrılmış. Dedektif Burns, bir toplu taşıma maçına binene kadar iki blok boyunca takip etmiş onu."

"O zaman onun bu malı kullandığını hiç görmemiş."

"Hayır. Ve sonrasında nöbeti boyunca, o gece veya takip eden başka bir gece adamın kulübe geldiğini de görmemiş. Burns sor-gu listemizin en tepesinde bulunuyor."

"Evet, efendim. Dallas, Wojinski ile Feeney o kadar yakınsa-lar eğer, daha sonra Wojinski'nin ona güvenip durumu anlatması gerekmez miydi? Ya da o bunu yapmayı başaramasa bile, Feeney olan biteni fark etmez miydi?... Herhangi bir şey demek istiyorum..."

"Bilmiyorum." Eve gözlerini ovuşturdu. " 'Athame'. Ne anla-ma geliyor bu boktan '*Athame* '?"

"Bilmiyorum." Peabody dizüstü bilgisayarını çıkarttı ve veri talebinde bulundu. "*Athame*, seremoni bıçağı, bir ayın gereci. Normalde çelikten yapılır. Geleneksel olarak *athame* kesmek için kullanılmaz, bunun yerine dünya dinlerinde büyü yapma ve kovma çemberlerinde kullanılır."

Peabody, Eve'e bir bakış attı. "Cadılık," diye sürdürdü. "Bu bayağı bir rastlantı."

"Ben öyle düşünmüyorum." Alice'ten gelen notu masa çek-mecesinden çıkarttı, Peabody'ye uzattı. "Frank'in torunu cenaze-de bana bunu verdi. Görünüşe bakılırsa kız, *Spirit Quest* denen bir dükkânda çalışıyormuş. Biliyor musun orayı?"

"Biliyorum ne olduğunu." Peabody kafası karışmış olarak notu masaya bıraktı. "*Wicca*'lar barışçıdır, Dallas. Onlar bitki özleri kullanırlar, kimyasallar değil... Hiçbir gerçek *Wicca*, *Zeus* alıp satmaz ya da kullanmaz."

"Peki ya dijitalin?" Eve kafasını kaşıdı. "O da bir çeşit bitki özü değil mi?"

"Yüksükotunun damıtılmasıyla yapılır dijitalin. Yüzyıllardır tıbbi olarak kullanılıyor."

"O nasıl bir şey, uyarıcı gibi mi?"

"Üfűrükçülük konusunu iyi bilmiyorum, ama evet, öyle oldu-ğunu düşünüyorum."

"*Zeus* da öyle. Merak ediyorum da, iki malzemeyi birleştiri-nce nasıl bir etki ortaya çıkabilir acaba? Kötü karışım, yanlış dozaj, her neyse, bir kalp krizine yol açıyorsa hiç şaşmam."

"Wojinski'nin kendini öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Kumandan bundan şüpheleniyor, benim kafamda da sorular var." Eve dikkatsizce söylendi. "Cevaplan yok, ama onları bulup çıkaracağım." Notu kaptı. "Bu gece Alice'le başlıyoruz. Akşam saat 11:00'da sivil kıyafetle orada olmanı istiyorum ve bir *Free Ager* gibi görünmeye çalış, Peabody, polis gibi değil."

Peabody yüzünü buruşturdu. "Annemin geçen doğum günüm için diktiği bir elbise var. Ama görünce gülersen çok sinirlenirim."

"Kendimi kontrol etmeyi denerim. Şimdilik, bakalım şu Selina Cross ve *Athame Kulübü* hakkında neler bulacağız."

Beş dakika sonra, Eve makinesinin başında yüzünde korkunç bir gülümsemeyle oturuyordu. "İlginç. Bizim Selina buralardan geçmiş. Kafeste biraz zaman geçimişliği var. Şu sarı kâğıda bakar mısın, Peabody. 2043 ve 2044'te lisanssız olarak sokakta müşteri aramakla suçlanmış. 2044'te saldırıdan suçlanmış yine, sonra suçlama düşmüş. 2047'de Bunko'ya kaçmış, orada orta karar bir pislik yuvası işletmiş. İnsanlar ne halt etmeye ölülerle konuşmayı isterler ki? 2049 yılında hayvan katletmekle suçlanmış, tutuklama için yeterli kanıt bulunamamış. Yasal olmayan madde üretimi ve dağıtımı... Fişlenmesine ve 2050'den 2051'e kadar içeride kalmasına sebep olan bu. Bunların hepsi ufak çapta pis işler. Fakat burada 2055'te, yaşı ufak birinin ayinde öldürülmesiyle ilgili olarak merkeze getirilip sorgulandığı yazıyor. Suç işlendiği sırada başka bir yerde olduğu gerekçesiyle serbest bırakılmış."

"Narkotik 2051 'de kodesten çıktıktan sonra onu gözlem altında tutuyormuş," diye ekledi Peabody.

"Fakat onu içeri almamışlar."

"Söylediğin gibi, kadın ufak işler çeviriyor. Onlar daha büyük balık peşindeydiler herhalde."

"Ben de böyle düşündüm. Bakalım Marion ne diyecek bu konuda. Baksana, denilene göre Selina Cross, *Athame Kulübü'nün* sahibiymiş. Açık ve net..." Eve dudak bükte. "Şimdi, nasıl oluyor da, ufak işler çeviren bir satıcı bir kulüp alıp işletecek kadar parasal güce ulaşıyor? O bir piyon. Narkotiğin onun kim için iş

yaptığını bildiğinden şüpheliyim. Gidip bir bakalım şu Selina'ya. Bilgisayar, şahsın resmini görüntüle, Cross, Selina."

"Vay canına!" Resim ekranda belirince Peabody hafifçe ürpermişti. "Ürkütücü."

"Unutulabilecek bir yüz değil kesinlikle," diye mırıldandı live.

Keskin hatlı ve dar bir yüzdü; dudakları dolgun ve ateş kırmızısı, gözleri simsiyahtı. Orantılı yüz hatlarıyla beyaz, yumuşacık cildi güzeldi, ama aşırı soğuk ve Peabody'nin gözlemlediği gibi, ürkütücüydü. Gözleri gibi koyu renk olan saçları tam ortadan ayrılmış ve dümdüz bırakılmıştı. Sol kaşının üzerinde ufak bir dövme vardı.

Eve merakla, "Bu neyin sembolü?" diye sordu. "Yakınlaştırmak ve görüntüyü netleştirmek, bölüm yirmiden yirmi ikiye kadar, yüzde otuz."

"Bir pentagram."

Peabody'nin sesi titreyince, Eve merakla süzdü onu.

"Tersine çevrilmiş. O *Wicca* değil, Dallas." Peabody boğazını temizledi. "O bir satanist."

Eve öyle satanistliğe, cadılığa, büyüye -ne beyazına ne karnısına- falan inanmazdı. Ancak başkalarının inandığı gerçeğini de kabul ederdi. Ayrıca bu sapkın inançlardan çıkar sağlamayı düşünenler olduğu gerçeğine kafası daha fazla yatarı.

"Önemsiz saydığın şeyler konusunda daha dikkatli ol, Eve."

Dikkati dağılan Eve, başını çevirip kocasına baktı. Roarke kendi arabasını almakta ısrar etmişti. Genç kadının bundan şikâyet edecek hali yoktu; çünkü kocasının en sıradan arabası bile onun arabasından kat kat iyiydi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bazı inanç ve gelenekler yüzyıllardır yaşamaya devam ediyorsa, bunun bir sebebi vardır."

"tabii ki var, insanları kandırmak kolaydır ve kolay olmaya devam edecektir. Öte yandan, her zaman bundan yarar sağlayan kişiler olmuştur ve bu kişiler de var olmaya devam edecektir. Be-

nim öğrenmek istediğim, birinin Frank'in inancını istismar edip etmediği."

Roarke'a her şeyi anlatmıştı ve bu kararını profesyonel olarak haklı çıkarmak için, kendine Feeney'in bilgisayar uzmanlığından yararlanamayacağını, dolayısıyla, Roarke'un yeteneklerini kullanabileceğini, hatta kesinlikle kullanacağını hatırlattı.

"Sen iyi bir polis ve duyarlı bir kadınsın. Çoğu zaman, çok iyi bir polissin ve aşırı duyarlı bir kadınsın." Roarke trafikte durdu, sonra Eve'e döndü. "Senden özellikle dikkatli olmanı rica ediyorum, hele böyle konulara dalmışken." Genç adamın yüzünde gölgeler vardı ve sesi çok ciddiydi.

"Cadılar ve şeytana tapanlar mı demek istiyorsun? Hadi, Roarke, ikinci milenyumdayız artık. Satanistler ha! Olacak şey mi bu?" Genç kadın yüzüne düşen saçları arkaya attı. "Peki, eğer şeytan gerçekten varsa ve onun dikkatini çekmeyi becerirlerse ne halt edeceklerini sanıyorlar bunlar?"

"Sorun bu, değil mi?" dedi Roarke sükûnetle ve *Aquarian Club* yönüne gitmek için direksiyonu batıya doğru çevirdi.

"İblisler vardır elbette..." Eve kaşını kaldırdı ve arabasını caddedeki ikici düzeyde bir noktaya çekti. "Ve etten kemikten ibaret olup iki ayakları üzerinde yürürler. Sen ve ben bunlardan bolca gördük."

Arabadan indi, sokak düzeyine inen rampayı takip etti. Esinti vardı ve taze hava taşıyan rüzgâr tüm duman ve kokulan temizlemişti. Yukarıda ise ne ay ne de yıldızlar vardı, gökyüzü kapkara-ıydı. Ağır işleyen trafik yüzünden birbirini kesen araç ışıkları yanıp sönüyor, motorların durumdan şikâyet edencesine çıkan sesleri onları izliyordu.

Şehrin kalburüstü kesiminin alışveriş ettiği bu alandaki sokaklar daha şıktı. Köşe başlarındaki yiyecek satan arabalar bile pırıl pırıldı ve menlilerinde fûme soya sosisi yerine karışık taze meyve suları vardı. Sokak satıcılarının hemen hemen tamamı geceleri kapatırdı. Gündüzleri ise kutularını çıkartıp el yapımı mücevherler, kilimler, goblenler, bitkisel banyo malzemeleri ve çaylarını sergiliyorlardı.

Buradaki dilenciler bile daha kibardı büyük ihtimalle, lisans-

lurı göz önündeydi. Ve onlar da büyük olasılıkla günlük kazançlarını, uyuşturucu kimyasallar alıp uçmak için değil de, yemeğe harcıyorlardı.

Suç oranı düşük, kiralılar korkunç yüksekti ve bölge sakinleriyle tüccarların yaş ortalaması bir hayli gençti.

Eve burada yaşamaktan nefret edeceğini düşündü.

"Erken geldik," diye mırıldanırken sokağı bu işi yapmaya alışkın gözleriyle taradı çabucak. Birden dudakları kıvrıldı, yüzünde bir sırıtma belirdi. "Baksana şuna! Psişik Şarküteri. Tahminimce içeri giriyorsun, sebzeli karmakarışık bir şey sipariş ediyorsun ve onlar senin ne isteyeceğini daha önceden bileceklerini iddia ediyorlar. Makarna Salatası ve El Falı. Dükkân açık." Bir anda, Roarke'a döndü. Kendisini içinde bulunduğu tatsız ruh halinden kurtaracak bir şey istiyordu. "Oyuna ne dersin?"

"El falına mı baktırmak istiyorsun?"

"Her ne haltsa." Genç adamı elinden yakaladı. "Bunu yapmak beni şeytana tapan uyuşturucu satıcılarını araştırma havasına sokabilir. Belki onlar bize bir teklif yaparlar ve senin elini yarı fiyatına okurlar."

"Hayır."

"Sormadan asla bilemezsin."

"Ben falıma baktırmayacağım."

"Korkak," diye homurdandı Eve ve onu kapıdan içeri doğru çekiştirdi.

"Ben *dikkatli* kelimesini tercih ederim."

Eve içerinin harika koktuğunu kabul etmek zorunda kaldı. Alışılmış soğan ve ağır sos kokuları yoktu. Aksine, neşeli bir müzik eşliğinde birbirine karışmış baharat ve çiçeklerin hafif kokuları sarmıştı etrafı.

Pırıl pırıl parlayan bir camın ardında, renkli kaplarda yemeklerin sergilendiği alanın çevresine, düzenli bir şekilde küçük beyaz masa ve sandalyeler yerleştirilmişti. İki müşteri önlerinde çorbalarıyla oturuyorlardı. Her ikisi de beyaz kaftan giymişlerdi; ayaklarında taşlı sandaletler vardı ve saçları kazınmıştı.

Tezgâhın arkasında her parmağında gümüş yüzükler olan bir adam vardı. Geniş kollu gösterişsiz, mavi bir gömlek giymişti.

Sarı saçları düzgünce örülmüş ve gümüş rengi bir iple bağlanmıştı. Onları gülümseyerek karşıladı.

"Kutsanmış olun. Vücudunuzu mu yoksa ruhunuzu mu beslemek istersiniz?"

"Sizin bunu bileceğinizi düşünmüştüm." Eve sırtarak baktı adama. "Fala ne dersiniz?"

"El falı mı, Tarot mu, Run taşları mı, yoksa ruh okuma mı?"

"El falı." Eve eğlendiğini gösteren bir tavırla elini uzattı.

"El falına Cassandra bakıyor. Rahat bir yere otursanız, size yardımcı olmaktan memnuniyet duyacaktır, kardeşim." Eve dönmeden önce adam ekledi, "Sizlerin ruh enerjileriniz çok güçlü ve coşkun. Birbirinize mükemmel uymuşunuz." Bunu derken eline bir ucu yuvarlatılmış tahta bir sopa aldı ve nazik bir şekilde beyaz buzlucaından bir kabın kenarına vurdu.

Vibrasyonla çıkan sesin duyulmasıyla, arkadaki bir odayı ana mekândan ayıran boncuklu perdenin arkasından bir kadının çıkması bir oldu. Üzerinde, omzundan gümüş bir halkayla tutturulmuş, gümüş rengi bir tunik vardı. Eve onun çok genç olduğunu fark etti; yirmi yaşlarında ancak vardı ve biraz önceki adam gibi onun saçları da sarı ve örülüydü.

"Hoş geldiniz." Sesinin tınısında İrlanda'yı düşündüren bir şeyler vardı. "Lütfen rahat olun. İkiniz de fal baktırmak istiyor musunuz?"

"Hayır, sadece ben..." Eve uzaktaki bir masaya çöktü. "Ne kadar?"

"Fal bakmak bedavadır. Biz bağış yapmanızı isteriz sadece." Kadın zarif bir tavırla oturdu ve Roarke'a gülümsedi. "Cömertliğiniz takdir edilecektir. Madam, birlikte doğduğunuz elinizi uzatın."

"Ben ikisiyle birlikte geldim dünyaya."

"Sol el, lütfen."

Kadın elini Eve'in elinin altına uzattı; parmakları başlangıçta çok hafif temas ediyordu.

"Güç ve cesaret. Kaderin daha oturmamış. Bir travma... hayat çizginde bir kesik var. Çok gençken... Daha çocukmuşsun. Böyle bir acı... böyle bir keder..." Bakışlarını kaldırdı, gözleri açık griydi. "Senin suçun değildi ve hâlâ değil..."

Ki

Eve'in içgüdüsel olarak geri çekmek istediği elini kadın sıkıca tuttu. "Hazır olana kadar, her şeyi hatırlamana gerek yok. Keder ve kendinden şüphe var, ihtiraslar engellenmiş. Tek başına bir kadın, tüm ilgisini tek bir hedefe kilitlemeyi seçmiş. Adalete büyük bir ihtiyaç duyuyor... Disiplinli, kendini motive edebilen... problemli. Kalbi kırık... kırıktan da öte... hırpalanmış... Bu yüzden kalanı korumaya çalışıyorsun. Bu çok ehil, sağlam bir el. Güvenilir birinin eli..."

Kadın Eve'in sağ elini sıkıca tuttu, ama neredeyse bakmadı bile. O berrak gri gözler Eve'in yüzüne bakmaya devam ediyordu. "İçindekinin hep taşıyorsun. O hiç durup dinlenmeyecek. fakatsen yerini bulmuşsun. Otorite sana çok uygun, yanında getirdiği sorumluluk da... İnatçısın, çoğu zaman, tek bir şeye odaklanıyorsun, fakat kalbin büyük oranda iyileşmiş. Âşıksın sen."

Roarke'a bir bakış attı kadın, sonra dönüp Eve'e baktığında ağzında yumuşak bir ifade belirdi. "Bunun derinliği seni şaşırtıyor, ürkütüyor ve sen kolay kolay ürkmezsin." Kadın başparmağını Eve'in avucunda gezdirdi. "Kalbin kolay teslim olmaz, çok seçicidir... Çok dikkatlidir, ama teslim oldu mu tam teslim olur. Senin üzerinde bir kimlik, bir rozet var." Kadın hafifçe gülümse-di. "Evet, sen doğru seçimi yapmışsın. Belki de yapabildiğin tek seçim bu. Sen can almışsın... Birden fazla... Başka çaren yokmuş, ama bunun ağırlığını beyninde ve kalbinde hâlâ taşıyorsun. Bu konuda, zekânı duygularından ayırmakta çok zorlanıyorsun. Tekrar can alacaksın."

Gri gözler camlaştı ve eli tutuşu sertleşti. "Karanlık her yer. Karanlık güçler var burada. Şeytani... Çoktan kaybedilmiş hayatlar, daha başkaları da kaybedilmek üzere... Acı ve korku... Vücut ve ruh... Kendini ve sevdiklerini korumalısın."

Kadın Roarke'a döndü, onun elini yakalayıp çabuk çabuk Galce -İrlanda dili- bir şeyler söyledi. Yüzü bembeyaz olmuştu ve nefes almakta zorlanıyordu.

Eve sarsılarak elini geri çekti. "Bu kadar yeter. İyi gösteriydi." Karıncalandığı için rahatsızlık duyduğu ellerini sertçe pantolonunun dizlerine sürttü. "Çok iyi bir gözünüz var, Cassandra'ydı,'

değil mi? Ve bayağı etkileyici bir satış konuşmasıydı." Elini cebine attı, elli kredi çıkartıp masanın üzerine koydu.

"Dur." Cassandra belinden ufak, üzeri nakışlı bir kese çıkardı, içinden solgun yeşil renkte pürüzsüz bir taş aldı. "Bir hediye. Bir hatıra." Eve'in eline verdi. "Bunu yanında taşı."

"Neden?"

"Neden olmasın? Lütfen tekrar gel. Kutsanmış kal."

Cassandra müzik eşliğinde hızlı hızlı yürüyerek arka odaya gitmeden, Eve son bir kez daha onun solgun yüzüne baktı.

"Evet, yeterli bir 'Çook uzun bir okyanus yolculuğuna çıkacak-sın,' oldu bu," dedi, kapıya doğru yürürken. Sonra homurdanarak, "Sana ne söyledi orada?" diye sordu Roarke'a.

"Lehçesi biraz farklı. Diyebilirim ki batıdaki eyaletlerin birinden gelmiş." Roarke dışarı çıktı, ilginç bir şekilde gece havasını solumaya hasret kalmıştı. "Ana fikri, eğer seni, senin beni sevdiğin kadar seviyorsam, yakınında kalmalıymışım. Hayatını, belki de ruhunu kaybedebilecek bir tehlike altındaymışsın ve bunu atlatabilmek için bana ihtiyacın varmış."

"Amma saçmalık." Eve bakışlarını elindeki taşla dikmişti.

"Sakla onu." Roarke elini uzatıp Eve'in parmaklarını kapattı. "Sana bir zararı olmaz."

Eve omuz silkerek taşı cebine attı. "Bu psişik güce sahip insanlardan kesinlikle uzak duracağım."

Roarke yürekten, "Harika bir fikir," dedi ve yolun karşındaki *Aquarian Club'a* doğru yürüdüler.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İlginç bir yerdi burası. Eve içinden eğlenerek, bundan önce bulunduğu bütün kulüplerden kesinlikle daha sessiz olduğunu düşündü. Müzik de muhabbet de kısık sesle yapılıyordu ve her iki sesteki yükselip alçalmalar da zarafet çerçevesindeydi. Masalar standartlara uygun şekilde bir araya toplanmıştı, ama düzenleri dairesel trafiğe izin verecek bir şekildeydi ve bu şekil Eve'e Alice'in notundaki sembolü hatırlattı.

Duvarlar boydan boya ay ve yıldız şeklinde aynalarla kaplanmıştı. Her birinin önünde beyaz bir sütun ve yanan bir mum vardı; bunlar ışığı ve alevleri yansıtıyordu. Her iki ayna arasında ise tanımadığı figür ve semboller resmedilmiş plakalar vardı. Küçük dans pisti de, müdavimlerin burç işaretleri şeklinde taburelerde oturdukları bar gibi daire şeklindeydi. Eve İkizler'in ikiz yüzü üzerinde oturan kadını hemen fark etti.

"Vay canına! Peabody bu!"

Roarke başını çevirdi ve mavi ve yeşilin birbirinin içinde helezonlar çizdiği uzun elbisesi yerleri süpüren kadına baktı. Boynundaki üç dizi boncuk pırıldayarak beline kadar iniyor, çok renkli metalden küpeleri düz kesimli saçlarının perçemleri arasında şingirdiyordu.

"Vay, vay," dedi genç adam usulca gülümseyerek, "bizim gürbüz Peabody resim gibi görünüyor."

"Kesinlikle... ortama uymuş," diye karar verdi Eve. "Alice

ile yalnız buluşmalıyım. Sen niye gidip Peabody ile sohbet etmiyorsun?"

"Büyük bir zevkle, Teğmen..." Genç adam karısının yıpranmış kotuna, hırpalanmış deri ceketine ve süssüz kulaklarına uzun uzun baktı. "Sen ortama uymuyorsun."

"Bu bir iğneleme mi?"

"Hayır." Roarke Eve'in çenesindeki gamzeye dokundu. "Bir gözlem." Sonra ilerledi ve kayarak Peabody'nin yanındaki tabureye oturdu. "Şimdi, görelim bakalım, standart çizgi ne olabilir? Senin gibi güzel bir cadı böyle bir yerde ne yapıyor, ha?"

Peabody adama yan gözle bakıp yüzünü buruşturdu. "Bu kılkıta kendimi geri zekâlı gibi hissediyorum."

"Çok güzel görünüyorsun."

Peabody homurdandı. "Benim tarzım değil kesinlikle."

"Kadınlarla ilgili en ilginç şey nedir biliyor musun, Peabody?" Roarke elini uzatıp genç kızın küpelerine dokundu. Küpeler dans ediyormuşçasına harekete geçti. "Senin o kadar çok tarzın var ki... Ne içiyorsun?"

Peabody bu iltifattan gülünç bir şekilde etkilenmiş, yanaklarının kızarmasını engellemeye çalışıyordu. "Bir Yay... Benim burcum. Bu içeceğin metabolik ve ruhsal olarak karakterime uygun dizayn edilmiş olduğu farz ediliyor." Parlak kadehten bir yudum aldı. "Açıkçası, tadı kötü değil. Seninki nedir, yani burcun?"

"Hiçbir fikrim yok. Ekim'in ilk haftasında doğduğuma inanıyorum."

İnanmak ha... diye düşündü Peabody. Bilmemesi çok acayipti. "O zaman Terazi oluyorsun."

"Tamam o zaman, hadi metabolik ve ruhsal olarak doğru olan içkiyi alalım." İçkileri sipariş etmek için döndü ve ileride oturan Eve'e baktı. "Teğmen'ine hangi burcu yakıştırırsın?"

"O bunu saptamakta zorlanacağım biri."

"Kesinlikle öyle," diye mırıldandı, Roarke.

Eve en dış çemberdeki masasından, her şeyi izliyordu. Ne müzik yapan bir grup vardı, ne de hologramlı bir görüntü. Ancak müzik hiçbir yerden gelmiyor ve her yerden geliyor gibiydi. Nefesli -flüt- ve telli çalgılar eşliğinde, inanılmaz tatlılıkta, sa-

kinleştirici bir kadın sesi Eve'in anlamadığı bir dilde şarkı sy-lyordu.

Bazı çiftler ciddi ciddi sohbet ederken, diğerleri alçak ses-le gülüşüyorlardı. Hiçbiri, üzerinde incecik, adeta şeffaf, dar ve dümdüz beyaz bir giysi olan kadının kalkıp tek başına dans et-mesiyle ilgilenmedi. Sipariş ettiği suyun gümüş taklidi metal bir kadeh içinde sunulması Eve'i güldürdü.

Arka masadaki muhabbete kulak kabarttı ve onların ciddi cid-di konuştukları konunun astral projeksiyon deneyimleri olduğu-nu anlayınca daha da eğlendi.

Bir sonraki dairenin içindeki bir masada, iki kadın Atlantis'te bir tapınak dansçısı oldukları geçmiş yaşamları hakkında konu-şuyorlardı. Eve, geçmiş yaşamların neden her zaman yaşanmakta olandan daha egzotik olduğunu merak etti. Oysa insanların tek sahip oldukları şey şimdiki yaşamlarıydı.

Eve, *zararsız kaıklar*, diye düşünürken hâlâ karıncalanan avucunukot pantolonuna srtmekte olduğunu fark etti.

Alice'i içeri girdiği anda fark etti ve *sinirli*, diye düşündü. Sinirli eller, gergin omuzlar, çok sinirli gözler. Alice'in mek-nı tarayıp, kendisini fark etmesini bekledi, sonra onaylarcasına başını salladı. Arkasını dönüp kapıya son bir bakış atan Alice, hemen yanına geldi.

"Geldin. Gelmeyeceğinden korkuyordum." abucak, cebine uzandı ve gümüş bir zincire tutturulmuş pürüzsüz siyah bir taş ı-kardı. Eve taşı incelerken kız ısrarlı bir sesle, "Bunu tak, lütfen," dedi. "Doğal cam bu. Kutsanmıştır. Ktlklere karşı korur."

"Pekâlâ." Eve zinciri boynuna taktı. "Oldu mu?"

"Burası bildiğim en güvenli yer. En temiz." Alice, etrafı söz-meye devam ederek oturdu. "Buraya her zaman gelirim." Bir servis elemanı masaya doğru geldiğinde, Alice taşıdığı tılsımı iki eliyle sıkıca kavradı. "Bir Altın Güneş, lütfen." Eve'e bakarak derin bir nefes aldı. "Cesarete ihtiyacım var. Gün boyu medilas-yon yapmayı denedim, fakat engellendim. Korkuyorum."

"Neden korkuyorsun, Alice?"

"Dedemi öldürenlerin şimdi de beni öldürmelerinden."

"Dedeni kimler öldürdü?"

"Kötülük öldürdü onu. Kötülüğün yaptığı en iyi şey öldürmektir. Anlatacağıma inanmayacaksın. Sen sadece gözle görülebilecek şeylerle saplanıp kalmışsın." Servis elemanından içkisini aldı, dua edermişçesine bir an gözlerini kapattı, sonra yavaşça fincanı dudaklarına kaldırdı. "Fakat bunu reddedemezsin. Sen sıkı bir polissin. Ölmek istemiyorum," diyerek fincanını indirdi.

Eve, bunun duyduğu ilk mantıklı açıklama olduğunu düşündü. Genç kızın korkusunun yeterince gerçek olduğuna ve bu gece maskesini indirdiğine karar verdi. Cenazede, Alice sakın ve soğukkanlı davranmaya çalışmıştı.

Ailesini düşünerek böyle davrandığını anlamıştı, Eve.

"Kim bu korktukların ve sebebi ne?"

"Açıklamalıyım. Hepsini... Kendimi affettirecek bir şeyler yapmadan önce arınmalıyım. Dedem sana saygı duyardı, bu yüzden onun anısına, sana geldim. Ben bir cadı olarak doğmadım."

Eve, "Cadı olarak doğmadın mı?" dedi sert bir tonda.

"Bazıları öyledir, bazıları ise benim gibi, sadece o güce doğru çekilirler. *Wiccu* konusundaki araştırmalarım sırasında buna ilgi duymaya başlamıştım ve daha çok öğrendikçe, daha da ait olma ihtiyacı hissettim. Ayinlere, dengeyi aramaya, sevince ve pozitif törebilimine doğru yöneldim, ama ilgimi çeken bu konulan ailemle paylaşmadım. Onlar anlayamazlardı."

Kız başını öne doğru eğince, saçları bir perde gibi yüzünü kapattı. "Bunun gizeminden hoşlanıyordum ve bir açık alan kutlamasına çırilçıplak katılma gibi kötücül bir deneyimin kaçıkça olduğunu düşünemeyecek kadar küçüktüm hâlâ. Ailem ise..." Başını tekrar kaldırdı. "Onlar tutucuydular ve benim bir yanım cüretkâr davranmak istiyordu."

"Ufak bir isyan mı?"

"Evet, bu doğru. Eğer o kadarla kalsaydım..." diye mırıldandı Alice, "...eğer bu işe bulaşmanın ne anlama geldiğini gerçekçi olarak anlayıp kabul etseydim, şimdi her şey çok farklı olabilirdi. Zayıftım ve zihnim bir şeyleri başarma tutkusuyla yanıp tutuşuyordu." Tekrar içkisini eline aldı ve kurumuş boğazını ıslattı. "Bilmek istiyordum. Beyaz ve kara büyü'nün zıtlıklarını karşılaştırmak ve bunu bir tez yazar gibi analiz etmek istiyordum. Bir

şeyin antitezini bilmeden, onu nasıl tam olarak anlayıp takdir edebilirdim ki? Aklım bunu söylüyordu."

"Mantıklı görünüyor."

"Yanlış mantıklı" diye vurguladı Alice. "Kendimi aldatıyorum. Egom ve aklım çok küstah ve kibirliydi. Kara güçleri bilimsel düzeyde öğrenecektim. Diğer yolu seçmiş olanlarla konuşacak ve onları ışığın yolundan neyin çevirdiğini keşfedecektim. Çok heyecanlı olacaktı." Titrek bir tebessümle gülümsedi. "Çok heyecan verici olacağını düşünmüştüm, kısa bir süre için de öyleydi zaten."

Çok etkileyici bir kadının vücuduna sahip bir çocuk, diye düşündü Eve. *Zeki ve meraklı, fakat sonuçta sadece bir çocuk.* Gençlerden bilgi toplamak gülünecek kadar basit bir olaydı. "Selina Cross ile bu sebeple mi tanıştın?"

Alice'in rengi soldu, işaretparmağı ve küçükparmağıyla çatala benzer bir hareket yaptı. "Onu nereden biliyorsun?"

"Biraz araştırma yaptım. Buraya körlemesine gelmedim, Alice. Bir polisin torunu olarak, sen de benim başka türlü davranmamı beklemezdin, değil mi?"

"Ondan kork," dedi Alice dudaklarını ısırırken. "Kork ondan..."

"O ikinci sınıf bir sahtekâr ve uyuşturucu satıcısı."

"Hayır, çok daha fazlası..." Alice tekrar muskasını kavradı. "İnan bana, Teğmen. Gördüm. Biliyorum. Seni isteyecektir. Sen de ona meydan okuyacaksın."

"Onun Frank'in ölümüyle bir ilgisi olduğuna inanıyor musun?"

"Onun yaptığını biliyorum." Alice'in yaşlarla dolan gözlerinin yumuşak mavisi bir anda koyulaştı. Kocaman, sevimli bir damla oluşturan yaşlar bembeyaz yanağından aşağıya süzüldü. "Benim yüzümden."

Eve onu sakinleştirmek ve gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü, başkalarının görmesini engellemek için kızı biraz daha yaklaştı. "Bana, olanları ve Selina'yı anlat."

"Onunla yaklaşık bir yıl önce tanıştım. Keltler'in yaz mevsimi sonundaki dinlenme gününde. Azizler Günü arifesinde. Kendi

kendime, daha fazla araştır demiştim. Zaten ne denli derine ekildiğimin ve diğer tarafın o bencil açgözlülüğünün gücüyle ne denli baştan çıkarılmış olduğumun farkında değildim. O zamana kadar hiçbir ayine katılmamıştım. Hâlâ gözlemliyordum. Sonra onunla tanıştım ve onların Alban dedikleri kişiyle..."

"Alban?"

"Selina'nın hizmetindedir." Alice bir elini kaldırdı, parmaklarıyla ağzını kapattı. "O gece hâlâ kafamda çok net değil... Bana büyü yaptıklarını yeni yeni anlıyorum. embere götörmelerine, cüppemi üzerimden ıkartmalarına izin verdim. anların çaldığını ve karanlıklar prensine bir büyü mırıldanıldığını duydum. Bir keçinin kurban edilmesini izledim. Ve kanı ben de paylaştım."

Utanarak başını önüne eğdi. "Kanı paylaştım, ondan içtim ve bundan zevk aldım. O gece sunak bendim. Nasıl ve kim yapmıştı bilmiyordum, ama taşa bağlanmıştım. Korkmuyordum. Uyarılmıştım."

Sesi bir fısıltıya dönüştü. Müzik değişmişti, telli çalgıların melodilerinden, davul ve an seslerine kaymıştı; neşeli ve sekiydi. Alice bir daha başını kaldırmadı.

"Toplantıya katılanların hepsi bana dokundu, üzerime yağlar ve kan sürdüler. İçimde büyülü sözler vardı ve ateş çok sıcaktı. Sonra Selina üzerime uzandı. Bana... bir şeyler yaptı. Daha önce hiç cinsel tecrübem olmamıştı. Sonra o üzerimde sürönmekteyken, Alban bacaklarımı aarak bana yaklaştı. Selina beni izliyordu. Alban benim içimde, elferi Selina'nın göğüslerindeydi. Ve Selina benim yüzüme bakıyordu. Gözlerimi kapatmak istiyordum, ama yapamıyordum. Yapamıyordum. Onun gözlerine bakmaktan kaamıyordum. Sanki... Sanki Selina da o anda benim içimdeydi."

Gözyaşları masaya damlamaya başlamıştı artık. Eve'in başkalarının görmesini engellemek için ona iyice sokulmuş olması-na rağmen ve Alice'in sesi neredeyse fısıltıya dönüştüğü halde, bazı kafalar merakla onlara doğru dönmeye başlamıştı.

"Sana uyuşturucu vermişler, Alice. Ve seni istismar etmişler. Senin utanmanı gerektirecek hiçbir şey yok bunda."

Kız gözlerini hafifçe kaldırıp Eve'e, kısa bir süre kalbini kı-

racakmış gibi baktı. "O zaman niye bu kadar utanç duyuyorum? Bakireydim ve canım yanıyordu, ama bu bile beni tahrik ediyordu. Dayanılmaz bir şekilde. Ve beraberinde gelen zevk canavar-casına muazzamdı. Onlar beni kullandılar ve ben tekrar kullanılmak için onlara yalvardım. Ve kullanıldım, orada bulunan herkes tarafından. Gün doğumunda, yitip gitmişim, esir edilmişim. Yatakta onların arasında uyandım, Alban ve Selina'nın... Onların çırağı olmuştum bile. Ve tabii oynanacağı da."

İçmeye devam ederken, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Cinsel olarak, onların ya da seçtikleri birinin bana yapmasına izin vermediğim hiçbir şey kalmadı; her istediklerini yaptılar. Karanlığı kucaklamıştım. Küstahlığını sebebiyle dikkatsizleşmişim. Biri dedeme durumu anlattı. Dedem bana kim olduğunu söylemedi, ama o kişinin bir Wicca olduğunu biliyordum. Beni sıkıştırdı ve ben ona güldüm. Onu benim işlerime burnunu sokmaması konusunda uyardım. Öyle yaptığını düşünüyordum, çünkü..."

Eve hiçbir şey söylemeden ona suyu uzattı. Alice suyu minnetle aldı ve bir dikişte bitirdi. "Birkaç ay önce, Selina ve Alban'ın özel ayinler yapmakta olduğunu keşfettim. Üniversiteden bir gün erken gelmişim. Evlerine gittim ve bir ayin şarkısı duyunca, ayin odasının kapısını açtım. Orada beraberce bir kurban töreni yapıyorlardı." Elleri titredi. "Bu seferki keçi değildi, bir çocuktü. Genç bir oğlandı."

Eve'in eli Alice'in bileğini sıkıca yakaladı. "Sen onların bir çocuğu öldürdüğünü mü gördün?"

"Öldürmek yaptıkları yanında çok basit kalır." Alice gözlerini kaldırıp korku içinde Eve'e baktı. "Sana anlatmamı isteme. İsteme bunu benden..."

Eve, onun bunu anlatmak zorunda kalacağını biliyordu, ama şimdilik bekleyebilirdi. "Anlatabildiğin kadarını anlat."

"Selina'yı gördüm, ayin bıçağı ile... Kan, çığlıklar... Yemin ederim ki, çığlıklar havada siyah lekeler gibi görünüyordu ve olanları durdurmak için çok geçti..."

Yaşlar içindeki gözlerini Eve'e dikip anlattıklarına inanması için yalvarır gibi baktı. "Deneyecek gücüm ve cesaretim olsaydı bile, oğlan için bir şey yapmakta çok geç kalmıştım."

"Yalnızdın, şoktaydın," dedi Eve dikkatli bir şekilde. "Kadın silahlıydı, oğlan ölmüştü. Ona yardım edemezdin."

Alice uzunca bir süre, Eve'e baktıktan sonra elleriyle yüzünü kapattı. "Buna inanmayı deniyorum. Sürekli deniyorum. Bununla yaşamak beni öldürüyor. Kaçtım oradan. Sadece kaçtım."

"Durumu değiştiremezsin." Eve, Alice'in bileğini bırakmamıştı ama nazikçe tutuyordu. Kendisi de bir zamanlar bir çocuğun doğrandığını gördüğünde geç kalmıştı. Saniye farkıyla geç kalmıştı. Eve kaçmamıştı, katili öldürmüştü. Fakat çocuk da ölmüştü. "Geriye dönüp bunu değiştiremezsin. Bununla yaşamayı öğrenmek zorundasın."

"Biliyorum. Isis söylemişti bunu bana." Alice ürpererek nefes aldı ve ellerini indirdi. "Onlar yaptıkları şeyle öylesine meşguldüler ki, beni hiç görmediler. Ya da ben görmemeleri için yalvardığını için belki de... Dedeme ya da polise gitmedim. Dehşete düşmüştüm, hasta olmuştum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, ama sonra İsis'e gittim. Benim *Wicca*'lığa girmemi sağlayan üst düzeyde bir rahibeydi o. Beni aralarına aldı; tüm yaptıklarımın sonra, beni aralarına aldı."

"Gördüklerini Frank'e anlatmadın mı?"

Alice, Eve'in sesindeki sertlik karşısında irkildi. "O zaman anlatmamıştım. Zamanımı arınma ile geçiriyordum. Isis bazı arınma ve ruhsal iyileştirme ayinleri gerçekleştirdi. Isis'le ben bir süre inzivada kalıp, ışığı ve kefareti bulmamın daha iyi olacağını düşünmüştük."

Alice'e sokulduğunda Eve'in gözleri alev alev ve çok sertti. "Alice, sen bir çocuğun öldürüldüğünü gördün ve cadı komşun haricinde kimseye söylemedin mi?"

"Dışardan nasıl görüldüğünün farkındayım." Kız titremeye başlayan dudaklarını ısırdı. "Çocuğun fiziksel varlığına yapılabilecek bir şey yoktu. Onun ruhunun sonraki boyuta geçmesi için dua etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dedeme söylemeye korkmuştum. Onun yapacaklarından ve Selina'nın ona yapabileceklerinden korkmuştum. Geçen ay ona gittiğimde, her şeyi anlattım. Şimdi ise dedem öldü ve biliyorum ki bunun sorumlusu Selina."

"Nereden biliyorsun?"

"Gördüm onu."

"Dur biraz." Eve gözlerini kısarak kızın elini tuttu. "Sen onu dedeni öldürürken gördün mü?"

"Hayır, onu penceremin dışında gördüm. Dedemin öldüğü gece dışarı baktığımda, o aşağıda durmuş yukarı bakıyordu. Bana bakıyordu. Dedemin öldüğü haberini annem telefon ederek söyledi. Ve Selina güldü. Güldü ve bana el işareti yaptı." Alice yüzünü yine ellerinin arasına gömdü. "Güçlerini dedeme karşı kullandı. Kalbinin durması için gücünü kullandı. Benim yüzümden. Şimdi her gece bir kuzgun pencereme gelip beni Selina'nın gözleriyle izliyor."

Tanrım, diye düşündü Eve, nereye doğru sürükleniyorlardı böyle? "Bir kuş mu?"

Alice zangırdayan ellerini masaya koydu. "O biçim değişirebiliyor. İsteddiği her şeyin şeklini alabiliyor. Kendimi elimden geldiğince korudum, fakat inancım yeterince güçlü olmayabilir. Onlar beni çekiyorlar, bana sesleniyorlar."

"Alice!" Kıza duyduğu sempati hâlâ devam ediyor olsa da. Eve artık gerilmeye başlamıştı. "Selina Cross'un dedenin ölümlüyle bir ilgisi olabilir. Onun doğal sebeplerden ölmediğini belirlese bile, bunun büyüyle bir ilgisi olamaz, bu daha hesaplı kitaplı, açık seçik bir cinayet olur. Eğer durum böyle ise, bir yerlerde mutlaka bir kanıt vardır, dava açılır ve Selina'nın hakkından gelinir."

"Hiçbir şey bulamazsın." Alice kafasını salladı. "Büyü söz konusu ise, hiçbir kanıt bulamazsınız."

Her şeyin bir sonu vardı ve Eve sabrının sonuna gelmişti. "Bu noktada, sen bir suça tanık oldun. Potansiyel olarak, tek tanıksın aynı zamanda. Eğer korkuyorsan, sana güvenli bir ev sağlayabilirim." Sesi düz ve sertti, tam bir polis gibi. "Bana çocuğun bir tarifini vermen gerekiyor böylece onu kayıp kişiler arasında arayabilirim. Yasal ifadenle, cinayete tanık olduğun yeri arama izni çıkartabilirim. Bana detayları, doğru detayları vermelisin. Zamanlar, yerler, isimler... Sana yardım edebilirim."

"Anlamıyorsun," dedi Alice, başını ağır ağır sallayarak. "Bana inanmıyorsun."

"Senin akıllı ve meraklı bir kadın olduğuna ve çok baktan insanlarla başını derde soktuğuna inanıyorum. Ayrıca, öfkeyle dolu ve kafanın karışmış olduğuna da inanıyorum. Tanıdığım konuşabileceğin biri var ve o sana işleri yoluna koymanda yardımcı olabilir."

"Biri mi?" Alice'in gözleri buz gibi oldu ve sesi sertleşti. "Bir psikiyatrinı? Sen benim hayal gördüğümü, bunları kendi kafamda yarattığımı düşünüyorsun." Ayağa kalkmaya çalışırken bütün vücudu titriyordu. "Tehlikede olan aklım değil, hayatını... Hem hayatım hem ruhum, Teğmen Dallas. Kendinizi Selina ile savaşırken bulursanız, buna siz de inanacaksınız. Ve o zaman Tanrı yardımcınız olsun."

Alice, Eve'i arkasında küfrederken bırakarak çıkıp gitti.

"Görüşmenin son derece başarısız geçtiği görülüyor," dedi Roarke, Eve'in arkasındangelirken.

"Kız kafayı yemiş, fakat çok da korkuyor." Eve derince bir nefes alıp kalktı. "Hadi cehennem olup gidelim buradan." Peabody'ye işaret verdi ve kapıya yöneldi.

Dışarıda, yer seviyesinde incecik bir sis tabakası, dikkat çekmeden, gri yılanlar gibi kıvrılıp bükülüyordu. Hafif ve serin bir yağmur caddeyi ıslatmaya başlamıştı.

"İşte orada," diye mırıldandı Eve, Alice'i köşeyi dönerken görünce. "Güneye doğru gidiyor. Peabody, peşine düş ve evine sağ salim varmasını sağla."

"Tamam." Peabody yarı koşarak uzaklaştı.

"Bu çocuk altüst olmuş, Roarke. Onunla olabilecek her şekilde cinsel ilişkiye girmişler." Eve, midesi bulanarak, ellerini ceplerine soktu. "Belki durumu daha iyi idare edebilirdim, ama kafasındaki abuk sabuk şeylere ne yapabileceğimi bilemedim. Büyüler, lanetler ve şekil değiştirenler... Of Tanrım!"

"Sevgilim, Eve." Genç adam Eve'i kaşından öptü. "Pratik polisim benim."

"Anlattığına bakılırsa, kız pratikte Şeytan'ın karısıymış." Eve homurdanarak arabaya doğru yürüdü, topukları üzerinde döndü, sonra hızla geri geldi. "Sana olanları anlatayım, Roarke. Kız oyun oynamak istemiş, büyücülükle amatörce uğraşmak istemiş

ve cidden kötü olayların içinde bulmuş kendini. Saf, güzel bir kız zaten ve bunu görmek için kristal küreye ihtiyaç da yok. Kalkıp onların toplantılarından birine gitmiş -onlar ne isim veriyorlarsa

busaçmalığa-veoradakızauyuşturucuvermişler.Sonratoplucana tecavüz etmişler. Piçler... Kız kafası dumanlı ve şoktayken ve her tür öneriye savunmasızca açıkken, iki profesyonel suçlu tarafından gruplarının bir parçası haline getirilmiş. Şapkalarından birkaç büyü numarası çıkarmışlar ve onu etkilemişler. Onu hizada tutmak için de seksi kullanmışlar."

"Kız sana ulaşabilmiş," diye mırıldandı Roarke ve ona doğru uzanıp saçındaki nemi eliyle geriye doğru silkeledi.

"Olabilir. Lanet olsun! Ona baktın mı? Tam adına uyuyor. Masaldaki küçük kız gibi. Büyük ihtimalle konuşan tavşanlara da inanıyordur." Sonra içini çekti, duygularını yansıtmakta zorlanıyordu. "Ama biz burada bir peri masalında değiliz. Kız, tören sırasında birinin öldürüldüğünü görmüş. Ufak bir oğlan olduğunu söylüyor. Onu Mira'ya götürmeliyim. Bir psikolog gerçekleri kurgudan ayırabilir. Ancak cinayetin gerçek olduğuna inanıyorum ve eğer bir çocuğu öldürmüşlerse, daha fazlasını da öldürmüşlerdir. Onlar gibi yaratıklar muhtaç insanları av olarak seçerler."

"Biliyorum." Roarke, Eve'in omuzlarında oluşan gerginliği yok etmek için masaj yapmak üzere uzandı. "Bunlar senin başına gelmiş gibi mi hissediyorsun?"

"Hayır. Bana olanlar gibi bir şey değil bu ya da sana olanlar gibi..." Etrafta sinirlerini iyiden iyiye gelecek kadar çok yankı vardı. "Biz hâlâ buradayız, değil ini?" Genç kadın elini kocasının üstüne koyup kaşlarını çatarak gözlerini gölgelere dikti. "Frank kızın anlattıklarını kaydetmemiş olabilir mi? Niye bu işi tek başına halletmek istemiş ki?"

"Belki de kaydetmiştir. Kişisel bir kayıt olamaz mı?"

Eve gözlerini kırıştırdı ve genç adama baktı. "Tanrım, nasıl bu kadar geri zekâlı olabildim?" Elleriyle genç adamı iki yanından yakaladı ve onu sıkıca öptü. "Çok zekisin!"

"Evet biliyorum." Roarke onu geri ittiğinde, gölgelerin arasından ok gibi fırlayan bir şey rampaya yöneldi. "Kara kedi,"

dedi genç adam, hem rahatsızdı hem de kendi halini alaya alıyordu. "Kötü şans getirir."

"Evet, doğru." Eve rampaya doğru yürüdü, başını çevirdi ve Roarke'un arabasının yanında oturan, parlak ve ışıldayan yeşil gözleriyle kendisine bakan kediye gördü. "Aç görünmüyorsun. Bir sokak kedisi olmak için de çok zarif ve parlaksın... Fazlaca mükemmelsin," dedi Eve. "Birdroid olmalı." Buna rağmen, eğildi, sevmek için uzandı. Kedi tısladı, gerildi ve patisini savurdu. Eve hızla geri çekilmese kedinin tırnakları avucunun içini bulaçaktı. "Şey, bu bayağı arkadaşçaydı."

"Elini yabancı hayvanlara -ya da droidlere- uzatmaman gerektiğini bilmiyor musun?" Roarke, Eve'in önüne geçti. Arabanın kodunu girip kapıyı açarken gözlerini kedinin parlak yeşilinden ayırmıyordu. Eve arabaya binince, yumuşak bir sesle bir şeyler söyledi. Kedinin tüyleri kabardı, kuyruğu sallandı, sonra hayvan çevik bir hareketle rampadan yola atladı ve sise karışarak kayboldu.

Roarke, kediye git emrini neden Galce verdiğini açıklayamadı. Ağzından öyle çıkmıştı sadece. Arabanın içine kayıp Eve'in yanına otururken hâlâ derin derin bunu düşünüyordu.

"Dinle Roarke, Feeney'e bu konu ile ilgili elektronik iş veremem. En azından Kumandan bunu serbest kılana kadar. Frank'in kişisel kayıtlarına girmek için ailesine gitmem gerekebilir, ama bunu yaparsam, onlara bir şeyler anlatmam lazım."

"Ve sen anlatmamayı tercih ediyorsun."

"Hiç değilse şimdilik. Frank'in kişisel sistemine ve kayıtlarına girmek için senin... yeteneklerini kullanabilir miyiz? Ne dersin?"

Arabayı çalıştırıp aracı sokak seviyesine indirdikten sonra Roarke'un keyfi yerine gelmişti. "Duruma göre değişir, Teğmen. Bana da bir rozet verecek misin?"

Eve gülümsememeye çalışarak, "Hayır. Ama bir polisle seks yapma şansı elde edeceksin," dedi.

"Peki polisi kendim seçebilecek miyim?" Genç kadın koluna bir yumruk indirince, Roarke sadece gülümsedi. "Seni seçece-

ğim. Büyük ihtimalle... Ve tahmin ediyorum ki, gayri resmi danışmanlığımın bu gece başlamasını isteyeceksin benden."

"Evet fikrim bu."

"Pekâlâ, fakat ben önce seks istiyorum." Roarke dilini Eve'in yunağına dokundurunca genç kadın kıkırdadı.

Genç adam, "Sence Peabody daha ne kadar meşgul olacak?" diye sorduktan sonra çabucak ekledi, "Sadece şaka!" Ancak yine de Eve vahşileşebilir diye, arabayı oto-kontrole almayı ihmal etmedi. "Bu gece gerçekten etkileyici görünüyordu."

Gülerek Eve'in yumruğunu yakaladı, sonra diğer elini sinsice Eve'in göğsüne yönlendirdi.

"Dinle beni arkadaş, bunu denemeden bile yeterince sınırı aşmıştın. Hareket halindeki bir araçta cinsel aksiyonda bulunmak şehir içi yasalarının ihlaline girer."

Roarke, "Tutukla beni," diye önerdi ve Eve'in alt dudaklarını ısırdı.

"Yaparım belki. Seninle işim bittikten sonra." Eve silkinip serbest kaldı ve adamı geri itti. "Ve yardımcım ile ilgili zekice düşüncenden dolayı, danışmanlık bitene kadar seks yok."

Roarke arabayı otomatik pilottan çıkarttı ve Eve'e gülümseyen bir bakış attı. "İddiasına var mısınız?"

Eve kısık gözlerdeki kibirli bakışı gördü. "Elli kredisine, eşit oranlarda."

"Anlaştık." Ve Roarke ev yolundaki demir kapılar boyunca ısıklık çalmayı sürdürdü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Borcunu öde."

Eve yana yuvarlandı, çıplak poposunu kaşdı ve kilim yüzünden tahriş olup olmadığını merak etti. Hâlâ son orgazmla sarsılırken, gözlerini tekrar kapattı. "Hı?"

"Elli kredi." Genç adam üzerine yaslanarak nazikçe göğsünün ucunu öptü. "Kaybettin, Teğmen."

Eve gözlerini kırpıştırarak açtı ve genç adamın harika ve memnuniyet dolu yüzüne baktı. Roarke'un özel odasındaki kilimin üzerine sere serpe uzanmışlardı ve giysileri etrafa saçılmıştı. Genç adam, merdivende onu duvara karşı tuzağa düşürmüştü ve böylece... iddiayı kazanmaya başarmıştı.

"Ben çıplağım," diye işaret etti kendini Eve. "Genelde kredilerimi bedenimde taşımam."

"Senden bir '*Sana Borcum Var*' kartı almaktan memnunluk duyarım." Genç adam doğruldu, parıldayan kaslarını kullanarak konsoldan bir hatırlatma kartı aldı. "İşte burada." Eve'e uzattı.

Eve karta baktı, elli krediyle birlikte itibarını yitirdiğini de biliyordu. "Sen cidden bu işten zevk alıyorsun."

"Ooo, hayal edebileceğinden çok daha fazla."

Kaslarını çatmış genç adama bakarken, hatırlatma kartını çalıştırdı. "*Roarke Sana Borcum Var*, Elli Kredi, Teğmen Eve Dallas." Kartı genç adama fırlattı. "Çok memnun görünüyorsun."

"Hem de çok." Roarke, romantik duygular içindeydi; bu kartı

da ilk karşılaştıkları andan beri muhafaza ettiği küçük gri elbise düğmesiyle birlikte saklayacağını düşünüyordu. "Seni seviyorum, Teğmen Eve Dallas, mümkün olabilecek her şekilde."

Eve elinde olmadan yumuşamıştı. Genç adamın söyleme şekli, bakışları, eriyen cildinin altında nabzının hızlı hızlı atmasına yol açıyordu. "O, hayır, hiç de öyle değil. Elli krediyi almak için bu şeyleri yapıyorsun sen." Roarke dikkatini tekrar dağıtamadan. Üzerinden tırmanıp kaçtı.

"Pantolonum nerede?"

"En ufak bir fikrim yok." Genç adam duvarın bir bölümüne yürüdü, bir mekanizmaya dokundu. Panel geriye doğru kayarak açıldığında, içinden incecik ipekten bir sabahlık çıkarttı. Bu Bve'in gözlerinin tekrar kısılmasına sebep oldu.

Genç adam sürekli ona böyle şeyler alıyordu ve bunlar her zaman, son derece elverişli bir şekilde, evin çeşitli yerlerinde ortaya çıkıyordu.

"Bu çalışma elbisesi değil."

"Çıplak da çalışabiliriz istersen, ama o zaman elli kredi daha kaybedeceğinden kuşkun olmasın." Eve sabahlığı elinden kapıp alınca, Roarke döndü ve bir sabahlık da kendisi için çıkarttı. "Bu biraz zaman alacak. Kahve isteyelim."

Genç kadın Oto-Aşçı'ya kahve almaya giderken. Roarke bilgisayar sistemleri konsolunun arkasına geçti. Burada bulunan ekipmanlar birinci sınıftı ve kayıt dışıydı. Tüm sistemleri denetleyebilen Compu-Guard, genç adamın bununla herhangi bir sistemi hack etmesini ne takip edebilir ne de engelliye bilirdi. Ancak tüm avantajına rağmen, olup olmadığı bile belli olmayan kişisel bir kaydı bulmak, bir kova kumun tanelerini tek tek ayıklamak gibi bir şeydi.

Roarke sisteme, "Başlat," emrini verdi. "Frank'in notlarının ev ünitesinde olması büyük olasılık, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Polis Merkezi'nde olan ünitesindeki her şey transfer edilmiş olurdu ve resmî üniteler tüm kayıtları saklar. Eğer bir şeyi kendine saklamak istediye, kişisel bir sistem kullanmış olması gerekir."

"Elinde Frank'ın ev adresi var mı? Neyse boş ver," dedi Roarke Eve daha cevap vermeden. "Ben bulurum. Bilgiler, Wojinski, Frank... rütbesi neydi?"

"Dedektif, Kayıtlar Bölümü'ne bağlı."

"Verileri ekrana getir, lütfen."

Veriler akmaya başlayınca, Roarke Eve'in onun için tuttuğu kahveye uzandı, sonra telefonu bipleyince ona doğru parmaklarını sallayıp, "Şuna bakabilirsin, değil mi?" dedi.

Bu emir vermeye alışmış bir adamın, otomatik olarak, dikkatsizce sarfettiği bir sözdü. Eve önce irkildiyse de, sonra olabildiğince çabuk bu rahatsızlığı üzerinden attı. Bulundukları durumda, kendisinin bir asistan olarak davranması gerektiğini farz etti.

"Roarke'un Residansı. Peabody?"

"Haberleşme cihazına cevap vermedin."

"Hayır, ben..." Tanrı bilir nereye atmıştı. "Ne oldu?"

"Kötü... Dallas, çok kötü..." Sesi ifadesizdi ama yüzü ölü gibi bembeyazdı ve gözlerinin rengi çok koyuydu. "Alice öldü. Engellemedim. Ona yetişemedim. O sadece..."

"Neredesin?"

"Onuncu Cadde, Broad ile Yedinci arasında. İlk yardım çağırdım ama, yapılabilecek bir şey..."

"Tehlikeli bir durumda mısın?"

"Hayır, hayır. Sadece onu durduramadım. İzleyebildim sadece onu tam..."

"Olay yerinin güvenliğini sağla, Memur. Raporunu ilet. Yoldaydım. Takviye çağır gerekiyorsa ve dur orada. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim. Evet."

"Dallas hattan çıktı. Of, Tanrım!" diye mırıldanarak hattı kapattı.

"Seni götürüyorum." Roarke çoktan ayaklanmıştı, eli Eve'in omzunda idi.

"Hayır, bu benim işim." Bu olaya kendisinin neden olmadığını ummak istiyordu. "Burada kalıp mümkün olan her türlü bilgiyi toplarsan çok memnun olacağım."

"İmam o zaman, Eve." Eve kendisinden uzaklaşmadan,

genç adam bu sefer onun omuzlarını sıkıca tuttu. "Bana bak. Bu senin hatan değildi."

Eve ona baktı, gözlerinde keder vardı. "Tanrıdan umudum da benim hatam olmaması yönünde."

Etrafta kalabalık yoktu. Eve bunun için müteşekkir olabilirdi. Saat sabaha karşı ikiyi biraz geçiyordu ve barikatın arkasında sadece aval aval bakan birkaç tip vardı. Bir Hızır Taksi'nin sarhoşçasına kaldırım kenarına yapışmış olduğunu ve elleriyle başını tutmakta olan bir adamın arabanın yanında oturduğunu gördü. Bir ilkyardım elemanı adamla konuşmaktaydı.

Yağmurdan ıslanmış caddenin üzerindeydi Alice. Güvenlik ışığı ile loş bir şekilde aydınlanmıştı ve etrafını bulut gibi sis sarmıştı. Vücudu sere serpe yüzükoyun uzanmıştı, kolları ve bacakları dışarı doğru savrulmuştu. Kan, kendi kanı, elbisesinin ince kumaşı tarafından emilmiş, elbise karanlık, lanetli bir kırınıza dönüşmüştü.

Peabody başında durmuş, bir gizlilik perdesi misali dimdik şekilde bir üniformalıya yardım ediyordu.

"Memur Peabody." Eve yumuşakça seslendi, Peabody'nin dönmesini omuzlarını gerip, yanına yaklaşmasını bekledi. "Raporun?"

"Emrettiğiniz gibi şahsı oturduğu yere kadar takip ettim, Teğmen. Binaya girişini izledim ve hemen ardından üçüncü kat, doğu tarafından ikinci pencerede ışıkların yanmasını gözlemledim. Kendi insiyatifimle, şalışın içeride kaldığından emin olmak için on beş dakikalık bir süre kadar gözlemeye devam etmeye karar verdim. O evde kalmadı."

Peabody yerde yatan cesede bakınca sesi canlılığını yitirdi. Eve onun önüne geçip, görüntüsünü kapattı. "Rapor verirken yüzüme bak, Memur."

"Evet, efendim." Peabody tersledi. "Şahıs yaklaşık on dakika sonra binayı terk etti. Heyecanlı bir görüntüsü vardı, hızlı bir tempoda batıya doğru yürürken sürekli başını çevirip arkasına bakıyordu. Ağlıyormuş gibi görünüyordu. Standart mesafeyi ko-

rudum. Bu yüzden de onu durduramadım." Peabody nefesini içine çekmek zorunda kaldı. "Ben standart mesafeyi korudum."

"Tamam, yeter." Eve Peabody'yi çabucak sarsıp onu bu kötü durumdan kurtulmasına çalışıyordu. "Raporunu tamamla."

Peabody'nin gözleri Eve'inkiler ile karşılaşınca tatsızlaştı ve soğudu. "Evet, efendim. Şahıs aniden durdu, geriler gibi birkaç adım attı. Konuştu. Ne söylediğini duyamayacak kadar uzaktaydım, fakat bana biri ile konuşuyormuş gibi geldi."

Genç polis zihninde her şeyi, her adımı tekrar canlandırıyordu ve neredeyse görmüş olduğu eğitime bir destek gibi dayanmıştı.

"Aradaki mesafeyi biraz kapattım, şahsın tehlikede olma durumu ihtimaline karşı. Şahıs dışında cadde üzerinde kimse olmadığını gözlemledim. Sis belki bunda bir faktör olabilirdi, ama kaldırımda ya da yol üzerinde görebildiğim kimse yoktu."

"Orada durmuş, var olmayan biri ile mi konuşuyordu?" diye sordu Eve.

"Öyle görünüyordu, Teğmen. Gitgide daha da heyecanlanıyordu. Yalnız bırakılması için yalvarıyordu. Kelimeleri şöyleydi, 'Yeterince yapmadınız mı, yeterince istediğinizi almadınız mı? Niye beni rahat bırakmıyorsunuz?' "

Peabody kaldırıma tekrar baktı, her şeyi bir kez daha yaşadı. Ve duydu tabii ki. Alice'in sesindeki ümitsizliği, o umutsuz tınıyı. "Ben bir cevap duyduğumu düşündüm, fakat bundan tam emin olamadım. Şahıs çok yüksek sesle ve çok hızlı konuşmaktaydı, bu yüzden çok net bir fikre sahip olamadım. Biraz daha yaklaşip kendimi göstermeye karar verdim."

Eve'in omzunun üstünden bakmaya devam ederken çenesindeki kaslar titredi. "Tam bu anda, doğuya doğru gitmekte olan bir Hızır Taksi yaklaştı. Şahıs dönerek caddeye çıktı ve gelmekte olan aracın önüne doğru koştu. Sürücü durmayı ve sakınmayı denedi, fakat bunu yapmayı başaramadı ve şahsa önden çarptı."

Peabody nefes almak için biraz durakladı. "Yolun durumu parlak değildi belki ama idare ederdi ve kazada tali bir faktör oluşturunuyordu. En mükemmel şartlarda bile, sürücünün bu çarpışmayı önleyemeyeceği fikrindeyim."

"Anlaşıldı. Devam et."

"Birkaç saniye içinde ona ulaştım ve onun çoktan ölmüş olduğunu gözlemlemiş olsam da, ilk tıp teknisyenlerini çağırdım ve size haberleşme cihazınız aracılığı ile ulaşmaya çalıştım. Bunda başarısız olunca, çantamdaki taşınabilir tele-link'imi ayarladım. Ve size durumu rapor etmek için evden ulaştım. Emirlerinize uyarak, raporu ilettim ve üniformalı bir memur talep ettim, sonra da olay yerini güvenlik altına aldım."

Çok geç kalmak korkunç bir durumdu. Eve bunu biliyordu: Peabody'yi ne kadar teselli etmeye çalışırsa çalışsın bu acı suçluluk duygusunu hiçbir şeyin geçirmeyeceğini çok iyi biliyordu. Bu yüzden, onu hiçbir biçimde teselli etmeye kalkışmadı. "Çok iyi, Memur. Sürücü bu mu?"

Peabody karşıya doğru bakmayı sürdürdü, sesi boşluktan gelir gibiydi. "Evet, Teğmen."

"Analiz için aracının bağlanması ayarla, sonra tıp teknisyenlerine adamın ifade verebilecek durumda olup olmadığını sor."

"Evet, efendim." Peabody yanında sarkan elini yumruk haline getirmişti. Alçak bir tonda tutmaya çalıştığı sesinde duygusal titreşimler vardı. "Onunla sadece bir saat önce bir şeyler içmiştiniz. Ve bu sizin için hiçbir halt ifade etmiyor."

Eve darbeyi yemişti; Alice'in yanına gitmeden önce Peabody'nin uzaklaşmasını bekledi. Acı bir sesle, "Bir halt ifade ediyor," diye mırıldandı. "Ve sorun da bu işte."

Çantasını açtı ve işini yapmak için çömeldi.

Bu bir cinayet değildi. Teknik olarak. Eve'in, Peabody'nin raporunu ve ağlayan taksi şoförünün ifadesini aldıktan sonra, olayı Trafik Masası'na devretmesi gerekiyordu. Fakat o, Alice'in cansız gövdesinin morg arabasına yüklenmesini izlerken bunu yapmaya hiç niyeti olmadığını biliyordu. Son bir kez olay yerine baktı. Yağmur neredeyse durmuştu; kan izleri akıp gitmeyecekti. Olayı izleyen tipler çoktan oradan ayrılmış, ince sis perdesini yırtarcasına aşarak evlerinin yolunu tutmuşlardı.

Kaldırımın köşesinde, bir belediye çekici ünitesi hasarlı taksiyi kaldırmaya başlamıştı.

Çok sık kaza oluyor, diyebilirdi bazıları. Eve, cinayetler de öyle, diye düşündü. Çok sık işleniyor...

"Uzun bir gece geçirdin, Peabody. Görevin bitti."

"Kalıp bunun sonuçlanmasını beklemeyi tercih ediyorum, Teğmen."

"Olaya objektif bakamazsan ne Alice'e ne de bana bir faydan olur."

"Görevimi yapabilirim, efendim. Duygularım ise beni ilgilendirir."

Eve çantasını kaldırdı ve yardımcısına uzun uzun baktı. "Evet, elbette. Ama duygularının benim yoluma çıkmamalarını sağla." Kayıt cihazını çantasından çıkardı, Peabody'ye uzattı. "Kayda al. Memur. Şahsın oturduğu yeri inceleyeceğiz."

"Yakınlarına haber verecek inisiniz, Efendim?"

"Burada işimiz bitince."

Batıya yöneldiler, Alice'in evine doğru. Çok uzaklaşamamış, diye düşündü Eve, neredeyse bir blok. Tekrar dışarı çıkmasının sebebi ne? Ve bir taksinin önüne atlamasına sebep olan ne? Alice'in oturduğu ev Liç kattan oluşan güzel, restore edilmiş kumtaşından bir binaydı. Giriş kapılarının üzerinde tavuskuşu resimleri oyulmuş camlar vardı. Güvenlik kamerası tamirdeydi, kilitler avuçiçi iziyle kodlanmıştı. Eve master koduyla kilitleri etkisiz hale getirdi ve yerleri iyi fırçalanmış mermer taklidi bir malzemeye kaplanmış ufak bir antreye girdi. Sessizce hareket eden bronz asansör ayna gibi parlıyordu.

Alice zevkli biriydi ve bunu karşılayabilecek finansal kaynaklara sahipti, anlaşılan. Üçüncü katta üç daire vardı ve Eve tekrar master kartını kullanarak içeri girmelerini sağladı.

Eve, "Dallas, Teğmen Eve ve yardımcısı Peabody, ölen şahsın evine standart araştırma için giriyorlar. Işıklar," diye emretti, sonra oda hâlâ aydınlanmayınca ürperdi.

Peabody kapının kenarına doğru uzandı, bir şaltere dokundu. "Sesle değil de elle idare edileni tercih etmiş olmalı."

Oda darmadağınık ve rengârenkti. Sandalyelere ve masaya

güzel eşarp ve şallar serilmişti. Duvar da çekici çıplak insanlarla mitolojik hayvanların resmedildiği goblenler; masalarda, raflarda, yerlerde, açıkçası her yerde mumlar vardı. Renkli taşlar, çeşitli bitkiler, kurutulmuş çiçekler de her yerdeydi. Bütün düz yüzeylerin üzerine yayılmış olan bol miktarda kristal külçe ve çubuk pırıl pırıl parlıyordu.

Açık olan bir mod ekranında esintiyle dalgalanan yabani çiçekler ve geniş yemyeşil bir çayır görülüyor, ses olarak da rüzgârın esintisini ve kuş seslerini çağrıştıran bir melodi duyuluyordu

"Güzel şeyleri seviyormuş," dedi Eve. "Hem de çok." Mod ekranına bakmak için ilerledi ve düşüncesini doğrular tarzda başını salladı. "Alice eve girdikten hemen sonra bu modu aktif hale getirmiş. Sakinleşmek istiyormuş bence."

Arkasında Peabody ile bitişikteki odaya girdi. Yatak odası küçük, samimi ve yine dağınıktı. Dar yatağın örtüsü, yıldız ve ay motifleriyle süslüydü. Yatağın tepesine asılmış olan, dans eden perileri gösteren camdan ırıobil, açık pencereden gelen esintiyle hareket ederek müzik sesi gibi bir şingirtı çıkarıyordu.

"Senin ışığın geldiğini gördüğün pencere bu olmalı."

"Evet, efendim."

"Yani Alice mod ekranını değiştiriyor, sonra doğruca yatak odasına geliyor. Tahminen üzerini değiştirmek, nemli kıyafetinden kurtulmak istiyor... ama nedense bunu yapmıyor." Eve, üzerinde gülen bir güneş resmi olan bir kilimin üstünde duruyordu. "Dağınıkmış, ama kendine göre bir düzeni de varmış. Hiçbir engelleme ya da mücadele izi görülüyor."

"Mücadele mi?"

"Sen heyecanlı olduğunu söylemiştin, tekrar dışarı çıktığında ağlıyordu.Çayır programı onu sakinleştirememişti, ya da yeterince zaman geçmemişti bunun için."

"Onu kapatma gayretine bile girmemiş."

"Haklısın," diye onayladı Eve. "Kapatmamış. Alice eve geldiğinde burada birinin onu bekliyor olması muhtemel. Onu sinirlendiren ya da korkutan biri. Güvenlik kayıtlarını kontrol edeceğiz." Gardırop olarak kullanıldığını tahmin ettiği yerin kapısını

açtı ve "Hımm," dedi, "şuraya bak; bir çeşit odaya çevirmiş burayı. Burası dağınık değil. Bunu kayda geçir."

Peabody ilerledi, kaydedici ile ufak, beyaz duvarlı odayı tara-
dı. Yerde ahşap zeminin üzerine beyaz bir pentagram çizilmişti.
Köşelere düzenli bir simetriyle bir dizi beyaz mum yerleştiril-
mişti. Ufak bir masada pürüzsüz kristal bir küre, bir kap, bir ayna
ve koyu renk saplı kısa ve ucu körelmiş bir bıçak duruyordu.

Eve havayı kokladı, fakat hiçbir tütsü ya da balmumu kokusu
yakalayamadı. "Burada ne yaptığım anlayabildin mi?"

"Buranın meditasyon ve büyü yapmak için bir ayin odası ol-
duğunu söyleyebilirim."

"Tanrım!" Eve başını sallayarak gardırop odasından çıktı.
"Şimdilik burayı bırakalım ve kızın tele-linkini kontrol edelim.
Eğer burada onu korkutup evden kaçırarak biri yok idiye, belki
de telefonla arayan biri bu işi yapmıştır. İlk önce yatak odasına
gelmiş..." diye mırıldandı Eve ve küçük yatağın yanındaki tele-
linke yöneldi.

"Belki üzerini değiştirip sakınleştikten sonra, o ufak odaya
girmeyi ve cadıyı oynamayı planlıyordu. Dışarı çıktığında üze-
rinde hiçbir şey taşımıyordu. Buraya bir şey alıp çıkmak için gel-
memiştii. Sinirliydi ve evine gelmişti."

Eve tele-linki çalıştırdı', son arayan veya aranan kaydının tek-
rarını talep etti. Ve oda hafifritmik bir büyü melodisi ile doldu.

"Bu da neydi böyle?"

Peabody, "Bilmiyorum," diyerek yaklaştı ona; rahatsız ol-
muştu.

"Tekrar et," diye Eve emretti.

"İsimleri duy. İsimleri duy ve onlardan kork. Loki, Beelze-
bub, Baplıomet. Ben yok ediciyim. Ben intikamım. In nomine
Dei nostri Santanas Luciferi excelsi. Yasanın yolundan çıkanlar-
dan öç alınacak. İsimleri duy ve kork. "

"Durdur." Eve elinde olmadan ürpermişti. "*Beelzebub*, bu
şeytanla ilgili bir zırva, değil mi? Bu piçler Alice ile oynuyor-
larmış, kıza işkence ediyorlarmış. O da sınıra dayanmıştı zaten.
Buradan kaçmasına şaşmamak gerek. Neredesin, seni gidi o...
çocuğu seni, neredesin? Son bağlantının yerini belirle. Görüntü-

le." Veriyi okurken dudağı inceldi. "Onuncu ve Yedinci... Hemen aşağıdaki kahrolası caddeden aranmış, büyük ihtimalle sokaktaki bir tele-linkten. Alçaklar! Alice tam onlara doğru gidiyormuş."

Peabody, "Orada kimse yoktu," derken Eve'in yüzünü izlemekteydi, gözlerindeki alev alev öfkeyi görmüştü. "Sis ve yağmur olsa bile, orada ona pusu kuran birini görmeliydim. Orada bir kedi dışında hiçbir şey yoktu."

Eve'in bir an kalbi durur gibi oldu. "Bir ne?"

"Sadece bir kedi. Ben bir kedi gördüm sanki, ama caddede başka kimse yoktu."

"Bir kedi." Eve, cama doğru yürüdü. Aniden, derin bir soluk alma ihtiyacı hissetmişti. Orada, pencerenin pervazında, uzun siyah bir tüy görmüştü. "Ve bir kuş..." diye mırıldandı. Bir cımbız aldı ve tüyü ışık altına tuttu. "Birkaç tane de olsa hâlâ kargalarımız var New York'ta. Bir karga da kuzgunla aynı şeydir, değil mi?"

"Hemen hemen. Yani öyledir sanırım."

"Bunu bir torbaya koy," dedi Eve. "Analiz edilmesini istiyorum bunun." Yorgunluğu söküp atmak istercesine gözlerini ovuşturdu. "Yakını olarak gidip göreceğimiz kişi Brenda Wojinski, annesi... Adresini araştırıp bul."

"Tamam, efendim." Peabody cep bilgisayarını çıkarttı ve utancı tüm benliğini kaplarken, aleti tutmaya devam etti. "Teğmen, davranışlarım ve yorumlarım için özür dilemek istiyorum." Eve, tele-linkten diski çıkarıp mühürledi. "Hiçbir yorum veya yetersiz bir davranış hatırlamıyorum, Peabody." Peabody'ye ölçülü bir bakış attı. "Hâlâ kayıt cihazı çalışırken, daireyi tekrar bir tara."

Peabody anlamıştı, başını salladı. "Kayıt cihazının açık olduğunun farkındayım, Teğmen. Bunun kayda geçmesini istiyorum. Ben kişisel ve profesyonel olarak çizginin dışına çıktım."

Seni gidi kahrolasıca, koca kafalı geri zekâlı, diye düşündü Eve ve yeminini bozarcasına konuştu. "Benim fikrime göre ve hatırladığım kadarıyla emre itaatsizlik gerçekleşmemiştir. Me-mur."

"Dallas." Peabody uzun bir soluk verdi. "Lanet olsun, ama

yaptım bunu. Titriyordum ve durumu değerlendirmekte zorluk çekiyordum. Bir cesedi daha sonra görmek başka, bir kadının yerden üç metre havalanıp kaldırırma çakıldığını görmek başka... O benim gözlemim altındaydı."

"Sana sert davrandım."

"Evet, efendim, sert davrandınız, ama öyle de yapmalıydınız zaten. Ancak ben, kendinize hâkim olduğunuza ve işinizi yapabildiğinize göre, olanları umursamadığınızı düşündüm. Hatalıydım, özür dilerim."

"Özrün kabul edildi. Şimdi, şunu kayda geç, Peabody. Sen emirleri dinledin, prosedürleri uyguladın. Bu gece olan bitende senin hiçbir hatan yok. Bunun olmasını engelleyemezdin. Şimdi, bunları kenara bırak da, kızın neden öldüğünü bulmaya çalışalım."

Bir polis sabahın beşinde kapısını çaldığında, bir polis kızı, haberlerin en kötüsünün verileceğini bilir, diye düşündü Eve. Ve Bienda kendisini tanıdığı anda, haklı olduğunu da gördü.

"Ah, Tanrım! Ah, Tanrım! Annem mi?"

"Hayır, anneniz değil, Bayan Wojinski." Eve, sadece ve sadece tek bir yol olduğunu biliyordu, hemen söylemekti bu. "Alice... Girebilir miyiz?"

"Alice mi?" Kadın parlayan gözlerini kırıştırdı ve dengesini kaybetmemek için kapıya tutundu. "Alice mi?"

"Sanırım içeri girmeliyiz." Olabildiğince nazik şekilde, Eve kadının kolunu tuttu ve onu kapıdan içeri soktu. "Hadi içeri girelim ve oturalım."

"Alice mi?" dedi kadın tekrar. Keder gözlerinin pırıltısını yok etmişti. Gözyaşları akmaya başladı. "Oh hayır, benim Alice'im olamaz! Benim bebeğim olamaz!"

Bienda sallandı, kayıp yere düşecek gibi olduysa da, Eve onu sıkıca kavradı ve hemen en yakındaki koltuğa oturttu. "Çok üzgünüm. Kaybınız için çok üzgünüm, Bayan Wojinski... Bu sabah bir kaza oldu ve Alice yaşamını yitirdi."

"Bir kaza mı? Yoo... Hayır... Hata yapıyorsunuz! Başka biri

olmalı. Alice olamaz!" Eve'in kollarına yapışmış, gözlerinden yaşlar akarak yalvarıyordu. "Benim Alice'im olduğundan emin olamazsınız."

"Oydu. Çok üzgünüm."

Kadın yıkılmıştı, yüzünü elleri arasına gömdü, bir koruyucu kalkan gibi vücudunu dizlerinin arasına doğru bastırdı.

"Ben çay yapayım," diye mırıldandı Peabody.

"Evet, git hadi." Eve'in kendini en çaresiz, en yetersiz hissettiği anlar, görevin bu bölümünde yaşananlardı. Taze keder için hiçbir çözüm yoktu. "Aramamı istediğiniz biri var mı? Annenizi aramamı ister misiniz? Ya da erkek kardeşinizi?"

"Annem. Ah Tanrım, Alice! Buna nasıl dayanacağız?"

Bunun için cevap yok, diye düşündü Eve. Ama olmalıydı işte... Yaşam bunu gerektiriyordu. "Size bir sakinleştirici verebilirim ya da eğer isterseniz doktorunuzu arayabilirim."

"Anne?"

Brenda hâlâ sallanmaya devam ederken Eve dönüp baktı. Kapıda duran oğlan, yüzünde uykulu, kafası karışmış bir ifadeyle gözlerini kırıştırtıyordu. Saçları karmakarışık ve üzerinde dizlerinde delikler olan, kirli bir eşofman vardı.

Alice'in erkek kardeşi, diye hatırladı Eve. Onu unutmuştu.

Sonra oğlan dikkatini Eve'e çevirdi; gözleri tetikteydi, yüzü bir yetişkininkine benziyordu. "Kötü bir şey mi var?" diye sordu. "Ne oldu?"

Lanet olsun! Neydi oğlanın ismi? Eve hatırlamak için çabalarken, o an için bunun hiç önemi olmadığını düşündü. Ayağa kalktı. Çocuk bayağı uzun boyluydu; yanağında çarşafizleri vardı ve bedeni en kötü olasılığa karşı hazırdı artık. Eve, "Bir kaza oldu. Üzgünüm fakat..." diye bir şeyler geveledi.

"Alice..." Çocuğun çenesi seğiriyordu, ama sabit gözlerle Eve'ebakmaya devam etti. "O öldü..."

"Evet, üzgünüm."

Peabody elinde bir fincan çayla içeri girdiğinde, oğlan Eve'e bakmaya devam ediyordu. Peabody çayı beceriksizce masaya koydu.

"Ne tür bir kaza?"

"Bu sabah erken saatte, bir araba çarptı."

"Vurup kaçına mı?"

"Hayır." Eve onu dikkatlice değerlendirerek izledi. "Bir taksinin yoluna çıkmış. Sürücü durmayı başaramamış. Hâlâ aracı ve olay yerini inceliyoruz, ama taksi şoförüyle aynı ifadeyi veren bir tanık mevcut. Adamın suçu olduğuna inanmıyorum. Olay yerinden kaçmaya çalışmamış ve sürücünün kayıtları temiz."

Annesinin ağlama sesi odayı doldururken, çocuk kupkuru gözlerle Eve'e bakıp başını salladı. "Onunla ilgilenirim. En iyisi bizi yalnız bırakın şimdi."

"Tamam. Bir sorunuz olursa, bana Polis Merkezi'nden ulaşabilirsiniz. Ben Teğmen Dallas."

Çocuk, "Kim olduğunuzu biliyorum. Bizi yalnız bırakın artık," diye tekrarladı ve annesinin yanına oturdu.

Eve kapıdan çıkarken, "Bu çocuk bir şeyler biliyor," diye yorum yaptı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Belki Alice ailenin diğer üyeleriyle konuşmak yerine onunla konuşmayı tercih etmişti. Yaş olarak oldukça yakındılar. Erkek ve kız kardeşler didişirler, ama birbirlerine güvenirler."

"Bunu bilmiyordum." Eve arabayı çalıştırdı ve kahve istediğini düşündü. "Sen hangi cehennemde yaşıyorsun, Peabody?"

"Niye sordun?"

"Seni evine atacağını. Biraz uyuyabilirsin, on bir gibi Merkez'e gel."

"Sizin yapacağınız da biraz uyumak mı?"

"Evet." Bu büyük ihtimalle yalandı, ama amaca uygun bir cevaptı. "Hangi yoldan?"

"Ben Houston'da yaşıyorum."

Eve birazcık yüzünü buruşturarak güneye yöneldi. "Houston mı? Peabody, sen bir bohemsin."

"Orası kuzenimindi. Colorado'ya taşınmaya ve kilim dokumaya karar vermeden önce oraya yerleştim. Kiralayarak tabii."

"Büyük ihtimalle tüm boş zamanını şiir barlarında ya da sanat gösteri kulüplerinde geçiriyorsundur."

"Aslında, ben çiftleşme mekânlarını tercih ediyorum. Yemekler daha iyi oluyor."

"Bence sen bu konuyu bu kadar çok düşünmesen, daha çok seks yapabilirsin."

"Hayır, onu da denedim." Peabody aniden ve uzun uzun esnedi. "Affedersin."

"Keyfine bak. Raporunu verince, otopsi durumunu kontrol et. Toksikoloji raporunda garip bir şeyler olmamasını istiyorum. Ve şu aptal elbiseyi değiştirmeyi unutma."

Peabody koltukta kımıldadı. "O kadar da aptal değil. Aquarian'daki bazı adamlar beğenmiş gibi görünüyorlardı. Roarke da beğendi."

"Evet, bundan bahsetti."

Peabody'nin ağzı açık kaldı. "Söyledi mi? Ciddi misin?"

Salaklık, gevşemeyi sağlar, diye düşündü Eve. "Etkileyici göründüğüne dair bir şeyler söyledi. Ben de ona vurdum. Ne olur ne olmaz diye."

"Etkileyici ha! Vay canına." Peabody kalbini sıvazladı. "Anemnin benim için diktiği diğer eşyaları da arayıp bulacağım. Etkileyici..." İç geçirdi. "Roarke'un erkek kardeşleri, kuzenleri, amcaları filan, yok değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla, Peabody, o kendine özgü bir tür."

Eve kocasını şekerleme yaparken buldu. Yatakta değildi, ana süitin oturma bölümündeki kanepedeydi. Odaya girdiği anda, genç adamın gözleri açıldı.

"Uzun ve zorlu bir gün geçirdin. Teğmen." Elini uzattı. "Buraya gel."

"Ben bir duş yapıp, kahve içeceğim. Birkaç yeri aramam gerekiyor."

Roarke polis tarayıcılarını dinlemişti ve Eve'in neyle uğraştığını tam olarak biliyordu.

"Gel buraya," diye tekrarladı ve Eve'in gönülsüzce uzattığı elini avuçlarının arasına aldı. "Yapacağın aramaları bir saat sonra yaparsan durum değişecek mi?"

"Hayır, fakat..."

Genç adam Eve'i kanepeye düşene kadar kendine çekti. Eve

zaten direnmekte isteksiz olduğundan, onu yanına çekmesi çok çabuk ve kolay oldu. Genç kadını koluyla sardı ve saçlarından öptü. "Biraz uyu," dedi alçak sesle. "Kendini tüketmene gerek yok."

"O çok gençti, Roarke."

"Biliyorum. Unut biraz bunu, en azından bir süreliğine."

"Herhangi bir bilgi? Frank'in kaydı... Bir şey bulabildin mi?"

"Sen uyuyup uyandıktan sonra konuşacağız bunu."

"Bir saat. Sadece bir saat." Eve parmaklarını kocasının parmaklarına kenetleyip kendini uykuya teslim etti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Uyku iyi gelmişti. Aynı şekilde sıcak duş ve Roarke'un getirttiği yemekler de yardımcı olmuştu. Eve yumurtaları atıştırırken, ekrana yansıyan bilgileri inceliyordu. "Araştırma kaydından çok günlüğe benziyor," diye karar verdi. "Bolca kişisel yorum var ve açıkça Alice için endişeleniyormuş. *'Alice'in zihnini ne kadar derinden etkilediklerinden ya da duygularına ne kadar zarar verdiklerinden emin olamıyorum.'* Bir dede gibi düşünüyormuş, polis gibi değil. Sen bu veriyi ev ünitesinde mi bulmuştun?"

"Evet. Frank bunu kodlamış sonra şifrelemiş. Karısının yanlışlıkla bulmasını istemiyormuş, bence."

"Eğer kodlamışsa, sen nasıl ulaşabildin peki?"

Roarke işlemeli kutudan bir sigara alıp sükûnetle inceledi. "Bunu açıklamamı gerçekten istemiyorsun, değil mi, Teğmen?"

"Hayır." Eve çatalıyla biraz daha yumurta alıp, ağzına götürdü. "Hiç sanmam. Ancak Frank'in kişisel düşünceleriyle endişelerinin bize pek faydası olmaz. Ne bulmuş olduğunu ve ölmeden önce araştırmasında ne kadar ilerlediğini öğrenmeliyim."

"Daha fazlası da var burada." Roarke verileri kaydırdı. "Burada, Selina Cross'u takip ettiğinden bahsediyor ve kadının bazı iş arkadaşlarının listesin yapmış."

"Fakat orada hiçbir şey yok. Selina'nın yasadışı uyuşturucu pazarladığından şüphelenmiş. Kulübünde ve belki de evinde kabul edilemeyecek seremoniler düzenlendiğine inanıyormuş. Şüp-

heli karakterlerin gelip gittiğini gözlemlemiş, fakat bunları hep duygusal çerçevede yapmış. Gerçekler yok. Frank sokaklardan çok uzun süre uzak kalmış." Eve tabağını kenara itip doğruldu. "Eğer polislerin olaya karışmasını istemiyorsa, neden en azından ayak işlerini yapmak için özel dedektif kiralamamış? Bu... bu nedir?"

Ürpererek, ekrana yaklaştı.

Sanırım Selina beni fark etti. Emin olamıyorum, fakat beni peşinden sürüklediği fikrine kapılmaya başladım. Yakın zamanda yeni bir hamle yapmam gerekiyor. Alice korku içinde, bana Cross 'tan ve o kadından uzak durmamı söylüyor. Zavallı çocuk şu Isis denen tiplerle çok fazla zaman geçirmiş. Isis zararsız bir kaçık olabilir, fakat Alice 'e pek yararlı bir etkisi olamaz. Sally 'ye bugün geç saatlere kadar çalışacağımı söyledim. Bu gece içeri giriyorum. Cross perşembe gecelerini kulüpte geçiriyor. Evi boş olmalı. Eğer içeri girip bir şey bulabilirsem, Alice'in bir çocuğun öldürüldüğünü gördüğüne dair en ufak bir şey söylemeden, isim vermeden Whitney'e bunu bildirebilirim. Selina ve o iğrenç âşığı benim küçük kızıma yaptıklarını ödeyecekler. Öyle ya da böyle, o kadın bunu ödeyecek.

"Tanrını, gece yarısı zorla içeri girme, yasadışı arama ve el koyma." Eve, hüsrana uğramıştı; iki eliyle saçlarını karıştırdı. "Ne halt ettiğini düşünüyordu? Bulduğu her şey mahkemede reddedilecekti, bunu bilmeliydi. Onları bu şekil çivileyemezdi."

"Bence mahkeme umurunda değildi, Eve. O adalet istiyordu."

"Ama şimdi öldü, değil mi? Alice de öldü. Kalan bilgiler nerede?"

Roarke son kayıt için ilerledi.

Binada güvenlik çok sıkı, geçmeyi beceremedim. Lanet olsun, çok uzun süredir sokaklardan uzağım. Bana bu konularda yardım edecek birini bulabilirdim. Yapacağım son şey bu olsa bile, o cadının bunları ödeyeceğini göreceğim.

"Hepsi bu kadar. Ölmeden önceki gün kaydedilmiş bu giriş. Daha fazlası da olabilir, başka bir kod altında."

Yani, Frank ona bunları ödetemedi. Yardım alabilecek zaman bulamadı. Yeterli zamanı yoktu, diye düşündü Eve, rahatlama ve keder arasında gidip gelirken. Bu bilgiler Frank'i ve Feeney'i temize çıkararak Eve'i rahatlatmıştı.

"Fakat sen böyle düşünmüyorsun. Sen burada daha fazla bir şey olduğunu düşünmüyorsun."

"Hayır, düşünmüyorum. Zamanlama diye bir şey var, tabii ki. Ayrıca Frank elektronik konusunda o kadar da becerikli değilmiş," diye açıkladı Roarke. "Bu bilgilere ulaşmak çocuk oyunu. Yine de bakacağız. Eğer daha fazla bir şey varsa, tekrar sistemine girmek biraz zaman alacak. Ancak bunu şimdi yapamam. Sabaha birkaç toplantım var."

Eve genç adama doğru döndü. Garip bir şekilde, bir an için Roarke'un kendisiyle çalışmadığını unutmuş olduğunu fark etti. Onun işi Eve'inkinden çok daha farklı bir boyutta idi. "Bunca milyara bu kadar az zaman..."

"Çok doğru. Ama akşamüstü bunlarla biraz daha zaman geçirmeliyim."

Eve onun borsa haberlerine bakmadığını ya da gün içinde bitip tükenmek bilmeyen sabah aramalarını cevaplamadığını biliyordu. "Senin çok zamanını alıyorum."

"Evet, kesinlikle öyle." Roarke konsolun etrafından dolaştı ve arkasını konsola dayadı. "Ve Teğmen, ödemeyi zaman vererek yapacaksın. Yapabildiğim an buradan bir iki gün uzaklaşacağız."

Sonra Roarke'un yüzündeki gülümseme ağır ağır kayboldu. Eve'in elini tuttu, başparmağını evlilik yüzüğünün üzerindeki oymaya sürdü.

"Eve, işine karışmak istemem, ama senden bu olayda özellikle çok dikkatli olmanı isteyeceğim."

"İyi bir polis daima dikkatlidir."

"Hayır," dedi Roarke, Eve'in gözlerinin içine bakarak, "değildir. Cesaretlidir, akıllıdır, inisiyatifi eline alır, fakat her zaman dikkatli değildir."

"Endişelenme, ben Selina Cross'tan daha kötüleriyile de başa çıktım." Eve onu hafifçe öptü. "Gitmeliyim, bazı raporları kontrol edeceğim. Geç kalacak olursam, sana haber vermeye çalışırım."

Roarke, "Bunu mutlaka yap," diye mırıldandı ve genç kadının gitmesini izledi.

Hata yapıyor, diye iç geçirdi. Daha önce Selina Cross'tan daha kötü biriyle başa çıktığı konusunda çok kuşkuluydu. Ve bu başa çıkma konusunda onu yalnız bırakmak gibi bir niyeti de yoktu. Roarke tele-linkine ilerleyip asistanını aradı ve tüm gezegen dışı ve şehir dışı yolculuklarını gelecek aya erteletti.

Evinin civarında bulunmak niyetindeydi. Karısının da...

"Uyuşturucu görünmüyor," Eve, Alice'in toksikoloji raporu- na bakarak yorum yapıyordu. "Alkol yok. Etki altında da değilmiş. Fakat sen orada olmayan biri ile konuştuğunu duydun ve gelmekte olan bir taksinin önüne doğru koştu. Kendini dehşete düşecek bir duruma sokmuştu ve sonra telefonda mırıldanılan büyü- lü sözcükler bu olayı tetiklendi. Ona nasıl ulaşacaklarını, onu nasıl yönlendireceklerini biliyorlardı."

"Tele-linkten büyü mırıldanmak yasadışı değil."

"Hayır," dedi Eve. "Fakat genel bir haberleşme aracından zarar verme tehdidinde bulunmak yasal değil."

"Bu bir tümevarım," dedi Peabody, "ve bu sadece yanlış bir davranış."

"Bu bir başlangıç. Eğer bu bağlantıyı Selina Cross'la ilişki- lendirmeyi başarısak, onu zorlayabiliriz. Zaten artık onunla ta- nışma vaktimiz geldi. Cehenneme ufak bir yolculuğa ne dersin, Peabody?"

"Gitmek için ölüyorum."

"Kim ölmez ki?" Ancak Eve ayağa kalkmadan, Feeney ofise daldı. Gözleri gölgelenmişti, yüzü tıraşlıydı.

"Alice'in olayını neden sen yürütüyorsun? Bir trafik kazası bu. Söyler misin, bir cinayet masası teğmeni neden ölümlü bir trafik kazasını inceliyor?"

"Feeney..."

"O benim vaftiz çocuğumdu. Sen beni aramadın bile. Ben olanları kahrolası haberlerde duydum."

"Üzgünüm. Bilmiyordum. Otursana, Feeney."

Eve elini uzatıp koluna dokunmak istedi, ama Feeney kolunu çekti. "Oturmam gerekmiyor. Ben cevap istiyorum, Dallas. Ben kahrolası bazı cevaplar istiyorum."

Eve, "Peabody," diye mırıldandı ve yardımcısı odadan çıktıktan sonra kapıyı kapattı. "Üzgünüm, Feeney, onun vaftiz babası olduğunu bilmiyordum. Annesi ve erkek kardeşi ile konuştum ve basitçe ailenin diğer fertlerine onların haber vereceklerini düşündüm."

"Brenda'ya yatıştırıcı verildi," diye Feeney çıkıştı. "Ne halt olmasını bekliyorsun ki? Babasını ve kızını birkaç gün içinde yitirdi kadın. Jamie sadece on altı yaşında. O bir doktor çağırıp annesine bakıp ona sahip olana kadar, ben ekrandan duymuştum bile. Tanrım! Tanrım! Alice daha bir çocuktu."

Feeney arkasını döndü, saçlarını çekiştiriyordu. "Onu omzumda gezdirirdim, gizlice şeker hediye ederdim."

Sevdiğin bir insanı kaybettiğinde olan şeyler bunlar, diye düşündü Eve. Ve çok az insanı sevdiği için şükretti. "Lütfen otur, Feeney. Bugün gelmemeliydin."

"Sana, oturmam gerekmiyor dedim." Dönüp onu incelemeye başladığında ses tonu düzelmişti. "Ben bir cevap istiyorum, Dallas. Alice'in kazasında neden sen varsın?"

Eve bir an tereddüt etmekten kendini alamadı, yalan söylemeyi becerememişti. "Peabody bir tanıktı," diye başladı, ona bu kadar bilgi verebildiği için memnundu. "Akşam görevde olmadığı için bir kulübe gitmiş. Kazayı görmüş. Feeney, kaza onu çok etkilemiş, beni aradı. Tepkisel olarak yaptığını tahmin ediyorum. Tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Ondaki raporu iletmesini, olay yerini güvenlik çemberine almasını istedim ve oraya gittim. Tüm verilere sahip olduğumda, yakınlarına bildirdim. Ben olayı üstlenirsem aile için daha kolay olacağını düşündüm." Omuzlarını oynattı, eski dostlarını kullanmaktan acı bir utanç duymaktaydı. "Bu en azından yapabileceğim bir şeydi, Frank için."

bu kadar mı?" diye sordu.

"Daha ne olsun ki? Dinle beni, şimdi toksikoloji raporunu aldım. Feeney, o hiçbir şey kullanmamıştı. Sarhoş da değilmiş. Frank'in ölümü yüzünden belki hâlâ çok gergindi ya da belki başka bir şey vardı. Bilemiyorum. Kahrolasica taksiyi görmemiş bile olabilir. İğrenç bir geceydi, sis, yağmur..."

"O piç hızlı gidiyordu, değil mi?"

"Hayır." Ona suçlayacak birini veremezdi, bunu yaparak bile rahatlatamazdı adamı. "Hız limitler dahilindeydi. Kayıtları temiz; olay yerindeki alkol ve uyuşturucu testleri de olumsuz çıktı. Feeney, kız arabanın önüne fırlamış ve adamın yapabileceği hiçbir şey yokmuş. Bunu anlamamı istiyorum. Şoförle kendim konuştum ve olay mahallini ben inceledim. Adamın suçu değildi. Kimsenin suçu değildi."

Feeney, birininsuçuolmalı,diyedüşünüyordu.Artardaiki kişiyi sebepsiz yere kaybedemezdi. "Peabody ile konuşmak istiyorum."

"Ona biraz zaman ver, oldu mu?" Zaten taşımakta olduğu ağırlığa bir de suçluluk duygusu eklenmişti. "Bu olay onu zaten işe yaramaz hale getirdi. Sakinleşene dek, onun dikkatini başka şeylere vermesini istedim."

Feeney derin bir soluk aldı, titremeye başladı. Yırtıcı kederinin altında güvendiği birinin vaftiz çocuğu ile ilgilenmesine karşı duyduğu minnettarlık vardı. "Dosyayı sen kapatacaksın o zaman değil mi, kişisel olarak? Ve bana bilgileri ulaştıracaksın..."

"Ben kapatacağım, Feeney. Sana söz veriyorum."

Adam başını salladı, elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Tamam. Böyle üstüne geldiğim için özür dilerim."

"Her şey yolunda. Önemli değil." Eve tereddüt etti, sonra elini Feeney'in koluna koydu, hafifçe sıktı. "Evine git, Feeney. Bugün burada olmayı istediğini hiç sanmıyorum."

"Sanırım gideceğim." Elini kapıya uzattı. "Onu çok severdim, Dallas," dedi alçak sesle. "Tanrım, bir cenazeye daha gitmek istemiyorum!"

Feeney çıktıığında, Eve koltuğuna çöktü. Perişandı; suçluluk

ve öfke boğazını dikenli teller gibi sarmıştı. Ayağa kalktı ve çantasını kaptı. Selina Cross'la tanışmak için en mükemmel ruh halindeydi.

"Nasıl oynamak istiyorsun oyunu?" diye sordu Peabody. Araçlarını şehir merkezdeki eski zarif binanın önüne çekmişlerdi.

"Dümdüz. Alice'in bana olanları anlattığını söyleyeceğim ve Selina'yı taciz, uyuşturucu satma ve öldürme amaçlı komplo kurmakla suçlayacağım. Paçayı kurtaramayacağını, üstüne gideceğimi bilmesini istiyorum. Eğer biraz akli varsa, elimde hiçbir şey olmadığını anlayacaktır, ama ona bu konuda düşünmesini sağlayacak bir şeyler vermiş olacağım."

Eve araçtan indi ve bakışlarını, vitraylı pencereler ve sırtan *gargoyl** heykelleriyle bezenmiş binaya dikti. "Burada yaşıyor, finansal olarak sıkıntısı yok. Bunca parayı nereden bulduğunu araştırmalıyız. Her şeyin kaydedilmesini istiyorum Peabody ve gözlerini iyice aç. İzlenimlerini de istiyorum."

"Hemen bir tanesini söyleyebilirim." Peabody kaydediciyi üniformasının ceketine taktı, ama gözlerini binanın en üst penceresinden ayırmamıştı. Yuvarlak pencerenin camı karmaşık görünüşlü bir vitraydı. "Şu gördüğün şey tersyüz edilmiş bir pentagram. Satanik bir sembol. Bu *gargoyl* heykelleri de hiç dostça bakmıyorlar." Hafifçe gülümsedi. "Bana sorarsan, aç görünüyorlar."

"İzlenimler demiştin, Peabody. Fantezileri olabildiğince minimum seviyede tutmaya çalış." Eve güvenlik ekranına yaklaştı.

"Lütfen isim ve geliş sebebinizi belirtiniz."

"Teğmen Eve Dallas ve yardımcısı, New York Polis Departmanı." Rozetini taranması için kaldırdı. "Selina Cross'u görmeye geldik."

"Bekleniyor musunuz?"

"Şaşıracığını sanmıyorum."

* *gargoyl*: İnsana benzeyen, kuyruğu, pençeleri, boynu olan ve kanatları olan çirkin görünümlü şeytani yaratıklardır. Grotesk bir figür olarak mimaride de kullanılır.

"Bir saniye."

Beklerken caddeyi inceleyen Eve, yolda birçok yaya ve araç trafiği olduğunu gözlemledi. Ancak yayaların çoğu caddenin diğer yanını kullanıyordu. Genç kadın, onların da kendisine ve binaya ihtiyatlı bakışlar attıklarını fark etti.

Çok tuhaftı ama etrafta hiçbir yiyecek arabası ya da sokak satıcısı görünmüyordu.

"Girişiniz onaylandı, Teğmen. Lütfen Asansör Bire ilerleyin. Gidiş güzergâhınız programlandı."

"Güzel." Eve yukarı baktı, en üstteki camın ardında bir gölgenin hareketini yakaladı.

"Resmî olarak bak, Peabody," diye mırıldanarak, dev parmaklıklarla korunan ön kapıya doğru ilerledi. "Gözetleniyoruz."

Parmaklıklar geriye kayd, kilitler açıldı. İçeride gömülü güvenlik panelindeki ışık kırmızı renkten yeşile döndü. Peabody, "Bir apartman için fazlasıyla donanımlı," dedi ve midesindeki burulmaya aldırmadan Eve'in arkasından içeri girdi. Lobi bir cenaze odası gibi. kıpkırmızı döşenmişti. İki başlı bir yılan figürü kan kırmızısı halının üzerinde sürünerek gidiyormuş gibi görünüyordu. Altın gibi parlayan gözleri siyah, cüppeli bir figürün kavisli bir bıçakla beyaz bir keçinin boğazını kesmesini izliyordu.

"Çok hoş bir sanat eseri," Peabody dikkatli bir şekilde yılanın etrafından dolaşırken, Eve bir kaşını kaldırdı.

"Halı ısırmaz."

"Dikkatli olmakta fayda var." Asansöre girerlerken arkasına baktı. "Ben aslında yılanlardan nefret ederim. Erkek kardeşim onları ormanda yakalar ve beni korkutmak için peşimden koşardı. Yılanlara karşı fobim var."

Yolculuk sessiz ve hızlıydı, ama Eve ufak, siyah camlı aracın başka bir güvenlik kamerasını tespit edecek kadar zaman bulmuştu.

Kapılar yerleri siyah mermer kaplı geniş bir lobiye açıldı. Kemreli geçidin önünde kırmızı kadife kaplı, kolçakları uluyan kurt oymalarıyla bezenmiş, iki geniş kanepe vardı. Yabandomuzu kafasına benzer bir çömleğin içinden bir bitki aranjmanı yükseliyordu.

"Kurtboğan," dedi Peabody sakın bir sesle, "güzelavratotu, yüksükotu, takke, peyote." Eve'in durumu değerlendirmeye çalışın bakışını görünce omuz silkti. "Annem amatör bir botanikçidir. Sana bunun, genelde kullanılan, sıradan bir bitki aranjmanı olmadığını söyleyebilirim."

"Genelde kullanılanlar çok sıkıcı ama değil ini?"

diği anda olmuştu. Kemerli kapıdan üstüne iyi oturmuş siyah bir elbiseyle çıktı, etekleri yerleri süpürüyordu, ayakları çıplaktı ve tırnakları vahşi bir kırmızıya boyanmıştı. Gülümsedi.

Cildi vampir beyazıydı, dolgun dudaklarının kırmızısı ise taze kan rengiydi. Gözleri parlak yeşildi; dar ve kuşkusuz cadımsı suratı kediye benziyordu; güzel değildi ama irkiltici bir şekilde dik-kat çekiciydi. Simsiyah saçları beline kadar uzanmaktaydı.

Onlara doğru uzattığı elinin her parmağını bezeyen yüzüklerin birbirine bağlandığı gümüş bir zincir elin arkasında karışık bir ağ oluşturmuştu.

"Teğmen Dallas ve Memur Peabody, değil mi? Kasvetli bir günde ne kadar da ilginç ziyaretçiler böyle. Salonuma... geçer miydiniz?"

"Yalnız mısınız, Bayan Cross? Bay Alban'la da görüşürsek her şeyi daha çabuk halletmiş oluruz."

"Ah, çok üzgünüm..." Kadın ipekleri fışkırtarak döndü ve kemerin altından geçti. "Alban bu sabah meşgul. Oturun." Eliyle yer göstererek onları mobilyalarla doldurulmuş bir odaya buyur etti. Oturulacak yerlerin hepsi vahşi bir etobur hayvanın kafası ya da pençesiyle süslenmişti.

"Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"İkramı geçebiliriz." Kadının davranışının zekice olduğunu düşünen Eve, kolçakları bir av köpeğinin kollarından oluşan bir sandalyeye oturdu.

"Kahve de mi istemiyorsunuz? Kahve sizin favoriniz, değil mi?" Sonra omuz silkti, parmağının ucuyla kaşının üzerindeki pentagrama dokundu. "Nasıl isterseniz." Aynı eğitilmiş tavırla, pençe şeklindeki ayaklar üzerinde duran bir kanepeye oturdu ve uzun kollarını kanepenin arkasından sarkıttı.

"Pekâlâ, sizin için ne yapabilirim?"

"Alice Lingstrom bu sabah erken saatlerde öldü."

"Evet, biliyorum." Kadının yüzünde hâlâ -sanki havaların güzel gideceğinden bahsediyormuş gibi- memnun bir gülümseme vardı. "Size... kazaya büyülu aynama bakarken tanık oldum diyebilirdim... ama buna inanacağınızı sanmam. tabii ki, ben de teknolojiyi yok sayan biri değilim. Ben de haberleri ve başka eğlenceleri çoğunlukla ekrandan izlerim. Bu haber saatlerce önce yayınlandı."

"Onu tanıyordunuz."

"Elbette. Bir süreliğine öğrencim olmuştu. Sonradan yetersiz olduğu ortaya çıktı. Alice beni öğretmenlik konusunda size şikâyet etmiş." Bu bir soru değildi, ama kadın bir cevap bekler gibiydi.

"Söylemek istediğiniz şey, bana kendisine uyuşturucu verildiğini, cinsel olarak tacize uğradığını ve bir canavarlığa şahit olduğuna anlatması ise, evet, şikâyet etmişti."

"Uyuşturucular, seks ve barbarlık." Selina mırırlar gibi kısık sesle güldü. "Bizim küçük Alice'in nasıl bir hayal gücü varmış!

bunu vizyonunu genişletmek için kullanmaması ne yazık. Sizin hayal gücünüz nasıldır, Teğmen Dallas?" Kadın zincirler kuşanmış elini hafifçe sallayınca ufak mermer şöminede alevler yükseldi.

Peabody irkildi ve boğazından havlar gibi bir ses çıkmasını engelleyemedi, ama diğerleri bunu fark etmedi; bakışlarını birbirinin gözbebeğine kilitlemiş, göz kırpmadan bakışıyorlardı.

"Yoksa size, Eve mi demeliyim?"

"Hayır. Siz bana Teğmen Dallas diyebilirsiniz. Ateş yakmak için hava biraz sıcak, siz de öyle düşünmüyor musunuz? Salon oyunları için de henüz saat çok erken."

"Ben sıcak severim. Harika sinirleriniz var, Teğmen."

"Aynı zamanda sahtekârlar, uyuşturucu satıcıları ve çocuk katilleri için de fazla toleransım yoktur."

"Bunların hepsi ben miyim?" Eve'in tepkisizliğine karşı, Selina'nın verdiği tek rahatsızlık işareti sipsivri kırmızı tırnaklarını kanepenin arkasına geçirmesi oldu. "Kanıtlayın bunu."

"Kanıtlayacağım. Dün gece saat birden üçe kadar neredeydiniz?"

"Buradaydım, ayin odamda. Alban ve aramıza yeni katılmış olan Lobar adındaki genç bir arkadaşla birlikteydim. Biz özel cinsel bir tören gerçekleştiriyorduk, gece yarısından neredeyse gün ışıyana kadar sürdü. Lobar genç ve... hararetlidir."

"Her ikisiyle de konuşmak istiyorum."

"Lobar'la her gece sekizle on bir arasında, kulübümüzde görüşebilirsiniz. Alban'ın programını takip etmiyorum, fakat genelde burada ya da çoğu geceler kulüpte olur. Eğer büyüye inanmıyorsanız Teğmen, zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Benim burada çok eğlenceli iki adamla düzüşürken, aynı zamanda dışarıda zavalı Alice'in ölümünü ayarlamış olmam mümkün değil."

"Kendinizi böyle mi yani bir büyücü olarak mı tanımlıyorsunuz?" Eve sakın bir tavırla dudak büküp hâlâ yanmakta olan ateşe baktı. "Bu hilebazlık ve göz yanıltmasından başka bir şey değil. Lisans alıp yılda iki bin krediye sokaklarda hokkabazlık yapabilirsiniz."

Öne doğru eğilen Selina'nın kasları gerildi. Gözleri artık şöminedeki ateş gibi alev alevdi. "Ben karanlık lordun üst düzey rahibesiyim. Sayımız kalabalıktır ve sizi ağırlatabilecek güçlere sahibim."

"Ben kolay kolay ağlamam, Bayan Cross." Eve memnuniyetle, *ah, pek çabuk öfkeleniyor*, diye düşündü. *Ve gururu kolayca inciniyor*. "Karşınızda çabucak etkilenebilecek on sekiz yaşında bir kız ya da onun dehşete düşmüş dedesi yok. Güruhundan kim dün gece Alice'i aradı ve tehdit dolu cümleler fısıldayan bir kaset çaldı?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Ve benim canımı sıkmaya başlıyorsunuz."

"Pencere pervazındaki siyah tüy çok güzel bir fikirdi. Ya da sahte tüy demeliyim. Ama kız bunu bilemezdi. Droid evcil hayvanlarla mı ilgileniyorsunuz, Bayan Cross?"

Selina elini kaldırıp parmaklarını saçlarının arasına soktu. "Ben kesinlikle evcil hayvanlarla ilgilenmiyorum..."

"Sahi mi? Hiç kedi ya da kuzgununuz yok mu?"

"Ne kadar sıradan ve öngörülebilir bir şey olurdu bu."

"Alice sizin biçim değiştirebildiğinize inanıyordu," dedi Eve

ve Selina'nın gülümsemesini izledi. "Bize bu ufak yeteneğinizi sergileyebilir misiniz?"

Selina'nın yine tırnaklarını kanepeye geçirdi. Eve'in ses tonu, bir elin tersiyle atılan bir tokat kadar rahatsız ediciydi.

"Ben sizi eğlendirmek ya da o ufakık beyninizle dalga geçesiniz diye burada bulunmuyorum."

"Bunu böyle mi tanımlıyorsunuz? Alice'i kediler ve kuşlarla mı eğlendiriyordunuz, tele-linkine gönderdiğiniz tehdit melodileriyle mi? Evinde kendini nasıl güvende hissedebilirdi ki? Sizin için bu kadar büyük bir tehdit miydi bu kız?"

"Benim için talihsiz bir hata olması dışında hiçbir şey ifade etmiyordu."

"Siz Frank Wojinski'ye yasadışı madde satarken görülmüşsünüz."

Bu beklenmedik geçiş Selina'nın gözlerini kırptırmasına sebep oldu. Dudakları kıvrıldı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Eğer bu doğru olsaydı, bu tartışmayı evimde değil, sorgu odasında yapardık. Ben bir bitki özü üreticisiyim ve lisansım var. Sık sık kesinlikle yasal olan maddeleri alır satarım."

"Otlarınızı burada mı yetiştiriyorsunuz?"

"Gerçeği söylemek gerekirse, evet öyle yapıyorum; iksir ve ilaçlarımı da burada damıtıyorum."

"Onları görmek isterim. Bize çalıştığınız yeri gösterir misiniz?"

"Bunun için arama iznine ihtiyacınız olacak ve ikimiz de biliyoruz ki, bunu yapmak için geçerli bir nedeniniz yok."

"Haklısın. Sanırım bu yüzden Frank de arama izni almak için uğraşmamıştı." Eve yavaşça kalktı ve alçak sesle, "Onun peşinizde olduğunuzu biliyordunuz, ama buraya, içeriye, girebileceğinden şüphelenmiş miydiniz? Sihirli kürenizde bunu görmediniz, değil mi?" Eve Selina'nın sık sık soluk alıp vermeye başladığını görünce, ekledi. "Evinizde olduğunuzu, gördüklerinizi ve bulduklarınızı kaydettiğini söylesem, ne düşünürdünüz acaba?"

"Elinizde hiçbir şey yok. Hiçbir şey!" Selina ayağa fırlamıştı. "O yaşlanmaya başlamış, kafası yavaş çalışan ve refleksleri zayıflamış bir adamdı. Beni takip etmeye kalktığı anda onun polis

olduğunu anlamıştım. Asla evime gelmedi. Hayattayken size hiçbir şey söylemedi, şimdi de bir şey söyleyemez."

"Öyle mi? Ölülerle konuşmaya inanmıyor musunuz, Bayan Cross? Ben hayatımı böyle kazanıyorum."

"Siz de duman ve aynaları fark etmediğimi mi sanıyorsunuz, Teğmen?" İnanılmaz göğüsleri elbisesinin kumaşını sadece nefes alıp verirken bile sıkıca geri yordu. "Alice karanlık güçlerle flört edip, o zavallı beyaz büyüye ve küçük ailesinin düzenine geri dönebileceğini düşünen salak bir kızdı. Cahilliğinin ve korkaklığının cezasını ödedi. Fakat benim elimden değil. Size daha başka söyleyecek bir şeyim yok."

"Bu şimdilik yeterli. Peabody?" Eve kemerli kapıya doğru ilerledi. "Ateşiniz sönüyor, Bayan Cross," dedi kibarca, "çok yakında kül yığınınından başka bir şeyiniz kalmayacak."

Selina durduğu yerde, öfkeyle titriyordu. Kapı kapanıp güvenlik devreye girince, yumruklarını sıkıp öfkeyle çılgılık attı.

Duvardaki bir panel kayarak açıldı. Sarışın uzun boylu bir adam dışarı çıktı. Göğüs kasları parlıyordu. Kalbinin üzerinde boynuzlu bir keçi dövmesi vardı. Üzerinde beline gümüş bir kordon bağlanmış, önü açık siyah bir cüppe vardı.

"Alban." Selina koşup ona sarıldı.

"Buradayım, sevgilim." Derinden gelen sesinin tınısı sakinleştiriciydi. Saçına attığı elindeki büyük gümüş yüzüğün üzerine tersinden bir pentagram oyulmuştu. "Çakralarının dengesini bozmamalısın."

"Çakralarımдан başlatma..." Kadın ağlamaya başlamıştı; çocuk gibi bağırıp çağırıyor, dev adama körlemesine, vahşice vuruyordu. "Ondan nefret ediyorum! Ondan nefret ediyorum! Onun cezalandırılması gerekiyor."

Alban içini çekerek, Selina'nın her yere saldırıp, küfür ederek etraftaki çanak çömleği parçalamasına izin verdi. Geride durup öfkesini kusmasına izin verirse, kadının öfkesinin daha çabuk geçeceğini biliyordu.

"Onun ölmesini istiyorum, Alban. Ölmesini... Onun acılar içinde kıvranmasını, merhamet dilenerek çılgılık atmasını, kana

bulanmasını istiyorum. O beni aşağıladı. Bana meydan okudu. Benimle alay etti."

"O inanmıyor, Selina. Onun vizyonu yok."

Kadın her öfke krizinden sonra olduğu gibi, tükenmişçesine kanepeye devrildi. "Polisler... Hayatım boyunca onlardan nefret ettim."

"Biliyorum." Adam büyükçe, ince bir şişe aldı, içindeki yoğun ve bulanık sıvıdan bir kadehe biraz boşalttı.

"Çok dikkatli olmalıyız. O çok itibarlı biri." Genç kadına kadehi uzattı. "Yine de onun için bir şeyler düşüneceğiz, değil mi?"

"tabii ki düşüneceğiz." Selina tekrar gülümseyerek içkisini yavaşça yudumladı. "Çok özel bir şey düşüneceğiz. Efendimiz onun için... çok yaratıcı bir şey ister." Artık gırtlığını kullanarak ve başını arkaya atarak gülüyordu. Polis hep başının belası olmuştu -Selina daha yüksek bir gücü keşfedene kadar. "Biz onu bir inanan yapacağız, değil mi, Alban?"

"O inanacak."

Selina artık içkiyi başına dikerek içiyordu, güzel hafif bir sisin karmaşık duygularını örttüğünü hissetti. Ve kadehi elinden bıraktı. "Buraya gel ve bana sahip ol." Gözleri parlayarak, aşağıya doğru kaydı. "Bana zorla sahip ol."

Adam vücudunu kendi vücuduyla kapladığında, başım çevirdi, dişlerini adamın omzuna saplayıp kanattı.

"Canımı yak," diye emretti.

"Memnuniyetle," diye cevap verdi Alban.

Vahşi arzuları yatışmış, birbirlerinden ayrı yatarken, Alban hiç konuşmadı. Selina şimdi yeniden canlanacaktı, biliyordu bunu. Sakinleşip düşünmeye başlayacaktı.

"Bu gece bir tören düzenlemeliyiz. Tüm üyeleri Kara Ayın için toplanmaya çağır. Güce ihtiyacımız var, Alban. O zayıf değil ve bizi yok etmek istiyor."

"Edemeyecek." Alban şefkatle kadının yanağını okşadı. "Edemez. Sonuçta, o geçmişi ve limitli bir geleceği olan bir polis. Fakat haklısın, tabii ki, grubu toplayacağız. Ayini gerçekleştire-

ceğiz. Düşünüyorum da, biz Teğmen Dallas'ı şaşırtacak bir iki şey yapmalıyız, diye düşünüyorum. Böylece Küçük Alice'i daha fazla düşünecek zamanı ve hali kalmaz."

Selina yeniden tahrik olmuştu. Gözleri karanlık bakıyordu. "Kim ölecek?"

"Aşkım benim!" Alban kadını kaldırdı, kadının kasları etrafına dolanınca, içini çekerek, "Kimi istersen seç."

Eve arabayla binadan uzaklaşırken, Peabody, korkunun yarattığı ve teninde kurumakta olan teri unutmaya çalışarak, "Kadını cidden çıldırttın," dedi.

"Yapmak istediğim buydu. Şimdi kendini kontrol etme konusunda zayıf olduğunu öğrendiğimize göre, onu tekrar çıldırtabileceğimizden eminim. Kadının devasa bir egosu var," diye cevap verdi Eve. "Düşünsene, bizi ikinci sınıf bir ateş yakma hilesiyle kandırabileceğini sanıyordu."

"Evet." Peabody kendini hasta gibi hissederken gülümsemeyi başaramadı. "Düşünsene." Eve dilini yanağının içine soktu ve yardımcısı ile dalga geçmeyi bırakmaya karar verdi. "Cadıların bulaşmışken, şimdi yolumuzu değiştirip şu *Spiral Quesf*teki Isis'i bir yoklayalım." Gözlerini sağa kaydırды. Belki, biraz daha dalga geçebilirdi. "Sen bir tılsım ya da bazı büyü otlardan satın alabilirsin," dedi ağırbaşlı bir sesle, "biliyorsun, kötülüğü uzak tutmak için."

Peabody koltuğunda ikildi. Aptalca hissetmek bile lanetlenmediği konusunda endişelenmek kadar kötü değildi. "Almayacağımı düşünme bile."

"Isis'i yokladıktan sonra, bir pizza yiyebiliriz -ekstra sarımsaklı."

"Sarımsak vampirler içindir."

"Ya! Roarke'tan bize bir çift antika silah bulmasını isteriz o zaman; gümüş kurşunlu."

"O kurt adamlar için, Dallas." Peabody bayağı eğleniyordu. Gözlerini devirerek, "Eğer kendimizi büyüden korumak istiyorsak, yapman gerekecek pek çok şey var."

"Cadılara karşı işe yaracak ne var, o zaman?"

"Bilmiyorum," diye itirafta bulundu, Peabody. "Fakat her ne ise bulacağımdan hiç kuşkum yok."

ALTINCI BOLUM

Alışveriş Eve'in hayatın zevklerinden kabul ettiği bir şey olamazdı. Hiçbir şey almadan ortalıkta gezinen veya vitrindeki-leri alan, ya da elektronik kataloglarını takip eden biri değildi. Manhattan'ın içindeki, üstündeki ve altındaki dükkân ve butik-lerden mümkün olduğunca uzak dururdu. Gökçarşılara yolculuk yapma fikri tüylerini ürpertirdi.

Spiril Quesie girdiği anda Isis'in onun polis olduğunu fark etmesinin ana nedeninin, tüketim mallarına karşı hissettiği, dışardan bile anlaşılabilen direniş olduğunu düşündü, Eve.

Aslında dolaşırken, dükkânı tahammül edilebilir bulmuştu. Çok çekici bir şekilde sergileniyor olmalarına rağmen, kristaller, kartlar, biblolar ve mumlar ilgisini çekmiyordu. Arka planda çalan müzik sakindi; bir melodiden daha çok bir mırıldanma gibiydi ve ışıklar ham kristallerin köşelerinde ve cilalı taşların üzerinde gökkuşakları oluşturuyordu.

Mekânda baskın olmayan bir orman kokusu vardı.

Cadılarla uğraştığı dikkate alınırsa, İsıs ve Selina'nın görünümlerinin bu kadar birbirinin zıddı olmasının ilginç olduğunu düşündü, Eve. Selina solgun, ince ve kedimsiydi. İsıs ise, alev kırmızısı çingene bukleleri, yusuvarlak siyah gözleri ve sipsivri denecek kadar çıkık elmacık kemikleriyle egzotik bir Amazon kadınıydı. Cildi çeşitli ırkların karışımından oluşan genetik mi-

rası nedeniyle yumuşak altın renginde, yüz hatları geniş ve belirgindi. Eve, kadının boyunun bir seksenden biraz daha uzun, yuvarlak hatlı dolgun vücudunun da yetmiş beş kilo civarında olduğuna karar verdi.

Kadın bol dökümlü, göz alan beyazlıkta bir cüppe giymiş, kaba taşlarla bezenmiş bir kemer takmıştı. Sağ kolunda bileğinden omzuna kadar altın bilezikler vardı ve büyük ellerinde on kadar yüzük ışıltıyordu.

"Hoş geldiniz." Görünüşüne uyan sesi garip aksanlı ve genizdendi. Dudakları memnuniyet yerine kederli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Alice'in polisi..."

Rozetini çıkarmakta olan Eve'in kaşları havaya kalktı. Polis gibi görüldüğünün farkındaydı, Roarke'la evlendiğinden beri, yüzü medyada sık sık görünüyordu. "Dallas. Siz Isis olmalısınız, değil mi?"

"Evet. Konuşmak istiyorsunuz. Özür dilerim." Kapıya doğru yürüdü. Zarif, diye gözlemledi Eve, bir atlet gibi zarif. Kadın eski moda el yazısıyla yazılmış bir levhayı 'Kapalı'ya çevirdi; kapının camı üzerindeki storu çekti ve başparmağı ile çabucak kapıyı mandalladı. Döndüğünde, gözleri kısılmıştı, ağzı gergindi. "Benim ışığıma karanlık gölgeler getirdiniz. O kadın üzerinize yapışmış -ne iğrenç bir koku." Eve'in sertleşen bakışı karşısında, başını eğdi. "Selina... Bir saniye."

Geniş bir rafa doğru yürüdü ve mumlarla tütsü konilerini yakmaya başladı. "Saflaştırmak ve kalkan sağlamak... korunma ve savunma için. Sizin de kendinize ait gölgeleriniz var, Dallas." Kısa bir süre için Peabody'ye gülümsedi. "Ve bu kadın sadece yardımcınız değil."

"Ben Alice hakkında konuşmaya geldim."

"Evet, biliyorum. Ve benim saçma sapan dış dekorasyonum olduğunu düşündüğünüz şeyler sabırsızlanmanıza yol açıyor. Önemsemiyorum bunu. Her din sorulara ve değişime açık olmalıdır. Oturur musunuz?"

Eliyle bir köşedeki üzerine semboller işlenmiş yuvarlak bir masayla iki sandalyeyi işaret etti. Tekrar Peabody'ye gülümsedi. "Arkadan sizin için bir tane daha getirebilirim."

"Sorun değil. Ayakta dururum." Peabody bakışlarının odada dolaşmasını engelleyemiyor, gözlerini bir an olsun gördüğü gösterişli süslerden ayıramıyordu.

"Lütfen dolaşıp incelemekten çekinmeyin."

"Biz alışveriş yapmaya gelmedik." Eve oturdu ve Peabody'ye bir bakış attı. "Alice'i en son ne zaman gördünüz ya da onunla ne zamankonuştunuz?"

"Öldüğü gece."

"Saat kaçta."

"Saat gece iki civarındaydı sanırım. O çoktan ölmüştü," diye ekledi Isis, büyük, güzel ellerini önünde kavuştururken.

"Siz onu öldükten sonra mı gördünüz?"

"Ruhu bana geldi. Aptalca bir şey söylediğimi düşünüyorsunuz, anlıyorum. Ancak ben size yalnızca olanları anlatabilirim. Uyuyordum, uyandım. O oradaydı, yatağın yanında. Onu kaybettığımızı biliyordum. Kendini, ailesini ve beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu. Ruhu huzursuz ve kederle doluydu."

"Vücudu ölüydü, Isis. Benim derdim bununla."

"Evet." Isis pürüzsüz, pembe renkli bir taşı masadan alıp, onunla oynamaya başladı. "Benim için bile, tüm inançlarıma rağmen onun ölümünü kabul etmek zor oldu. Çok gençti, çok parlaktı." İri siyah gözleri yaşardı. "Onu çok seviyordum, kız kardeşim gibi. Ancak onu bu yaşamı içinde kurtarmak bana bahsedilmemiş. Ruhu geri dönecek ve yeniden doğacak. Onunla tekrar buluşacağımı biliyorum."

"Güzel. Şimdi bu yaşama konsantre olalım. Ve bu ölüme..."

Isis gözlerini kırıpıştırarak gözyaşlarını geçiştirdi ve çabucak, samimi bir ifadeyle gülümsemeyi başardı. "Bütün bunları çok can sıkıcı buluyor olmalısınız. Sizin fazlasıyla mantığa dayalı bir tikliniz var. Size yardım etmek istiyorum, Dallas, Alice için. Kendim için, belki de sizin için bile. Sizi tanıdım."

"Bu kadarını anladım."

"Hayır, başka bir zamandan. Başka bir yerden. Başka bir boyuttan." Isis kollarını açtı. "Alice'i canlı olarak en son dedesinin cenazesinde gördüm. Kendini suçluyordu, bunun karşılığını ödemekte kararlıydı. Bir süre yolunu şaşırmış, yanlış yönlendi-

rilmişti, fakat güçlü ve parlak bir yüreği vardı. Ailesi onun için çok önemliydi. Ve o korkuyordu, umutsuzca Selina'nın kendisine yapacaklarından korkuyordu -vücut ve ruh olarak."

"Selina Cross'u tanıyor musunuz?"

"Evet. Tanıştık."

"Bu yaşamda mı?" Eve'in tatsız bir sesle sorduğu soru Isis'in gülümsemesine yol açtı.

"Bu yaşamda ve diğerlerinde. O benim için bir tehdit değilse de tehlikelidir. Zayıf olanları, kafası karışıkları ve onun yolunu tercih edenleri ayartır."

"Bir cadı olduğunu iddia ediyor..."

"O bir cadı değil." Isis omuzlarını geri çekerek, başını kaldırdı. "Bu zanaatı kucaklayan bizler bunu ışık altında yaparız ve kınlamayan bir yeminle yaşarız. *Bu kimseye zarar vermez.* Selina ise o acınacak gücünü kullanabilmek için, karanlığı çağırmak, onun şiddetini ve çirkinliğini kullanmak zorunda. Biz kötülüğün ne olduğunu biliriz, Dallas. Her ikimiz de bunu gördük. Girdiği hiçbir şekil onun basit doğasını değiştiremez."

"Bu konuda aynı fikirdeyiz. Niye Alice'e zarar vermek istedi?"

"Çünkü, bunu yapabilirdi. Çünkü bundan zevk alıyordu. Onun Alice'in ölümünden sorumlu olduğu konusunda hiçbir şüphe yok. Bunu kolayca kanıtlamayacaksınız, ama bundan vazgeçmemelisiniz." Isis gözlerini Eve'den ayırmadan uzun uzun baktı ona. "Selina kararlılığın ve gücün karşısında şaşırarak ve öfkeden çıldıracaktır. Ölüm seni kızdırıyor; gençlerin öllümü ise yüreğini parçalıyor, senden bir şeyler götürüyor. Sen çok şeyi hatırlıyorsun, ama hepsini değil. Sen Eve Dallas olarak doğmadın, fakat sen o oldun, o da sen. Ölülerin yanında, ölümler için dururken, seni kimse kımıldatamaz. O adamın ölümü senin yaşamın için kaçınılmazdı."

"Dur," diye emretti Eve.

"O niye senin aklından çıkmıyordu ki?" Isis ağır ağır nefes alıyordu; gözleri karanlık ve berraktı. "Seçim doğruydu. Masumiyet kaybedilmiş ise de yerini güç aldı. Bazıları için, bu böyle olmalıydı. Bu döngü geçmeden hepsine ihtiyacın olacak. Bir

kurt, bir yabandomuzu ve gümüş bir bıçak. Ateş, duman ve ölüm. Kurda güven, yabandomuzunu öldür ve yaşa."

Aniden, gözlerini kırptırdı. Gözleri buğulandı, ellerini şakaklarına bastırmak için kaldırdı. "Üzgünüm. Benim böyle bir niyetim yoktu..." Ağzından hafif bir inilti çıktı, gözlerini sıkarak kapattı. "Baş ağrısı. Şiddetli. Bir dakika izin verin bana." Titreyerek ayağa kalktı ve telaşla arkaya gitti.

"Tanrım! Dallas, bu iş iyice garipleşiyor. Neden bahsettiğini anlıyor musun?"

'O adamın ölümü senin yaşamın için şarttı.' Babası. Eve titrememek için savaşıyordu, düşünmeye çalışırken. Soğuk bir oda, karanlık bir gece ve umutsuz bir çocuğun elindeki kanlı bıçak.

"Hayır, bu sadece saçmalık." Avuç içleri nemlenmişti ve bu onu öfkeden deliye döndürmüştü. "Bu insanlar ilgimizi çekebilmek için sihirli numaralar yapmaları gerektiğini öğrenmişler."

"Ben Prag'da Kijinsky Enstitüsü'nde eğitim gördüm," dedi Isis odaya geri geldiğinde. "Ve orada incelendim de." Ufak bir kupayı kenara koydu, baş ağrısı hafifleyince bir an gülümsemeyi başardı. "Benim psikik güçlerim kayda alınmıştır-dokümana ihtiyacı olanlar için. Fakat özür dilemeliyim, Dallas. Bunu kasıtlı yapmadım. Kendi bilincimle kontrol etmeden bunun olduğu çok nadirdir."

Konuşmaya devam ederken gelip oturdu ve zarif bir hareketle çüppesinin eteklerini yaydı. "Eğer kontrol eden ve engelleyen bir güç yoksa, düşüncelere ve hatıralara girmek cehenneme girmeye benzer. Kişisel düşüncelere izinsiz girmeyi sevmem. Bu çok acı verir," diye ekledi ve şakaklarını tekrar hafifçe ovdu. "Alice'in isteğini yerine getirmek için size yardım etmek istiyorum, böylece o da huzura erebilir. Ayrıca kişisel nedenlerle de Selina'nın sorumlu olduğu şeyler yüzünden hak ettiği bedeli ödediğini görmek istiyorum. Elimden geleni yaparım, yapmama izin vereceğiniz her şeyi yaparım."

Eve kimseye kolay kolay güvenmezdi; Isis'in geçmişini çok sıkı bir biçimde araştıracaktı. Ancak şimdilik, onu kullanabilirdi. "Selina Cross hakkında neler bildiğinizi anlatın bana."

"Onun vicdansız ve namussuz bir kadın olduğunu biliyorum.

Size uygun gelecek tanımlamanın sosyopat olduğunu düşünüyorum, fakat bu kelimeyi çok basit ve çok temiz bir buluyorum. Daha doğrudan bir sözcük olan 'şeytani'yi tercih ederim. Zayıflıkları okuma konusunda yeteneği olan zeki bir kadındır. Güçleri konusunda ise... ne okuyup görebildiğine dair bir şey söyleyemeyeceğim."

"Alban hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Onunla ilgili hiç denecek kadar az şey biliyorum. Selina onu yakınında tutuyor. Aşığı olduğunu tahmin ediyorum ve adamı işe yarar buluyor olmalı, yoksa ondan çoktan kurtulurdu."

"Onun kulübü hakkında bilgin var mı?"

Isis hafifçe gülümsedi. "Böyle... kuruluşlara pek sık gitmem."

"Fakat orayı biliyorsunuz?"

"Herkes dedikoduları, söylentileri duyar." Kadın geniş omuzlarını kaldırdı. "Karanlık törenler. Kara Ayinler, kan içme, insan kurban etme. Tecavüz, cinayet, çocuk öldürme, şeytan çağırma." Durup içini çekti. "Fakat tabii, *"Wicca"* lar ile ilgili olarak da, bu tip şeyler duyabilirsiniz. Bunları yayanlar bu zanaati anlamayan ve cadıları düşününce, akıllarına siyahlara bürünmüş kocakarılarla kurbağa gözleri gelenler oluyor."

"Alice bir çocuğun öldürüldüğünü iddia ediyordu."

"Evet ve ben de onun bunu gördüğüne inanıyordum. Böyle bir şeyi kafasında kuramazdı. Bana geldiğinde şoktaydı ve hastaydı." Isis dudaklarını birbirine bastırdı ve titredi. "Onun için yapabileceğimi yaptım."

"Polise olayı rapor etmesini konusunda cesaret vermek gibi mi?"

"Buna onun karar vermesi gerekiyordu." Isis tekrar çenesini kaldırdı ve Eve'in gözlerindeki buz gibi öfkeyle karşılaştı. "Ben onun duygusal ve manevi anlamda kurtulması konusunda daha çok endişeliydim. O çocuk çoktan kaybedilmişti; Alice'i aynı kaderden kurtarmayı ummuştum." Gözleri nemlenmişti. "Daha farklı davranmadığım için acı bir şekilde pişmanlık duyuyorum. Ona yardım edemedim. Belki de gururdu..." Eve'e tekrar baktı. "Kişisel gururun gücü ve aldatıcılığını anlarsın sen de. Ben

başa çıkabileceğimi, yeterince güçlü ve bilge olduğumu düşünmüştüm. Hatalıydım. Yani, Dallas, kendimi affettirmek için, isteyeceğiniz her şeyi yapacağım ve tanrıçanın bana bahsettiği tüm bilgi ve gücü hizmetinize sunacağım."

"Bilgi yeterli olur." Eve başını çevirdi. "Selina güç olarak nitelendirdiği şeyin ufak bir sunuşunu gösterdi. Bu Peabody'yi bile etkiledi."

Peabody, Isis'i ihtiyatla incelerken, "Beni boş anımda yakaladı," diye mırıldandı. Kadının başka bir gösteri planladığını düşünmüyordu. Isis görkemli başını geriye attı ve Peabody ile Eve'i şaşırtan bir biçimde güldü. İnci rengi bir siste gümüş şamandıraların şingirtisini duymak gibi bir şeydi bu.

"Rüzgârı buraya çağırmalı mıyım?" Bir elini göğsüne bastırarak kıkırdadı. "Ölüleri çağırma, soğuk ateşle saldırma gibi mi? Dallas, sen bunların hiçbirine inanmıyorsun, o yüzden bu zaman ve enerji kaybı olur. Fakat belki de bizim toplandığımız bir gün gözlem yapmak ilginı çekebilir. Gelecek hafta sonu toplanıyoruz. Bunu ayarlayabilirim."

"Bunu düşüneceğim."

"Sen bunu küçümsüyorsun," dedi Isis hafif bir sesle, "ama parmağında antik korunma sembolünü taşıyorsun."

"Nasıl?"

"Evlilik yüzüğün, Dallas." Isis hafifçe gülümseyerek Eve'in sol elini kaldırdı. "Kötülüklerden korunmak için kullanılan eski bir Kelt deseni."

Eve affallamıştı; ince altın yüzükteki güzel deseni inceledi. "Bu sadece bir desen."

"Bu çok özel ve güçlü bir desen, taşıyıcıyı zarar görmekten korur." Merakla kaşlarını kaldırdı. "Senin bilmediğini görüyorum. Gerçekten çok şaşırtıcı, değil mi? Senin kocanda Kelt kanı var ve sen çok riskli bir hayat sürdürüyorsun. Roarke seni çok seviyor ve sen onun sembolünü taşıyorsun."

"Gerçekleri batıl inançlara tercih ederim," dedi Eve ve oturduğu yerden kalktı.

Isis, "Yapman gereken de bu," diye onayladı. "Bir sonra toplantımıza gelmeni bekleriz, eğer katılmayı uygun görür-

sen. Roarke'u da aramızda görmekten memnun oluruz." Sonra Peabody'ye gülümsedi. "tabii yardımcınızı da. Bir hediye kabul eder misiniz?"

"Bu kurallara aykırı."

"Ve kurallara saygı duyulmalıdır." Isis kalktı, ürünlerin sergilendiği bir tezgâhın arkasına geçip, geniş ağızlı ufak bir kap çıkarttı. "O zaman belki bunu satın almak istersiniz, kabul edersiniz ki, sizinle konuşmak için dükkânı kapatarak potansiyel müşterilerimi kaybetmiş oldum. Yirmi dolar."

"Yeterince adil." Eve kredileri çıkarmak için elini cebine daldırdı. "Nedir bu?"

"Biz buna endişe kabı diyoruz. Bunun içine tüm acını, kederini, endişelerini koyuyorsun. Yanına yerleştiriyorsun ve gölgeler olmaksızın uyuyorsun."

"İyi bir anlaşma desene." Eve kredileri kasanın önüne koydu ve Isis'in kabı kâğıtlara sararak paketlemesini bekledi.

Eve, eve erken gelmişti -ki bu pek sık yaptığı bir şey değildi. Ev ofisinin sessizliğinde rahatça işini yapabileceğini düşünüyordu. Summerset'ten kolay bir şekilde sıyrılabilmiş olması onu eğlendiriyordu. Aslında kâhya genelde burun kıvrıp onu görmezden gelirdi. Isis'i araştırmak ve Dr. Mira'nın ofisini arayıp psikiyatrdan bir randevu almak için birkaç saati kalmıştı. Eve, Selina Cross ve Isis gibi kişilikler konusunda Mira'yla çalışmanın ilginç olacağını düşünüyordu.

Eve kapıya geldiği anda, tüm planlan güme gitti. Ön salondan gelen zangır zangır müzik sesi, ufak nükleer patlamalar şeklinde etrafa yayılıyordu. Eve dalgalara direnmek için, kulaklarını elleriyle kapatıp bağırdı. Maviş'in içerde olduğunu Eve'e söylemelerine gerek yoktu. Onun planetinde başka hiç kimse, böyle çarpışan, uyumsuz notaları bu desibelde çalamazdı. Kapıyı araladığında, müziğin sesi halen yüksekçe devam etmekteydi. Bağrışarak verdiği emirler ne uzaktan kumandaya ne de odadaki kişiye ulaşmıştı. Kırmızı ve eflatun arası garip bir renkteki saçları kıvrımlar halinde minicik bir sabahlığın üzerine dağılmış olan

Maviş Frees^one, imkânsızı başarmış, tek başına koltukta şekerleme yapmaktaydı. Bir bebek gibi uyuyordu.

"Aman Tanrım." Sesli komutlar işe yaramıyordu, bu yüzden Eve kulak zarlarını riske ederek, gömülü kontrol ünitesini kurcalamak üzere ellerini uzattı. "Of, of, of!" Düğmelere basıp dururken bağıırıyordu bir yandan da. Patlama gibi bir ses çıktı ve müzik durdu. Eve inler gibi bir ses çıkardı.

Maviş'in gözleri açılıverdi. "Hey, nasıl gidiyor?"

"Nee?" Eve başını sallayarak hâlâ beyrinde dolaşan yüksek sesli zonklamayı azaltmaya çalışıyordu. "Ne?"

"Bu bugün rasgele bulup aldığım yeni bir gruptu. *Mayhem* - *'Kargaşa'*. Acayip iyiler."

"Nasıl?"

Maviş kıkırdayarak ufacık bedenini kaldırıp bir kabine doğru zıpladı. "Sana bir içki iyi gelecek gibi görünüyor, Dallas. Ben kendimden geçmiş olmalıyım. Son birkaç gece çok geç saate kadar ayaktaydım. Seninle konuşmak istiyordum -bazı konuları."

"Ağzın oynuyor," dfedi Eve. "Benimle mi konuşuyorsun?"

"O kadar da gürültülü değildi. Bir içki al. Summerset burada biraz takılmamda sakınca olmadığını söyledi. Senin ne zaman geleceğini bilmiyordum."

Eve'in hiç aklının almadığı bir nedenle, dikbaşı kâhya Mavis'e fena halde tutulmuştu. "Büyük ihtimalle kafesindedir, senin bacaklarına şürler düzüyordun"

"Hey, bunun cinsellikle bir ilgisi yok. O sadece hoşlanıyor benden. O kadar." Maviş kadehini Eve'inki ile tokuşturdu.

"Roarke burada değil, değil mi?"

"Müzik böyle patlarken mi?" Eve burnundan soluyarak, bir yudum aldı. "Kendin tahmin et."

"Tamam, bu iyi, çünkü bu işi seninle çözmek istiyorum." Maviş oturdu, elindeki kadehi çevirerek sustu.

"Sorun nedir? Leonardo ile kavga mı ettiniz?"

"Hayır, hayır. Leonardo ile gerçekten kavga edemezsin. O çok tatlı. Birkaç günlüğüne Milano'ya gitti. Bazı moda anlaşmaları için."

"Niye onunla gitmedin ki?" Eve de oturdu, çizmeli bacak-

larını birbirinin üstüne atarak, paha biçilmez kahve masasının üzerine uzattı.

"Benim Down and Dirty'de sahnem var. Beni kurtardıktan sonra Crack'i yalnız bırakamazdım."

"Hırım." Eve omuzlarını hareket ettirdi; sakinleşmeye başlamıştı. Mavis'in sanatçı kariyeri -şarkıcı kelimesi Mavis'in yeteneklerine haksızlık olurdu- ilerlemekteydi. Arkadaşı çok ciddi anlamda bazı çıkmazlara girdiyse de, hepsinin üstesinden gelinmişti. "Orada daha fazla çalışacağını düşünmemiştim. Yani elinde bir albüm kontratı varken demek istiyorum."

"Evet, işte, olay da bu. Kontrat... Biliyorsun, Jess'in beni -seni ve Roarke'u da- zihin oyunları için kullandığını öğrendikten sonra, onun kaydettiği demo ile bir şeyler yapabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Demo iyiydi, Mavis; parlak, kendine özgü. Bu yüzden seçilmişti zaten,"

"Öyle mi?" Mavis ayağa kalktı, vahşi saçlı ufak tefek bir kadındı. "Bugün bana kontrat öneren firmanın sahibinin Roarke olduğunu öğrendim." İçkisini yuttuktan sonra konuşması hızlandı. "Bayağı bir geçmişimiz olduğunu biliyorum, Dallas, birlikte çok uzun bir yol aldık. Roarke'u bu işe yönlendirmeni de takdir ediyorum, ama ben bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum. Sana teşekkür etmek istiyordum." Sonra arkasını döndü, gümüş rengi bakışları acıydı. "Ve sana söylemek istediğim... Bunu reddedeceğim."

Eve dudaklarını büzdü. "Mavis, neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok. Sen bana Roarke'un, burada yaşayan adamın,,senin diskinin prodüksiyonunu yapacağını mı söylüyorsun?"

"Eclectic onun şirketi. Klasikten tut da, beyin hasarı yaratan nesnelere kadar her şeyin prodüksiyonunu yapıyor. En sağlam firma. Tümüyle mükemmel, bu yüzden bu teklif beni çok heyecanlandırmıştı." Eklektik, diye düşündü, Eve. Şirket. Tam da Roarke'u çağırıyordu. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Ben ondan hiçbir şey yapmasını istemedim, Mavis."

Minik kadın gözlerini kırptırdı, koltuğun koluna doğru yavaşça eğildi. "İstemedin mi? Emin misin?"

"İstemedim," diye Eve tekrarladı, "ve o da bana bir şey söylemedi." Bu da tam Roarke'un yapacağı şeydi. "Ancak eğer onun firması sana bir kontrat öneriyorsa, bunun sebebi Roarke'un ya da çakışanlarından görevlendirdiği her kim ise onun, senin buna değeceğini düşünüyor olmasıdır."

Maviş ağır ağır soluk alıp veriyordu. O kendini düşünmeden kurban etmek için hazırlanmıştı, arkadaşlığından avanta sağlamak istemiyordu. Şimdi ise kafası karışmıştı. "Belki de o ayarlamıştır, iyilik olsun diye."

Eve bir kaşını kaldırdı. "Roarke'un işi gerçekten iştir. Bence o, senin kendisini daha da zengin edeceğini fark etmiş. Ve eğer sana iyilik yapmışsa, ki bundan şüpheliyim, o zaman senin buna değer olduğunu kanıtlaman gerekiyor. Değil mi, Maviş?"

"Evet." Maviş uzun süredir tuttuğu nefesini bıraktı. "Canlarına okuyacağım, bekle ve gör." Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Belki sen D & D'ye uğrarsın bu gece. Benim bazı yeni parçalarım var ve belki Roarke da son yatırımına daha yakından bakmak ister."

"Bu geceyi boş vermek zorundayız. Çalışmam lazım. Athame'ye gidip orayı kontrol edeceğim."

Mavis'in yüzü çarpıldı. "Her ne halt yemeye oraya gidiyorsun? Açık saçık bir yer orası."

"Biliyor musun orayı?"

"Sadece ününü biliyorum ve bu ün kötünün de kötüsü."

"Orada üzerinde çalıştığım bir vakayla bağlantılı, konuşmam gereken biri var," dedi Eve. Sıra dışı şeylere yakınlığı"olan başka bildiği kimse yoktu. "Hiç tanıdığın cadı var mı, Maviş?"

"Evet, var sayılır. Mavi Sincap'taki birkaç çalışan o işlerle ilgileniyorlar. Sahtekârlık yaparken o işlere de bulaşmıştım."

"Bu şeylere inanıyor musun? Büyülü fısıltılara, sihirlere ve el falına, yani."

Maviş başını kaldırdı ve düşünceli bir yüzle Eve'e baktı. "Bunların hepsi koskocaman zırvalardır."

"Beni hâlâ şaşırtmayı başarıyorsun," dedi Eve. "Senin bu işlerle de ilgilenmiş olabileceğini düşünmüştüm."

"Böyle bir işe bulaşmıştım vaktiyle. Ruh rehberi. Ben

Ariel'dim, bir peri kraliçesinin reenkarnasyonu. Bana ölü akrabaları ile bağlantı kurmam ya da gelecekleri hakkında konuşmam için para ödeyen doğru düzgün insanların sayısını bilsen şaşarsın."

Sonra başım arkaya doğru bıraktı. Gözlerini hızla kırptırtıyordu, ağzı gevşedi. Yavaşça, kolları yükseldi, avuçları yukarı doğru döndü. "Bir varlık hissediyorum, güçlü, arayışta, hüznü..." Derinleşen sesine hafif bir aksan eklenmişti. "Sana karşı olan karanlık güçler var. Senden saklanıyorlar, sana zarar vermeyi bekliyorlar. Sakın onlardan."

Kollarını indirdi ve sırtıttı. "Yani, karanlık güçlerden korunmasını önermek için güvenini kazanacak cümleleri söylüyorsun. Onların yapması gereken tek şey, diyelim ki bir zarf içine bir binlik koymaktır -işe yarayan şey her zaman nakit paradır. Onu sıkıca mühürlersin. Onlara satacağın özel balmumu ile sıkıca mühürlemeleri gerektiğini söylersin. Sonra bu çekici büyüü icra edersin ve bu zarfı ayın karanlığı altında gizli bir yere gömersin. Ay döngüsünü tamamlayınca, gömdüğün yeri kazıp zarfı çıkartarak iade edersin. Karanlık güçler bu şekilde yok edilmiş olur."

"Bu kadar mı? İnsanlar sadece para mı veriyorlar?"

"tabii, işi biraz daha genişletebilirsin, biraz araştırma yapıp onları bazı isim, olay ve buna benzer ıvır zıvırla şaşırtabilirsin. Fakat basit olarak, evet: İnsanlar inanmak ister."

"Neden?"

"Çünkü hayat gerçekten dayanılmaz olabilir."

Eve yalnız kaldığında bunu tekrar zihninden geçirdi; evet, gerçekten hayat dayanılmaz olabilirdi. Geçmiş hayatında yaşadıkları bunun kanıtıydı. Şimdi ise bir malikânede, bir nedenle kendisini seven bir adamla yaşamaktaydı. Kendi yaşadığı hayatı ya da hayatını paylaştığı adamın yaşadıklarını her zaman anladığı söylenemezdi, ama uyum sağlamaya çalışıyordu. Ve bu konuda, işe gömülmek yerine, bu altın rengi sonbahar akşamında kendine bir saat ayırıp dışarı çıkmaya karar verecek kadar başarılıydı.

Eve caddelere, kaldırımlara, kalabalık gökkayalara, arızalanmış insan taşıyıcılara alıştı.

Roarke'un yönetimindeki bu mekân ise, Eve'i her zaman şaşkına çevirmişti. Evin arazisi son derece özen gösterilen bir park gibi sessiz ve lüksü; zengin adamın ağaçlarının sonbahar renklerinin yanında akan şelale göz kamaştırıyordu. Baharatlı çiçek kokuları, kırların ekim ayına has hafif dumanlı kokusunu hatırlatıyordu.

Başının üzerinde, gökyüzü trafiği yok denecek kadar hafifti ve bu bile ayrıcalıklı bir durumdu. Roarke'un arazisinin üzerinde hiçbir zaman, güröldeyen gök otobüsleri ya da hantal hantal ilerleyen turist taşıyıcılar olmazdı.

Onun tanıdığı ve onu tanıyan dünyanın karanlığı, duvarların ve bahçe kapısının gerisinde kalıyordu.

Eve burada bütün bunları kısa bir süre de olsa unutabilirdi. Ölüm ve öfkeyle varolan New York'u ve onun o çekici ebedi kibrini unutabilirdi. Sessizliğe ve havaya ihtiyacı vardı. Gür, yemyeşil çimenlerin üzerinde yürürken, parmağındaki yüzüğün üzerindeki garip sembolü düşünürken endişeleniyordu.

Evin kuzey yakasında ince, nasıl oluyorsa akışkan demirden bir çardak vardı. Asmalar çardağın içinden geçiyor ve vahşi kırmızı çiçeklerle karışıyordu. Eve, Roarke ile orada, eski, geleneksel bir törenle evlenmişti, orada yeminler edilmiş, karşılıklı fedakârlık sözleri verilmişti. Eve, bir törendi, diye düşündü; müzik, çiçekler, şahitlerle, çeşitli yerler, çeşitli zamanlarda yüzyıllar boyunca tekrar edilegelmiş sözlerin yeniden söylendiği bir ayindi.

Başka törenler de korunmuş, tekrar edilmiş ve bunlara inanılmaya ve bazı güçler vehmedilmeye devam edilmişti. Hâbil ve Kâbil'e* kadar gidiyor bunun geçmişi, diye düşündü. Biri tarlalarını ekip ürün yetiştirmiş, diğeri sürüleri gütmüştü. Ve her ikisi de adak vermişler. Birininki kabul edilmiş, diğerininki reddedilmişti. Böylece iyi ve kötü doğmuş, diye aklından geçirdi Eve. Çünkü her ikisi de bir diğerin dengesine ve mücadele gücüne ihtiyaç duyuyordu.

*Adem ile Havva'nın oğlu olan Hâbil, kardeşi Kabil'i açıklanmayan bir sebeple öldürmüş ve İncil'de bunun insanlığın ilk cinayeti olduğu belirtilmiştir.

Ve böyle devam etmişti. Bilim ve mantık reddetse bile, ayinler, tutsüler, sihirli ilâhiler, kanı simgeleyen şarabın içilmesi sürüp gitmişti.

Masumların kurban edilmesi de...

Eve düşüncelerinden rahatsız olarak elleriyle yüzünü ovuşturdu. Felsefeye dalmak aptalca ve gereksizdi. Cinayet bir insan tarafından işlenmişti ve adaleti sağlayacak olan da insanın gücüydü. Bu da, sonuçta, iyi ve kötünün dengeye geldiği noktaydı.

Kan kırmızı çiçeklerle süslü çardağın altında yerde oturup akşamın yanıcı kokusunu içine çekti.

"Bu senin için normal bir durum değil." Roarke sessizce arkasından gelmişti. O kadar sessizdi ki, kocası yanına, çimenlere oturmadan önce Eve'in kalbi hızlı bir yolculuğa çıkmış gibi oldu. "Doğayla paylaşımda mısın?"

"Belki de bugün içeride çok fazla zaman geçirdim." Genç adam ona kırmızı çiçeklerden birini uzatınca, Eve gülümsemek zorunda kaldı. Kocasının gözlerine bakmadan önce parmakları arasındaki çiçeği hızla çevirdi ve fırıldak gibi dönmesini izledi.

Roarke gevşemişti, dirsekleri üzerinde geriye doğru yaslanmış, bacaklarını ileri doğru uzatmıştı; koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu; ayak bileklerini birbirinin üzerine atmıştı. Eve, Roarke'un pahalı ve şık takımının, kâhya Summerset'i çıldırtacak şekilde, yeşile boyandığını hayal ederek eğlendi içinden. Roarke erkeksi ve pahalı kokuyordu. Eve'in içi huzur ve şehvetle doldu.

"Başarılı bir gün müydü?" diye sordu Roarke'a.

"Bir ya da birkaç gün ekmeğimiz olacak soframızda."

Eve parmaklarını Roarke'un saçlarının uçlarında gezdirdi. "Para önemli değil, değil mi? Önemli olan onu elde etmek."

"Yo, para önemli." Gözleri Eve'e gülüyordu. "Ve tabii elde etmek de..." Eve, bunun geleceğini tahmin etmeliydim, diye düşünürken, Roarke seri bir hareketle uzandı ve Eve'in dengesini, kadim kendi üzerine çekecek şekilde bozup dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdu.

"Dur bir dakika..." Yeterince hızlı hareket edemeyince, Roarke'un altında kalmıştı.

"Duruyorum."

Erkeğin dudakları oburca boynunda dolaşıyor ve genç kadının vücudundan aşağı, topuklarına kadar alevler gönderiyordu.

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Tamam, ben senin üstündekileri çıkartırken sen konuş. Hâlâ silahın üzerinde!" dedi Roarke, silahı serbest bırakan mekanizmaya basarken. "Vahşi doğadan bir şeyler mi zaplamayı düşünüyordun?"

"Bu şehir yönetmeliklerine aykırı olur, Roarke..." Roarke'un eli sinsice göğsünün üzerindeyken kapanınca, Eve kocasının bileğini yakaladı.

"Seninle konuşmak istiyorum."

"Ben seninle sevişmek istiyorum. Görelim bakalım kim kazanacak."

Roarke gömleğinin düğmelerini açmış ve göğüsleri sızlamaya başlamışken, bunu duyan Eve'in öfkeden deliye dönmesi gerekiyordu aslında, ama genç adamın dudakları hassas teninin üzerinde gezinirken Eve'in gözleri zevkle kapandı. Bu, yine de Roarke'un kolayca kazanmasına izin vereceği anlamına gelmiyordu.

Vücudu aşka hazırdı; Eve, inleyerek Roarke'un saçlarını kavradı; sonra parmaklarını omuzlarına kadar uzattı ve "Ceketin," diye fısıldadı yakasını çekiştirirken. Kocasını ceketini çıkarıp atmak için doğrulduğunda, onu yakalamıştı işte.

Basit bir yakın dövüş taktiği idi bu. *Asla gardım indirme*. Eve Onu makasa aldı, itti ve dizini kasıklarına, dirseğini boğazına dayadı.

"Hile yapıyorsun!" Dirsekten kurtulabileceğini hesaplamıştı, ama dizden... Bir erkeğin riske girmek istemeyeceği durumlar vardı. Roarke gözlerini Eve'inkilerden ayırmadan, yavaşça ve dikkatlice parmak uçlarını Eve'in vücudunda gezdirdi, göğsünün etrafında daireler çizdi. "Bir kadında bunu takdir ederim."

Eve, "Kolay lokmaydın," derken, Roarke başparmağı meme ucuna hafifçe sürtünce, genç kadının nefes alıp vermesi hızlandı. "Ben erkekte bunu takdir ederim."

"Tamam, şimdi bana sahipsin." Eve'in kemerini çözdü, ürperen karın kaslarına dokundu. "Nazik ol."

Eve sırtarak, dirseğini indirdi ve Roarke'un başını yanından yakaladı. "Ben öyle düşünmüyorum." Başını eğerek, dudaklarıyla genç adamın dudaklarını yakaladı.

Eve, kocasının nefesini içine çekişini duydu, kollarıyla kendisini sarmasını ve parmaklarının içine sokulmasını... Kocasının gök gürlemesi gibi inlemesi genç kadının nabzını çılgın gibi hızlandırdı.

"Dizin," diyebildi Roarke.

"Hırım?" Şehvet doruklara ulaşmıştı ama Eve öfkeliydi. Dudaklarını kaldırdı ve genç adamın boğazını dişledi. "Dizin, sevgilim..." Eve kulağına saldırmak için uzandı... ve neredeyse onu erkekliğinden ediyordu. "Dizin çok baskı yapıyor..."

"Ah, affedersin." Eve soluk soluğa dizini indirdi, vücudunu alçaltıp, genç adamın kendisini çevirip üzerine yuvarlamasına izin verdi. "Unuttum."

"Unutmuşsundur, eminim... Kalıcı hasara yol açabilirdin."

"Sahi mi!" Eve gülerek genç adamın pantolonunu çıkartmak için çekiştirdi. "Şimdi her şeyin daha güzel olacağına iddiaya girerim."

Eve kendisine saldırdığında Roarke'un gözleri kararmıştı, dudakları ikisini de şaşırtan bir duyarlılıkla tekrar birleşti; korkunç derecede güçlü duyguları basit şehvetle birlikte zevki iki katına çıkartıyordu.

Gökyüzünün laciverdi ufka yakın sınırında, ikisinin üzerinde çiçeklerden oluşan bir kemer gibi vahşi bir kırmızıya bürünmüştü. Gölgeler uzamış ve yumuşamıştı. Eve, kuş cıvıltılarını ve kuru yapraklar arasında dolaşan rüzgârın ısığını duyabiliyordu. Roarke'un ona dokunuşu mucize gibiydi, içine dalmış olduğu dünyanın tüm çirkinlik ve acılarını uzaklara sürüyordu.

Yatıştırılınaya ihtiyacı olduğundan bile haberi yoktu, diye düşündü Roarke, Eve'i okşarken. Doruk noktasına ulaşmak için acele etmedi; zevkin ağır ağır, sıcacık ve akar gibi gelmesini istiyordu. Birbirlerini bulana kadar belki kendisi bile bu şekilde kucaklanmamış, vücuduna bu şekilde dokunulmamıştı. Havadaki

romantizm, ışık ve güçlü bir kadının yavaş yavaş teslim olması son derece baştan çıkarıcıydı.

Roarke, Eve'in içine usulca sokuldu, ilk orgazmına ulaşmasını yüzüne bakarak izledi, vücudunun kendisini sıkıca kavramasını, titreyerek esneyip bükülmesini hissederken, kendisi de doruğa ulaştı.

Eve'in gözleri açıldı; kocasının koyu renkli Kelt gözlerinin gölgelenip inatlaştığını görünce, yüzünü yakalayıp ağzını kendine doğru çekti ve adamın uzun uzun inleyişinin tadına vardı.

Vücudu Eve'in üzerinde ağır ağır gezinir, yüzü saçlarına gömülürken, Eve eşlik edercesine kollarını Roarke'a sardı. "Beni baştan çıkarmana izin verdim."

"Hı-hııı."

"Senin duygularını incitmek istemedim."

"Teşekkür ederim. Her şeye metin bir şekilde katlandın..."

"Biz böyle eğitiliyoruz. Polislerin metin olması gerekiyor."

Genç adam uzandı, çimenlere elini attı ve Eve'in rozetini aldı. "Rozetin, Teğmen."

Eve kıs kıs gülerken Roarke'un poposuna bir şaplak attı. "İn üzerimden. Bir ton çekiyorsun."

"Benimle böyle tatlı tatlı konuşmaya devam edersen, Tanrı bilir neler olacağını." Roarke tembelce, yana yuvarlanırken gökyüzünün renginin bulutlu maviden inci grisine dönmüş olduğunu gördü. "Açlıktan ölüyorum. Benim dikkatimi dağıttın ve akşam yemeği saati geçti bile."

Eve, "Daha da geçecek," diyerek kalkıp oturdu ve giysilerini çekiştirerek giymeye başladı. "Sen seks partnerini elde ettin, dostum. Şimdi sıra bende. Konuşmalıyız."

"Yemekte konuşabiliriz." Eve'in kendisine sert bir bakış attığını görünce Roarke içini çekti. Başparmağını Eve'in çenesindeki çukura bastırarak, "Ya da burada konuşalım. Sorun nedir?" dedi.

"Diyelim ki benim bazı sorularım var."

"Bende cevapları olabilir. Nedir onlar?"

"Öncelikle..." Eve birden durdu, derin bir soluk verdi. Roarke orada, hemen hemen çırlıçıplak oturuyor ve halinden son dere-

ce hoşnut bir kedi gibi görünüyordu. "Üstüne bir şeyler giysen, olmaz mı? Benim dikkatimi dağıtacaksın." Roarke'a gömleğini fırlattığında, genç adam sadece sırttı. "Roarke, geldiğimde Mavis beni bekliyordu."

"Ya..." Roarke silkelerken gömleğinin içler acısı halini fark ettiyse de umursamadan üzerine geçirdi. "Niye kalmadı?"

"Down and Dirty'de sahneye çıkacakmış. Roarke, neden bana Eclectic'in sahibi olduğunu söylemedin?"

"Bu bir sır değil ki." Roarke pantolonunu çekti, sonra da Eve'e silah kılıfını uzattı. "Bana ait pek çok yer var."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Eve burada dikkatli olmalıydı, çünkü bu herkes için hassas bir noktaydı. "Eclectic, Mavis'e kontrat önermiş."

"Evet, biliyorum."

"Bildiğini biliyorum," dedi Eve ve geri çekilirken Roarke'un saçlarına uzanan elini iterek uzaklaştırdı. "Lanet olsun, Roarke! Bana bunu söyleyebilirdin ve ben Mavis bana sorduğunda, hazırlıklı olabilirdim."

"Neyi sorduğunda? Standart bir kontrat bu. tabii bir menajere veya temsilciye okutup fikrini alabilir, isterse."

"Bunu benim için mi yaptın?" diye sözünü kesti Eve; gözlerini Roarke'a dikmişti.

"Neyi senin için yapmışım?"

Eve artık dişlerini sıkıyordu. "Mavis'e kontrat önermeyi."

Roarke ellerini bitiştirip, başını kaldırdı. "Sen yasa koruyuculuğu bırakıp sanat menajeri olmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, tabii ki. Ben..."

"O zaman, bunun seninle bir ilgisi yok."

"Orada oturup bana Mavis'in müziğini beğendiğini söylemeyeceksin umarım."

"Müzik bence Mavis'in yeteneklerine uygun bir terim değil."

"İşte bu!" Eve parmağını Roarke'un göğsüne dayadı.

"Bu yetenek, her şeye rağmen ticari. Buna gerçekten inanıyorum. Eclectic'in amacı da, ticari şansı olan sanatçıların işlerini üretip dağıtımını sağlamak."

Eve arkaya doğru çöktü, parmağım Roarke'un dizine bastırdı. "Yani bu bir iş. Sadece iş, öyle mi?"

"Doğal olarak. Ben işimi çok ciddiye alırım."

"Ben kandırıyor da olabilirsin," dedi Eve bir süre sonra. "Bu konuda bayağı yeteneklisin."

Roarke, "Evet, öyleyim," dedi ve onu kandırabilecek pek az insandan biri olduğu için memnuniyetle gülümsedi. "Zaten anlaşma yapıldı bile. Hepsi bu mu?"

"Hayır." Eve tıslayarak soluk verdi, öne doğru uzanıp Roarke'u öptü. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Bir şey daha var. Athame'ye takılacağım, bir adamı kontrol edeceğim." Eve, Roarke'un gözlerini kırpıştırdığını ve çenesinin gerildiğini görmüştü. "Benimle gelersen memnun olurum." Roarke gözlerini kısıp Eve'e bakınca, Eve kıkır kıkır gülmek için dilini ısırarak zorunda kaldı.

"Bu mu? Bu polisin işi, ama sen bu konuyla ilgilenmeyeceksin değil mi?"

"Hayır, ama öncelikle senin bana yardımcı olabileceğini düşünüyorum; ikinci olarak da böylesi bana zaman kazandırıyor. Tartışacağız ve sen nasıl olsa geleceksin. Bu şekilde sana gelmeni teklif ediyorum; geliyorsun ve benim bu konuda yetkili olduğumu anlıyorsun."

"Çok zekice." Roarke genç kadının elini tuttu ve çekerek onu ayağa kaldırdı. "Anlaştık. Fakat akşam yemeğinden sonra. Ben ögle yemeğini kaçırdım."

"Bir şey daha. Niye evlilik yüzüğüme koruyucu Kelt sembolü işlettirdin?"

Roarke bir an şaşkınlığın şokunu yaşıyorsa da hemen üstesinden geldi. "Pardon, anlamadım?"

"Hayır, bu sefer yeterince hızlı davranmadın." Genç adamın o anını yakalamak Eve'in hoşuna gittiyse de bunu ustaca gizledi. "Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Bugün çevremizdeki dost cadılardan biri söyledi."

"Anlaşıldı." Roarke yakalandığını kabul etmek zorundaydı.

Eve'in eline uzandı ve yüzüğü inceledi. "Çok etkileyici bir dizaynı var."

"Bana masal anlatma, Roarke. Ben bir profesyonelim." Eve, Roarke'un gözlerini tekrar yakalayana kadar mücadele etti. "Sen de buna inanıyorsun, değil mi? Sen bu hokus pokusa da inanıyorsun."

"Bunun söylediğinle alakası yok." Roarke teklemiştir ve Eve'in alnı kırıştığında bunun fazlasıyla farkındaydı.

"Utandın sen." Eve, şaşkın ve memnun gülümsedi. "Sen hiç utanmazsın... Hiçbir şeyden... Bu çok garip. Ve çok da tatlı."

"Utanmadım ben." *Küçük düştüm*, diye düşündü, *ama utanmadım*. "Ben sadece... kendimi anlatmaktan rahatsızlık duyarım. Seni seviyorum." Bu kelimelerle Eve'in kontrol etmeye çalıştığı kıkırdamasını susturmuştu. "Sen hayatını riske atıyorsun ve bu hayat, bu senin sadece kendin gibi olma halin benim için temel bir ihtiyaç. Bu..." Roarke başparmağını Eve'in evlilik yüzüğünün üzerinde gezdirdi, "... çok ufak ve çok kişisel bir koruyucu kalkan."

"Bu çok tatlı, Roarke. Gerçekten. Fakat sen bu büyü saçmalığına sahiden inanıyor olamazsın."

Roarke bakışlarını kaldırdı ve alacakaranlık geceye dönerken, gözleri karanlıkta parladı. Bir kurdun gözleri gibi, diye düşündü Eve.

Ve birden hatırladı; güvenebileceği kişinin bir kurt olduğu söylenmişti.

"Senin dünyanın görece küçük bir yer, Eve. Korunduğunu söyleyemezsin, sadece sınırlı. Sen bir devin dans ettiğini görmedin, antik taşların gücünü hissetmedin hiç. Sen, zamanın gövdesini taşlaştırdığı bir ağacın üzerindeki Ogham oymalarının üzerinde hiç ellerini gezdirmedin ya da kutsal toprakları kaplayan sisin fısıltılarını duymadın."

Eve affallamıştı, başını salladı. "Bu, ne, bir İrlanda şeyi... mi?"

"Eğer istersen, ama gerçekte bu bir ırk ya da kültüre ait olmayan bir şey. Ayağını yere sağlam basan birisin." Roarke ellerini genç kadının kollarından omuzlarına doğru kaydırdı. "Odaklan-

ma ve dürüstlük konusunda neredeyse merhametsizsin. Ve ben, diyelim ki, ben esnek bir hayat yaşadım. Sana ihtiyacım var ve seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi kullanacağım. "Roarke Eve'in yüzüğünü dudaklarına götürdü. "Buna sadece temeli kaplamak diyelim."

"Tamam." Bu Roarke'un bilmediği bir yanıydı ve Eve'in bunu keşfetmesi zaman alacaktı. "Fakat çıtırçıplak dans edip büyülü ilahiler mırıldandığın gizli bir odan yok, değil mi?"

Roarke dilini yanağına götürdü. "Vardı, fakat sonra onu bir sığınağa çevirdim. Daha çok yönlü oluyor böyle."

"İyi düşünmüşsün. Tamam, hadi yemek yiyelim."

"Tanrıya şükür." Roarke, Eve'in elini tutup onu eve doğru çekti.

YEDİNCİ BOLUM

Athame, rüşvet yiyen bir politikacının bebek öperken gülümsemesi gibi, yozlaşmanın üzerine çekilen parlak cılanın çekici kıldığı bir yerdi. Eve gözleriyle etrafı şöyle bir taradığı anda, burada olmaktansa, akşamını aşağılık bir batakhane, bayat içki ve daha da bayat ter kokulan içinde geçirmeyi tercih edeceğinden emin olmuştu.

Batakhaneler asıllarını gizleme zahmetine girmezlerdi.

Buzlu cam ve krom süslemeli döner balkonlar asıl katı iki bölüme ayırıyordu, böylece daha yüksekçe yerden bakmayı tercih edenler, ağır ağır daire çizerek olup biteni izleyebiliyorlardı.

Ana bar mızrak gibi beş noktaya doğru uzanmıştı ve her biri müdavimlerle doluydu. Yüksek taburelerde birbirine benzemek için ciddi çaba harcamış abartılı vücut parçaları oturmaktaydı.

Mikro etekler giymiş iki kadın bacaklarını ayırarak, ten renginde penis şeklinde taburelere oturmuş gürültülü kahkahalar atıyordu. Dazlak bir bar müşterisi ellerini kadınların üzerlerine sıkıca oturan bluzlarının içine sokmuş bir şeyleri kontrol ediyordu.

Hepsi aynayla kaplanmış olan duvarlardan buğulu kırmızı ışıklar yansıyor. Dans pistinde bulunan bazı masaların etrafı mahremiyet için kapatılmıştı, diğerleri ise sislendirilmişti, böylece sevişen çiftlerin silüetleri cama vuruyor ve kalabalığı eğlen-

diriyordu. Hepsi parlak siyah bir boyayla boyanmış olan masalar küçük karanlık havuzlar gibi görünüyordu.

Yükseltilmiş bir platformun üzerindeki grup haşin ve becerikli bir şekilde rock müzik çalmaktaydı. Eve, yüzleri vahşice boyanmış, göğüsleri dövme, gümüş çivilerle bezenmiş, siyah dar, deri pantolonlar giymiş bu adamlar hakkında Mavis'in ne düşüneceğini çok merak etmişti. Arkadaşının bu gruba büyük ihtimalle uyum sağlayacağına karar verdi.

"Oturuyor muyuz?" diye fısıldadı Roarke kulağına, "ya da ortamı mı gözlüyoruz?"

Eve "Yukarı çıkalım," diye karar verdi. "Genel bir bakış için. Nedir bu koku?"

Roarke oto-merdivenlere Eve'le çıktı. "Cannabis, tütsü. Ter."

Eve kafasını salladı. Bu karışımın altında başka bir şey daha vardı, metalik bir şey.

"Kan. Taze kan."

Roarke da diğer kokuların altında bunu fark etmişti. "Bu tür mekânlarda, ortamı kızıştırmak için havalandırmalara koyuyorlar bunları."

"Büyüleyici."

İkinci katta çıktılar. Burada, masalar ve sandalyeler yerine, yer minderleri ve kalın kilimler vardı ve müdavimler istedikleri içkiyi yudumlarken burada yayılıp oturabiliyorlardı. Sinsi sinsi etrafı izleyen bazı tipler ise, gösterişli krom parmaklıklara dayanmışlardı, Eve, özel odalara geçmek için partner aranıyorlar, diye aklından geçirdi.

On kadar bu tip oda vardı o katta, hepsinin ağır siyah kapılarında krom plakalar asılıydı. Odalara, Cehennem Azabı, Leviathan* gibi isimler verilmişti ve -Eve'in düşüncesine göre- Cehennem ve Lanetlenme.

Eve bu gibi davetleri baştan çıkarıcı bulan tipleri kolayca hayal edebiliyordu.

* Leviathan, İncil'de şeytana hizmet eden bir ejderha olarak geçer.

Gözleri aldığı alkolden parlayan bir adamın partnerinin bacaklarından yukarı doğru ilerlemesini izledi. Adamın eli, kızın kasıklarını birazcık kapatabilen eteğinin altında sinsice dolaşırken kız kıkırdadı. Eve, teknik olarak, kamuya açık alanda cinsel ilişkide bulunmaktan her ikisini de gözaltına alabilirdi.

"Bunu yapmanın bir anlamı var mı?" dedi Roarke, Eve'in düşüncesini okumuştı. Genç adamın sesi ılımlıydı. Şöyle bir bakış atan herkes onun bu ambiyanstan bayılacak derecede sıkıldığını görebilirdi. Ancak saldırmaya ya da savunmaya da hazırды. "Queens'ten azmış bir çifti kodese tıkmak yerine uğraşacağın daha ilginç işlerin var senin."

Konu tam olarak bu değildi, diye düşündü Eve. Adam o sırada mavi kargo pantolonunu açıyordu. "Onların Queens'ten olduklarını nereden biliyorsun?"

Roarke cevap veremeden, sapsarı yelemsi saçları havada uçuşan ve çıplak omuzları pırıl pırıl parlayan, genç, çekici bir adam meşgul çiftin üzerine eğildi. Her ne demişse, kadın kıkırdarak onu kendine doğru çekip yarım yamalak öptü.

"Neden gelmiyorsunuz, siz de?" dedi kadın kusursuz bir ak-sanla. "Çok hoş bir *menaje tua* -üçlü grup- yapabiliydik."

Fransızca deyimın katledilmesini duyunca kaşları havaya kalkan Eve, adamın kendini kızın kollarından kurtararak çifti ustalıkla birbirinden ayırmasını izledi.

"Queens," dedi Roarke, kendini beğenmişçe. "Kesinlikle. Ve adam bu işi bayağı yumuşak halletti."

Çift dar bir kapıdan geçirilirken, Roarke başını öne eğdi. "Özel oda ücretini de hesaplarına ekleyecekler ve hiç kimsenin canı yanmayacak." Bir kadın kahkahası duyuldu ve koruma dışarı çıkıp kapıyı güvenlice kapattı. "Bak herkes mutlu şu anda."

Eve, "Queens sabaha pek mutlu olmayabilir sanırım. Böyle bir yerde özel bir odanın ücreti bayağı can yakacaktır. Sonra tekrar..." Eve kalabalığı taradı. Müşterilerin yaşı çok gençten -bunların çoğunun sahte kimlikle içeri girmiş olduğundan emindi- çok olgunlaşmışa kadar geniş bir yelpaze oluşturuyordu. Ancak giyim kuşam ve takılarından, yüzlerinin ve vücutlarının güzelliği salonlarında edinilmiş renginden, hepsinin kesinlikle üst orta sınıftan oldukları belliydi.

"Para burada bir sorun teşkil etin jormuş gibi görünüyor. Ben en az beş tane, çok yüksek paralara çalışan lisanslı eskort belirledim."

"Ben on kadar saymıştım."

Eve alnını kırıştırdı. "On iki de koruma, hepsinde düşük düzeyli cep ışın tabancası var."

"Bu rakamda anlaştık." Roarke kolunu Eve'in beline sardı ve tırabzanlara doğru yürüdü. Aşağıda, dans pisti kalabalıktı, vücutlar birbirlerine davetkâr bir şekilde sürünüyorlardı. Vahşi kahkahalar aynalı duvarlardan sekip yukarı yansıyordu.

Müzik grubu perfomans halindeydi. İki kadın vokalist deri şeritlerle gümüş zincirlere bağlanmıştı. Müzik gümbürdüyordu, ağırlıklı olarak davul sesi duyuluyordu. Dansçılar öne doğru yaklaştılar, linç girişimindeki bir çete kadar hevesliyediler. Bir adamın öne çıkması ve kadınların incecik giysilerini soymayı kabul etmesiyle, izleyici katılımı sağlandı. Kadınlar giysilerinin altında çıplaktılar; üzerlerinde sadece meme uçlarında ve kasıklarının arasında parlayan yıldızlar vardı.

Kalabalık bağrıışmaya, adeta ulumaya başlamıştı; adam kadınların vücuduna kıvamlı bir yağ sürerken, kadınlar kıvranıp çığlıklar atıyorlar, merhamet dilenerek yalvarıyorlardı.

"Bu çizgiyi aşmak demek," diye mırıldandı Eve.

"Gösteri sanatı," Roarke, adamın ilk vokalisti ucundan düğümlü dokuz ip sarkan kadife bir kamçıyla kırbaçlamasını izliyordu. "Hâlâ yasalara uygun."

"Bir yozlaştırma simülasyonu, gerçeğini uygulama cesareti verir." Eve dişlerini sıkıyordu, müzik grubu üyelerinden biri, ikinci vokalisti hafifçe tokatlamaya başladığında, sesleri ateşli bir düet olarak yükseldi. "Bu tip kadın istismarının çok ötesinde olduğumuzu zannediyordum, ama değiliz. Hiç olmadık. Beklentileri ne bunların?"

"Büyük heyecan... ucuz ve ciddi anlamda..." Roarke eliyle sırtını okşayınca Eve biraz sakinleşti. Bağlı olmayı, taciz edilmenin ne demek olduğunu biliyordu. Bunun sanatsal ya da eğlendirici hiçbir yanı yoktu.

"Bunu izlememize gerek yok, Eve."

"Onlara bunu yaptıran ne?" diye merak etti Eve. "Bir kadının kendini bu şekilde kullandırmasının sebebi ne? Simülasyon veya gerçek olması fark etmez... Niye adamın yumurtalıklarını boğazına kaçana kadar tekmelemiyor?"

"O sen değilsin de ondan." Roarke, Eve'i alnından öptü ve sıkıca tutup döndürerek oradan uzaklaştırdı.

Tırabzan insan kaynıyordu ve hepsi şovu izleme çabasıındaydı.

En üst katta hızlıca bir tur attıklarında, simsiyah, uzun elbise-li bir kadın onlara doğru süzüldü. "Patron Katı'na hoş geldiniz. Rezervasyonunuz var mıydı?"

Yetti artık, diye düşündü Eve. Cebinden rozetini çıkardı. "Burada sattığınız şeylerle ilgilenmiyorum."

"Güzel yemek ve şarap," dedi hostes, polis kimliği yüzünden sadece bir anlığına tedirgin olmuştu. "Her şeyi yasalara uygun bulacaksınız, Teğmen. Eğer kulübün sahibiyle konuşmak isterseniz..."

"Bunuzaten yaptım. Ben Lobarı görmek istiyorum. Onu nerede bulurum?"

"O bu katta çalışmıyor." Hostes, ağzı sıkılığı ve inceliği ile en lüks işvereni bile gururlandıracak şekilde, Eve'i merdivenlere doğru yönlendirdi. "Eğer ana kata giderseniz, orada karşılaşacaksınız ve size bir masa sunulacak. Ben Lobar'ı bulup size yollayacağım."

"Güzel." Eve kadını inceledi, yirmili yaşlarının ortalarında çekici bir kadındı. "Neden bu işi yapıyorsun?" diye sordu, ekranlarda yüksek, mermer bir tablaya bağlanmış bir kadının çığlık atarak mücadele edişini izlerken. "Bu işi nasıl yapabiliyorsun?"

Hostes Eve'in rozetine bir bakış daha attı, sonra tatlı tali gülümseyerek, "Sen bunu nasıl yapabiliyorsun?" diye karşılık verdi ve gitti.

Eve, "Kendim çanak tuttum," diye kabul etti, ana kata inerlerken. "Böyle davranmam saçmaydı."

Grup çalmaya devam ediyordu, müzik daha da ateşliydi şimdi. Fakat asıl gösteri sahnenin arkasındaki büyük izleme ekranında sergileniyordu. Eve, bakar bakmaz bunun sebebini anladı.

Kulübün canlı seks gösterisi yapma lisansı yoktu, fakat bu tip küçük olumsuzluklar video ile aşıliyordu.

Kadın vokalistler hâlâ bağılydı, hâlâ hiçbir ritmi kaçırmadan kalplerini sökercesine şarkı söylüyorlardı. Ancak ekrandaydılar aynı zamanda; yanlarında seyircilerden bir erkek ve üzerinde başındaki yabandomuzu maskesinden başka hiçbir şey olmayan başka bir adamla birlikte...

"Domuzlar," diyebilirdi ancak Eve; döndü ve kıpkırmızı parlayan bir çift gözle karşılaştı.

"Masanız bu tarafta." Vahşi köpeklerin dişleri gibi sivriltilmiş olan kesici dişleri pırıl pırıl parlayan, genç bir adam, gülümseyerek onlara bakıyordu. Arkasını döndüğünde, çıplak sırtından aşağı doğru uzanan siyah saçlarının uçları alev gibi kırmızı olduğunu gördü. Özel bölümün yuvarlak kapısını açtı, önlerinden içeri girdi.

"Lobar benim." Tekrar sıırttı. "Sizi bekliyordum."

Vampir dişler ve şeytan gözlerinin yapmacıklığı olmasa hoş biri olabilirdi. Eve, onun şu haliyle, Cadılar Bayramı için giymiş erken gelişmiş bir çocuk gibi göründüğünü düşündü. Bura-ya yasal olarak girebilecek yaşta ise bile, kesinlikle daha büyük değildi. Lobar'ın göğsü ince ve tüysüz, kolları bir kızınkiler gibi incekti. Fakat Eve onun masumiyetini ortadan kaldıran şeyin, kırmızı gözleri olmadığını düşündü. Gözlerindeki bakıştı...

"Otur, Lobar."

"tabii ki." Bir sandalyeye oturdu. "Ben bir içki alacağım. Siz ısmarlıyorsunuz," dedi Eve'e. "Beni çalışma saatlerim içinde istediniz, bunun karşılığını ödemelisiniz." Elektronik menüden bir şeyler seçti, büyük ekranı görebilmek için sandalyesinin yüksekliğini ayarladı. "Bu gece süper şov var."

Eve ileri doğru baktı ve kuru bir ses tonuyla, "Senaryonun üzerinde çalışılması gerekiyor," dedi. "Kimliğin var mı. Lobar?"

Çocuğun dudakları köpek dişlerinin üzerinde gerildi, ellerini kaldırıp avuçlarının içini gösterdi, "üzerimde yok. tabii cildimde gizli ceplerim olduğunu düşünmüyorsanız."

"Senin yasal ismin nedir?"

Lobar'ın gülüşü kayboldu ve gözleri bir anda bir çocuğun somurtkanlığına dönüştü. "Lobar işte. Ben buyum. Sizin sorularınızı cevaplamak zorunda da değilim, biliyorsunuz, ama ben yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Gerçekten örnek bir vatandaşsın." Eve, Lobar'ın içeceği servisi noktasından kayıp gelmesini bekledi.

Başka bir şov daha, diye düşündü Eve. Ağır cam kadeh gri bulanık bir içkiyle dumanlıydı.

"Alice Lingstrom. Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Pek bir şey bilmiyorum, onun salak bir orospu olduğundan başka yani." Lobar içeceğini yudumladı. "Bir süre etrafta takılmıştı, sonra ağlayarak kaçtı. Bana göre bu iyiydi. Efendimizin zayıflık gösterenlere ihtiyacı yok."

"Efendiniz?"

Lobar tekrar içkisini yudumladı, sonra gülümsedi. "Şeytan," dedi, zevk alarak.

"Şeytan'a mı inanıyorsun?"

"Elbette." Lobar öne doğru eğildi, ellerini Eve'e uzattı; uzun tırnakları siyah ojeliydi.

"Ve Şeytan da sana inanıyor."

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Roarke. "Bir elini kaybetmek için çok genç ve çok salaksın."

Lobar homurdandı, fakat elini de geri çekti. "Bekçi köpeğin değil mi?" dedi Eve'e. "Evet, zengin bekçi köpeğin. Sizin kim olduğunuzu biliyoruz," diye ekledi, kırmızı gözlerini Roarke'a dikerken. "Seni gidi kahrolasıca tüccar. Burada hiç gücün yok. Senin polis kaltağının da..."

"Ben onun polis kaltağı değilim," dedi Eve sakın bir sesle ve Roarke'a uyarıcı bir bakış attı. "Ben kendimin polis kaltağıyım. Ve güce gelince..." Eve arkasına yaslandı. "Seni polis merkezine götürüp sorgu odasına tıkacak kadar gücüm var." Sonra gülümsedi ve bakışlarını Lobar'ın çıplak göğsünde, meme ucunda parlayan halkalarda gezdirdi. "Adamlar sana bakmaktan çok memnun kalacaklar. Şirin, değil mi, Roarke?"

"Çömez bir iblis gibi... Çok ilginç bir dışçin olmalı." Özel bölümde oldukları için, bir sigara çıkarıp yaktı.

"Ben de bunlardan bir tane alabilirim," dedi Lobar.

"Alabilir misin?" Roarke omuz silkerek, masaya bir sigara daha koydu. Lobar onu alıp beklentiyle bakınca, sırıttı. "Özür dilerim, ateş ister misin? Ben parmak uçlarından ateş çıkaracağını ummuştum."

"Ben eşcinsel olmayanlara gösteri yapmıyorum." Lobar öne doğru eğildi, Roarke çakmağını yaktığında sigaranın filtresini emerek dumanı içine çekti. "Bakın, siz Alice hakkında bilgi istiyorsunuz ve ben size yardımcı olamam. O benim tipim değildi. Çok çekingendi ve sürekli sorular sorardı. tabii ki onu birkaç kere becerdim, fakat bunlar toplu sevişine ayinleridir, bilirsiniz. Kişisel bir şey yoktu."

"Ya Alice'in öldürüldüğü gece?"

Lobar dumanı dışarı üfledi ve sonra daha çoğunu içine çekti. Daha önce hiç gerçek tütün tatmamıştı ve bu pahalı madde onun kafasını hafifletip rahatlattı. "Onu hiç görmedim. Meşguldüm. Selina ve Alban ile özel bir tören yapıyorduk. Cinsel ayin. Daha sonra, bütün gece boyunca seks yaptık."

Bir kez daha dumanı içine çekti, birinci sınıf uyuşturucu çekiyormuşçasına içinde tuttu, sonra zevkle burnundan verdi. "Selina iki erkek tarafından becerilmeyi ve işi bittiğinde kendini gruptan ayırıp izlemeyi sever. İstekleri yeterince tatmin edildiğinde şafak söküyordu."

"Ve üçünüz tüm gece birlikteydiniz. Birkaç dakika bile olsa, hiç kimse ayrılmadı..."

Lobar kemikli omuzlarını oynattı. "Üç kişiyle hep böyledir. Hiç bekleme yoktur." Bakışlarını açık saçık şeyler ima edercesi'ne Eve'in göğüslerine dikti. "Denemek ister misin?"

"Bir polise uygunsuz teklifte bulunmak istemezsin, Lobar. Ve ben erkekleri severim. Bir deri bir kemik, aptalca kostümler giyen oğlanları değil. Alice'i arayıp kaydı dinleten kim? Hani şu büyüü fısıltıyı?"

Lobar tekrar suratını astı, egosunda bir delik açılmıştı. Eğer yalnız gelmiş olsaydı, diye düşündü, ona birkaç şey gösterebilirdim. Ona göre, rozeti olsun olmasın, bir kaltak daima kaltaktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Alice bir hiçti. Kimse onun için kılını kıpırdatmazdı."

"Dedesi öyle değildi."

"Onun da öldüğünü duydum." Oğlanın kırmızı gözleri parladı. "Yaşlı osuruk. Masa başı polisi, düğme basıcı... Bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Onun bir polis olduğunu biliyorsun ama..." diye söze girdi Eve. "Bir bölümü yöneten bir polis olduğunu... Bunu nereden biliyorsun, Lobar?"

Hatasının farkına varan Lobar sigaranın kalanını hızlı darbelele ezerek söndürdü. "Biri bana bahsetmiş olmalı." Geniş bir sırıtma köpek dişlerini ortaya çıkardı. "Büyük ihtimalle Alice söylemiştir, ben onu becerirken."

"Senin performansın hakkında pek olumlu bir şey çıkmıyor bu söylediğinden, değil mi? Yani sen Alice'i... becerirken o dedesinden bahsediyorsa..."

"Bir yerlerden duydum bunu, tamam mı?" İçkisini aldı ve başına dikti. "Burada önemli olan nedir ki? Adam zaten yaşlıydı."

"Onu hiç gördün mü? Bu mekânda?"

"Ben çok insan görürüm burada. Yaşlı bir polisi hatırlamıyorum." Bir elini salladı. "Bu tip yerler hemen her gece çok kalabalıktır. Kimin girip çıktığını nereden bileyim? Selina beni ara sıra gelen pislikleri hizada tutmam için işe aldı, yüzleri hatırlamam için değil."

"Selina burada bir şirket işletiyor resmen. Hâlâ uyuşturucu pazarlıyor mu o? Selina sana da uyuşturucu sağlıyor mu?"

Lobar'ın gözleri sinsileşti. "Ben gücümü inançlarımdan alırım. Yasadışı şeylere ihtiyacını yok."

"Bir insanın kurban edildiği bir törene katıldın mı hiç? Bir çocuğu efendin için parçalara ayırdın mı hiç, Lobar?"

Lobar içkisini silip süpürmüştü. "Bu dışlanmış birinin halüsinasyonları. Sizin gibi insanlar Satanistleri canavar gibi görmek isterler."

"Bizim gibi insanlar," diye mırıldandı Roarke, bakışlarını Lobar'ın ateş uçlu saçlarından meme ucu halkalarına doğru gezdirirken. "Evet, açıkçası senin sadece bir... dindar olduğun apaçıkken, başkaları... biz biraz önyargılıyız."

"Bakın, bu bir dindir ve bizim din özgürlüğümüz var bu ül-

kede. Siz Tanrınızı bizim boğazımıza dayamak mı istiyorsunuz? İyi, biz onu reddediyoruz. Biz onu ve onun güçsüz kalmış felsefelerini de reddediyoruz. Ve biz Cehennem'de yönetenler olacağız."

Kendini geriye doğru çekip masadan kalktı. "Daha fazla diyecek bir şeyim yok."

"Pekâlâ." Eve alçak sesle, Lobar'ın gözlerinin içine bakarak konuştu. "Fakat bunu iyi düşün Lobar. İnsanlar öldü. Bir sonraki başka biri olacak. Bu sen de olabilirsin."

Lobar'ın bir an dudakları titredi, sonra durdu. "Sen de olabilirsin," dedi ve bölmenin kapısını çarparak çıktı.

"Ne kadar da etkileyici bir genç adam," diye yorum yaptı Roarke. "Onun Cehennem'e çok güzel bir eklenti olacağına inanıyorum."

"Gideceği yer orası olabilir." Çabucak etrafına baktıktan sonra, Eve çocuğun boş bardağını çantasına sokuşturdu.

"Ben onun nereden geldiğini bulmak istiyorum. Evde parmak izlerini araştırabilirim."

"Tamam." Roarke doğruldu ve Eve'in kolunu tuttu. "Fakat ben önce bir duş yapmak istiyorum. Bu mekân insanın cildi üzerinde kirli bir tortu bırakıyor."

"Bu konuda seninle hiç tartışmayacağım."

"Robert Ailen Mathias," diye belirtti Eve, monitöründen verileri okuyarak. "Altı ay önce on sekizine girmiş. Kansas City'de doğmuş, Jonathan ve Elaine Mathias'ın oğlu, her ikisi de vaftiz diyakonu."

"Bir VÇ." Roarke söze girdi. "Vaiz çocuğu. Bazıları aşırı tepki göstererek isyan ederler. Küçük Bobby 'Loban'ımız gibi örneğin."

"Geçmiş çok sorunlu," diye devam etti Eve. "Burada ıslahevi dosyası var. Ufak tefek hırsızlık, zorla eve girme, saldırı, okuldan kaçma. On üç yaşma gelmeden dört kere evden kaçmış. On beş yaşında, bir zevk turu sonrası otomobil hırsızlığından enselenmiş, ailesi onun yasal olarak düzeltilemez olduğunu belirtmiş."

Bir eyalet okulunda bir yıl okumuş; öğretmenlerinden birine tecavüz etmeye kalkışınca, bir eyalet enstitüsüne atılmış."

"Bobby kesinlikle herkesin sevgilisiymiş," diye mırıldandı Roarke. "Onun gözlerini oymak istememin bir sebebi olduğunu biliyordum. Gözlerini mandallamışçasına senin göğüslerine dikmişti."

"Hı-hıı." Bilinçsizce Eve elini göğüslerine sürdü, pis bir şeyi silmek ister gibiydi.

"Psikolojik profili tam beklediğin gibi. Sosyopat eğilimler, kontrol eksikliği, şiddete yatkınlık. Şahsın ailesine, otoriteye, özellikle de kadınlara karşı derin, çözölemeyen bir kızgınlığı var. Kadınlara karşı hem korku hem de çekinme duyduğu gözlemlenmiş. Zekâ düzeyi yüksek. Şiddete meyil oranı, yüksek. Şahsın bilinçsizce ve anormal bir ilgiyle büyücölüğe merakı olduğu gözlenmiş."

"Peki o zaman sokakta ne işi var? Niye tedavi altında değil?"

"Çünkü yasa böyle. On sekizine geldiğinde onu dışarı atmak zorundalar. Onu bir yetişkin olarak çivilemeden önce, temiz kabul ediliyor." Eve ellerini yanaklarına bastırarak pufladı. "Bu herif tehlikeli bir küçük piç, fakat onunla ilgili yapabileceğim çok bir şey yok. Alice'in ölüm gecesiyle ilgili Selina'nın ifadesini destekler bir açıklama yaptı."

"Böyle söylemesi konusunda talimat alınış olmalı," diye vurguladı Roarke.

"Yine de yırtıyor -tabii ben bunun üstesinden gelemesem." Eve sandalyesini geriye itti. "Lobar'ın güncellenmiş adresi elimde. Bunu kontrol edebilirim, kapıları çalarım. Bakalım komşuları bana onun hakkında bir şeyler verebilirler mi? Üzerine gidebilecek bir şey bulur, biraz da baskı yaparsam, küçük Bobby'nin dilini çözeceğimi düşünüyorum."

"Aksi takdirde?"

"Aksi takdirde, biz araştırmaya devam edeceğiz." Eve gözlerini ovuşturdu. "Onunla hesaplaşacağız. Er geç, kendi kişiliğine dönecek -birinin suratını dağıtacak, kadının tekine saldıracak, yanlış birine bulaşacak. Biz de onu kafese tıkacağız."

"Çok sefil bir işin var."

"Çoğu zaman," diye onayladı Eve, sonra genç adama bakıp, "Yoruldu mu?" diye sordu.

"Duruma göre değişir." Roarke Lobar'ın ekrandaki bilgilerine göz attı ve aklına, Eve'in daha derinlere dalıp, gecenin sessiz saatlerini bu pislik içinde geçireceği düşüncesi saplandı. İçini çekmeye bile kalkmadan, "Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

Eve, "Sana," dedi ve genç adam kaşı merakla havaya kalkınca, yüzünün kızardığını hissetti. "Geç olduğunu biliyorum, uzun bir gün geçirdiğimiz de doğru. Duş gibi bir şey olabilir diye düşünüyorum. Kirleri yıkayıp atacak bir şey." Utanarak arkasını döndü, sertçe ekranı süzdü. "Aptal," dedi.

Roarke içinden gülümseyerek, Eve için bir istekte bulunmanın her zaman zor olduğunu düşündü. Hem de her konuda. "Şimdiye kadar aldığım en romantik teklif değil bu," dedi ve ellerini Eve'in omuzlarına koydu, nazikçe masaja başladı. "Yine de aptallıkla uzaktan yakından alakası yok." Sonra, "Bağlantıyı kes," diye emretti ve ekran karardı. Eve'in koltuğunu çevirdi, kadını çekip ayağa kaldırdı. "Yatağa gel."

"Roarke." Eve genç adama sımsıkı sarıldı. Eve o gece görüldüklerinin, içinde neden ve nasıl sarsıcı izler bırakmış olduğunu kendine açıklayamıyordu ve Roarke ile birlikteyken, bunu açıklamak zorunda değildi. "Seni seviyorum." Sonra hafifçe gülümseyerek başını kaldırdı ve Roarke'un gözlerine baktı. "Söylemek gittikçe daha kolay oluyor. Sanırım bundan hoşlanmaya başladım."

Roarke kısa bir kahkaha attı ve Eve'in çenesini öptü. "Yatağa gel," diye yineledi, "ve tekrar söyle bunu."

Geçmişi çok eskilere dayanan antik bir ayindi bu ve amacı karanlıktı. Cüppeli ve maskeli topluluk özel odada bir araya gelmişti. Kan kokusu taze ve güçlüydü. Siyah mumların alevleri titreyerek duvarlarda örümceklerin ağılarına benzer gölgeler oluşturunuyordu.

arasında bir mum yanmaktaydı, dolgun göğüsleri arasına ise kurban kanı dolu bir kâse yerleştirilmişti.

Gümüş kaba bakıp nakit ve kredilerle -buraya ait olma ayrıcalığına sahip üyelerin ödediği bedeldi bunlar- taşıdığını gördüğünde gülümsedi. Onların zenginliği artık kendi zenginliği olmuştu. Efendisi onu süründüğü sokaklardan kurtarmış ve buraya, yani güce ve konfora, ulaştırmıştı.

Büyük bir memnuniyetle ruhunu bunlarla değiş tokuş etmişti.

Bu gece daha fazlası olacaktı. Bu gece ölüm olacaktı; etin parçalanması ve kanın dökülmesiyle güç gelecekti. Hatırlayamayacaklar, diye düşündü Selina. Kanlı şaraba uyuşturucu katmıştı. Doğru dozda doğru uyuşturucu ile topluluğun efendisi ne söylerse onu yapacaklardı.

Efendinin koruyucu gücü için kurban talep ettiğini ve bunun mutlulukla karşılanacağını sadece Selina ile Alban biliyordu.

Topluluk Selina'nın etrafını sarmıştı; hepsinin yüzleri kapalıydı, uyuşturucu, duman ve büyülü fısıltılarla hipnotize edilmiş olan vücutları sallanıyordu. Selina'nın başında, kafasında yabandomuzu maskesiyle Alban duruyordu.

"Tek olana taptık," dedi Alban, net ve güzel sesiyle.

Ve topluluk cevapladı. "Şeytan tek olandır."

"Onun olan bizimdir de."

"Selam sana, Şeytan."

Alban kâseyi kaldırdığında, Selina ile göz göze geldi. Eline bir kılıç aldı, pusulanın dört noktasına doğru savurdu. Cehennemnin prensleri çağırıldı, liste uzun ve egzotikti. Sesler mırıltı şeklindeydi artık. Mermer bir bloğun üzerindeki çömlekte yanan ateş çatırdadı.

Selina inlemeye başladı.

"Düşmanlarımızı yok et."

Evet, diye düşündü Selina. *Yok el.*

"Bize zarar vermek isteyenlere hastalık ve acı getir."

Korkunç acı. Dayanılmaz acı.

Alban etine dokununca Selina çığlık atmaya başladı. "Biz her istediğimizi alırız, senin adına. Zayıflara ölüm. Güçlüye kismet."

Alban geri adım attı ve sunaktan ilk yararlanma hakkı kendi-

sinde olmasına rağmen, Lobar'a işaret etti. "Sadık olanı ödüllendir. Al onu," diye komut verdi. "Ona zevk kadar acı da ver."

Lobar bir an tereddüt etti. Önce kurbanın gelmesi gerekiyordu. Kan kurbanının. Keçi getirilip katledilmeliydi. Ancak Selina'ya baktığı anda, Lobar'ın dumanlı beyni iptal oldu. Kadın oradaydı. Orosu... Selina onu buz gibi alaylı gözleriyle süzüyordu.

Ona göstereceğim, diye düşündü Lobar. Ona tam bir erkek olduğunu gösterecekti. Geçen seferki gibi kendisini kullanıp sonra alay edemeyecekti.

Bu kez, yöneten Lobar olacaktı.

Cüppesini kenara attı ve öne doğru ilerledi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Alarmin sürekli biptemesiyle lanet okuyarak yatakta döndü.
•'Kalkma saati gelmiş olamaz! Daha yeni girdik yatağa!"

"Saat değil zaten. Güvenlik alarmı bu."

"Nasıl?" Eve hızla doğruldu. "*Bizim* güvenlik alarmımız mı?"

Roarke çoktan yataktan çıkmış, pantolonunu giyyordu; ho-murdanarak cevap verdi. İçgüdüsel olarak Eve hemen silahına, sonra kıyafetlerine uzandı. "Biri içeri girmeye mi çalışıyor?"

"Görünüşe bakılırsa girdi bile." Roarke'un sesi çok sakindi. Işıklar hâlâ kapalı iken, gökyüzünü gösteren tepelerindeki pencerede ay ışığında, sadece kocasının silüetini görebiliyordu. Ve bu silüetin elinde silahtan başka bir şey olamayacak bir şey vardı şimdi. "Onu da hangi cehennemden buldun? Ben tüm silahların kilitli olduğunu sanıyordum. Lanet olsun Roarke, bu yasadışı. Bırak onu yerine."

Roarke, antika ve kullanımı yasaklanmış dokuz milimetrelik Glock'un namlusuna ağır ağır bir mermi sürdü. "Hayır."

"Yapma, lanet olsun!" Eve iletişim cihazını kaptı, alışkanlıkla kotunun arka cebine tıktı. "O aleti kullanamazsın. Ben kontrol ederim bahçeyi -bu benim görevim. Sen polisi ara, onlara muhtemelen bir davetsiz misafirimiz olduğunu bildir."

"Hayır," dedi Roarke tekrar ve kapıya yöneldi. Eve iki adımda ona yetişti.

"Eğer biri bahçede ya da evin içinde ise ve sen onu bu şeyle vurursan, seni tutuklamam gerekir."

"Güzel."

"Roarke." Adam kapıya uzandığında, Eve onu tuttu. "Böyle bir şey için prosedürler var ve bu prosedürlerin sebepleri de var. Bırak onu elinden."

Kendi evim, diye düşündü Roarke. Kendi evleri. Kendi karısı ve şu an karısının bir polis olması ona hiç mi hiç bir şey ifade etmiyordu. "Kendini aptal gibi hissetmez misin, Teğmen, eğer bu prosedür sadece mekanik bir aksaklık yüzünden uygulanırsa eğer?"

Eve'in, "Sana ait olan hiçbir şey aksaklık yapmaz," diye söylenmesi, gergin duruma rağmen Roarke'un gülümsemesine yol açtı.

"Teşekkür ederim." Roarke kapıyı açtı, Summerset orada duruyordu.

"Bahçede biri varmış gibi görünüyor."

"İçeriye nereden girilmiş?"

"On beşinci bölüm, güneybatı tarafı."

"Komple bir video taraması yap, biz çıkınca ev güvenliğini en üst seviyede çalıştır. Eve'le ben bahçeyi kontrol edeceğiz." Dalgınca, elini beline götürdü. "Bir polisle yaşamak güzel bir şeymiş."

Eve, genç adamın elindeki silaha baktı. Onu etkisiz hale getirmeye kalksa büyük ihtimalle başarısız olacaktı. Ayrıca bu çok da zaman alırdı. "Bunu konuda konuşacağız," dedi Eve dışlerinin arasından. "Çok ciddiym."

"tabii ki öylesin."

Yan yana merdivenlerden aşağıya indiler, ev şimdi çok sessizdi. "İçeri girmemişler," dedi Roarke, geniş bir verandaya açılan bir kapının ağzında durmuştu. "Eve girseler alarm başka türlü çalardı, ama en azından duvarları geçmişler."

"Bu da demektir ki, herhangi bir yerde olabilirler."

Ay dolunay şeklinde parlıyordu, fakat kalın bulutlar ayın ışığını kısmen de olsa kapatıyordu. Eve karanlığı, ağaç diplerini, büyük dekoratif çalılıkları taradı. Hepsi çok iyi kamuflaj sağlı-

yordu -pusu kurmak için de. Eve rüzgârla hışırdayan kuru yaprakların sesinden başka bir şey duyamıyordu.

"Ayrılmalıyız. Tanrı aşkına hayatın tehlikede değilse şu silahı kullanma. Çoğu hırsız silahlı değildir."

Ve çoğu hırsız -her ikisi de biliyordu bunu- Roarke gibi bir adama bulaşmazdı. "Dikkatli ol," dedi Roarke alçak sesle ve gölgelerin arasına karıştı. Eve, Roarke'un bu konuda becerikli olduğunu düşündü. Kendini ve durumu kollama konusunda ona güvenebilirdi. Eve hafif ve değişken ay ışığını rehber gibi kullanarak, batıya doğru yöneldi, sonra bir daire çizmeye başladı.

Sessizlik neredeyse tüyler ürperticiydi. Eve, sık çimenler arasında kendi adımlarının sesini zor duyuyordu. Karanlıktaki, eski taş ve camdan oluşan ve aşılması zor bir yapı olan arkasındaki evin, kendini beğenmiş, tüy sıklet, snop bir kâhya tarafından korunduğunu düşündü, Eve.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Acemi bir hırsızın Summerset'in karşısına çıkmasını görmeyi çok isterdi.

Eve bahçe duvarına vardığında, içeriye girilebilecek bir nokta aradı. İki buçuk metre yükseklikte, seksen santim kalınlığında ve on kilonun üzerindeki her şeye cesaretini kırarak derecede elektrik şoku verecek teller çekilmiş bir duvardı. Dört metre aralıkla güvenlik kameraları ve ışıklar yerleştirilmişti. Sık döşenmiş ışıkların yeşil yerine kırmızı yandığını görünce Eve okkalı bir küfür savurdu.

Devre dışı bırakılmıştı. O... çocuğu! Silahı elinde, hazır bir vaziyette, güneye doğru dairesel hareketlerle ilerledi.

Roarke da aynı hareketi ağaçları kullanarak yapmıştı. Bu evi sekiz yıl önce almış, kendi istediği özelliklere göre restore ettirip yenilemişti. Güvenlik sisteminin dizaynını ve uygulamaya konmasını şahsen denetlemişti. Gerçek anlamdaki ilk eviydi, yıllarca gezip dolaştıktan sonra yerleşik düzene geçmek için burayı seçmişti. Buz gibi oto-kontrol mekanizmasının altında, bir gölgeden diğerine kayarken, içinde çıldırtıcı bir öfke vardı, çünkü evi istila edilmişti.

Gece serin, sakın ve bir mezar gibi sessizdi. Çok cesur bir hırsızla karşı karşıya olup olmadığını merak etti. Olay bu kadar basit

de olabilirdi; çok daha tehlikeli biriyle karşı karşıya da olabilirdi. tabii ticari bir rakip tarafından kiralanmış bir profesyonel, bir düşman da olabilirdi içeri giren -bulunduğu yere savaşıarak gelmişti; düşmanlarının olmaması düşünülemezdi. Özellikle de geçmişteki ilgi alanlarının pek çoğunun yasanın karanlık tarafında olduğu düşünülürse...

Belki de hedef Eve'di. O da birçok düşman edinmişti. Tehlikeli düşmanlar. Tereddüt ederek arkasına bir bakış attı. Sonra da kendine, karısı için endişe etmemesi gerektiğini söyledi. Ondan daha donanımlı ve kendine daha iyi sahip çıkabilecek hiç kimseyi tanııyordu.

Ancak bu duraksama ve bu içgüdüsel koruma ihtiyacı onun şansını döndürmüştü. Gölgele arasında durduğunda, belli belirsiz bir hareketin sesini yakaladı. Roarke silahına daha sıkı sarıldı, önce geriye, sonra yana doğru çekildi. Ve bekledi.

Karaltı yavaşça, çömelmiş vaziyette hareket ediyordu. Aralarındaki mesafe kısaldığında, Roarke gerginlikle nefes alıp vermekten doğan puflamaları duydu. Özelliklerini tam çıkaramasa da, onun erkek, belki bir yetmiş beş boylarında, zayıfça biri olduğunu tahmin etti. Silah görememişti. Eve'in kocasının arazisine zorla giren birini, elinde yasaklanmış bir silahla yakalamasını açıklamakta zorlanacağını düşünerek Glock'u pantolonunun arkasından beline soktu.

Roarke duruşunu yakın dövüşe hazırlıklı şekilde ayarladı, sonra gölge sinsice yanından geçerken hamlesini yaptı. Kolunu karaltının boğazına sıkıca sarınca, sıkılmış bir yumruk havaya kalktı. O anda Roarke bunun bir erkek değil bir oğlan olduğunu fark etti.

"Hey! O... çocuğu, bırak beni... Seni öldüreceğim."

Çok kaba ve çok korkmuş bir oğlan, diye düşündü, Roarke. Mücadele tek taraflıydı ve kısa sürdü. Oğlanı bir ağaç gövdesine yapıştırmayı sadece saniyeler almıştı. "Nereden girdin içeri kahrolası?" diye sordu Roarke.

Çocuğun nefesi, fısıltı halinde çıkıyordu ve yüzü bir hayaletmişcesine soluktu. Roarke, çocuk yutkunurken boğazından çıkardığı sesi duyabiliyordu. "Sen Roarke'sun..." Oğlan mücadele

etmeyi bıraktı ve sırtımayı denedi. "Çok iyi bir güvenlik sistemin var."

"Böyle olduğunu düşünmeyi severim." *Hırsız değil*, diye karar verdi Roarke, *ama kesinlikle cüretkâr biri*. "Güvenliği geçmeyi nasıl becerdin?"

"Ben..." Birden oğlanın gözleri büyüdü ve Roarke'un omzunun üzerindeki bir noktaya takılıp kaldı. "Arkanda!"

Oğlanın sonradan takdir edeceği bir yumuşaklıkla, Roarke sıkı tutuşunu hiç gevşetmeden döndü ve "İçeriye gireni bulduk, Teğmen," dedi.

"Öyle demek." Eve silahını indirdi, kalbine sakinleşip normale dönmesini emretti. "Tanrım, Roarke, bu sadece bir çocuk. Bir dakika..." Eve durdu, gözlerini kıstı. "Bu çocuğu tanıyorum ben."

"O zaman belki bizi tanıştırsın."

"Jamie'ydi, değil mi? Jamie Lingstrom; Alice'in erkek kardeşi."

"İyi bir hafızanız var, Teğmen. Şimdi, ona beni boğmaktan vazgeçmesini söylemek ister misiniz?"

"Ben öyle düşünmüyorum." Eve lazerini kılıfına yerleştirerek ilerledi. "Sen, özel mülke gecenin bu saatinde zorla girmeye kalkışarak ne halt ediyorsun burada? Sen bir polis torunusun, Tanrı aşkına! İslahevine mi gitmek istiyorsun?"

Çocuk, "Şu anda senin asıl problemin ben değilim, Teğmen Dallas," dedi. Tok bir sesle konuşmak için yığıtçe bir mücadele veriyordu, fakat sesi yine de dalgalandı. Jamie, "Duvarın arkasında bir ölü yatıyor. Gerçekten ölü," diye ekledi ve titremeye başladı.

"Birini mi öldürdün, Jamie?" diye sordu Roarke sakin bir sesle.

"Hayır, ahbab. Bunu yapacak imkânım yoktu zaten. Geldiğimde orada yatıyordu." Jamie, midesinin ona ihanet ederek kendisini rezil etmesinden korkarak, tekrar sertçe yutkundü. "Size göstereyim."

Eğer bu bir oyun ise. Eve çok sağlam bir oyun olduğunu düşündü. Riske giremezdi. "Pekâlâ. Gidelim. Kaçmaya kalkışırsan, seni kızartırım."

"Kaçmamın hiçbir anlamı olmaz, değil mi, içeri girmek için bunca belaya bulaştıktan sonra... Bu yoldan." Bacakları lastik gibi boşalmıştı ve Jamie içtenlikle, dizlerinin birbirine vurduğunu fark etmediklerini umuyordu.

"Senin içeri nasıl girdiğini bilmek istiyorum," dedi Roarke hep birlikte ana girişe doğru ilerlerken. "Güvenliği nasıl iptal ettiğini de..."

"Elektronik şeyleri kurcalamayı severim. Bir hobi bu. Gerçekten çok üst düzeyde bir sistemin var. En iyisi."

"Ben de öyle düşünüyordum."

"Anladığıma göre tüm alarmları iptal edememişim." Jamie başını çevirdi ve bir kez daha gülümsemeye çalıştı. "Benim içeri girdiğimi anladın."

"İçeri girdin ama," diye tekrarladı Roarke. "Nasıl?"

"Bununla." Jamie cebinden ufak avuç içi boyutlarında bir alet çıkardı. "Bu üzerinde birkaç yıldır çalıştığım bir karıştırıcı. Hemen hemen tüm sistemleri okuyor," diye başladığı anda Roarke onu elinden kapınca, çocuğun kaşları çatıldı. "Bunu çalıştırdığın anda," diye Jamie devam etti, işaret etmek için öne doğru eğildi, "alet çipleri tarıyor ve bir klonlama programı çalıştırıyor. Sonrası zaten kademe kademe programları devreden çıkartmaktan ibaret. Biraz zaman alıyor, fakat kesinlikle etkili."

Roarke mekanizmaya bakıyordu. Kendi firmalarından birinin ürettiği elektronik oyunlardan daha büyük değildi. Açıkçası, kapağı aşırı derecede tanıdık geliyordu. "Sen bir oyun ünitesini karıştırıcıya çevirmişsin. Kendi başına... Ve bu karıştırıcı benim güvenliğini okuyup, klonlayıp sistemi devre dışı bıraktı."

"Evet, onun gibi bir şey." Jamie'nin gözleri öfkeyle buğulandı. "Bir şeyi atlamış olmalıyım, destek ünitelerinden birini belki. Senin sistemin gerçekten ultra boyutlarda iyi. Görmek isterim."

"Rüyada görürsün ancak." diye fısıldadı Roarke ve aleti kendi cebine soktu.

Kapıya ulaştıklarında, Roarke güvenliği kaldırıp kapıyı açtı ve omzunun üzerinden görmek için uzanan Jamie'ye sertçe bir bakış attı.

"Bayağı etkileyici," diye yorumladı Jamie. "Buradan girebi-

leceğimi düşünmemiştim. Bu yüzden duvarın üzerinden geldim. Bir merdivene ihtiyacım oldu."

Roarke gözlerini kapattı. "Bir merdiven..." dedi kendi kendine. "Bir merdivene çıkmış! Harika. Ya kameralar?"

"Oo, onları yolun karşısından kararttım. Aletin on metrelik menzili var."

"Teğmen." Roarke Jamie'yi yakasından yakaladı. "Ben onu cezalandırmak istiyorum."

"Daha sonra. Şimdi, gördüğünü iddia ettiğin ceset nerede?"

Jamie'nin kendini beğenmiş gülüşü bir anda silindi. "Solda," dedi Eve'e. Yüzü yine bembeyaz olmuştu.

"Jamie'yi tut, Roarke. Burada kalın."

"Tamam," diye cevapladı Roarke, fakat arkada kalacağına lanetlenirdi daha iyi. Jamie'yi sürükleyerek kapıdan geçirdi, Eve'in rahatsız olduğunu gösteren bakışlarını masum bir bebekmişçesine karşıladı. "Bizim evimiz, bizim problemimiz."

Eve alçak sesle söylenerek sola döndü. Çok gitmesi gerekmemişti. Çırılçıplak, yıldız biçimindeki bir tahtaya bağlanmış olan ceset gizlenmeye çalışılmamıştı; açıkça ortada duruyordu. *Hayır*, diye düşündü Eve. *Bir pentagram bu*. Ters çevrilmişti, böylece ceset ölü bebek gözleri ve yarılmış boğazıyla kanlı kaldırımın üzerinde tepetaklak duruyordu. Kolları gerilmiş, bacakları geniş bir "V" çizecek şekilde ayrılmıştı. Göğsünün merkezinde bir erkeğin yumruğundan daha büyükçe bir çukur açılmıştı ve içi siyah kan doluydu.

Eve, adli tıp memurlarının otopsi için cesedi açtıklarında içerde bir kalp bulamayacağını düşündü. Arkasında yutkunma sesini duyunca, döndü ve Roarke'un Jamie'yi sıkıca tutup çocuğun görüşünü kapamak üzere duruşunu değiştirdiğini gördü.

"Lobar," diyebilirdi Roarke sadece.

"Evet." Eve daha yakına geldi. Cesedin kalbini çıkaran her kimse, kasığına sapladığı bıçağın altına bir not iliştiirmişti.

ŞEYTANA TAPAN
ÇOCUK KATİLİ
CEHENNEMDE YAN

"Çocuğu içeri götürür müsün, Roarke?" Eve duvara dayanmış düşecek gibi duran merdivene baktı. "Bir de şundan kurtulur musun? Çocuğu şimdilik Summerset'e teslim et. Ben olay yerini terk edemem." Eve'in yüzü boş ve duygusuzdu. Her zamanki polis suratıydı. "Bana aletlerimi getirir misin?"

"Evet, gel bakalım, Jamie."

"Ben onun kim olduğunu biliyorum." Jamie'nin gözleri yaşarmıştı ve sık sık gözlerini kırptırıyordu.

"O benim kız kardeşimi öldüren piçlerden biri. Umarım çürür."

Cümlesinin sonunda sesi titreyince, Roarke kolunu Jamie'nin omzuna attı.

"Öyle olacak zaten. Gel içeri. Bırak Teğmen işini yapsın." Roarke Eve'e son bir bakış attı, sonra merdiveni alıp, Jamie'yle birlikte kapıya doğru yürüdü.

Bakışları cesede kilitlenmiş olan Eve iletişim, cihazını çıkardı. "Merkez, Dallas, Teğmen Eve."

"Burası Merkez."

"Bir cinayet bildiriyorum, destek istiyorum." Eve gereken bilgileri verdikten sonra cihazı tekrar yerine koydu. Büyük parkın gölgeleri altında kalan, karanlık, geniş ve sessiz caddeye baktı. Doğuda gökyüzü gecenin ilk katmanlarından sıyrılırken, yıldızlar hâlâ ışıldıyordu.

Cinayet Eve'in hayatına daha önce de girmişti ve tekrar girecekti. Ancak birileri bunu kendi evine kadar getirdikleri için hesap vermek zorunda kalacaktı.

Eve, aletleriyle birlikte yıpranmış deri ceketini de getiren Roarke'u görünce ona doğru döndü.

"Şafak sökmek üzereyken hava iyice serinler," dedi Roarke, ceketini Eve'e uzatırken.

"Teşekkür ederim. Jamie iyi mi?"

"Summerset ile karşılıklı oturmuş, birbirlerini ortak bir hoşnutsuzluk ve güvensizlikle süzüp duruyorlar."

"O çocuğu her zaman sevdim. Sen içeri girip hakemlik yapabilirsin," dedi Eve, sonra bir *kaplama* çıkarttı ve elleriyle botlarını steril bir şekilde kapladı. "Ben merkezi haberdar ettim."

"Burada kalıyorum."

Kocasının böyle davranacağını zaten tahmin ettiği için, Eve tartışmaya girmedii. "O zaman bir işe yara ve cinayet mahallini kaydet." Çantasından kayıt cihazını çıkardı ve genç adama uzattı, sonra da Roarke'un ellerini kavradı. "Özür dilerim..."

"Sorumlusu olmadığın bir şey için özür dilemeyecek kadar akıllısın sen. O burada öldürölmemiş, değil mi?"

"Hayır." Yardımcısı Peabody gelene kadar, Roarke'un işe yarayacağından emin olarak, Eve cesede tekrar yaklaştı. "Fazla kan yok. İlk anda şahdamarından fışkırıp akmış olmalı. Ölümü bu yüzden olmuş büyük ihtimalle. Öteki yaraların ölmeden önce açıldığı anlaşıyor. Her nerede yapılmışsa, her yere kan sıçramış olmalı. Kana batıp çıkacağız. Kayıta mıyız?"

"Evet."

"Kurban Robert Mathias, lakabı Lobar. Beyaz erkek, on sekiz yaşında. İlk görsel incelemede, ölümüne keskin bir aletle boğazının kesilmesi sebep olmuş gibi görünüyor." Eve eğitimi dışındaki her şeyi kafasından atmış olarak, kalem ışığını çıkarttı ve gövdedeki yarayı inceledi. "Göğüste bir yara var, büyük ihtimalle yine aynı silah kullanılmış. Kurbanın kalbi çıkartılmış. Organ cinayet mahallinde değil." Durdu ve Roarke'a, "Burada yakın çekim gerekiyor," dedi.

Eve ölçüm için çantasından bazı aletler çıkardı. "Boğaz yarası on altı santim boyunda ve yaklaşık beş santim derinliğinde." Çabucak, alışkın hareketlerle diğer yaralan da ölçüp kaydetti. "Cesedin kasiğine, kabzası siyah ve işlemeli olan bir bıçakla yenden dönüştürölmiş bir kâğıt üzerine, bilgisayarda yazılmış bir not saplanmış."

Eve yaklaşmakta olan sirenlerin tiz sesini duydu. "Üniformalılar geliyor," dedi Roarke'a. "Şimdi olay yerini güvenlik çembereğine alırlar. Gecenin bu saatinde yolda fazla trafik yok."

"Neyse ki..."

"Ceset deri şeritlerle pentagram şeklindeki ahşap bir panele bağlanmış. Kan miktarının fazla olmaması ve kan izleri, kurbanın başka bir yerde öldürölüp parçalandıktan sonra olay yerine taşındığını gösteriyor. Çevre güvenliği taranacak. Özel mülkün

güvenlik kapısı ve duvarının arkasına geçilme olasılığı var. Ceset sabaha karşı saat dört buçukta evin sahipleri olan Teğmen Eve Dallas ve Roarke tarafından fark edildi."

Eve döndü ve ilk gelen ve kaldırıma yanan siyah-beyaz araca doğru yürüdü. "Ben hemen bir güvenlik perdesi çekilmesini istiyorum. On metre mesafeye kadar caddeyi bloke edin. Burada meraklı gözler görmek istemiyorum. Kahrolası medyayı da istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim." İki üniformalı arabadan aceleyle çıktılar ve bagaja koştular. Hemen güvenlik perdesini çıkardılar.

Eve, Roarke'a, "Ben bir süre daha buradayım," dedi. Kayıt aracını kocasından aldı ve başka bir üniformalıya teslim etti. "Sen içeri gir ve gözünü çocuktan ayırma." Eve yorgun bir şekilde, araç nöbetindeki polislerin güvenlik perdesini doğrultmasını izledi. "Çocuk isterse annesini ya da başka birini arayabilir, ama ben onunla tekrar konuşmadan evden ayrılmasın."

"Tamam ben hallederim. Bugün randevularımı iptal ediyorum. Boş olacağım yani."

"Bu en iyisi olur." Eve ona dokunmak üzereyken —bunu yapmayı fena halde istiyordu- kaplamalı ellerinin kan içinde olduğunu fark ederek vazgeçti. "Jamie'yi meşgul eder de, hiç değilse şimdilik kafasını bu işe takmasını engelleyebilirsen çok iyi olur. Roarke, bu çok iğrenç bir iş!"

"Ayinde gerçekleştirilen bir ölüm," diye mırıldandı Roarke ve anlayışla Eve'in yanağını okşadı. "Ancak cinayeti hangi taraf işledi acaba?"

"Sanıyorum daha uzun bir süre cadıları sorgulamaya devam etmek zorunda kalacağım." Eve derin bir soluk verdi, başını kaldırdığında hızlı adımlarla yaklaşmakta olan Peabody'yi görünce kaşları çatıldı. "Aracın hangi cehennemde, Memur?"

Peabody'nin üniforması jilet gibi görünse bile, yüzü kızarmıştı ve kesik kesik nefes alıyordu. "Benim bir aracım yok, Teğmen. Şehir vasıtalarını kullanıyorum. Buraya en yakın durak ise dört blok ötede. Buralardaki zengin insanlar halk taşıma araçlarını kullanmıyorlar," derken sanki bu durumun sorumlusu oymuş gibi, yan gözle Roarke'a baktı.

"Pekâlâ, o lanet araçlardan bir tane edinmek için araç ihtiyacı bildirisi yap," diye emretti Eve. Sonra da Roarke'a, "Burada işimiz biter bitmez geleceğiz," diyerek arkasını döndü. "Ceset perdenin arkasında. Kayıt aracını üniformalıdan al, onun gözlerine güvenmiyorum, elleri de titriyordu. Akan kan miktarını ölç; ayrıca yaraların her açıdan resimlerini istiyorum. Ellerini kaplamayı unutma. Kanıt toplayıcıların pek bir şey bulabileceklerini sanmıyorum, ama hiçbir şeyin göz ardı edilmemesini istiyorum. Ben ölüm zamanıyla ilgili ilk incelemeyi yapacağım. Adli tıp yolda, geliyor."

Roarke onun yürüyüp perdenin arkasına geçmesini izledi ve kendisiyle işinin bittiğine karar verdi.

Roarke evde Jamie'yi Summerset ile birlikte buldu. Çocuğun rahatsız olduğu her halinden belliydi. Summerset, "Bu evde kendi başına dolaşman yasak. Hiçbir şeye dokunmayacaksın. Ufacık bile olsa, tabak çanak, herhangi bir şeyi kırar ya da bir yeri kirletirsen, şiddete başvururum ona göre," diyordu.

Jamie ise ortalıkta volta atmaya, küçük oturma odasında heykellere dokunmaya devam ediyordu. "Tamam, artık titremeye başladım. Tanrı korkusunu içime yerleştirmeyi başardın gerçekten, yaşlı adam."

"Davranışların bozulmaya devam ediyor," dedi Roarke, odaya girerken. "Kendinden büyüklere saygı göstermen gerektiğini sana birinin öğretmiş olması gerekirdi."

"Evet, tamam da, birileri de bekçi köpeğine misafirlere iyi davranması gerektiğini öğretmeliydi."

"Misafirler güvenlik sistemlerini kurcalamaz, duvarlara tırmanmaz ve özel mülkte sinsi sinsi dolaşmazlar. Sen misafir değilsin."

Jamie'nin gururu kırılmıştı. Bu buz gibi mavi gözlerin karşısında durmak çok zordu. "Ben Teğmen'i görmek istiyordum. Bunu kimsenin bilmesini de istemiyordum."

"Bir dahaki sefere, tele-linki kullanmayı dene," diye önerdi Roarke. "Tamam, Summerset, onunla ben ilgilenirim."

"Nasıl isterseniz." Summerset, Jamie'ye sindirici bir bakış daha attı, sonra dimdik, odadan çıktı.

"Bu Kont Sıkıntı'yı da nereden buldun?" diye sordu Jamie ve bir sandalyeye çöktü. "Morgdan mı?"

Roarke koltuğun kolçağına oturdu, bir sigara çıkarttı. Sakin bir sesle, "Summerset senin gibi serserileri kahvaltı niyetine yer," diyerek çakmağını yaktı. "Bunu yaptığını görmüştüm."

"Tamam." Jamie antreye doğru dikkatli bir bakış atmadan edemedi. Bu evdeki hiçbir şey beklediği gibi çıkmamıştı, bu yüzden kâhyayı da küçümsemeyecekti. "Kahvaltıdan konuşuyorken, yiyecek bir şeyler var mı etrafta? Saatlerdir bir şey yememiş gibiyim."

Roarke sigara dumanını üfledi. "Seni beslememi mi istiyorsun şimdi de?"

"Eh, burada takılacağımıza göre, bir şeyler de yiyebiliriz, diye düşünmüştüm."

Roarke, yüzüz velet, diye düşündü ama yine de içinde bir hayranlık hissetti. Sadece genç biri, duvarın dışında gördüğü şeyden sonra yemek yemeyi düşünebilirdi. "Aklında ne var? Krep, omlet, belki birkaç kap şekerli tahıl?"

"Ben daha çok pizza ya da hamburger gibi bir şey düşünüyordum." Jamie'nin yüzüne partiyi kazanmış gibi bir gülümseme yayıldı. "Annem tam bir sağlıklı beslenme fanatığıdır. Bizim evde sadece sağlıklı saçmalıklar yeniyor."

"Saat sabahın beşinde pizza mı istiyorsun?"

"Pizza her saatte kolayca mideye iner."

"Haklı olabilirsin." Roarke kendisinin de bir şeyler yemeye ihtiyacı olduğunu düşündü. "Hadi gidelim o zaman."

"Burası müzeye benziyor," dedi Jamie, holde ışıldayan resimler ve parlak antikalara seyrederek Roarke'u takip ederken. "Ciddiyim, olumlu açıdan yani. Para içinde yüzüyor olmalısın."

"Öyle olabilir."

"İnsanlar senin bir şeye dokunduğun anda kredilerin etrafta uçuşmaya başladığını söylüyorlar."

"Öyle mi diyorlar?"

"Evet ve sen bunların hepsini doğru yoldan giderek edinme-

din değil mi? Ama Dallas gibi bir polisle takılıyor olmak için, düzgün biri de olman gerekiyor..."

"Öyle de düşünülebilir," diye Roarke mırıldandı ve büyük mutfağa girdi.

"Vay canına! Muhteşem. Senin gerçek malzemeye yemek yapan adamların mı var? Yani..."

"Evet öyle olduğu söylenebilir." Roarke oğlanın etrafı kolaçan etmesini, bilgisayarlı sıralayıcının ve derin dondurucunun kontrolleriyle oynamasını izledi. "Ama bu sabah başka bir şey yapacağız." Roarke büyük bir Oto-Aşçı'ya doğru yürüdü. "Ne istiyorsun, pizza mı hamburger mi?"

lirim."

Roarke, "Bir kutu ile başlayalım," derken Oto-Aşçı'yı programladı, sonra buzdolabına gitti. "Otursana, Jamie."

"Frijit." Jamie gözlerini Roarke'tan ayırmadan kahvaltı köşesindeki yumuşak minderli sıraya oturdu.

Kısa bir süre düşünüp taşınma sonrası, Roarke iki kutuya bastı ve kapı slotından kayarken yakaladı. "Annene haber vermek istersin belki," dedi, "oradaki tele-linki kullanabilirsin."

"Hayır." Jamie ellerini masanın altına indirdi ve kotuna sürttü. "Annem paramparça durumda. Olan biteni kaldıramıyor. Alice'e olanları yani... Sakinleştiriciyle yatıştırılıyor, sürekli yatıyor. Bizim... bugün cenaze töreni vardı."

"Anladım." Ve anladığı için de konuşmadı Roarke. Jamie'ye içeceğini verdi, sonra Oto-Aşçı'dan kabarık dev bir pizza çıkardı. Önce pizzayı, sonra da ardından gelen hamburgeri masaya koydu.

"Kesinlikle birinci sınıf." Gençliğin getirdiği açlıkla, Jamie hamburgeri kapıp bir ısırık aldı ve "Ahbap! Ahbap bu gerçek et!" dedi ağzı doluyken. "Gerçek et!"

Gülümsememek için büyük çaba gösterirken, "Soya mı tercih ederdin?" diye sordu Roarke dostane bir sesle. "Vejetaryen misin?"

"Asla." Jamie elinin tersiyle ağzını sildi ve sırıttı. "Kesinlikle nefis. Teşekkürler."

Roarke iki tabak ve dilimleme bıçağını aldı. Pizzayı dilimlere bölmeye başladı. "Bir yere kaçak girmek iştah açıyor galiba."

"Ben her zaman açım." Jamie hiç utanmadan ilk pizza dilimini tabağına aldı.

"Annem, büyüme çağında olduğum için böyle olduğunu söylüyor, ama ben sadece yemek yemeyi seviyorum. Yediğim abur cubur miktarı annemi o kadar endişelendiriyor ki, asıl yemekleri gizlice yemek zorunda kalıyorum. Annelerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Hayır, açıkçası, bilmiyorum, ama sözüne güveniyorum," dedi Roarke ve hiçbir zaman Jamie kadar genç ya da masum olmadığı için, kendine bir dilim pizza alıp, oğlanın kalanı midesine indirmesini izlemeye hazırlandı.

"Aileler idare eder." Jamie omuzlarını silkti, sonra pizza ve burger arasında seçim yaptı. "Babamı görmüyorum -birkaç yıldır. Avrupa'da yeni bir hayatı var, Morningside Topluluğu'nda, Londra'nın biraz dışında..."

"Altyapılı, programlı yerleşimler," dedi Roarke, "oldukça muntazam."

"Evet ve aşırı sıkıcı. Çimleri bile programlamışlar. Babam o tilkiye benzeyen yeni karısıyla -şimdiden üç karısı oldu bile-orada takılıyor." Tekrar omuz silkip Pepsi'sinden bir fırt aldı, "Babalık oyununu oynayabilen biri değil. Alice bundan çok etkilendi. Ben pek önemsemedim."

Hayır, diye düşündü Roarke, hiç de öyle görünmüyor. Yaralar apaçık ortadaydı. Bir anne ya da babanın bir *çocukta bu* kadar derin ve kalıcı hasar oluşturması ne garipti. "Annen tekrar evlenmedi mi?"

"1-lh. Bu konuya hiç girmedim. Babam ayrıldığında annem çok kötü çarpıldı. Ben altı yaşındaydım. Şimdi ise on altı yaşındayım ve annem hâlâ benim çocuk olduğumu düşünüyor. Araç ehliyeti almaya gidebilmek için haftalarca başının etini yemem gerekmişti. O gerçekten iyi biri. O sadece..." Jamie canlılığını yitirdi, tabağındaki yiyeceğe, oraya nasıl geldiğini anlamıyormuş gibi bakmaya başladı. "O bunları hak etmiyor ve elinden geleni yapıyor. Annem gerçekten bunları hak etmiyor. Dedemi sever-

di. Cidden çok yakındılar birbirlerine. Ve şimdi de Alice... Alice gerçekten garipti, fakat o..."

"O senin kız kardeşindi," dedi Roarke alçak sesle. "Onu seviyordun."

"Bunların onun başına gelmemesi gerekiyordu." Jamie bakışlarını yavaşça kaldırdı ve gözlerinde müthiş bir öfkeyle Roarke'a baktı. "Ona zarar verenleri bulursam, öldüreceğim."

"Söylediklerine dikkat etmelisin, Jamie." Eve içeri girmişti. Gözleri gölgeli, yüzü yorgunluktan solgundu. Dikkat etmiş olmasına rağmen, pantolonuna birkaç damla kan sıçramıştı. "Ve intikam düşüncelerini bir kenara bırakıp araştırmayı polislere bırakmalısın."

"Onlar kız kardeşimi öldürdüler."

"Kardeşinin bir cinayete kurban gidip gitmediği daha belli olmadı." Eve, Oto-Aşçı'ya doğru gitti, kahve yapmaya programladı. "Zaten sen yeterince soruna bulaştın," dedi ve Jamie daha ağzını açmaya fırsat bulamadan, "bir de benimle tartışma," diye ekledi.

"Akıllı ol," dedi Roarke, Jamie ağzını açmaya çalışınca da, "Sessiz ol," diye uyardı.

Peabody düşündürücü bir sessizlik içindeydi. Oğlanı inceledi ve içinde bir yakınlık hissetti. O yaşlarda bir erkek kardeşi vardı. Gülümseyerek, "Kahvaltıda pizza ha..." dedi kararlı bir neşeyle. "Biraz daha var mı?"

"Al buradan," diye davet etti Roarke ve yanındaki yumuşak mindere davetkârca vurdu. "Jamie, bu Memur Peabody."

"Dedem seni tanıyordu." Jamie dikkatli ve değer verdiğini gösteren bakışlarla Peabody'yi inceledi.

"Öyle mi?" Peabody bir dilim pizza aldı. "Dedenle tanıştığımı sanmıyorum. Buna karşın, onunla ilgili bir şeyler biliyorum. Merkez'deki herkes onun ölümüne çok üzüldü."

"Dedem seninle ilgili bir şeyler biliyordu. Dallas'ın sana şekil verdiğini söylemişti."

"Peabody bir polis," diye Eve söze karıştı, "bir kil yumağı değil." Rahatsız olmuştu; son pizza dilimini alıp ısırdı. "Bu soğuk," dedi.

Peabody, Jamie'ye göz kırparken, "Soğukken de güzeldir," dedi. "Kahvaltıda soğuk pizzadan iyisi yoktur."

"Yiyebiliyorken yemelisin." Eve sözlerini uygulamaya koyup pizzadan bir ısırık daha aldı. "Uzun bir gün olacak." Bakışlarını Jamie'ye dikti. "Yanında bir koruyucun ya da temsilcin olmadan, seni resmî olarak sorgulayamam ve ifadeni kayda alamam. Anlaşıldı mı?"

"Ben salak değilim. Çocuk da değilim. Ben hazır..."

"Sen susabilirsin," diye Eve sözünü kesti. "Temsil edilsen de edilmesen de, bir mülke zorla girmekten ıslahevine tıkabilirim. Eğer Roarke dava açma yolunu seçerse..."

"Eve, gerçekten..."

"Sen de sus." Hüsran ve yorgunluk dolu bakışlarla Roarke'a baktı. "Bu bir oyun değil, bir cinayet. Ve medya şimdiden dışarıda, kan kokluyor. Basın üzerine atlamadan kendi evinden dışarı adımını bile atamayacaksın."

"Bunun beni rahatsız edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Beni ediyor. Hem de berbat, abartılı bir biçimde rahatsız ediyor. İşim buraya gelmemeliydi..." Eve durdu ve arkasını döndü.

Eve biden fark etti ki, içini yemekte olan şey, kontrol mekanizmasını da zorlamaya başlamıştı. Kendi evine de kan bulaşmıştı ve onu buraya Eve getirmişti.

Daha kontrollü bir sesle, "Bu konudaki genel durum bu. Senin bazı açıklamalar yapman lazım," dedi Jamie'ye. "Bunu burada mı yoksa ben anneni aradıktan sonra merkezde yapmamızı mı istersin?"

Jamie bir süre konuşmadı, sadece durumu tartarmışçasına Eve'e gözlerini dikti. Bu bakışlar, kendisine kardeşinin öldüğü söylendiğindeki bakışların aynısı idi. Çok erişkin ve çok kontrollüydü.

"Ölen adamın kim olduğunu biliyorum. Adı Lobar ve o kız kardeşimi öldüren piçlerden biriydi. Onu gördüm."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Jamie'nin gözleri vahşi ve öfke doluydu. Eve gözlerini onun kilerden ayırmadan avuçlarını masaya dayayıp öne doğru uzandı. "Sen bana Lobar'ı ablanı öldürürken gördüğünü mü söylüyor-sun?"

Jamie'nin ağzı kelimeleri çiğniyormuşçasına oynadı, sonra acı sözler duyuldu. "Hayır. Fakat biliyorum. Onlardan biri olduğunu biliyorum. Ben onu Alice ile gördüm. Hepsini gördüm onların..." Jamie'nin çenesi oynadı ve sesi çatladı, bunlar Eve'e onun henüz sadece on altı yaşında olduğunu hatırlattı. Çocuğun gözlerinde yaş yoktu. "Ben bir gece içeri girdim. Şehir merkezindeki evlerine."

"Hangi eve?"

"Acayip Selina ile Pislik Alban'ın evine." Jamie tek omzunu silkti; bu hareket kendini beğenmişlikten değil gerginlikten kaynaklanıyordu. "Ben onların şeytani şovlarından birini izledim." İçeceğini eline alıp kalan Pepsi'sini içerken elinin titremesi hâlâ geçmemişti.

"Senin bir ayını izlemene izin mi verdiler?"

"Onlar bir şeye izin vermediler. Orada olduğumu bilmiyorlardı. Benim kendime içeri girme izni verdiğimi söyleyebilirsiniz." Roarke'a baktı. "Onların güvenlik düzeneği seninkinin yakınından bile geçemez."

"Bu iyi haber."

rayım, dedim. Onu birkaç kez takip ettim. Bunun iyi bir deneme olacağını düşünüyordum. Gizlice izleme açısından. Beni asla fark etmedi. Hiçbiri fark etmedi. Birçok insan çocukları görmez ya da görseler bile onların zararsız geri zekâlılar olduklarını düşünürler."

Eve sertçe bakışlarını Jamie'ye yöneltti. "Senin zararsız olduğunu düşünmüyorum, Jamie."

Jamie hafifçe sırttı, ama Eve'in yorumunun iltifat olmadığını farkındaydı. "Böylece onu o kulübe kadar izledim. Athame yani... İlk seferinde dışarıda beklemem gerekti. Buna hazır değildim. On civarında içeri girdi, on iki gibi dışarı çıktı, gulyabani devriyesi ile birlikte."

Eve kaşını kaldırınca Jamie tekrar sırttı. "Tamam, şahıs bölgeyi üç kişinin eşliğinde terk etti, iki erkek, bir kadın. Siz zaten tariflerini biliyorsunuz, yani diyebilirim ki, onlar sonradan soruşturmacı tarafından tanımlanan Selina Cross, Alban ve Lobar'dı. Doğuya doğru ilerlediler, yayaydılar. Sonra çok üniteli yerleşim mekânına girdiler. Selina Cross buranın sahibiydi. Soruşturmacı en üst pencerede bir ışığın açık olduğunu gözlemledi. Durumu tarttıktan sonra, içeri girmeye karar verdi. Minimumla ortalama arası bir çabayla güvenlik devre dışı bırakıldı. Bir Pepsi daha alabilir miyim?"

Roarke hiçbir şey söylemeden, boş tenekeyi aldı, geri dönüşüm kutusuna attı ve çocuğa yeni bir kutu getirdi.

"İçerisi kesinlikle çok sessizdi," diye devam etti Jamie kütunun ağzını açarken. "Ölü gibiydi. Karanlıktı. Benim mini ışığım vardı, fakat kullanmadım. Üst kata çıktım, iç güvenliği ve kameraları devre dışı bıraktım. Kilitler çok zorlu değildi zaten. Tahminime göre davetsiz birinin içeri girebilecek kadar cesareti olmadığını düşünüyorlardı, anlıyorsunuz değil mi? İçeri girdim, mekân boştu. Şaşırmıştım. Onları içeri girerken görmüştüm, ışığı görmüştüm, fakat mekân boştu işte. Etrafa bakınmaya başladım. Garip bir sürü şey vardı evin içerisinde. Ve çok acayip kokuyordu. Hippi dükkânında satılan tütsü ve onun gibi ıvır zıvır vardı etrafta, ama daha değişikti. Acayıptı yani. Yatak odalarından birindeydim. Orada şu vahşi heykel duruyordu. Domuz kafalı bir adam ve adamın alarma geçmiş gerçekten dev gibi penisi."

Jamie durdu, hafifçe yüzü kızarmıştı çünkü konuştuğu kişilerin polis olmalarının yanında kadın olduklarını hatırlamıştı. "Pardon."

"Daha önce de kalkmış erkek organları gördüm," dedi Eve sakın bir sesle. "Devam et."

"Tamam. Tam ben oraya bakıyordum ki işte. o adam içeri girdi. 'Lanet olsun, yakalandım.' diye düşündüm bir an. fakat beni görmedi. Çekmecenin birinden bir şey aldı, arkasını döndü ve dışarı çıktı. Benim tarafıma bakmadı bile." Jamie başını salladı, kolasından büyükçe bir yudum aldı ve karnını ağrıtan o büyük korkuyu bir kez daha yaşadı. "Adam duvarın arasından geçerken ben kapıya varmıştım. Gizli bir paneldi," dedi sırtarak. "Ben öyle yerlerin sadece eski videolarda olduğunu düşünürdüm. Birkaç dakika bekleyip arkasından içeri girdim."

Bunu duyunca, Eve elleriyle yüzünü kapattı.

"Arkasından gittin, öyle mi?"

"Evet, şansım hâlâ iyi gidiyordu. Orada dar bir merdiven vardı. Taştan olduğunu düşünüyorum. Müzik sesini duyabiliyordum. Müzik değildi de, başka türlü sesler ve hırlamalar gibiydi. Ve işte orada, o iğrenç koku daha fazlaydı. Merdivenler kavis çizerek onların olduğu odaya ulaşıyordu. Bulunduğumuz odanın yarısı kadardı ve duvarları aynalıydı. Her yerde bolca mum ve azmış heykeller vardı yine. Dumanlıydı içerisi. Dumanın içinde daha başka bir şeyler olmalıydı, çünkü kafamı hafif güzel yapıyordu. Daha fazlasını içime çekmemek için dikkatli olmaya çalıştım."

Jamie elindeki içkiye baktı. Bu bölüm zor olacaktı, farkındaydı. Düşündüğünden de zor olacaktı. "Orada yükseltilmiş bir platform vardı. Üzerinde bazı yazılar var gibiydi ama ne olduklarını çıkaramadım. Alice bunun üzerinde yatıyordu. Çıplaktı. O üçü Alice'in üzerine doğru uzanmış, bir şeyler söylüyorlardı. Şarkı söylediklerini tahmin ettim, fakat ne dediklerini anlayamamıştım. Alice'e bir şeyler yapıyorlardı, birbirlerine de..."

Jamie tekrar yutkunmak zorunda kaldı. Yüzü bembeyaz olmuştu, yanaklarında kırmızı lekeler vardı. "Seks oyuncakları

gibi şeyler vardı ellerinde ve Alice... onlara izin veriyordu. Her ikisine de... O Cross orospusu izlerken, kendisine sahip olmalarına izin veriyordu... Alice sadece izin veriyordu..."

Eve ne yaptığını fark etmeden uzanıp Jamie'nin elini tuttu ve onun, parmaklarını kemikleri birbirine sürtünecek kadar sıkmasına izin verdi.

"Orada kalamazdım, gördüklerimden, dumandan ve seslerden hasta olmuştum. Dışarı çıkmam gerekiyordu." Yukarı diktiği gözleri ıslanmıştı. "Kafasını karıştırmaları Alice böyle bir şey yapmalarına izin vermezdi. O öyle kaşarlanmış biri değildi. Öyle bir kız değildi."

"Biliyorum. Bunu birine anlattın mı?"

"Anlatamadım." Çocuk yüzünü elinin tersiyle sildi. "Bu anne mi öldürürdü. Zıvanadan çıkmıştım. Alice'e çok sert bir şekilde girişmek istedim, ama yapamadım. Onu orada o şekilde görünce utanmıştım, sanırım. O benim ablamdı, yani..."

"Tamam."

"Birkaç gece sonra kulübe tekrar gittim ve içeri girdim."

"Seni içeri aldılar mı?"

"Sahte kimliğim vardı. Bu gibi yerlerde, eğer kimliğiniz aksini söylüyorsa, sizin on iki yaşında görünmenizi önemsemezler. Yine de orada güvenlik çok daha sıkıydı. Her kahrolası yerde tarayıcıları vardı, elektronik ve insan gücü olarak... Alice'i Lobar sürüngeyiyle gördüm. Merdivenlere yöneldiler, en lüks kata kadar çıktılar. İçeri giremedim, fakat onların ortadan kaybolduğunu görece kadar yakınlarına gelmişim. Böylece orada bir oda daha olduğunu fark ettim. Tıpkı evlerindeki gibi. Daha sonraki günlerde ben içeri girecek bir yol ararken, Alice onları başından savdı. Bir süreliğine Isis denen tipin yanına taşındı, kendine yer ve şu işi buldu. Sonra da bir daha ne kulübe gitti ne de o eve gitti."

Jamie içini çekip nefesini bıraktı. "Kendini toparladığını, onların ne tür pislikler olduğunu anladığını düşündüm. Daha sonra benimle de birazcık konuştu."

"Sana bu insanlarla ilgili bilgi verdi mi?"

"Hayır maalesef. Sadece çok büyük, çok korkunç bir hata yaptığını söyledi. Kendisinin artık arındığını, yani ilgilendiği

kafa ütüleyen şeyleri yaptığını söyledi. Onun korktuğunu biliyordum, fakat dedemle konuştuğu için, durumun daha sakinleştiğini düşündüm. Onlar dedemi de öldürdüler, değil mi?"

"Bununla ilgili bir kanıt yok ve bunu seninle tartışmayacağım," dedi. Jamie tekin olmayan bakışlarla kendisini süzdüğünü görünce, ekledi: "Ve sen de bunu kimseyle tartışmayacaksın. O binanın ya da kulübün yakınına da gitmeyeceksin. Eğer bunu yaptığını fark edersem -ve inan fark ederim- sana bir güvenlik kelepçesi yapıştırırım; bir daha tarayıcı fark etmeden geçiremezsin bile."

"Söz konusu benim ailem ama."

"Evet, öyle. Ancak polis olmak istiyorsan, objektifolmayı öğrenmelisin yoksa bu işi yapamazsın."

"Dedem objektif olamamıştı," dedi Jamie alçak sesle. "Ve öldü."

Eve'in buna verecek bir cevabı olmadığı için ayağa kalktı. "Şimdi sorunumuz seni buradan çıkarmak ve bu olayla bağlantıyı medyadan uzak tutmak. Kapıyı gözetliyor olmalılar."

"Her zaman bir alternatif vardır," dedi, Roarke. "Ben bir şey ayarlarım."

Eve, Roarke'un bunu yapabileceğinden hiç kuşku duymuyordu, başını salladı. "Ben üzerimi değiştirmeliyim, Merkez'e gideceğim. Hadi Peabody." Eve, Jamie'ye anlamlı bir bakış attı. "Yanımdan ayrılma."

"Tamam, efendim."

"Benim bekçi köpeğim olmanı ima etti," diye mırıldandı Jamie, Eve ile Roarke mutfaktan çıkarlarken.

Peabody, "Evet," dediyse de, çocuğa yol arkadaşımışçasına gülümsedi. "Bir Pepsi daha ister inisin?"

"Olabilir."

Peabody kalkıp dolabın servis kapağına yöneldi, kendine Roarke'un muhteşem kahvesinden bir fincan doldurdu. Sen ne zamandır bir polis olmak istiyorsun?"

"Hatırladığım kadarıyla hep istedim."

Peabody, "Ben de," diyerek oturdu ve havadan sudan konuşmaya hazırlandı.

Eve yatak odasında temizlenip üzerini değiştirirken, "Onu havadan çıkartacağım," dedi Roarke.

"Havadan mı?"

"Minikopterini almayı kastediyorum, biraz hız yapmayı düşünüyordum zaten."

"Bu bölgeler şahsi minikopter kullanımına uygun değil."

Roarke gülüşünü bir öksürükle gizlemeye çalıştı. "Bunu roze-tini takılıyken bir daha söyle."

Eve kendi kendine mırıldandı ve temiz bir gömlek çıkardı. "Onu evine götür, olur mu? Çok makbule geçer. Çocuğun hayatta olması bile büyük şans."

"O becerikli ve parlak bir ocuk, ayrıca dikkatini toplamayı biliyor." Roarke cebinden çıkardığı karıştırıcıya hayranlıkla bakarken gülümsüyordu. "Ben onun yaşındayken elimde bu olsaydı... ah imkânlar alı...."

"Sen sihirli parmaklarınla da yeterince beceriklisin."

"Doğru." Roarke karıştırıcıyı tekrar cebine attı. Mühendislerine bunu analiz ettirecek ve büyük olasılıkla kopyasını ürettirecekti. "Korkarım zamane gençliği el becerilerini takdir edemiyor. Eğer Jamie yasaları koruma konusunda fikrini değiştirirse, benim küçük dünyamda ona güzel bir yer bulabilirim diye düşünmekteyim."

"Sakin ona bundan bahsetme. ocuğu yozlaştırırsın."

Roarke ince altından bileklik ünitesini alıp, koluna taktı. "Jamie'yi çok iyi idare ettin. Soğuk değildin ama kararlıydın. İyi, otoriter ve anneliğe özgü bir tavrın vardı."

Eve gözlerini kırıştırdı. "Hıı?"

"Sen ocuklarla bayağı iyisin." Eve'in rengi atarken Roarke sırıtiyordu. "Ben düşündüm de..."

"Saçmalama! Toparlanır mısın sen!" dedi, Eve silahını bağlar-ken. "Ben önce Merkez'e uğrayacağım, raporumu dosyalayacağım. Whitney'e dosyaya girmeyecek bilgileri sunacağım. Resmî olarak, Jamie'nin adı bu olaylara karışmayacak. Eğer gerekirse, siz ikiniz annesine uygun bir hikâye anlatmayı başarırsınız, emi-nim."

"ocuk oyuncağı," dedi Roarke.

"Hırım. Benim ilk gözlemlerime göre, Lobar üç otuzda öldürülmüş. Yani biz kulüpten çıktıkdan bir saat sonra. Kapının dışında ne kadar yattığını söylemek zor, ama tahminen Jamie onu bulmadan önce on beş dakika kadar... Lobar'ı orada bırakanın etrafta dolandığını düşünemeyiz. Ancak beklenmedik bir şekilde Jamie'yi görmüşlerse, o da hedef haline gelmiştir. Ben çocuğun sürekli gözlem altında tutulmasını istiyorum ve Whitney beni rahat bırakana kadar bu iş için bir polis kullanamam."

"Benim güvenilir adamlarımdan birini bu iş için görevlendirmemi ister misin?"

"Evet, senden bunu yapmanı rica edeceğim." Eve aynaya doğru, tarak yerine parmaklarını kullanarak saçını taradı. "Ben bu işi birçok açıdan eve getirdiğim için çok üzgünüm."

Roarke, Eve'e doğru yürüdü, onu kendine doğru çevirdi, yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Sen yaptığın şeyi olduğun kişiden ayıramazsın. Bunu yapmanı beklemiyorum istemiyorum da. Ancak sana dokunan her şey bana da dokunur. Zaten beklediğim ve istediğim de budur."

"Bana dokunan son dava neredeyse öldürüyordu seni." Eve genç adamın bileğini tuttu ve sıktı. "Sana çok ihtiyacım var ve bu senin suçun," dedi.

"Aynen öyle." Roarke öne eğilip Eve'i öptü. "Benim istediğim de bu açıkçası. İşine git, Teğmen."

"Gidiyorum." Eve kapıya doğru ilerledi, durdu, geriye doğru baktı. "Trafik şubesinden kocamın minikopteri ile gökotobanlarında hız yaptığını duymak istemiyorum."

"Duymayacaksın. Çok iyi rüşvet veririm."

Bu Eve'i güldürdü. Peabody'yi almak için aşağıya indi. Biraz sonra ilk medya saldırısıyla yüzleşeceklerdi.

Daha araca binip kemerini bağlamıştı ki, pahalı bir motorun gürültülü sesini duydu. Biraz yüzünü buruşturarak, doğruya doğru baktı ve parlak, minikopterin boyalı, sadece dışarıyı gösteren camlı kabinini ve uçuşa geçmeden önce fırıl fırıl dönen gümüş pervanesi sonra da fırlayıp gitmesini -yasa dışı olduğu kesinleşti.

"Vay canına! Ne biçim bir makine bu öyle! Roarke'un mu?"

Hiç bindin mi?" Peabody başını çevirip uzandı, son bir kez bakmak istemişti. "Bu çok hızlı bir bebek."

"Kes sesini, Peabody."

"Hiç kişiye özel olanına binmemiştim." Özlem dolu bir iç çekme ile, Peabody yerine yerleşti. "Trafik şube araçları bunun yanında köpek maması gibi kalıyor."

"Sana sus dediğim zaman mahcup olurdun..."

"Eski güzel günlerde öyleydi." Sırtarak, Peabody ayaklarını bileklerinden çapraz yaptı. "Çocuğu çok güzel idare ettin, Teğmen."

Eve gözlerini devirdi. "İşbirliği yapmaya hazır şahitleri nasıl sorgulayacağımı biliyorum, Peabody."

"Bir genci herkes idare edemez. Bu çocuklar yabani ve kırıl-gandırılar. Bu çocuk da görmesi gerekenden çok daha fazla şey gördü."

"Biliyorum." Eve de bunları yaşadığında o yaşlardaydı. Çocuğu anlaması belki de bu yüzdendi. "Kendini hazırla, Peabody. Çevremizde köpekbalıkları dolaşıyor."

Peabody kapının dışında bekleyen haberci kalabalığına bakıp yüzünü buruşturdu. Dışarda mini kameralar, kayıt cihazları ve aç bakışlar vardı. "Of, umarım en güzel yerimi çekerler."

"Üzerinde otururken çekmeleri biraz zor olur."

"Teşekkür ederim. Spora gidiyorum bir süredir." Peabody otomatik olarak sırtımayı bıraktı ve ifadesiz, profesyonel bir yüz ifadesi takındı. "Nadine'i görmüyorum," diye mırıldandı.

"Buralardadır." Eve kapının uzaktan kumandasına dokundu. "Furst bunu kaçırmaz." Eve zamanlamayı iyi yapmıştı, aracın burnu demire sürmeden birkaç saniye önce kapı açıldı.

Haberciler öne çıktılar, arabayı çevirip, kameralarını hedefe doğrulttular ve bağırarak sorularını sormaya başladılar. Bir veya ikisi ya cüretten ya da salaklıktan özel mülke girdiler. Eve mesajı almıştı, dış hoparlörlerinin sesini patlayacak şekilde yükseltti.

Eve "Soruşturma sürüyor," diye konuştu. "Resmî açıklama öğleyin yapılacak. Bu mülke giren medya mensuplarına sadece dava açılmakla kalmayacak, bilgiye ulaşmaları da engellenecektir."

Eve kapıları hızlıca kapattı. "Burada görevli bıraktığım üniformalılar hangi cehennemde?"

"Büyük ihtimalle canlı canlı yemişlerdir onları." Peabody arabanın kendi tarafındaki camına gövdesini yapıştırmış haberciye izliyordu. "Bu bayağı hoş biri. Teğmen. Yüzüne zarar vermemeye çalış."

"Kendi seçimi." Eve arabayı sürmeye devam etti. Biri çamurluktan sekti ve küfrü bastı. Hafif bir çarpışmaydı ama çok yüksek bir bağırış koptu.

"Ayak için on puan kazandın," diye yorumladı Peabody, bayağı heyecanlanmıştı. "Bakalım şurada duranı indirebilecek misin? Yeşil takım giymiş, seren direğine benzer bacakları olan kadını. Sana beş puan daha kazandırır."

Eve direksiyonu hızla kırdığında, cama sıkıca tutunmuş haberci kayıp yere düştü. "Kaçırdın kadını. Olsun, hepsini de kazanacak değiliz."

"Peabody!" Eve başını sallayarak hızlandırıcıya bastı ve şehir merkezine doğru yollandı. "Bazen senin için endişeleniyorum."

Eve önce Whitney'i görmek istiyordu, fakat Nadine'i Merkez'in ilk kat giriş kayarında pusu kurmuş beklerken görünce şaşırmadı.

"Yoğun bir geceydi, Dallas."

"Bunda haklısın ve ben hâlâ çok meşgulüm. Öğleyin bir basın açıklaması olacak."

"Sen bana şimdi de bir şeyler verebilirsin." Nadine dirseği ile Eve'in kayara geçişini engelledi. İri bir kadın değildi, ama çok sinsi biriydi. Çabuk hareket edemeyen kişi şehrin en iyi canlı habercilerinden biri olamazdı. "Ufacık bir şey, Dallas... Halka saat ondaki programımda açıklayabileceğim bir şey versen yeter."

Eve kısaca, "Ölü erkeğin kimliği yakınları tarafından onaylanana kadar saklı tutulacak," dedi.

"Yani sen kim olduğunu biliyorsun. Boğazını kesenin kim olduğuna dair bir ipucun var mı?"

"Profesyonel kanaatime göre elinde sivri bir alet tutan biri," dedi Eve kuru bir ses tonuyla.

"Hınm." Nadine'in gözleri kısıldı. "Olay yerindeki bir dedikoduya göre bir not bırakılmış. Ve bu ayın sırasında işlenmiş bir cinayetin iş."

Bu bilgi sızdırmalara lanet olsun. "Bununla ilgili bir yorum yapamam."

"Bir dakika bekle." Nadine kayarın tepesinde Eve'in kolunu yakaladı. "Benim bir şeylere tutunmamı istersin, çünkü bilirsin ki yaparım bunu. Bana bir şey ver ve bırak ben de işimi yapayım."

Medyaya güvenmek zar atmak gibi bir işti, ama Nadine'e daha önce de güvenmişti. Ortak yararları için. Bir araştırma aracı olarak, Eve Nadine'in iyi bilenmiş bir alet olduğunu biliyordu. "Eğer bu cinayet bir ayının parçası ise, ki bu ispat edilmediği için yayınlanamaz, benim bir sonraki adımım, bu türden tarikatlar ve üyeleri -kayıtlı ya da kayıtsız- hakkındaki tüm geçerli bilgileri toplamak olurdu."

"Bin çeşit böyle topluluk var, Dallas."

"O zaman çalışmaya başlasan iyi olacak." Eve kolunu çekti ve Nadine'in önüne bir kırıntı daha attı. "Komik, tarikatla büyücülük aynı kökten geliyor. Ya da belki bu sadece bir rastlantıdır."

"Belki de öyledir." Nadine aşağıya inen kayara bindi. "Seni bilgilendiririm."

Peabody "Bu çok yerinde bir hareket oldu," diye yorumladı.

"Böyle devam etmesini umalım. Ben Whitney'e gidiyorum. Bu sabah olay yerinde olan tüm üniformalıların isimlerini çıkarmamı istiyorum. Her biri ile iç güvenlik konusunda konuşmak istiyorum."

"Of."

"Aynen öyle," diye Eve mırıldandı ve asansöre ilerledi.

Whitney onu bekletmedi. Odasına girip koltuğa oturduğunda, Eve, Whitney'in de bir önceki gece kendisi kadar az uyumuş göründüğünü düşündü.

"İçişleri, Wojnski konusunda sızlanıp duruyor. Resmî bir soruşturma için zorluyorlar."

"Onları uzak tutamazsın."

"Bugün mesai sonuna kadar tutabilirim."

"Raporum yardım edecektir." Eve çantasından bir disk çıkarttı. "DC Wojinski'nin yasadışı uyuşturucu kullandığına dair kesinlikle hiçbir kanıt mevcut değil. Selina Cross olayında kendi başına hareket ettiğine dair her tür işaret mevcut. Sebepleri kişisel, Kumandan. İç İşleri Departmanı bile bunu anlayabilir. Alice'in ifadesi var bende, kayıtlı ve tam olarak rapora aktarılmış vaziyette. Fikrime göre, ona ilaç verildi ve... toyluğundan yararlanıldı. Cinsel olarak kullanıldı. Selina Cross ve Alban tarafından oluşturulan bir tarikat ile ilişkiye girdi, onlarla ilişkisini bitirdiğinde ise, tehdit edildi ve korkutuldu. Sonuç olarak Alice, Frank'e gitti."

"Peki, Alice onlarla ilişkisini neden bitirdi?"

"Alice ayinde bir çocuğun öldürüldüğüne şahit olduğunu iddia ediyor."

"Nee?" Masasından ayağa kalktığı anda yumruğunu sıkmaktan Whitney'in parmak boğumları bembeyaz olmuştu. "Kız bir cinayete tanık oldu, Frank'e bunu bildirdi ve Frank bunu dosyalamadı mı yani?"

"Alice ona anlatmadan önce bayağı bir süre beklemiş, Kumandan. Suçlamalarını destekleyecek hiçbir kanıt yok. Şimdilik bunu ispat edemiyorum, ancak ben Alice'in cinayeti gördüğüne inandığını söyleyebilirim. Ve Alice kendi hayatını da kaybetmekten çok korkuyordu. Aynı zamanda dedesinin ölümünden kendini sorumlu hissediyordu. Dedesinin Selina Cross'u özel olarak araştırdığı için öldürüldüğüne şiddetle inanıyordu. Selina Cross'un kimyasallar konusunda uzman olduğunu iddia ediyor ve sonuç olarak Frank'i zehirlediğini düşünüyordu."

"Bunu kanıtlayacak yeterli bilgi yok elimizde."

"Şimdilik. Alice bir sonrakinin kendisi olacağından emindi ve bana ifade verdiği gece öldü. Cross'un aynı zamanda biçim değiştirebilen biri olduğunu da iddia ediyordu."

"Pardon?"

"Cross'un farklı şekiller alabildiğine inanıyordu. Bir kuzgun, mesela."

"Cross'un bir karga olup uçabildiğim mi düşünüyordu? İnanamıyorum Dallas, İİD'daki çocuklar bunu çok sevecekler."

"İnanması için bunun gerçek olmasına gerek yok. Alice korkmuş genç bir kızdı, bu insanlar tarafından eziyet görmüştü. Öldüğü gece, ben penceresinin pervazında siyah bir tüy bulmuştum -sahte bir tüydü ve tele-linkinde bir tehdit mesajı vardı. Onu taciz ediyorlardı, Kumandan. Bundan hiç şüphem yok. Frank sadece ailesini korumaya çalışıyordu. Belki konuya yanlış yaklaşmıştı, ama o iyi bir polisti. Ve iyi bir polis olarak öldü. İİD bunu değiştiremez."

"Biz öyle yapmadıklarından emin olalım." Diski kilitleyip kaldırdı. "Şimdilik, bu burada kalsın."

"Feeney..."

"Şimdi değil, Teğmen."

Eğer bir sinek gibi kovulmaya razı olursam, kalırdayım, diye düşündü Eve ve çenesini kaldırdı, "Kumandan, benim şu ana kadar olan araştırmam DC Wojinski'nin kişisel araştırmasının Yüzbaşı Feeney ile bir bağı olmadığını kesinlikle ortaya çıkarıyor. Feeney'in Frank'in kayıtlarıyla oynadığına dair hiçbir kanıt bulamadım."

"Sen gerçekten Feeney'in kanıt bırakacağına inanıyor musun, Dallas?"

Eve gözünü kıpmadan, "Eğer karışmış olsaydı bilirdim," dedi. Hem arkadaşı hem de vaftiz kızı için acı çekiyor ve resmi çizgiler dışında olayla ilgili bir şey bilmiyor. Bilmiyor, Kumandan ama bilmeye hakkı var."

Bu onlara pahalıya patlayacaktı, bunu Whitney biliyordu. Fakat yapabilecekleri bir şey yoktu. "Onun kişisel haklarını dikkate alamam, Teğmen. İnan bana, İİD almaz. Tüm buradaki bilgiler gerektiğinde bilgilenmek için. Çok zorlu bir noktadayız. Bunu idare etmen gerekecek."

Midesinde bir delik açmıştı bu söz, ama Eve başını salladı. "İdare edeceğim."

"Bununla bu sabah evinin dışına bırakılan ceset arasındaki bağlantı nedir?"

Seçeneği kalmayınca, Eve eğitimine sığındı ve bilgileri aktardı. "Robert Mathias, Lobar olarak biliniyor, beyaz erkek, on sekiz yaşında. Raporumda ölüm nedeni boğazının kesilmesi olarak

görünüyor, fakat aynı zamanda vücudu da zarar görmüş. Kurban Cross'un tarikatının bir üyesi idi. Ben dün gece onu da çalıştığı yerde sorgulamıştım. Athame denen bir kulüp, Selina Cross bu mekânın sahibi."

"Konuştuğun insanlar çok çabuk ölüyorlar, Dallas."

"Lobar, Alice'in öldürüldüğü geceki tanığı idi Cross'un. Onun ve Alban'ın. Sorgulama sırasında bunu doğrulayacak şekilde ifade vermişti. " Eve çantasını açtı. "Lobar olay yerinde öldürülmemiş ve bulunduğu yere bir ayini işaret edecek şekilde bırakılmıştı." Whitney'in masasına ölünün fotoğraflarından birini koydu.

"Cinayet silahı kasığına saplanmış olan bıçak gibi gözüküyor. Bu bir athame —ayın— bıçağı. Güya, *Wicca*'lar bıçağı kör bırakıyorlar ve bu sadece sembolik olarak kullanılıyor." Eve başka bir fotoğrafta daha çıkardı, bu resimde not daha iyi görünüyordu. "Bu mesaj bu cinayetin Şeytan Kilisesi'nin düşmanları tarafından işlendiğini işaret ediyor."

"Şeytan Kilisesi," diye mırıldandı Whitney. Cesedin resmi onu hasta etmemişti, ama yormuştu. Bunlardan yeterince görmüştü şimdiye dek. "Görülebilecek en büyük zıtlık bu herhalde. Biri yaptıklarından hoşlanmamış ve onu ortadan kaldırmış."

"Olay yeri öyle düzenlenmişti. Bu mümkün tabii ve benim de bu açıdan ekleyebileceğim birkaç cümle var."

Whitney resimden başını kaldırdı. "Sen Cross'un bu işte bir parmağı olduğunu, onun kendi tanığını idam ettiğini düşünüyorsun."

"Selina eğer varsa kendi çocuklarını bile gebertir. Onun çok zeki olduğunu düşünüyorum," diye devam etti Eve. "Ayrıca deli olduğunu da düşünüyorum. Bu konuda Mira'ya danışacağım. Yaptığı şeyi getirip benim kafama atmaktan da büyük bir zevk aldığını düşünüyorum. Selina'nın Lobar'a artık pek ihtiyacı yoktu. Ben onun ifadesini almıştım."

Whitney başını salladı, resimleri Eve'e doğru itti. "Onunla tekrar konuş ve şu Alban ile..."

"Tamam, efendim." Eve fotoğrafları kaldırdı. "Başka bir şey daha var. Bu biraz daha... hassas."

"Nedir?"

"Ben buna dair tüm referansları resmî rapordan sildim. Zamanlamayı az da olsa değiştirdim. Kayıta, Roarke ile benim güvenlik alarmı tarafından uyandırıldığımız yazıyor. Alarmın ceset oraya bırakılırken devreye girdiğini söyledim. Kayıt dışı olan ise, cesedi biz bulmadık. Jamie Lingstrom buldu."

"Tanrım!" dedi Whitney uzun bir süre bekledikten sonra. Parmaklarını gözlerinin üzerine bastırdı. "Nasıl?"

Eve boğazını temizledi ve çabucak, kısa ve öz olarak alarm çaldıktan sonra olanların raporunu verdi. Jamie'nin kahvaltı masasında onlara anlattıklarıyla noktayı koydu. "Bunların ne kadarını İİD'ye bildireceğinizi bilmiyorum. Jamie'nin ifadesi Alice'in söylediği şekilde Frank'in Cross'u tuzağa düşürmeye çalıştığı bilgisi ile uyuyor," dedi.

"Elimden geldiğince filtre edeceğim bunu." Whitney gözlemini ovuşturmaya devam ediyordu. "Önce kız torunu, şimdi de erkek torunu."

"Sanırım ben onu doğru noktada tutmak için yeterince sarsıtım."

"Dallas, gençleri sarsmak oldukça zordur. Ben de o günleri yaşadım."

"Ben onun güvenliğinin sağlanmasını istiyorum, aynı zamanda gözlenmesini de. Kendi kararımla da bunu ben hallediyorum."

Whitney kaşını çattı. "Roarke mu ayarlıyor yani?"

Eve ellerini kavuşturdu. "Çocuk gözlenecek."

"Bunu burada bırakalım." Whitney arkasına yaslandı. "Bir ev yapımı, avuca sığan karıştırıcı, dedin? Bir çocuğun yaptığı ve senin o yaşadığın kale gibi yerin dış güvenlik kademelerini devre dışı bırakabilen bir karıştırıcı ha..."

"Aynen böyle görünüyor."

"O nerede şimdi? Ona geri vermemişsindir."

"Ben salak değilim," dedi Eve, bileğine vurulmuş gibi hissetmişti. "Roarke aldı onu."

Cümlesini tamamladığında, aldığı eğitimin ne denli dışına düştüğünü fark ederek irkildi.

"Roarke aldı ha..." Durumun garipliğine rağmen, Whitney başını geriye doğru atıp kahkahayla güldü. "Oo, bu süper olmuş. Sen kurda kümesin anahtarını vermişsin." Whitney Eve'in gözünü kısıp kaşını çattığı görünc kıkırdamamaya çalıştı. "Sadece bir şakaydı, Teğmen."

"Evet, efendim... Ben onu geri alacağım."

"Gücenme, Dallas, ama iddia kabul ediyorsan, ben Roarke üzerine bir yüzlük koyarım. Her şekilde, gayriresmî de olsa, departmanımız onun işbirliği ve yardımlarını takdir ediyor."

"Bunu ona iletmezsem beni affedin. Böyle şeyler sadece onun kafasının dikine gitmesine yol açıyor." Çıkması gerektiğini fark edince, Eve ayağa kalktı. "Kumandan, Frank temizdi. İİD bunu onaylayacaktır. Ölümünün doğal mı başka şekilde mi olduğu çok zor belirlenebilir. Ben Yüzbaşı Feeney'i bu konuda kullanabilirim."

"Feeney'e bu konuda ihtiyaç duymayacağını biliyorsun, Dallas, yani soruşturma anlamında. Senin duygularını takdir ediyorum, fakat bu, aksi söylenene kadar burada kalacak. Bir gün kendini bu koltukta otururken bulabilirsin," dedi Whiney ve Eve'in alnının şaşkınlıktan kırıışmasını izledi. "Zor kararlar da bu koltukta seninle birlikte oturur. Ve zoraki emirler vermek de onları almak kadar rahatsız edicidir. Beni bilgilendirmeye devam et."

"Evet, efendim." Eve kapıdan çıktı, Whitney'in ne koltuğunu, ne rütbesini, ne de sorumluluğunu istiyordu; bundan emindi.

ONUNCU BÖLÜM

Eve'in ilk görevi Lobar'ın yakınlarına haber vermektir. bunu yaptıktan sonra, Lobar'ın ailesini uzun bir süre zihninden atamıyadı. Hiç umursamamışlardı. Ekranda görülen kadının yüzü anlamsızdı; sanki Eve onlara doğup büyüttükleri bir oğlun değil de tanımadıkları birinin ölümünü haber veriyordu. Kadın Eve'e nazikçe teşekkür etmiş, hiç soru sormamış ve otopside sonradan Lobar'ın bedeninden geri kalanların eve gönderilmesini kabul etmişti.

Ona iyi bir Hristiyan cenazesi yaparlar, diye düşündü Eve, ama ailenin evcil hayvanı da ölse aynı şeyi yaparlardı zaten.

Duygularını bu kadar körelten ne acaba? Duygular söz konusuysa, bir anneyi, Alice'in annesi gibi kedere boğarken, bir diğerinin çocuğunun ölümünü tek damla gözyaşı dökmeden kabullenmesine yol açan ne?

Annesi acaba Eve'in doğumunda ne hissetmişti? Mutlu mu olmuştu yoksa son dokuz aydır vücudunda zorla barınan kişiden kurtulduğu için rahatlamış mıydı?

Annesine dair hiçbir anısı yoktu, gölgeli bir kadın silüeti bile yoktu hayatında. Sadece babası vardı, onu bir yerden diğerine sürükleyen. odalarda kilitli tutan babası. Onun ırzına geçen babası. Ve bu anılar, yıllarca reddettikten sonra, çok daha açık seçikti artık.

Delki bazı insanların kaderi hayatta ailesiz kalmak, diye düşündü, Eve. Ya da onlara rağmen hayatta kalmak.

Zihnini karmakarışık eden duygularla Dr. Mira'nın ofisini aradı. Mira'nın asistanını kandırmayı başarak bir sonraki gün için kendini araya aldıldı. Çantasını kapıp Peabody'yi aradı ve dışarı çıktı.

Araçlarını Selina'nın evinin önüne çektiklerinde Peabody'nin yüzündeki ihtiyatlı ifade Eve'in gözünden kaçmamıştı, ama bunu önemsemedi. Gümüş rengine bürünmüş gökyüzünden birdenbire, şaşırtacak kadar soğuk bir yağmur boşanmıştı. Derin bir vadiye benzeyen caddede rüzgâr ılık çalıyor ve dokunduğu yerleri adeta ısıırıyordu.

Karşı kaldırımında, siyah bir şemsiyenin altına sığınmış olan bir adam hızlı adımlarla doğuya yöneldi. Kapısında "Gizli" kelimesi ve sırttan bir iskelet kafası olan bir dükkâna girdi.

"Şeytanın başhizmetçisini ziyaret etmek için harika bir gün." Peabody'nin yüzü sahte bir neşeyle gerildi; cebine tıktığı Aziz John köküne gizlice dokundu. Annesinin kara büyüye karşı önerdiği korumaydı bu ve Peabody cadılara inandığını keşfetmişti sonunda.

Aynı rutin denetlemelere maruz kalarak güvenlikten geçtiler, sadece sert yağmurun altında bekleyiş daha uzun ve rahatsız edici olmuştu. Çakan şimşeklerin gökyüzüne saplanan çatallarının ucu parlak kan kırmızısıydı.

Eve önce yukarıya, sonra yardımcısına baktı. Gülümsemesi sert ve soğuktu. "Evet, harika."

Lobiye, sonra asansöre ve Selina Cross'un dairesinin holüne kadar üzerlerinden sular sızarak yürüdüler.

Onları Alban karşıladı. "Teğmen Dallas." Bir parmağında kalın gümüş bir yüzük olan heykel kadar güzel elini uzattı. "Ben Alban, Selina'nın yoldaşı. Korkarım Selina şu anda meditasyon yapıyor. Onu rahatsız etme konusunda tereddütlüyüm."

"Bırak yapsın meditasyonunu. Sen şimdilik yeterli olursun."

"Tamam o zaman, içeri buyurun ve oturun lütfen." Nazik ve hafifçe resmî tavrı, göğsü açık, siyah deri giysisiyle tezat teşkil ediyordu. "Size bir şey ikram edebilir miyim? Biraz çay belki ısınmanızı sağlayabilir. Hava nasıl da ilginç bir biçimde değişti, değil mi?"

"Hiçbir şey almayalım." Eve bu evde yapılmış herhangi bir şey içeceğine kısa yoldan bir *Zeus* almayı tercih edeceğini düşündü.

Kasvet buraya çok uyuyor, diye düşündü Eve. Loş ışık, yağmur ve rüzgârın camlardaki kötücül fısıltıları... Ayrıca güzel şair suratı ve savaş tanrısı vücuduyla Alban da var. Tam bir düşmüş melek.

"Ben dün gece saat üç ile beş arasında nerede olduğunuzu öğrenmek istiyorum."

"Üç ve beş arası mı?" Alban gözünü kırıştırdı. "Dün gece -ya da bu sabah, daha doğrusu... Niye sordunuz, buradaydım. Sanırım biz kulüpten iki olmadan biraz önce geldik. Bugün henüz dışarıya çıkmaya fırsat bulamadık."

"Biz?"

"Selina ve ben. Bizim grubumuzla toplantımız vardı, üç civarında sona erecekti. Biz erken çıktık, çünkü Selina kendini iyi hissetmiyordu. Normalde, ayinin ardından eğleniriz ya da daha ufak, özel ayinle devam ederiz."

"Fakat siz dün gece böyle yapmadınız."

"Hayır. Söylediğim gibi Selina kendini iyi hissetmiyordu, bu yüzden yatağa erken girdik. Bizim için erken," diye gülümseyerek açıkladı. "Biz gece insanlarıyız."

"Grup toplantınıza kimler katıldı?"

Alban'ın gülümsemesi ciddi ve dikkatli bir ifadeye dönüştü. "Teğmen, din özel bir konudur. Günümüzde ve çağımızda hâlâ bizimki gibi dinlere zulmedilmekte. Üyelerimiz gizli kalmayı tercih ediyorlar."

"Üyelerinizden biri dün gece düşüncesizce öldürüldü."

"Olamaz." Alban kalktı, yavaşça ve sendeliyormuş gibi, sandalyesinin koluna tutundu. "Korkunç bir şey olduğunu biliyordum. Selina çok rahatsızdı." Alban hem zihnini hem de vücudunu hazırlamak ister gibi, derin bir nefes aldı. "Kim?"

"Lobar." Selina dar kemerli yoldan içeri girerken söylemişti bu ismi. Ölü gibi bembeyazdı, kedi gözleri gölgeliydi. Açık bıraktığı saçları dolgun göğüsleri üzerine yayılmıştı. "O Lobar'dı," diye Selina tekrarladı. "Onu şimdi gördüm, dumanların içindeydi, Alban."

Selina bir elini başına bastırdı, düşecek gibi sallandı.

Alban, Selina'yı yakalamak üzere odanın diğer ucuna koşup kadını kendine yaslarırken, Eve, "Sıkı bir şovdu," diye mırıldandı. "O dumanın içinde gördün... Bu çok kullanışlı bir şey. Belki ben de bu dumana bir bakmalıyım, Lobar'ın boğazını kimin kestiğini görmek için..."

"Kendi cahilliğinden başka görebileceğin bir şey yok." Selina, Alban'a dayanarak yavaşça koltuğa doğru yürüdü. Sabahlığını hışırdatarak oturdu, elini Alban'a doğru kaldırdı. "Ben iyiyim," dedi.

"Aşkım." Alban, Selina'nın elini dudaklarını götürdü. "Sana bir sakinleştirici getireyim."

"Evet, evet teşekkürler."

Alban sessizce dışarı çıkarken, Selina başını öne eğdi. Yüzündeki kedi sırtışını silmekte zorlanıyordu, çünkü zihni meşguldü. Ayin, kurban, kan... Zihninden bir film şeridi gibi muhteşem görüntüler geçiyordu.

Ve sadece kendisi ile Alban bu heyecanı, Lobar'ın efendiye sunuluş anının gücünü biliyordu.

Sadece Selina kendi eli ile kurban vermenin büyük heyecanını tam olarak algılıyordu. Karanlık bir zevkle ürperdi. Lobar'ın gözlerinin kendisiyle kesiştiği anı hatırladı; soğuk *athame'nın* eline nasıl da uyduğunu, sonra onu kullandığında fıskiye gibi fışkıran kanı...

Lobar'ı kendi sığınağının girişine özenle yerleştirilmiş olarak bulunca Eve'in hissettiği şok ve öfkeyi hayal edince, Selina neredeyse kıs kıs gülecekti. Bir süre parmaklarını dudaklarına bastırarak hıçkırığını tutarmış gibi yaptı.

Alban bir dahi, diye düşündü Selina, böylesine güzel bir ironiyi ancak gerçek bir dahi yaratabilirdi.

"Görüntüler bir kutsanma ya da lanet olabilir." Selina yorgun bir sesle devam etti. "Ben bunların kutsanma olduğunu düşünmeyi tercih ediyorum, bana çok acı verseler bile... Lobar çok ağır bir kayıp..."

"Abartıda sınır tanımıyorsun, değil mi?"

Selina bakışlarını Eve'e çevirdi, gözleri kederden çok nefretle parıl diyordu.

"Benim duygularımla dalga geçme, Dallas. Benim gibi güçlere sahip olununca duygulardan arınıldığını mı düşünüyorsun? Ben hissediyorum, tecrübe ediyorum ve kanıyorum," derken yıldıırım gibi bir hareketle, uzun, ölümcül tırnaklarından birini kendi avucuna saplayıverdi. Kopkoyu kırmızı bir kan aktı.

"Gösteriye hiç gerek yoktu," dedi Eve rahatça. "Kanının aktığını biliyorum. Lobar'ın kanı da akıyordu kesinlikle."

"Boğazı. Evet, duman içinde gördüğüm oydu." Elinde basık gümüş bir kapla içeri giren Alban'a doğru uzandı. "Fakat orada daha fazlası da vardı. Başka şeyler de..." Selina kabı alıp dudaklarına götürdü. "Vücudunu oymuşlar... Of, bizden ne denli nefret ediyorlar..."

"Onlar mı?"

"Zayıf ve beyaz olanlar."

Selina sabahlığının cebinden bir parça siyah kumaş çıkartıp Alban'a uzattı. Alban Selina'nın kanayan elini kaldırdı, dudaklarına götürdü; becerikli hareketlerle çabucak sardı. Selina bir an olsun bakışını ondan ayırmamıştı."

"Efendimize nefretle bakanlar," diye devam etti. "Ve aptalca büyüler yapanlar."

"Yani, senin düşüncene göre, bu dinî bir cinayet?"

"tabii ki; hiç şüphem yok bundan." Selina sakinleştiriciyi bitirdi, kabı yana koydu. "Sizin şüpheniz var mı?"

"Bayağı bir şüphem var; fakat yine de, eski moda yollardan araştıracağım. Şeytanı çağırıp danışmanlık yapmasını isteyemem. Lobar dün buradaydı."

"Evet, yaklaşık saat üçe kadar. Çok yakında işaret alabilirdi." Selina içini çekti, kırmızı ojeli tırnaklarını durmadan Alban'ın kolunda yukarı aşağı sürüyordu. "Son yaptığı şeylerden biri benimle vücudunu bir yapmaktı."

"Onunla dün gece seks yaptınız."

"Evet. Seks bizim ayinlerimizin önemli bir parçasıdır. Dün gece onu seçmiştim." Seçimi kendisi yaptığı için tekrar ürperdi. Ve eylemi... "Bir şeyler bana bunu söylemiş olmalı."

"Bir kuştur belki de. Büyük siyah bir kuş." E/ve bir kaşını kaldırarak, Alban'ı inceledi. "Yani, senin için... eşini başka erkeklerle seks yaparken izlemenin bir sakıncası yok, öyle mi? Çoğu erkek biraz sahiplenir de... Hatta bunun sonunda sağlıksız girişimlerde bulunurlar."

"Biz monogamiye inanmıyoruz. Biz bunu kısıtlayıcı ve aptalca buluyoruz. Seks bir zevktir ve zevklerimize kısıtlama koymayız. Özel bir evde ya da lisanslı bir kulüpte bu şekilde seks yapmaya sizin yasalarınız da karşı değil, Teğmen." Alban gülümsedi. "Eminim siz de bunu yapıyorsunuzdur."

"İzlemek ister misin Alban?"

Alban'ın kaşları kalktı. "Bu bir davet mi?" Selina'nın kıkırdaması üzerine, ayağa kalktı ve Selina'nın elini tuttu. "Kendini daha iyi hissettiğine memnun oldum."

"Keder geçiyor, değil mi, Selina?" dedi Eve.

"Geçmeli," diye onayladı Selina, Eve'e doğru başını sallayarak. "Yaşam yaşanmalıdır. Bunu kimin yaptığını araştırarak ve belki de onları bulacaksın. Ancak efendimizin cezası senin icat edebileceğinden çok daha büyük ve çok daha korkunç olacak."

"Efendin benim sorunum değil. Cinayet Benim sorunum. Ölen kişiyle ilgilendiğine göre, etrafa bir göz atmam için belki baha izin verirsin."

"Arama izni alıp gelersen, memnuniyetle." Sakinleştirici gözlerini buğulandırmıştı, fakat sesi ayağa kalktığında yeterince güçlüydü. "Bu işle bir alakam olduğunu düşünüyorsan benim düşündüğümünden çok daha aptalmışsın. O bizden biriydi. Sadıktı. Tarikatın sadık üyelerinden birine zarar vermek yasalara aykırıdır."

"Ve o benimle dün gece özel kulübede konuştu. Duman sana neler anlattığını da söyledi mi sana, Selina?"

Selina'nın gözleri Eve'e doğruldu ve koyulaştı. "Yem atacak başka sular bulmalısın, Dallas. Ben yorgunum, Alban. Onlara çıkışı göstereceğim." Selina kayar gibi uzaklaştı ve kemerden geçip kayboldu.

"Sizin için yapabileceğim iz hiçbir şey yok, Teğmen. Selina'nın

dinlenmesi gerekiyor." Alban kemere doğru baktı, gözlerinde endişe vardı. "Onun bakımıyla uğraşmalıyım."

Eve hafifçe küçük gören bir sesle, "Seni bunun için eğitti, değil mi?" derken doğruldu. "Sen de bazı numaralar yapıyor musun?"

Alban kederle başını salladı. "Benim Selina'ya sadakatim çok kişisel bir şey. Onun güçleri var ve güçlülerin ihtiyaçları vardır. Ben onları karşılıyorum, memnuniyetle..." Hole doğru yürüdü, kapıyı açtı.

"Lobar'ın cesedini mümkünse biz almak istiyoruz. Kendi ölüm törenimiz var..."

"Ailesi de öyle dedi ve onlar sizden önce davrandı."

Dışarıya, bardaktan boşanır gibi yağan yağmurun altına çıkar çıkmaz, Eve "Bu Alban'la ilgili elimizde ne var?" diye sordu Peabody'ye.

"Neredeyse hiçbir şey..." Peabody arabaya daldığı anda biraz rahatladığını hissetti. O binanın içine bir daha asla girmeyeceğini ummak istiyor, ama bunun aptalca olduğunu biliyordu, yine de bunu kafasından atamıyordu. "Hiç sabıka yok, geçmişine dair hemen hiç bir şey yok. Eğer Alban'dan başka bir isimle doğmuşsa bile, bu ortaya çıkmadı."

"Daha fazlası olmalı. Her zaman daha fazlası vardır."

Bu kelimeler ağızından çıktıktan sonra, Eve birden, *hiç de öyle değil*, diye düşündü parmaklarını direksiyon üzerinde tıklatarak. Bir zamanlar başka bir gizemli bir karakteri araştırmıştı ve yok denecek kadar az şey bulmuştu. Adamın tek adı Roarke idi.

"Tekrar bak," diye emretti ve aracını kaldırımın kenarından kaldırdı.

Eve "Komik, değil mi?" diye devam etti, Peabody veri ünitesini takmaya çalışırken; "Bu blokta hemen hemen hiç trafik yok sayılır. Köşeyi dönünce ise..." Eve köşeyi döndüğü anda, insanın içini rahatlatan berbat bir araç trafiğinin içine daldı. İnsanlar yağmurun altında kaldırımlarda telaşla koşturuyor, bir an önce

kendilerini bir kapıdan içeri atmaya çalışıyorlardı. Karşılıklı iki köşede duran iki yiyecek arabası operatörü, tentelerin altında kamburlarını çıkarmış çatık kaşlarla birbirlerini süzüyorlardı.

"İnsanların farkında bile olmadıkları bazı içgüdüleri var." Hâlâ tam olarak rahatlayamamış olan Peabody ardına baktı, insana benzemeyen bir şeyin arkalarına tırmanmasını bekler gibiydi."Bu binanın etrafında kötü bir duygu var."

"Tuğla ve camdan yapılmış."

"Tamam da, mekânların içlerinde yaşayan insanların kişiliklerini üzerlerine alma eğilimi vardır."

Önlerinden bir araba köşeyi döndü ve yeşil ışıktaki akar gibi karşı kaldırıma geçmekte olan yaya denizine doğru kornasına bastı. Sözlü ve el kol işaretiyle neşeli küfürler savruldu. Biri ise tükürdü.

Yeraltı sisteminin vantilatörlerinden kirli bulutlar şeklinde buhar yükseliyordu. Bu duman sıçan gibi kokan ve görüntüsüne bakıldığında açıkça yasalara uygun olmayan yiyecek arabasından gelen dumanla birleşiyordu, nemli insan kalabalığı arasından kendine yol açıyordu. Bir seviye yukarıda, en yakındaki gökkaldırımı titreyerek durdu ve tüm yolcuları isyan ettirerek küfür ve şikâyeteye yöneltti.

Daha yukarıda, bir turist keşif balonu ise bir mucize kentte yaşamanın avantajlarını ve en şık -yanlarını sunmaktaydı misafirlerine.

Peabody arınmaya çalışırcasına bir nefes aldı, tanıyıp anladığı, kibirli ve kalabalık New York'un göbeğine geri dönmekten memnundu. "Roarke'un oturduğu yeri al örneğin," diye devam etti. "İnsanı yıldırان, şık, muazzam bir yer, ama seksi ve gizemli aynı zamanda." Peabody bulmaca çözer gibi arabanın mekanizmasını çözmeye çalışırken Eve'in bakışlarından eğlendiğini fark edemedi. "Ailemin yeri mi? Çok davetkâr, sıcak ve biraz karmaşık."

"Peki senin evinin durumu ne, Peabody? Orası nasıl?"

"Geçici," dedi Peabody kesin bir tavırla. "Dallas, senin araç üniten bana hiç yardımcı olmuyor. Verileri aktarabilmem..." Eve öne eğilip araba ekranının üzerindeki kontrol paneline bir yum-

ruk indirince, Peabody donakaldı. Bir görüntü geldi, ama sarhoşmuşçasına titriyordu. "Biraz daha iyice," dedi Peabody ve Alban'la ilgili bir araştırma talebinde bulundu.

Alban -başka ismi yok- doğum tarihi 3-22-2020 Omaha, Nebraska.

"Komik," diye lafa girdi Eve, "hiç mısırla beslenmiş gibi görünmüyordu."

Kimlikmımarası... Bilgisayar kesinlikle hıçkırarak devam etti. 31666-LRT-99. Ailesi bilinmiyor. Evlilik durumu: Bekâr. Bilinen hiçbir maddi desteği yok. Hakkında finansal veri mevcut değil.

"İlginç. Selina'yı sömürüyormuş gibi görünüyor. Adli sicili, tüm göz altıları..."

Adli sicil kaydı yok.

"Eğitim?"

Bilinmiyor.

"Bizim oğlan silinmiş ya da birine kayıtlarını sildirtmiş," dedi Eve, Peabody'ye. "Kırkklı yaşlarına gelene kadar bundan çok daha fazla veri yaratmış olmalıydı. Onun bazı bağlantıları olmalı."

Eve öfkeyle, Feeney'e ihtiyacı olduğunu düşündü. Feeney bilgisayarı gıdıklayıp ek bilgilere ulaşabilirdi. Oysa şimdi onun yerine Roarke'a gitmek zorunda kalıyordu ve kocasını bir başka şekilde yine olaya dahil etmiş olacaktı.

"Cehennemin dibi!" *Spiral Quest*'in önüne aracı çekti, kapıda ki kapalı işaretini görünce kaşlarını çatı. "Camdan içeri bir göz at bakalım Peabody. Belki İsis içeridedir."

"Bir şemsiye ya da yağmur koruyucun var mı?"

Eve kaşını çatı. "Komik olmaya mı çalışıyorsun?"

Peabody içini çekerek kendini arabadan dışarı attı. Yağmurda ayaklarını sürüyerek ve suları sıçratarak, pencerelerden içeri doğru baktı. Biraz ürpererek, arkasını döndü, ıslanmış başını salladı ve Eve'in başparmağını dükkânın üstündeki daireye doğru kaldırdığını görünce homurdandı. Kaderine razı olmuşçasına, yana doğru güçlükle yürüdü ve çürük görünüşlü metal merdivene tırmandı. Saniyeler sonra, geri geldiğinde, üzerinden sular akıyordu.

"Yanıt yok," dedi Eve'e. "Asgari güvenlik var. Kapıda asılı bir demet Aziz John otunu saymazsak tabii."

"Orada bir demet sülük mü var? bu iğrenç ya."

"Sülük değil." Islak üniformasına ve saçından damlayan sulara rağmen, Peabody gülmeden edemedi. "Bu bir tür bitki. Aziz John otu." Yeterince eğlenmişti; kendi cebindeki çıkartıp gösterdi.

"Bunun gibi. bu korunma içindir. Kötülüğe karşı korur."

"Cebinde bitki mi taşıyorsun, Memur?"

"Bu ara taşıyorum." Peabody otu cebine geri soktu. "Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler, kötülüğe karşı savunmak için silahıma güvenmeyi tercih ederim."

"Ben bunu avucumda sıkacak bir şey olarak görüyorum."

"Sen için nasıl uygunsa..." Eve çevreyi taradı. "Şu yolun karşısındaki kafeye gidelim hadi. İş gününde sabahleyin Isis'in neden kapalı olduğunu bilirler belki."

"Belki güzel kahveleri de vardır," dedi Peabody ve iki kez üst üste laııştırdı. "Eğer soğuk alırsam, kendimi öldürürüm. Bu adı şeyi üzerimden atmam haftalar alıyor sonra."

"Belki de bildik virüsleri uzak tutacak bir bitki taşıman gerekiyordur." Konuyu orada keserek Eve arabadan atlayıp çıktı, kilitleri kodladı ve yolun karşısındaki *Coffee Ole*'ye doğru adımlarını hızlandırdı.

Meksika tarzını denemek kötü olmamış, diye karar verdi Eve. Parlak renkler -ağırlık turuncudaydı— böyle iç karartıcı bir günde bile güneşli bir gün görüntüsü veriyordu. Roarke'un Meksika'nın batı sahilindeki güzeller güzeli villasının yanında sönük kalsa bile, plastik çiçekleri ve kâğıttan boğa figürleriyle oldukça etkileyiciydi. Hoparlörlerden neşeli bir *mariachi* müziği duyuluyordu.

Yağmur ya da kafenin atmosferi yüzünden içerisi kalabalıktı. Ancak Eve etrafını gözleriyle taradığında, masaların etrafına kümelenmiş insanların kurtlar gibi *enchilac*lara saldırmadıklarını gördü. Çoğunun elinde sadece, uzaktan fazla pişmiş soya kahvesi kokusu yayan tek bir fincan vardı.

"Beysbol ligi sezonun sonuna yaklaşıyor, değil mi Peabody?"

Peabody tekrar hapşırdı. "Beysbol mu? Sanırım. Benim oyunum arenabol..."

"Hı-hı. Burada bahis gibi bir şey dönüyor gibime geldi. Bugün önemli bir maç var. Sanırım bayağı yüklü miktarda para el değiştirecek."

Peabody'nin başı ağrımaya başlamıştı -kötü bir işaretti bu— fakat yine de zihni konuyu algılayacak kadar açıktı. "Sen buranın paravan ve aslında yasadışı bir bahis mekânı olduğunu düşünüyorsun."

"Sadece bir tahmin. Bunu kullanabiliriz belki." Kasanın yanına yaklaştı, tedirgin görünen adamı süzdü. Kısa boy, koyu ten", bezmiş gözler.

"Burada mı yiyeceksiniz, yoksa alıp gidecek inisiniz?"

"Hiçbiri," dedi Eve, sonra Peabody'nin burnunu çektiğini duyunca yumuşadı. "Onun için bir kahve, soracağım birkaç soruya da cevap istiyorum."

"Kahvem var." Adam arkasına dönüp bir yüksükten sadece biraz büyük bir fincana yoğun koyu renk karışımdan doldurdu. "Cevabım yok."

"Belki de soruyu dinlemelisin."

"Bayan, tıka basa dolu bir mekân işletiyorum. Ben kahve servisi yapıyorum. Muhabbet için zamanım yok." Fincanı tezgâhın üzerine bıraktı; geri çekiliyordu ki, Eve adamı bileğinden yakaladı.

"Bugünkü maç için işletme yüzde kaç bahse girdi?"

Adam gözlerini sağa sola kaçırdı, ama göz göze gelmekten kaçamadı. Ancak Peabody'yi ve üniformasını fark etmişti. "Sizin neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Biliyorsun, eğer ben ve arkadaşım burada birkaç saat otursak, bugün senin işin çöpe gider. Şahsen, kahrolası işinle ilgilenmiyorum, ne halt karıştırdığınla yani... Ama ilgilenebilirim." Adamın bileğini sıkıca tutmayı sürdürürken, Eve başını arkaya çevirdi ve hemen yanlarında, tezgâha yakın oturan iki adama sertçe baktı.

Adamların kahvelerini başka yerde içmeye karar vermeleri için on saniye geçmesi yetti. "Bu mekânı boşaltmam sence ne kadar sürer?"

"Ne istiyorsun? Ben katkımı ödüyorum. Ben korunuyorum."

Eve onu bıraktı. Polis tarafından korunduğunu öğrenmek onu rahatsız etmişti. Sadece rahatsız etmişti ama, şaşırtmamıştı. "Beni delirtmediğin sürece işine karışmayacağım. Yolun karşısında bulunan *Spirit Quest* ile ilgili bildiklerini anlat bakalım bana."

Adam homurdandı, görünüşe göre rahatlamıştı. Eve onun peşinde değildi. İşbirliği yapmaya yatkın bir tavırla, Peabody'nin fincanını tekrar doldurdu, sonra bir bez alıp tezgâhını sildi. Temiz bir yer işletiyordu. "Cadı mı? O buraya gelmez. Kahve içmez yani, anladınız beni sanırım."

"Bugün kapatmış dükkânı."

"Öyle mi?" Adam gözlerini kısıp camın ötesini görmek için yağmurun arasından baktı.

"Genelde böyle yapmaz."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Lanet olsun." Adam ensesini kaşıdı. "Düşünelim bir. Onu dün gördüm gibi... Kapanış saati miydi? Evet, evet, altı civarı kapatır o ve ben ön camları temizliyordum o sırada. Pencereleri temiz tutmalısınız şehirde. Hemen pislениyorlar."

"Haklısın. Altı civarında kapadı. Sonra ne oldu?"

"Birlikte yaşadığı adamla dışarı çıktı. Yürüyerek gittiler. Bir araca binmediler."

"Bugün onu hiç görmedin mi?"

"Şimdi sen vurgulayınca, görmedim sanırım. Üst katta yaşıyor, biliyorsun. Ben, şehrin öbür tarafındayım. İşimle özel hayatımı ayrı tutarım, benim tarzım böyle."

"Onun çalışanlarından biri hiç geldi mi buraya?"

"Yok. Bazı müşterileri gelir, tabii. Ve benim bazı müşterilerim de şans muskası almak için oraya giderler. Biz iyi geçiniriz. O kadın benim için hiç problem yaratmadı. Hatta karıma oradan bir doğum günü hediyesi aldım. Güzel ufak bir bilezikti, renkli taşlı. Fiyatları biraz yüksekti, ama kadınlar parlayan şeyleri severler işte."

Adam bezi kenara itti ve tezgâhın diğer ucundan gelen kahve isteklerini duymazdan geldi.

"Bakın, o kadının başı dertte mi? Benim kitabıma göre o düz-

gün biri. Belki kaçık olabilir, ama onun içinde zarar verecek bir şey yok."

"Orada bir süre çalışmış olan kız hakkında ne biliyorsun? Genç bir kız, on sekiz yaşlarında. Sarışın."

"Garip, ürkütücü görünen kız mı? Evet tabii, onun gelip gittiğini görürdüm. Hep arkasını kollayarak yürürdü, sanki her an biri çıkıp arkasından 'Böö!' diyecekmişçesine."

Biri dedi çoktan, diye düşündü Eve. "Teşekkürler. Isis'in bugün geri geldiğini görürsen, bana bir alo de."

Eve tezgâhın üzerine kahvelerin parasıyla birlikte kartını koydu.

"Sorun değil. Onun başının derde girmesini istemem. Kafadan çatlak olabilir, ama iyi biri. Hey!" Eve çıkmak üzereyken, adam bir parmağını kaldırdı. "Çatlaklardan bahsediyorken, ben birkaç gece evvel dükkânı kapatmadan önce böyle birini gördüm."

"Ne tür bir çatlak?"

"Bir adam. tabii, bir kadın da olabilir. Emin olamıyorum, çünkü siyah, kapüşonlu bir şeye sarınmıştı. Kaldırımın kenarında öylece durmuş karşıdaki dükkâna bakıyordu uzaktan. Sadece izliyordu. Beni çok huylandırdı, tüylerim ürperdi; diğer yöne, otobüs durağından iki misli uzağa yürüdüm, ama hissettiğim şeyden hoşlanmamıştım. Ve biliyor musun? Arkamı döndüm baktığımda orada kimse yoktu. Sadece kahrolası bir kedi duruyordu. Çılgınca, değil mi?"

"Evet," diye Eve mırıldandı. "Çılgınca."

Arabaya doğru yürürken, "Ben de bir kedi görmüştüm," dedi Peabody, "Alice'in öldüğü gece, yolda..."

"Şehirde bir sürü kedi var."

Fakat Eve rampada gördüğü kediyi hatırladı. Parlak tüylü, siyah ve sert görünüşlü. "Isis'i daha sonra takip ederiz. Basın açıklamasını yapmadan önce adli tıp ile görüşmek istiyorum." Eve arabanın kilit şifresini girerken Peabody tekrar tıksırdı. "Belki orada senin bu soğuk algınlığı için de bir şeyler buluruz."

Peabody burnunun altını eliyle ovuşturdu. "Ben sadece bir eczaneye uğramak istiyorum, sorun değilse senin için. Kesinlikle

gerekmedikçe Doktor Ölüm'ün beni muayene etmesini istemiyorum."

Eve ofisine geri döndükten ve Peabody kuru bir üniforma giyip kendini yığınla reçetesiz ilaçla besledikten sonra, Eve, Lobar'ın otopsi raporunu inceledi.

İlk incelemede tahmin ettiği ölüm zamanı ve sebebi doğru çıkmıştı. Bir kilometre genişliğinde bir boyun yarasını ve göğüste açılmış bir krateri görmemek bayağı zordu zaten, diye düşündü. Kanında halüsinasyon gösteren bir madde, bir uyarıcı ve beyni dumanlı hale sokan başka bir maddenin -hepsi de yasadışıydı- izlerinin belirlenmesine memnun oldu.

Yani Lobar cinsel olarak doyurulmuş ve kafayı bulmuşken ölmüştü. Bazıları, bunun hiç de fena bir son olmadığını söyleyebilirdi, ama onların boğazına hiç bıçak dayanmamıştı büyük olasılıkla.

Torbaya konmuş olan silahı kaldırıp inceledi. Parmak izi yoktu tabii ki, olması da beklenmiyordu. Kurban dışında başkasına ait kan izi de yoktu. Bıçağın oymalı siyah kabzasına baktı, kendisine hiçbir şey ifade etmeyen sembol ve harfleri inceledi. Eski ve nadir bulunur bir şey olduğu anlaşılıyordu, ama bunu sahibini çivilemek için kullanabileceğinden şüpheliydi. Bıçak yasal limitin altındaydı, bu yüzden kayıt altına alınması gerekmiyordu. Buna rağmen, antikacıları, bıçak satıcılarını ve cadı dükkânlarını kontrol edecekti. Sadece bu bile haftalar sürerdi. Bıkkınlıkla, büyük ihtimalle hiçbir sonuç da çıkmaz, diye düşündü.

Basınla yüz yüze gelmesine sadece yirmi dakika kalmıştı, makinesine döndü ve yazmaya başladı. Feeney odasına girip kapıyı kapattığında daha silahın tanımını girmeyi bile bitirmemişti.

"Bu sabah çok kaba bir şekilde uyandırıldığınızı duydum."

"Aynen öyle." Eve'in karnı kasıldı, ama bu evine kadar ulaşan şeyin hatırlanmasından değil, Feeney'e söyleyeceği her sözü sıkıca tartması gerektiğini bilmesindendi. "Pek almayı istemediğim türde bir paketti."

"Bu konuda yardım lazım mı?" Feeney'in yüzünde solgun bir gülümseme vardı. "Yoğunlaşacağım bir iş arıyorum."

"Bunu şimdilik hallettim, fakat gerekirse seni bilgilendiririm."

Feeney geriye, Eve'in dar penceresine doğru ilerledi. Tükenmiş görünüyor, diye düşündü Eve. Ne kadar yorgundu. Ne kadar da üzgün.

"Hikâye nedir? Adamı tanıyor muydun?"

"Pek tanımıyordum." Of, ne yapmalıydı şimdi? "Takip ettiğim bir soruşturmayla ilintili olarak onunla bir kez konuşmuştum. Başarıya ulaşamadım. Bana anlattığından daha çok şey biliyor olabilirdi. Şimdi bunu söylemek daha da zor olacak." Eve derin bir nefes aldı, kendisinden nefret ediyordu. "Bana ya da Roarke'a haddimizi bildirmek isteyen biri olduğunu düşünüyorum. Birçok polis ev adreslerini gözlerden uzakta tutabiliyor. Ben yapamıyorum." Eve omuz silkti.

"Tanınmış birine âşık olmanın bedeli. Mutlu musun?" dedi aniden Feeney ve yüzünü incelemek için Eve'e döndü.

"tabii ki." Eve suçluluğun bir neon işaret gibi yüzüne yapışmış olup olmadığını merak etti.

"Güzel. Güzel." Feeney, her zaman cebinde taşıdığı ama artık yeme isteği duymadığı fındık poşetini şingirdatarak bir ileri bir geri yürümeye devam ediyordu. "Görev yaparken örnek bir kişisel yaşam sürmek zordur. Frank bunu yapabilen biriydi."

"Biliyorum."

"Alice'in cenaze töreni bu gece. Gelecek misin?"

"Bilmiyorum, Feeney. Deneyeceğim."

"İçimi parçalıyor, Dallas. Gerçekten parçalıyor. Karım şimdi Brenda ile birlikte. O dağıldı. Sadece dağıldı. Bunu daha fazla kaldıramadım, o yüzden işe geldim. Fakat dikkatimi veremiyorum."

"Niye evine gitmiyorsun, Feeney?" Eve doğruldu, uzanıp Feeney'in koluna dokundu. "Sadece evine git. Belki sen ve karın birkaç günlüğüne uzaklaşabilirsiniz. Zamana ihtiyacın var. Buradan uzaklaş."

"Belki." Bakışları kasvetliydi, gözlerinin altında torbalar vardı. "Fakat her zaman yanında olan bir şeyden kaçmak için nereye gidebilirsin ki?"

"Dinle beni, Roarke'un Meksika'daki yeri var ya... Harika orası." Eve adeta kekeliyordu ve bunun fazlasıyla farkındaydı, ama Feeney için bir şeyler yapabilmek dürtüsüyle her şeyi göze almıştı. "Çok müthiş bir manzarası var ve her şeyi hazır evin. Hazır olacak yani..." Eve gülümsemeyi başardı. "Ben Roarke ile konuşurum. Oraya gidebilirsin, aileni de alıp git."

"Ailemi de..." Feeney yavaşça bunu tekrarladı, fikri sakinleştirici bulmuştu. "Belki de böyle yapmalıyım. İnsan hiç ailesi ile birlikte vakit geçirmiyor. Ben bunu biraz düşüneyim," diye karar verdi. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Roarke'un yeri orada öyle duruyor." Kör gibi masasına döndü. "Özür dilerim, Feeney, basın açıklaması için hazırlanmam lazım."

"Tamam." Feeney de Eve'e gülümsemeye çalıştı. "Bunu yapmayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Sana oraya gidip gitmeyeceğimi bildireceğim."

"Lütfen düşün bunu." Eve, Feeney çıkana kadar gözlerini ek-randan ayırmadı. *Emirleri uyguluyorsun*, diye hatırlattı kendine. *Doğru olanı yapıyorsun*.

Peki öyleyse, neden kendisini hain gibi hissediyordu?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Eve, cenazeyi görmek üzere sıraya girenlerin en sonuna yetişmeyi başarmıştı. Kendisiyle geldiği için Roarke'a minnet duyuyordu. Her şey çok tanıdıktı, aynı oda, aynı kokular, hemen hemen aynı insanlar...

"Hijyenik şekle sokulmuş ölüm..." diye mırıldandı. "Bundan nefret ediyorum."

"Avutuyor."

Eve, annesiyle oğlunun teselli etmeye çalıştığı, yanakları usulca süzülen gözyaşlarıyla ıslanmış olan Brenda'ya baktı. Kadının gözlerinde ilaçla iyice uyuşturulmuş birinin parlak ve kırılğan bakışları vardı.

"Öyle mi?"

Roarke, Eve'in buz gibi elini kavradı "Bir şey sona eriyor," diye düzeltti. "Bazıları için..."

"Sıra bana geldiğinde sakın bunu yapma. Organların geri dönüşüme sok, başkaları tarafından yeniden kullanılabilmesini sağla, kalanını dayak. Böyle hallet bu işi."

Roarke kalbinin sıkıştığını hissetti ve Eve'in elini sertçe sıktı. "Yapma."

"Özür dilerim. Böyle yerlerde hastalıklı düşünceler gelir aklıma." Isis'i gördüğü anda odada göz gezdirmeyi bıraktı. "Bak, benim cadım da buradaymış."

Roarke, Eve'in bakışlarını izledi ve bembeyaz, basit bir cüppe giymiş olan alev saçlı, etkileyici kadını incelemeye başladı. Tabutun yanı başında, kendisinden bir baş kısa bir adamın yanında duruyordu. Adam da oldukça sade, beyaz, muhafazakâr bir takım elbise giyinişti. İkisinin parmakları birbirine kenetliydi.

"Adam onunla birlikte mi?"

"Tanımıyorum. Tarikatının bir üyesi filan olabilir. Hadi gidip bakalım."

Odanın öteki tarafına geçtiler ve sessiz bir anlaşmayla çiftin etrafını sardılar. Eve önce Alice'e baktı; kızın artık huzur içindeki genç yüzüne... Aşağılama sona erince, ölüm bir şekilde yüz hatlarını rahatlatıyordu.

"O burada değil," dedi Isis usulca. "Ruhu hâlâ huzur arıyor. Ummuştum ki...Ummuştum ki onu burada bulurum. Bugün seni kaçırdığım için üzgünüm Dallas. Alice'in anılarına dalmıştık."

"Evde değildiniz."

"Hayır, başka bir yerde toplandık, kendi törenimize hazırlanmak için... Karşı kaldırımdaki adam beni aradığını söyledi." Ağzının etrafında hafif bir gülümseme belirdi. "Peşimde bir polis olması onu endişelendirmişti. İyi bir kalbi var, belirgin dengesizliğine rağmen..."

Yanıdaki adamı tanıştırmak için geriye bir adım attı. "Bu Chas. Eşim."

Aldığı eğitim sayesinde Eve'in bakışları kibardı ama çok şaşırmıştı. Isis ne denli göz alıcı ve dikkat çekici ise, erkek o kadar sıradandı. Açık sarı saçları seyrekti; vücudu narin, omuzları dar, bacakları kısaydı. Ancak hiç dikkat çekici olmayan, kare şeklindeki yüzü şaşırtıcı güzellikteki, derin bakışlı bir çift kurşunu gözle çirkin olmaktan kurtuluyordu. Gülümsemesi de karşılığında bir gülümseme talep edermişçesine tatlıydı.

"Sizinde bu üzücü şartlar altında tanıştığımıza üzüldüm. Isis' bana sizin çok güçlü bir ruh öldüğünüzü söylemişti. Her zamanki gibi haklıymış."

Adamın sesi de Eve'i şaşırtmıştı. Her opera sanatçısının sahip olmak isteyeceği derin, pürüzsüz bir sestti. Kendini adamın ağız hareketlerini izlerken ve bir vantriloğun kuklasını hayal ederken

buldu. Böyle bir vücut ve yüzden çıkmaması gereken bir sesti bu.

"Her ikinizle de en kısa zamanda konuşmam gerekiyor." Et-
rafa bakındı, ortadan usulca kaybolup konuşabilmelim bir yolunu
bulmak istiyordu, ama beklemek zorundaydı. "Bu Roarke."

"Evet, biliyorum." İsis elini uzattı. "Daha önce tanışmıştık."

"Tanışmış mıydık?" Roarke yüzünde nazik ama meraklı bir
ifadeyle gülümsedi. "Güzel bir kadınla tanıştığımı asla unut-
mam."

"Başka bir zamanda, başka bir yerde..." İsis'in gözleri ada-
mmkilere kilitli kaldı. "Başka bir hayatta. Benim hayatımı kur-
tarmıştınız bir seferinde."

"Akıllıca davranmışım."

"Evet. Akıllıca ve nazik bir hareketti. Belki bir gün Cork'u
tekrar ziyaret edersiniz ve ekilmemiş bir tarlada küçük bir taşın
dansını görürsünüz... ve hatırlarsınız." Taktığı gümüş haçı boy-
nundan çıkarıp Roarke'a verdi. "Bana bir tılsım vermiştiniz o za-
man. Bu Kelt haçına benziyordu. Sanırım bugün bunu takmamın
nedeni buymuş. Çemberi tamamlamak için..."

Roarke bir an şaşırdı; olması gerekenin aksine metal elinden
daha sıcaktı ve zihninde irdelemeye yeltenmediği bulanık anıla-
rı harekete geçiriyordu. "Teşekkür ederim," diyerek haçı cebine
koydu usulca.

İsis, "Bakarsınız bir gün bana yaptığınız iyiliğin karşılığını
verebilirim," dedikten sonra Eve'e döndü. "İstedığınız zaman si-
zinle konuşacağım. Değil mi Chas?"

"Elbette, size ne zaman uyarsa Teğmen Dallas. Merasimimize
katılacak mısınız? Bunu sizinle paylaşmayı çok isteriz. Bir son-
raki gece. Şehir dışında küçük bir mekânımız var. Sessiz, bize ait
ve hava şartları müsaade ederse açık hava törenleri için mükem-
mel bir yer. Umarım..."

Chas birden sözlerine ara verdi, çarpıcı gözlerine karanlık
çöktü: ince vücudunun duruşu bile değişmişti. Eve, anında bu-
nun bir savunma mekanizması olduğunu fark etti. "Bizden biri
değil," dedi adam.

Eve çevresine bakındı, koyu renk takım elbise giymiş bir

adamı çarptı gözüne. Ölüm kadar beyaz yüzü siyah saçlarla çevriliydi. Pahalı giysileri ve soluk teni adamı hem hastalıklı hem de başarılı gösteriyordu.

Adam tabuta doğru ilerledi, etraftaki insanlara baktı ve elektrik çarpmış gibi tek bir hareketle topuğunun üzerinde döndü ve fırlayıp dışarı çıktı.

"Şu adama bir bakacağım." Roarke, hızla hareket eden Eve'e yetiştirdi ve "Birlikte bakalım," dedi.

"Sen içeride onlarla kalsaydın daha iyi olurdu."

"Seninle geliyorum."

Eve kocasına gergin bir bakış attı. "Benim ayağıma dolanma."

"Bunu aklımdan bile geçirmem."

Peşinde oldukları adam kapıya ulaştığında neredeyse koşuyordu. Adamı zıplatmak için Eve'in sadece omzuna dokunması yetti. "Ne? Ne istiyorsunuz?" diye hızla döndü. Adam oradan bir an önce kurtulma çabasıındaydı; kapıyı açıp yağmurlu geceye dalmak istiyordu. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Yapmadınız mı? Masum bir adama göre fazla şüpheli hareket etmiyor musunuz?" Eve adamın kaçmasını engellemek için kolunu daha sıkı kavradı. "Belki de bana bir kimlik göstermelisiniz."

"Size hiçbir şey göstermek zorunda değilim."

"Buna gerek yok." dedi Roarke sakın bir sesle. Şimdi adamı daha iyi görebilmişti. "Thomas Wineburg, değil mi? Wineburg Finans'tan? Son derece ilginç birini yakaladınız Teğmen. Bir banker. Üçüncü nesil. Yoksa dördüncü mü?"

Wineburg, ailesinin yeni ve pek de temiz olmayan paraya göstereceği tepkiye benzer bir tavırla, tepeden bakma gayreti içinde, "Beşinci..." diye homurdandı. "Ve bir polis memuru ile finansal bir dolandırıcı tarafından sorgulanmayı hak edecek bir şey yapmadım."

"Polis benim," dedi Eve, Roarke'a bakarak, "sen de dolandırıcı olmalısın."

"Kızgın, çünkü onun bankasıyla çalışmıyorum." Roarke sin-sice sırtıttı. "Öyle değil mi Tommy?"

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Peki, bu durumda belki benimle konuşursunuz. Nedir bu telaş?"

"Ben... Benim bir randevum vardı, unutmuşum, bir hayli geciktim."

"O halde birkaç dakika daha fark etmez. Merhumenin ailesinin yakını mısın?"

"Hayır."

"Anladım, yağmurlu bir akşamüstünü cenaze evinde geçirmek istediniz sadece. Bekârlar arasında en son modanın bu olduğunu duymuştum."

"Hayır... Hayır ben adresi yanlış almışım."

"Hiç sanmam. Buraya ne görmeye geldiniz? Ya da kimi?"

"Şey... Ben..." İsis ile Chas dışarı çıktıklarında adamın gözleri büyüdü. "Benden uzak dur!" dedi.

"Özür dilerim Dallas. Siz geri dönmeyince endişelendik." İsis egzotik gözlerini Wineburg'a çevirdi. "Auranız karanlık ve bulanık. İnancınız yok. Gücünüzü aşan bir oyuncak var... Eğer yolunuzu değiştirmesenz, kendinizi mahvedeceksiniz."

"Uzak tutun onu benden." Eve'in kolunu sıkmasına karşı koyarak Wineburg korkuyla geriye çekildi.

"Seni incitecek bir şey yapmıyor. Alice'in ölümüyle ilgili ne biliyorsun Wineburg?"

"Hiçbir şey bilmiyorum." Sesi tizleşti. "Hiçbir konuda hiçbir şey bilmiyorum. Yanlış adres almışım. Bir randevum var. Beni tutamazsınız."

Hayır, tutamazdı ama iyice korkutabilirdi. "Seni Merkez'e götürebilir, avukatın gelmeyi başarana kadar seninle biraz oynayabilirim. Eğlenceli olmaz mı?"

"Ben hiçbir şey yapmadım." Adam Eve'in hafifçe tiksiniyor bakan şaşkın bakışları karşısında, bir bebek gibi hıçkırarak ağlamaya başladı. "Beni bırakmak zorundasınız. Bu işle ilgim yok benim."

"Hangi işle?"

"Sadece seks içindi. Hepsi bu. Sadece seks... Kimsenin öleceğinden haberim yoktu. Her yerde kan vardı. Her yerde... Tanrım! Bilmiyordum."

"Nerede? Ne gördün?"

Adam hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu. Eve kolunu biraz gevşettiği anda, kemikli dirseğiyle Eve'in kamına sertçe vurarak onu öylesine şiddetle Roarke'un üstüne fırlattı ki, ikisi birlikte kaldırıma yuvarlandılar.

Eve, adamın ağlayıp zırlayarak boşluğunu yakalamasına izin verdiği için kendine lanet etmeyi erteleyerek, çabucak ayağa kalktı ve nefes almaya çabalayarak adamın peşine düştü.

Aşağılık herif. Tek düşünebildiği buydu. Adam, Eve'in nefesini keserek kendisine yüksek sesle küfür etmesini veya olduğu yerde kalmasını emretmesini önlemişti.

Eve cebindeki silahına ulaştığında, Wineburg bir yeraltı garajına dalmış ve arabalardan oluşan bir ormanın içinde kaybolmuştu..

Eve, "Lanet olsun!" diyebilecek kadar soluk aldığı anda, arkasından koşmakta olan Roarke'a hırladı.

"Git buradan. O rezil herif büyük ihtimalle silahsızdır, ama sen kesinlikle öyle değilsindir. Bir şeyler yapmak istiyorsan Merkez'i ara, durumu haber ver."

"Zavallı bir bankerin kıcımı tekmeleyip kaçabileceği gün henüz gelmedi." Roarke, kendisini azarlayan Eve'in etrafında bir daire çizerek arabaların arasına daldı.

Güvenlik ışıkları kör ediciydi, fakat gizlenme olasılığı sonsuzdu. Koşan adımların sesi yerden duvarlardan ve tavandan yansıyordu. Eve içgüdülerine güvenip, sola doğru ilerledi.

"Wineburg, kendini çok zor durumda bırakıyorsun. Bir polise saldırdın... Seni bulup çıkarmadan ortaya çıkarsan, belki kurtulmana yardım edebilirim."

Eve eğilerek arabalar arasındaki dar alana doğru ilerledi, arabaların altını ve arkalarını tarayarak yürümeye devam etti.

"Roarke, ben yerini belirleyene kadar bir dakika dur, kahrolası!" Yankılar biraz azalıp, Eve'in kulakları sesleri biraz daha seçebilir hale gelince koşar adımlarla daha sola yürüdü. Adam yukarı yönelip kendini üst katta kaybettirmek isteyecek, diye düşündü Eve.

Eve ilk rampaya daldı, sonra elindeki silahı önünde tutarak hız-

la döndü; arkasından gelen adımların sesini duymuştu. Roarke'un yanından geçtiğini görünce, "Bilmeliydim," diyebilirdi. Kararlılık içinde yürümeye devam ederken, "Yukarı yöneldi," dedi birden. "Eğer böyle devam ederse, kendini köşeye kıştırarak. Geri zekâ-lının tüm yapması gereken durup, sessiz kalmak. O zaman burada onu bulmak için bir manga adama ihtiyaç olurdu."

Roarke, Eve'e baktı ve "Adam korkuyor. Korkmuşsan, kaçarsın," dedi. Bir sonraki rampaya koşarken saçma bir şekilde keyiflendiğini hissederek ekledi: "Ya da bazıları böyle yapar."

Birden adım sesleri kesildi. Eve kolunu uzatıp Roarke'u durdurdu, nefes bile almadan, "Bu da ne?" diye fısıldadı. "Bu ses de ne?"

"Büyü..."

Eve'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Tanrım!" Korku dolu bir çığlık havayı yırtarken, Eve çılgın gibi koşmaya başlamıştı. İnsan sesine benzemeyen korkunç bir böğürtü sonsuza dek sürecekmişçesine yükselerek devam ediyordu. Sonra bir anda kesildi. Eve koşmaya devam ederken, iletişim cihazını çıkardı. "Memurun desteğe ihtiyacı var, park garajı, Kırk dokuzuncu ve İkinci Cadde. Dallas, Teğmen Eve takipte... Allah kahretsin!"

"Merkez, Dallas, Teğmen Eve, lütfen tekrarlayın."

Eve beton zemin üzerinde büyüyen bir kan gölünün içine yığılmış olan vücudu incelemeye kalkışmadı. Korkmuş, kocaman açılmış gözleri ve kalbine saplanmış kabzası işlemeli bıçağı bir kez görmesi adamın öldüğünü anlamasına yetmişti.

Wineburg yanlış tarafa koşmuştu.

"Desteğe ihtiyacım var, hemen. Bir cinayet işlendi. Bunu yapan kişi ya da yapan kişiler büyük ihtimalle halen çevreleder. Bölgeyi bloke etmek ve araştırmak için, elde olan tüm birimleri bu adrese yönlendirin. Bir araç çantasına ve yardımcıma ihtiyacım var."

"Anlaşıldı. Birimler yolda. Merkez hattın çıktı."

"Etrafa bakmalıyım," dedi Eve, Roarke'a.

"Anlaşıldı."

"Bu işi sana vereceğim. Burada cesetle kalmana ihtiyacım var."

Roarke, VVİneburg'a baktı ve içinde bir acıma hissetti. "O bir yere gitmiyor."

"Burada durmana ihtiyacım var," diye Eve tekrarladı. "Buraya geri dönmeleri ihtimaline karşı... Kahramanlığa kalkışma."

Roarke başını salladı. "Sen de..."

Eve cesede son bir kez baktı. "Allah kahretsin," dedi bıkkın bir sesle. "Onu çok daha sıkı tutmalıydım."

Ağır ağır ilerledi, arabaları ve köşeleri incelerken pek fazla umudu yoktu.

Roarke onu daha önce de çalışırken görmüştü; cesedin etrafında etkin bir alan yaratmasını izlemiş ve takdir etmişti. Roarke, Eve'in artık hayatta olmayan, vahşice öldürülmüş bir bedeni nasıl böylesine keskin bir objektiflikle -gözlerinde gördüğü o kaçınmadığı acıma duygusuna rağmen- inceleyebildiği ve kendisinin bunu nasıl ve neden yaptığını tam olarak anlayıp anlamadığını merak etti.

Roarke bunu ona hiç sormamıştı. Bir gün sorabileceğinden de şüpheliydi.

Roarke, onun Peabody'ye olay mahallini başka bir açıdan kayda almasını emretmesini, bir üniformalıya da -büyük ihtimalle acemi ve durumu kabullenmekte zorlanan biri- başparmağını kaldırarak, iyi gidiyorsun, işareti yapmasını izledi. Eve, daha sonra üniformalıya başka bir iş vererek, adamın gözden uzakta kusabilmesini sağlamıştı.

Üniformalıların bazıları, ölümle gelen kan ya da mesane veya bağırsak kokusuna hiç dayanamazlardı.

Işıklar gerçekten vahşice parlaktı, acımasızdı. Kalpteki yara fazlasıyla kanamıştı. Eve cenaze için topuklu ayakkabı ve küçük siyah bir elbise giymişti. tabii hem giysi hem de ayakkabılar mahvolacaktı. Cesedin yanına eğildiğinde beton çoraplarını yırtmıştı.

Olay yeri gerektiği şekilde kaydedildikten sonra, Eve ölüm silahını çıkarttı; kanıt olarak paketledi, ama Roarke cinayet aletini görmüştü. Bıçağın sapı koyu kahverengiydi, büyük ihtimalle bir

tür boynuzdan yapılmıştı. Son cinayette bırakılan bıçakla benzerliği su götürmezdi. Bir *alhame*... Ayın bıçağı.

"Berbat bir iş."

Roarke onaylayan bir tavırla homurdandı; Feeney ona doğru yürüdü. Adam karakterine uymayacak kadar kırılgan göründü Roarke'a; Eve onun için endişelenmekte haklıydı.

"Bununla ilgili bir şey biliyor musun? Dallas'ın onunla dışarıda konuştuğu, adamın kaçtığı ve sonunda öldüğü dışında başka bir bilgi elde edemedim."

"Hepsi bu zaten. Adam her nedense çok sinirliydi. Görünüşe göre, sinirli olmak için sebebi varmış." Roarke konuyu değiştirmeye karar vererek, Feeney'e, "Umarım Eve'in Meksika'daki evle ilgili teklifini kabul edersin," dedi.

"Bunu karımla konuşacağım. İlginize teşekkür ederim." Sonra Feeney omuz silkecek, "Sanırım Eve'in bana burada ihtiyacı yok. Eve gitmeliyim," dedi, ama bir dakika kadar oyalanarak olay yerini incelemeye devam etti. İçindeki polis yorgun gözlerinin arkasından etrafı süzüyordu her şeye rağmen. "Adamın birinin burada bıçaklanması çok garip. Geçen gece senin evinin önüne bırakılan sırtığı haklayan da süslü bir bıçaktı, değil mi?"

"Ötekinin siyah bir sapı vardı. Bir tür metaldi, sanırım."

"Evet, tamam..." Feeney bir süre topuklarını sürttü. "En iyisi eve gideyim."

Feeney yeni ayakkabılarıyla olay yerine yaklaşımdan sakınarak Eve'in yanından geçti. Five başını kaldırdı, dikkati dağılmıştı, bir bez parçası ile *kaplanmış* ellerindeki kanı sildi ve Feeney gözden uzaklaşana kadar arkasından baktı. Sonra ayağa kalktı, tam olarak temizlenmemiş ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Torbalayın onu," diye emretti ve Roarke'a doğru yürüdü. "Ben merkeze gideceğim, beynimde her şey tazeyken raporunu yazacağım."

"Pekâlâ." Roarke, Eve'in kolundan tuttu.

"Hayır, sen eve gitmelisin. Ben ekiplerden birinin aracına atlarım."

"Seni bırakacağım."

"Peabody..."

"Peabody ekiplerden birinin aracına atlayabilir." Eve'in hissettiği baskıdan kurtulmak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı ve Roarke bunu biliyordu. Bilek ünitesindeki bir düğmeye basarak soförüne sinyal verdi.

Eve, "Limuzinle Merkez'e gidince kendimi salak gibi hissediyorum," diye mırıldandı.

"Sahi mi? Ben öyle hissetmiyorum." Roarke onu garajdan çıkarttı, sonra cenaze salonunun önüne doğru ilerlediler. Limuzin kayar gibi gelip kaldırımın kenarında durdu. Roarke, Eve'in arkasından içeri kayarken "Sen bir soluk alırsın," dedi, "ben de bir brendi içebilirim." Kristal bir sürahidenden bir kadehe içki koyarken, Eve'in de kendisi için kahve programladığını biliyordu.

"Pekâlâ, bu arada bana Wineburg hakkında bildiklerini anlatabilirsin."

"Sinir bozucu, zengin ve şımartılmış biri..."

Eve incecik şık bir porselen fincandan sıcak, yoğun kahvesini içerken Roarke'a -onun Hiks pelüş kaplı limuzinine. pahalı brendisini- uzun, buz gibi bir bakış attı. "Sen de zenginsin."

Roarke, "Evet," derken gülümsedi. "Peki, şımarık mıyım? Kesinlikle hayır." Elindeki kadehi döndürerek gülümsemesini sürdürdü. "Bu da sinir bozucu olmamı engelliyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kahve iyi gelmiş, Eve'in devreleri tekrar çalışmaya başlamıştı. "Adam bankerdi öyle mi? Wineburg Finans'ı yönetiyordu."

"Pek de öyle sayılmaz. Babası hâlâ turp gibi. Bu küçük balık daha çok buyruk altında yüzen biriydi. Abuk sabuk işler, işe yaramaz bir unvan ve büyük bir ofis verilenlerden. Gider, hesabını hızlıca tüketir, formları karıştırır ve her hafta muntazaman kozmetikçisini ziyaret eder..."

"Anlaşıldı. Ondan hoşlanmıyordun."

"Onu tanımıyordum, açıkçası." Kadehini tembelce bir kez daha döndürdü ve brendisini yudumladı. "Sadece tipinden hoşlanmamıştım. Wineburg ile bir iş anlaşmam yok. Benim... kariyerimin şafağında, birkaç projem için desteğe ihtiyaç duymuştum. Yasal projeler..." diye ekledi Eve'in bakışını görünce.

"Beni kapıdan içeri sokmadılar. Ben onların müşterilerinin

seviyesinde değildim. Böylece başka bir yere gittim, desteği sağladım ve turnayı gözünden vurdum. Mecazi olarak. Wineburg organizasyonu da bunu acizce izledi."

"Yani onlar tutucu, gelişmiş, aile tarafından yönetilen bir müessesese."

"Kesinlikle."

"Adamın içine düştüğü durum böyle bir şirketin varisi için fazlasıyla utanç vericiydi öyleyse... Peki şirketin varisi olabilir miydi sence?"

"Küçük varis gibi bir şey mümkünse eğer, tahminimce olurdu."

"Anlaşıldı. Eğer Satanizm'e bulaştı ise, büyük ihtimalle şirketin pikniğinde bu pek de hoş karşılanmazdı."

"Yönetim kurulu şoktan buz keserdi -ve aileden olmasının hiç önemi yok- bu küçük Wineburg kıçına tekmeyi yerdi."

"Bunu riske edecek biri gibi görünmüyordu, ama asla bilemezsin. Seks, dedi adam... Sadece seks için, dedi. Belki o da Alice'le birlikte olanlardan biriydi. O zaman ya suçluydu ya da meraklı ki, cenazeye geldi. Bir tek şey kesindi, adam korkuyordu. Bir şey görmüştü, Roarke. Birinin öldürüldüğünü görmüştü. Biliyorum bunu. Ona ul^şabilseydim, bunu ondan çekip alabilirdim. On dakika içinde konuşturabilirdim onu."

"Görünüşe göre, başka biri de senin gibi düşünmüş."

"Kesinlikle oradakilerden biriydi. Orada... Onu izleyen, cenazeyi izleyen biri..."

"Ya da seni izleyen..." dedi Roarke. "Bu daha mümkün."

"Onların beni izlemeye devam edeceklerini umarım, çünkü çok geçmeden arkamı dönüp onları boyunlarından ısıracağım." Limuzin Polis Merkezi'nin önünde durduğunda, Eve yukarı doğru baktı.

Belli belirsiz bir utançla, dışarıyı gözledi, yakınlarda volta atan polis olmadığını umuyordu. Onunla günlerce dalga geçebilirlerdi. "Seninle evde görüşürüz. Birkaç saat sonra."

"Bekleyeceğim."

"Saçmalama. Eve git."

Roarke arkasına yaslandı, ekranına başlat emrini verdi ve son

borsa bilgilerinin listesini istedi. "Bekleyeceğim," diye tekrarladı ve bir brendi daha koydu.

"Ne inat..." diye söylendi Eve çıkarken, sonra biri adını seslenince yüzünü buruşturdu.

"Vayy, Dallas, bir süre bizimle birlikte fakir fukara için mi çalışacaksın?"

"Cehennem ol Carter," diye mırıldandı Eve ve atılan neşeli kakhaha kendisini birinin yüzünü dağıtmaya zorlamadan içeri girdi.

Eve bir saat sonra geri döndüğünde, kemikleri sızlıyor, öfke-den kıvılcımlar saçıyordu. "Carter biraz önce aracımın beni beklediğini anons ettirdi. Amma geri zekâlı adam bu! Onun mu senin mi kışını tekmelemem gerektiğini bilmiyorum."

Roarke, "Onunkini tekmele," derken kolunu uzatıp Eve'e sarıldı. Çalışma modundan keyif moduna geçmişti ve ekranda eski bir video kaset izliyordu.

Eve, havadaki pahalı tütün kokusunu fark etmişti; bunun kendisini sinir ettiğini söyleyebilmeyi isterdi, ama doğru olmazdı. Bu koku onu sakinleştiriyordu; Roarke'un kolu ve antika, siyah beyaz video filmiyle birlikte.

"Nedir bu?"

"Bogart ve Bacall. Birlikte ilk filmleri. Bacall on dokuzundaydı sanırım. Bak konuşmayı dinle."

Eve bacaklarını uzattı ve Bacall'ın Bogie'ye ıslık çalmayı bilip bilmediğini sormasını izledi. Eve'in dudakları seğirdi. "Zekice."

"Bu iyi bir film, bir ara bu filmi baştan sona izlemeliyiz. Sen gerginsin, Teğmen."

"Belki."

"Bunu düzeltmeliyiz." Roarke uzandı, ayaklı bir kadehe saman rengi bir sıvı koydu. "İçsene."

"Nedir bu?"

"Şarap, sadece şarap."

Eve şüpheyle kokladı. Roarke'un amacının sadece onu iyi-

leştirmek olduğunu biliyordu. "Eve gidince biraz çalışacağım. Zihnimin açık olmasına ihtiyacım var."

"Senin bir süre sistemini kapatman lazım. Rahatla. Zihnin sabaha açık olabilir."

Roarke'un hakkı vardı. Kafasında çok fazla bilgi vardı ve hiçbirinin de ona bir faydası yoktu. Elindeki ölü sayısı şimdiden dörde çıkmıştı ve Eve henüz hiçbir şeye yaklaşmamıştı bile. Belki birkaç saat uzaklaşırsa, olayı daha iyi görebilirdi.

"Wineburg'a bunu kim yaptı ise hızlı ve sessizdi. Ve zekiydi, çünkü kalbine yönelmişti. Lobar gibi boğazını kesseydi, üstü başı kan içinde kalırdı. Kalbine sapladı, çabucak ve hiç bulaştırmadan işi bitirdi."

"Hı-hı." Roarke Eve'in boynunun arkasına masaj yapmaya başlamıştı. Bu her zaman Eve'in stresini alan bir mıknaş gibi işe yarardı.

"Biz ne kadar gerideydik, otuz, kırk saniye? Hızlı, gerçekten hızlı... Eğer Wineburg çatlak verdiyse, bir başkası da aynı şeyi yapabilir. Benim üye listesine ihtiyacım var. Bunu bulmanın bir yolu olmalı." Eve şarabını yudumladı. "Feeney ile ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Meksika'daki evi... Endişelenmeyi bırak."

"Tamam, tamam." Eve başını arkaya yasladı, üç saniye kadar gözlerini kapattı; tekrar açtığı anda, bahçe kapısından geçmiş park etmek üzere evin önüne yanaşıyorlardı. "Uyuya mı kaldım?"

"Yaklaşık beş dakika kadar."

"Bu sadece şaraptı, değil mi?"

"tabii ki. Şimdiki programımız sıcak bir banyo."

İçeri girerlerken Eve, "Banyo..." diye mırıldandı. "Aslında, bu bayağı güzel geliyor kulağa."

On dakika sonra, küvete dolan su, jetlerin gücüyle girdap yaparak dönerken, banyo yapma fikri çok daha güzel geldi Eve'e. Ancak Roarke'un soyunmaya başladığını görünce kaşını çatı. "Banyo kimin için, senin için mi benim için mi?"

"Bizim için." Roarke Eve'in kalçasına bir şaplak atıp onu ileri doğru itti.

"Çok güzel. Bana, güzel bir kadının hayatını nasıl kurtardığını anlatma şansın olur böylece."

"Hırım." Roarke, Eve'in karşısına, köpükle kaplı suya girdi. "Bir dakika," dedi, önceden koyduğu bir kadeh daha şarap uzattırken, "daha önceki yaşamlarda olanlardan sorumlu tutulamam. Olacak şey mi bu?"

"Bilmiyorum. Teoride insan yaptığı şeyleri tekrarlar, onlardan ders alır ya da almaz." Eve kadehini yukarıda tutarak küvetin içine daldı; içini çekerek tekrar yüzeye çıktı. "Sevgili gibi bir şey olduğunuzu anladın, değil mi?"

Roarke, durumu değerlendiren bir tavırla, parmağının ucunu Eve'in bacağına aşağı yukarı dolaştırdı. "O zaman da şimdiki gibi görünüyor idiye, kesinlikle öyle olduğunu umarım."

Eve ona ekşi bir gülüşle karşılık verdi. "Evet, ben de senin böyle iri, güzel, egzotik bir tipe hem o zaman hem de şimdi bayılacağını tahmin etmiştim." Omuz silkerek biraz daha şarap içti, sonra kadehin sapıyla oynamaya başladı. "Çoğu insan benimle olduğun için çizginden fazlasıyla saptığını düşünüyor."

"Çoğu insan mı?"

Eve şarabın kalanım da içip kadehi küvetin kenarına koydu. "Evet. Senin bazı zengin ve havalı iş arkadaşlarınla beraberken bu kaniya vardım. Senin nasıl olup da bu hale düştüğüne hayret ettikleri için onları suçlayamam. Ben ne büyük, ne güzel, ne de egzotik biriyim."

"Hayır, değilsin. İncesin, tatlı ve güçlüsün. Sana dönüp ikinci kez bakmam bir mucizeydi."

Eve kendini saçmalamış ve heyecandan şaşırmış hissediyordu. Roarke sadece bakışlarıyla onu bu hale getirebiliyordu. "İltifat avına çıkmadım," diye mırıldandı.

"Ve benim çalışma arkadaşlarımdan ikimizle ilgili düşüncelerini umursaman beni şaşırttı."

"Umursamıyorum." Lanet olsun, tam ortasına atlamıştı işte. "Ben sadece bir gözlem yapıyordum. Şaraptan dilimi tutamıyorum."

"Beni sinirlendiriyorsun, Eve." Roarke'un sesi tehlikeli şekilde ifadesizdi. Bunun bir uyarı olduğunu fark etti Eve.

"Benim zevkimi eleştiriyorsun."

"Unut gitsin." Eve tekrar küvete daldı, Roarke'un elleri belin-

den yakalayınca hemen yüzeye çıktı. "Hey, ne yapıyorsun? Beni boğmaya mı çalışıyorsun?" Suyu akıtmak için gözlerini kırptırırken, Roarke'un bakışlarından gerçekten de kızmış olduğunu anladı. "Dinle..."

"Hayır, sen dinle. Ya da daha iyisi." Roarke ağzını Eve'inkilere bastırdı; dudakları sıcak, aç ve aceleciydi. Sonra, içine hava çekbilsin diye Eve'i bırakırken. "Şimdi biraz erken de olsa programımızın üçüncü bölümüne geçiyoruz," dedi. "Ve ben sana neden seninle tam da kendi çizgimde olduğumu göstereceğim, Teğmen. Ben lıata yapmam."

Eve'in derisinin altında kanı fokurdamaya başlamıştı, kaşlarını çatarak baktı. "Bu kibirli konuşmalar bana hiç işlemez. Şarap yüzünden olduğunu söyledim."

Roarke, "Şarap içmişken sana yapabileceklerim yüzünden beni suçlamayacaksın," diye söz verdi ve başparmakları bir anda uylukları ile kasıkları arasındaki hassas bölgeye uzandı. "Çılgılık atmaya başladığında bunu şaraba yükleyemeyeceksin."

Eve, "Çılgılık atmayacağım," dediyse de başı geriye düşerken dudaklarından bir inleme yükseldi. "Bunu yaptığında nefes alamıyorum."

"O zaman yapma. Nefes alma." Roarke onu göğüsleri suyun üzerine çıkana kadar kaldırırken aşağıda elleri meşguldü. Aşağıya doğru kaydı, su damlayan göğüs uçlarından birini dişlerinin arasına aldı. "Sana sahip olacağım. Sen de buna izin vereceksin."

Eve, "Ben de sahip olmayacaksam, sahip olunmak istemiyorum," dediyse de, kolları Roarke'u sardığında, genç adam hızla içine girerek doruğa çıkarttı onu. Eve'in vücudu büküldü ve kolları gevşedi.

"Bu sefer değil." Roarke aniden, tam da böyle gevşek, açık ve hiçbir şey düşünmezken ona karşı çok büyük bir açlık duydu.

"Bunu nasıl başarıyorsun?" Eve'in sesi zayıftı, ağzından çıkan kelimeler birbirine karışıyordu.

Roarke neredeyse kıkırdıyordu, ama Eve'e duyduğu ihtiyaç azalmamış, canını acıtacak kadar artmıştı. Hiçbir şey söylemeden, kalktı, Eve'i de kaldırdı. Onu banyodan dışarı taşıırken genç kadının gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Seni yatakta istiyorum," dedi Roarke. "Seni her yerin, için dışın ıslak istiyorum. Sana dokunduğumda vücudunun titrediğini hissetmek istiyorum." Eve'i yatağa yatırdı, ağzı ile boynunu yakaladı. "Ve seni tatmak istiyorum..."

Eve sarhoş gibiydi; kontrollü olamayacak kadar gevşek, şoka giremeyecek kadar uysaldı ve Roarke'un elleri de hareket halindeydi. Eve kıvrıldı, Roarke'a uzanmaya çalıştı, fakat o genç kadının ellerinden kaydı; ıslak vücudundan aşağıya doğru süzüldü, elleri hızlı, ağzı ısrarlıydı. Eve ona yetişemiyordu; vücudu yenden gerilmişti; vurmaya hazır bir yumruk gibi saldırıya hazırlanırken birden boşaldı. Eve bu kez kendi çılgınlığını bile duymamıştı.

Roarke istediğini almıştı. Eve'i acımasızca yönetirken her ikisinin cildi de terden ıslanmıştı. Eve'in içinde olma ihtiyacı dayanılmaz hale gelince, Roarke onu yukarı doğru çekti, bacaklarını belinin etrafından dolayana kadar ayırdı. Eve ona sarılmış ve vücudu sertçe kendisinininkine dayanmış olarak titrerken, onu kalçalarından yakaladı. Derinlere daldı. Ağzı Eve'in göğsünde, onun çılgın gibi atan kalbinin sesini dinliyordu. Eve tekrar orgazm olduğunda, Roarke kendisini saran ipek kaplı demirin içinden kendini geriye çekti.

"Bak bana." Roarke onu geriye doğru kıvrırdı ve vücudu titrer, kalçaları oynarken izledi.

Roarke onun derinliklerine girerken şehveti tazelenmişti. "Bak bana, Eve." Elleriyle Eve'in üzerinde gezindi, her kıvrımını yeniden keşfetti ve ağır ağır hareket etmeye devam etti. Soluk soluğaydı ve artık kontrolü elinde tutmakta zorlanmaya başlamıştı.

Eve gözlerini zorlukla açtı, hiç görmüyormuşçasına donuk donuk bakıyor, fakat Roarke'u izliyordu. "Sen teksin," dedi Roarke ve Eve'in vücudunu vücuduyla örttü; sonra "Senden sadece bir tek tane var," diye fısıldadı.

Eve'in içine boşalırken, dudakları Eve'in hâlâ istekli dudaklarını buldu.

Bir kereliğine, Roarke ondan önce uyumuştı. Eve karanlıkta

yatıyor, Roarke'un nefes alıp vermesini dinliyordu. Kendi vücudu soğurken Roarke'tan ona doğru rahatlatıcı bir sıcaklık yayılıyordu. Kocasını uyuyakaldığından, Eve parmaklarını onun saçlarına daldırırken, "Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Seni o kadar çok seviyorum ki, kendimi aptal gibi hissediyorum."

Sonra içini çekti, gözlerini kapattı ve zihnini boşaltmayı diledi.

Yanında, Roarke karanlıkta gülümsüyordu.

O asla ilk uyuyan olmazdı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Şehrin ortasında ve yükseklerdeki ofisinde, Roarke sabahın son toplantısıyla uğraşıyordu. İlk planlandığında bu görüşmeyi Rotterdam'da sonuçlandırmayı düşünmüştü, ama sonra bu toplantıyı holografik olarak gerçekleştirmeye karar vermişti. Şu ara evinin çevresinde ve Eve'in yakınında olmak istiyordu. Pırıl pırıl parlayan konferans masasının başında oturuyordu ve görüntüsünün, bir okyanus uzakta, bunun benzeri bir masada oturmakta olduğunun farkındaydı. Solunda kendisine onay ve imza gerektiren yazılı dokümanları uzatan asistanı; sağında çevirmeni -bilgisayar kulakhğındaki dil programında bir sorun çıkma olasılığına karşı- oturuyordu.

ScanAir'in yönetim kurulu diğer koltukları doldurmuştu. (Koltukları dolduranın onların görüntüleri olduğu da söylenebilirdi.) Roarke'un holdingi ve yan firmaları için çok iyi bir yıl olmuştu. SeanAir için ise, yıllardır iyi bir yıl olmamıştı. Roarke, şirketlerini satın alarak onlara iyilik yapıyordu, ama holografik yüzlerindeki taş gibi ifadelerden, adamların pek de müteşekkiri olmadıkları açıkça anlaşıyordu.

Şirket doğru büyüklükte yeniden yapılandırılacaktı. Bu, bazı işe yaramayan pozisyonlardaki otlakçıların maaş ve sorumluluklarında ayarlamalar yapılacağı; bazılarının ise tamamen

sistemden çıkartılacağı anlamına geliyordu. Roarke şimdiden, Rotterdam'a taşınmaya ve havayolunu tekrar forma sokabilmeye istekli erkek ve kadın yöneticilerini seçmişti.

Bilgisayar tarafından çevirisi yapılan kontrat kulağında cın-larken, Roarke karşısındakilerin yüzlerini ve vücut dillerini izli-yordu. Gerek duyduğunda, sözdizimi ve ayrıntılar için çevirme-nine danıştırdı.

Satın alma anlaşmasının tüm cümlelerini tüm kelimelerini zaten biliyordu. Yönetim kurulunun umduğu kadar ödemi-yordu. Ayrıca kuruldakiler Roarke'un şirket incelemelerinde bazı hassas -ve güzelce gizlenmiş- finansal sıkıntıları ortaya çıkartmaması-nı diliyorlardı.

Roarke onları bu yüzden suçlayamazdı. Kendisi de aynı şeyi yapardı. Ancak onun incelemeleri her zaman çok sağladı ve her şeyi ortaya çıkartırdı.

Roarke anlaşmaların bütün kopyalarını imzaladı, tarih ekledi ve imzalayıp damgalaması için asistanına uzattı. Asistanı ayağa kalktı, bir lazer faksa iletilecek adresleri girdi. Saniyeler sonra, kopya okyanusu geçmiş, karşıdakiler tarafından imzalanıyordu.

Roarke kibarca, "Emekliliğinizi tebrik ederim, Bay Vander-lay," dedi. Kontratlar imzalanmış ve kopyaları kendisine geri fakslanmıştı. "Umarım çok mutlu olursunuz."

Sözleri kısa bir baş sallama ve resmî bir yanıtla kabul edildi. Hologramlar teker teker kayboldu.

Roarke rahatlayarak geriye yaslandı, sonuçtan memnundu. "İnsanlar kendilerine büyük miktarlarda para verildiğinde her zaman müteşekkir olmuyorlar, değil mi, Caro?"

"Hayır, efendim." Şaşırtıcı beyazlıktaki saçları göz alıcı bir stilde taranmış, derli toplu bir kadın olan Caro, ayağa kalkıp ori-jinal dokümanı ve işin kayıtlı diskini dosyalamak için aldı. Şık, pas rengi takımı biçimli bacaklarının güzelliğini sergiliyordu. "Siz ScanAir'i finansal bir başarıya çevirince daha da az müte-sekkir olacaklar. Bir yıl içerisinde, diye düşünüyorum."

"On ay içinde." Roarke çevirmene döndü. "Teşekkürler, Pet-rov, hizmetlerin her zamanki gibi paha biçilmez değerde."

"Benim için bir şerefti, efendim," Petrov bir droid idi,

Roarke'un bilim grubu tarafından yaratılmıştı. Vücudu inceydi; iyi kesimli koyu renk bir takım elbise giymişti. Dikkat dağıtacak kadar değilse de çekici olan yüzü, güvenilir, orta yaşlı biri olarak tasarlanmıştı. Aynı seriden birkaç droit Birleşmiş Milletler'e kiralanmıştı.

"Bir sonraki toplantıdan önce bana bir saat ver, Caro. İlgilenmem gereken bazı kişisel işlerim var."

"SkyWays'in departman müdürleriyle saat birde öğle yemeği yiyeceksiniz. ScanAir'in

absorbe edilmesi ve reklam stratejileriyle ilgili..."

"Burada mı, yoksa bina dışında mı?"

"Burada, efendim, genel yemek salonunda. Menüsünü geçen hafta onaylamıştınız." Caro gülümsedi. "Bu toplantının yapılacağını önceden tahmin etmiştiniz."

"Doğru. Hatırladım. Orada olacağım." Yan kapıdan geçip ofisine girdi. Masasına geçmeden önce, kilitleri devreye soktu. Bunu yapmak zorunda değildi. Caro haber vermeden asla içeri girmezdi, ama yine de dikkatli olmalıydı. Yapmayı planladığı işin kayıtlara geçmemesi gerekiyordu. Bunu evden halletmeyi tercih ederdi, ama zamanı kısıtlıydı. Ve tabii ki, Eve'in de zamanı kısıtlıydı.

Masaüstü ünitesinde, CompuGuard tarafından yapılan taramaları engelleyen karıştırıcı alanı başlattı. Yasalar onaylanmamış *hack* yapmaya izin vermiyordu ve cezalar oldukça ağırdı.

"Bilgisayar, üyelik bilgileri, Şeytan Kilisesi, New York şehri bölümü, Selina Cross'un yönetiminde bulunanlar."

Arıyor... Bu veri dinî mahremiyet yasası tarafından korunuyor. Talep reddedildi.

Roarke sadece gülümsedi. Mücadele her zaman hoşuna giderdi. "Çok güzel! Ancak bu konuda fikrini değiştirebileceğimizi sanıyorum." Eğlenmeye hazırdı, ceketini çıkarttı, kollarını sıvadı ve işe koyuldu.

Eve, Dr. Mira'nın şehir merkezindeki, güzel ve insanı rahatlatmak üzere dizayn edilmiş ofisine girdi. Eve kendini burada

asla rahat hissetmezdi. Mira'nın sağduyusuna ve kararlarına güvenirdi; her zaman güvenmişti. Kısa zaman önce, doktora kişisel anlamda güven kazanmak için gelmişti. Yani denemişti, ama bu onu rahatlatmamıştı.

Mira, Eve hakkında herkesten daha çok şey biliyordu. (Eve'in kendisi hakkında bildiklerinden de fazlasını.) Özel sırlarını bu denli bilen biriyle yüz yüze gelmek rahatlatıcı değildi. Bu kez buraya kişisel sorunlarını konuşmak için gelmediğini hatırladı, Eve. Cinayeti konuşmak için gelmişti..

Mira kapıyı açtı ve içeri girdi. Gülüşü sakın, sıcak ve kendine özgüydü. Her zaman... mükemmel görünüyor, diye düşündü Eve. Asla aşırı parlak değildi, ama hiçbir zaman da basit ve yetersiz olmamıştı. Bugün, alışıl gelmiş takımı yerine, daha ince, etek boyu dizinin üstünde, balkabağı rengine bir elbise ve onun üzerine tek düğmeli uyumlu bir ceket giymişti. Ayakkabıları biraz daha koyu tonda ve incecik topukluydu. Eve bir kadının bu topukları seçmesini her zaman hayretle karşılardı.

Mira her iki elini de uzattı. Bu sevgi gösterisi Eve'i hem şaşırtmış hem de sevindirmişti.

"Seni yeniden savaşıırken görmek güzel, Eve. Dizinde bir sorun yok değil mi?"

"Aa?" Eve hafifçe ürpererek aşağıya doğru baktı ve yakın zamanda sonuçlandığı bir soruşturmada aldığı yarayı hatırladı. "Hayır, doktorlar iyi iş çıkardılar. Unuttum bile."

"İşinin bir yan etkisi." Mira kepçe şeklindeki sandalyelerinden birine oturdu. "Bunun doğumdan beri sahip olduğun bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Anlamadım?"

"Acıyı, vücuda ve beyne gelen travmayı unutma becerisi ve aynı şeyleri tekrar yapabilme yetisi. Ben her zaman kadınların iyi polis ve doktor olacaklarına inanmışımdır, çünkü onlar özlerinde güçlükleri yenme yeteneğine sahiptirler. Oturup bir çay almaz inisin ve anlat bakalım senin için neler yapabilirim?"

"Beni kabul ettiğin için çok teşekkür ederim." Eve oturdu, huzursuzca kıpırdandı. Bu odanın içinde bu kadınla her oturduğunda, ruhunun soyulmaya doğru eğilim gösterdiğini hissediyor-

du. "Üzerinde çalıştığım bir konu hakkında danışmak istiyorum sana. Fazla detay veremiyorum. İçerden bir engelleme söz konusu."

"Anlıyorum." Mira çayı programladı. "Anlatabileceğin kadarını anlat."

"İlk şahıs genç bir kadın, on sekizinde, çok parlak ve görünüşe göre etkilenmeye çok açık."

"Bu insanın keşifler yaptığı bir yaştır." Mira şık porselen fincanlarına dumanı tüten kokulu çayı koydu ve birini Eve'e uzattı.

Çay özellikle hoşlandığı bir şey değildi, ama Eve içecekti. "Sanırım. Şahsın ailesi var. Birbirlerine yakın bir aile. Baba bu resmin dışında kalsa bile, geniş bir aile -dede, anneanne, kuzenler filan. Kız yalnız değildi -değil," diye düzeltti Eve.

Mira başını salladı. Eve hep yalnızdı, diye düşündü Mira, koruç derecede yalnız.

"Şahıs antik din ve kültürlere ilgi duyuyordu ve bunun eğitimi görmektedir. Geçen yıl büyücülük ilgisini çekmişti."

"Hinim. Bu da oldukça tipik bir durum. Gençler çoğu zaman çeşitli ilke ve inançları araştırırlar ve bu sayede kendilerine uygun olanları bulup bunları beslerler. Büyücülük ise, gizemi ve imkânları ile Çok çekicidir."

"Kız Satanizm'e bulaştı."

"Amatörce mi?"

Eve ürperdi. Mira'nın biraz şaşırıp onaylamamasını bekliyordu. Oysa kadın çayım içmeye devam ediyordu, yijzündeki meraklı gülümseme de silinmemişti.

"Eğer bu konuyu kurcalayıp kurcalamadığını soruyorsan, kızın çok daha derinlere indiğini söyleyebilirim."

"Üyeliğe kabul edilmiş miydi?"

"Bu söylediğinin neler içerdiğinden emin değilim."

"Mezhebine göre değişir, bazı ufak varyasyonlar olabilir. Geniş anlamda, bir bekleme süresi gerektirir, yeminler edilir, vücutta fiziksel bir işaret konur, genelde üreme organlarının üzerine ya da yakınına. Topluluğun onu üyeliğe kabulü bir tören ile gerçekleşir. Orada bir daire içerisinde bir sunak olur, bu insandır ve büyük ihtimalle dışı olur. Üyeliğe alınan ya da almanlar diz

çökmüşken cehennemden prensleri çağırılır. Sembolü ise alevler, duman, bir çanın çalınması, mezarlık toprağı -genelde bir bebeğin mezarından- gibi şeylerdir. Onlara içmeleri için idrarla karıştırılmış su ya da şarap verilir, sonra yüksek rahip ya da rahibe, üyeliğe alınan törene uygun bir bıçak ile işaretler."

"Bir *athame* ile."

"Evet." Mira, öğrencisinin zeki olmasından memnunmuş gibi gülümsedi. "Ve yasal olmasa bile, topluluk becerebilirse, genç bir keçi kurban ederler. Bazıları, keçinin kanını şarapla karıştırıp içerler. Bu bittiğinde, topluluk cinsel ilişkiye girer. Sunak topluca ya da üyelerin büyük bir kısmı tarafından kullanılabilir. Bu hem görev hem de zevk olarak kabul edilir."

"Orada bulunmuşun gibi anlatıyorsun."

"Hayır, ama bir keresinde benim bir *sabbat* ayini izlememe izin verilmişti. Bayağı büyüleyiciydi."

"Bu gibi şeylere inanıyor olamazsın." Eve sersemleşmişti, fincanı bir kenara koydu. "Şeytanın çağırılması falan..."

Mira muntazam kavisli kaşlarından birini kaldırdı. "Ben iyi ve kötüye inanırım, Eve ve hiç bir şekilde mutlak iyi ve mutlak kötü olasılığını göz ardı etmem. Hem benim mesleğimde hem de seninkinde, biz bu ikisin reddedemeyeceğimiz kadar çok görürüz."

İnsanlar kötülük yapar, diye düşündü Eve. Kötülük insana özgüdür. "Fakat şeytana tapmak?"

"Yaşamlarını -ruhlarını da diyebiliriz- bu ilkelere odaklamayı seçenler, genellikle bunu, bu işin yapısı, getirdiği özgürlük ve bencilliğin kutsanması için yaparlar. Bir kısmı kendilerine vaat edilen güç nedeniyle baştan çıkarlar. Ve pek çoğu da seks için tabii..."

"Bu sadece seksti..." Wineburg'un ölmeden önce, hıçkırıkla hıçkırık ağlarken Söylediği şey buydu, diye hatırladı Eve.

"Senin genç kadın, ilk önce anlamak için bunun içerisine çekilmiş olmalı. Satanizm yüzyıllardır varolmuştur ve çoğu pagan dinleri gibi, Hristiyanlıktan eskidir. Peki, neden varlığını sürdürmüş ve bazı zaman dilimlerinde egemen olabilmıştır? Çünkü gizler, günahlar ve seksle doludur, ayinleri gizemli ve karmaşıktır. O

genç kız merak etmiş olabilir, çok sıkı ve korumacı bir aile yaşamından sonra, kurulu düzene isyan etmeye hazır bir yaşıydı."

"Senin tasvir ettiğin tören kızın bana tarif ettiğine benziyor. Fakat o sadece bunu gözlemlemekle başlamış ve sonra cinsel anlamda kullanılmış. O bakireydi ve tahmin ediyorum ki uyuşturucu verilmişti."

"Anlıyorum. Yasanın kurallarından ayrılan mezhepler her zaman olur. Bunların bazıları tehlikeli olabilir."

"Kızda bazı boşluklar, hatırlamadığı zamanlar vardı ve üyelerden ikisine köle gibi adandı. Ailesinden ve eğitiminden uzaklaştırıldı. Ayinde bir çocuğun öldürüldüğüne tanık olana kadar."

"İnsan kurban edilmesi çok eski bir uygulamadır ve içler acısı bir durumdur." Mira çayından dikkatle bir yudum aldı. "Eğer olaya uyuşturucu dâ karışmışsa, yüksek olasılıkla kız bağımlı haline getirilmiştir, tabii bu katıldığı gruba göre değişebilir. Bağımlılık varolan boşlukları açıklar. Şahit olduğu cinayetin onu şoka soktuğunu, tarikattan ve onun ayinlerinden kaçmasını sağladığını sanırım."

"Çok korkmuştu. Ailesine gitmedi, olayı polise de bildirmedi. Bir büyücüye sığındı."

"Beyaz bir büyücüye mi? Bir *Wicca*'ya mı?"

Eve dudaklarını sıktı. "Kız benim, dini yüz seksen derece döndürmek, diyeceğim şeyi yaptı. Siyah yerine beyaz mumlar yakmaya başladı. Ve müthiş bir korku içinde yaşamaya başladı; üyelerden birinin bir kuzguna dönüşebildiğim iddia etti."

"Şekil değiştirme..." Mira düşünceli bir yüz ifadesiyle kalkıp daha fazla çay programladı. "İlginç."

"Onların kendisini öldüreceğine ve kendisine yakın olan birini zaten öldürdüklerine inanıyordu. Ancak bu ölüm şimdilik resmî olarak doğal sebeplerden diye açıklandı. Kızın sanrıları ve korkularıyla oynayacak bir yol bulup ona eziyet ettiklerinden şüphem yok. Bunların bazılarının ise kendi suçluluk ve utanç duygularından geldiğini düşünüyorum."

"Haklı olabilirsin. Duygular zihni etkiler."

"Tamam da ne kadar?" dedi Eve. "Olmayan şeyleri görmesi-

ne neden olacak kadar mı? Bir yanılsamadan kaçıp kendini bir arabanın önüne atıp öldürtecek kadar mı?"

Mira tekrar oturdu. "O öldü yani... Çok üzıldüm. Sen bir habire kaçtığına kesinlikle emin misin?"

"Eğitilmiş bir gözlemci olay yerindeydi. Orada hiç kimse yokmuş. Bir şey hariç," diye Eve ekledi dudaklarını çarpıtarak, "siyah bir kedi..."

"Geleneksel olarak tanıdık bir şekil. Sırf bu bile onun sınırı geçmesine sebep olmuş olabilir. Kedi oraya onu korkutmak için konmuş olsa bile, bunu bir cinayet olarak tanımlamakta çok zorlanırsın."

"Kızın zihniyle oynuyorlardı, ona uyuşturucu veriyorlardı, büyük ihtimalle hipnoz bile yapıyorlardı. Ona çeşitli numaralar ve tele-link bağlantılarıyla eziyet ediyorlardı. Sonra da ölüme ittiler. Bu bir cinayet değilse kahrolayım. Ve ben bunu ortaya çıkaracağım."

"Dini, özellikle çoğunluğun kabul etmek istemediği dinleri, mahkemeye taşımak kolay olmaz."

"Kolay olmamasını önemsemiyorum. Bu tarikatın ardındaki insanlar kirli. Ve ben, bu insanların son iki hafta içerisinde dört kişiyi öldürdüklerine inanıyorum."

"Dört kişi..." Mira duraksadı, fincanını bıraktı. "Senin evinin yakınına bırakılan ceset... Basında çıkan detaylar yarım yamalaklı. Bu da anlattığın olayla bağlantılı mı?"

"Evet. O da bir üyeydi ve boğazı bir *athame* ile kesilmişti. Kasiğine *Athame* ile Satanizm'i lanetleyen bir not saptamışlardı. Ceset ters bir pentagrama bağlanmıştı."

"Doğramak ve öldürmek..." Mira dudaklarını büzdü. "Eğer bunlar *Wicca* ise, karakterlerine çok aykırı bir durum. İlkelerinden çok çok uzak."

"İnsanlar çoğu zaman karakterlerine ve ilkelerine uymayan şeyler de yaparlar," dedi Eve sabırsızca. "Fakat burada, ben tarikatın kendi üyelerinden birinden şüpheleniyorum. Dün gece de başka bir adam bir *athame* ile öldürüldü. Bu sabah çıkan haberlerden uzak tuttuk, ama birkaç saat içerisinde bütün medya bundan bahsedecektir. Ben olay yerinde, adamı izliyordum. Yeterince hızlı koşamadım."

"Çabucak, ayin yapılmadan mı öldürüldü? Peşinde bir polis memuru varken mi?" Mira başını salladı. "Çaresiz ya da kibirli bir hareket. Eğer bu cinayet aynı kişiler tarafından işlenmişse, gittikçe cesaret kazandıklarını gösteriyor bu."

"Ve belki de bundan zevk alıyorlar. Kan bağımlılık yapıyor. Ben böyle bir tarikatı yöneten kişinin ne gibi zayıflıkları olacağını bilmek istiyorum. Elimizde bir kadın var, yasadışı seks ve uyuşturucu trafiğine batmış uzun bir dosyası var. Biseksüel. Bir kulüp işletiyor, güzel yaşıyor. Yoldaşı onun tüm isteklerini yerine getiren, iri yapılı bir erkek. Kadın gösteriş yapmayı seviyor." Eve alev numarasını hatırlamıştı. "Kendisinin bir kâhin olduğunu iddia ediyor. Uçlarda yaşıyor, öfkesini kontrol edemiyor."

"Gurur büyük ihtimalle onun en belirgin zayıflığı olacaktır. Eğer güç ve otarite içeren bir pozisyonda ise, saygısızlığa çok kızması olası. O bir kâhin mi?"

"Ciddi misin bu soruda?"

"Eve." Mira hafifçe içini çekti. "Psişik yetenekler gerçekten vardır ve her zaman olacaktır. Araştırmalar bunu göstermektedir."

"Evet, evet..." Eve bir elini reddeder şekilde salladı. "Mesela, Kijinsky Enstitüsü. Benim buradan gelen bir beyaz büyücü hakkında detaylı bir raporum var. Enstitüdekiler onun sıra dışı biri olduğu iddiasındalar."

"Ve sen Kijinsky Enstitüsü ile aynı kanıda değil inisin?"

"Kristal küreler ve el falı mı? Sen bir bilim insanısın Mira!"

"Evet, öyleyim ama ben bilimi akışkan kabul ederim. Biz bu evren ve içindekiler hakkında ne kadar şey öğrenirsek, bilim de o kadar değişecektir. Birçok haklı üne sahip bilim adamı bizim altıncı his -yükseltilmiş his de diyebilirsin- olarak tanımladığımız şeylerle doğduğumuza inanırlar. Bazıları bunu geliştirir, bazıları engeller. Birçoğumuz bunu en azından bir seviyede tutarız. Biz bunu içgüdü, önsezi, sezgi olarak adlandırıyoruz. Sen de buna dayanıyorsun."

"Ben kanıtlara dayanırım, yani gerçeklere."

"Senin de önsezilerin var, Eve. Ve sezgin güzelce işlenmiş bir araç. Ve bir de Roarke var..."

Eve kaşlarını çatınca, Mira gülümsedi. "Hiçbir insan doğru zamanda doğru hareketi yapacak güçlü sezgileri olmadan bu kadar gençken bu kadar yükselmez. Eğer daha romantik bir sözcük kullanmak istersen, *sihir* varolan bir şeydir."

"Sen bana zihin okumaya ve büyüye inandığını mı söylüyorsun?"

"Ben aklımdan neler geçtiğini sezebiliyorum şu an." Mira sırtıttı, çayını bitirdi. "Mira tamamen saçmalıyor, diye düşünüyorsun."

Eve'in dudakları isteksizce gülümsedi. "Bayağı yaklaştın."

"Şunu da söylememe izin ver, bunun buraya gelme nedeninin de bir parçası olduğunu düşünüyorum. Büyücülük, beyaz ya da kara büyü, insanlığın şafağından beri varolan bir şeydir. Ve nerede güç varsa, orada faydalanma ve kötüye kullanma da vardır. Bu da insanlığın doğasıdır. Biz tüm bilimsel ve tekniğe dayalı yeteneklerimize rağmen, bunlardan birini diğerine zarar vermeden yok edemeyiz. Güç de inançlar gibi özen ister, bu nedenle ayinlerimiz ve törenlerimiz var. Bizim onların yapısına, konforuna ve evet gizemine ihtiyacımız var."

"Benim tören ve ayinler ile bir problemim yok, Dr. Mira. Yasaların çizdiği sınırı geçmedikleri sürece."

"Kabul ediyorum. Fakat yasalar da akıcı olabilir. Onlar da değişir, adapte olur."

"Cinayet cinayet olarak kalır. Taş bir mızrakla ya da lazer ateşiyle hiç fark etmez." Eve'in gözleri kararmış, bakışları vahşileşmişti. "Duman ve aynalarla yapılması da... Suçu işleyeni bulacağım ve dünya üzerindeki hiçbir büyü beni durduramayacak."

"Hayır." Mira'nın karnında hafif ve önemsiz bir korku -buna sezgi de denebilirdi- düğümlenmişti. "Bunu da kabul ederim. Sen de güçsüz değilsin, Eve ve kendi güçleriyle karşıdakilerden aşağı kalmıyorsun." Mira ellerini bitiştiirdi. "Sana yardımcı olacaksa hem Satanizm hem de *Wicca*'lık hakkında daha detaylı bir analiz sunabilirim."

"Neyle uğraştığımı bilmek istiyorum. Bundan memnun olurum. Sen bana her iki tarikatın tipik üye profilini çıkartabilir misin?"

"Öyle tipik denebilecek üye yoktur; yani tipik Katolik inancı ya da Budizm gibidir onlarınki de, fakat büyücülüğün çekiciliğine kapılabilen bazı kişilikleri genelleyebilirim. Bu genç kadının gittiği *Wicca*, o da bir şüpheli mi?"

"Birinci sırada değil, ama o da bir şüpheli. İntikam güçlü bir motiftir ve eğer Satanistler bir ayın bıçağının hayati bir organa saplanmasıyla ortaya çıkıyorsa, ben intikamı göz ardı edemem." Eve kendine engel olamadan dilini dişleri üzerinde gezdirdi. "Fakat bence onlara bir lanet büyüsü göndermekle kalırdı o..."

"Kurbanlarının ya da bununla ilgili olanların tırnaklarını ve saçlarını kontrol et. Eğer bir lanetleme büyüsü varsa, saçları makasla kırılmış olabilir."

"Öyle mi? Tamam bunu yapacağım." Eve doğruldu. "Yardım için çok minnettarım."

"Sana yarına bir rapor hazırlarım."

"Süper." Eve tam çıkıyordu ki, durakladı. "Sen bu konularda çok fazla şey biliyorsun. Bu türden şeyler de mi okudun sen psikiyatri eğitiminde?"

"Belli bir seviyeye kadar, fakat benim daha kişisel bir ilgim var ve bunu bayağı geniş şekilde inceledim." Dudakları kıvrıldı. "Benim kızım bir *Wicca*"

Eve şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. "Aa!" Şimdi ne diyecekti? "Güzel. Bu durumu açıklıyor sanırım." Rahatsız olmuştuklarına, elleriniceplerinesoktu. "Yakınlardamı?"

"Yok, New Orleans'ta yaşıyor. Orada kendini daha az kısıtlanmış hissediyor. Bu konuda biraz subjektif olabilirim Eve, fakat ben bunun hoş, çok doğal ve cömert bir inanç olduğunu düşünüyorum."

"Pekâlâ." Eve kapıya ulaştı. "Yarın gece bir toplantıyı izlemeye gideceğim."

"Bana bu konuda ne düşündüğünü bildir. Eğer cevaplayamadığım soruların olursa, eminim kızım seninle konuşmaktan memnun olacaktır."

"Sana bildiririm." Eve asansöre yöneldi, uzunca bir nefes verdi. *Mira'nın kızı bir cadı ha!... Vay canına*, diye düşündü. Konuşma çok ilginç sona ermişti.

Eve geriye, Merkez'e döndü, Peabody'yi oradan alıp Wineburg'un evine yollanmayı planlıyordu. Adamın yaşam stili-ne, kayıtlarına ve kişisel bilgilerine bakmak niyetindeydi.

Onun gibi bir asalağın bazı özel isim ve yer listelerini sakla-mış olabileceğini hissediyordu.

Kanıt toplayıcılar çoktan rutin taramayı yapmışlar ve özel bir şey ortaya çıkaramamışlardı, ama Eve'in bir şeyler bulma şansı daha yüksek olabilirdi.

Nezaretin bulunduğu bölümde bekleyen Peabody'nin önün-den geçerken, "On beş dakika sonra arabamda buluşalım. Me-sajlarımı kontrol edip, birkaç telefon konuşması yapmak istiy-o-rum," dedi.

"Tamam, efendim. Teğmen..."

"Daha sonra," dedi Eve çabucak, Peabody'nin sıkıntılı yüzü-nü fark etmeden.

Asistanının yüzündeki rahatsız ifadenin nedeni onu ofisinde bekliyordu.

"Feeney?" Eve ceketini çıkartıp bir sandalyeye fırlattı. "Meksika'ya gitmeye karar mı verdin? Detaylar için Roarke'u aramalısın. O şu an..."

Feeney ayağa kalktı, gidip kapıyı kapattı. Eve donakalmıştı. Feeney'in yüzüne sadece bir an bakması durumu kavramasına yetmişti.

"Bana yalan söyledin." Feeney'in titreyen sesinde kızgınlık dışında acı da vardı. Fakat dimdik bakan gözleri buz gibiydi. "Bana kahrolası bir yalan söyledin. Sana güvendim. Benim ar-kamdan Frank'i araştırıyordun. Onun cesedinin arkasından..."

Yalanlamanın bir anlamı kalmamıştı, tabii bunu nasıl öğrendi-ğini sormanın da... Eve onun er geç öğreneceğini zaten biliyordu. "İçerde bir soruşturma sürüyor. Whitney benden Frank'i temize çıkarmamı istedi ve ben de bunu yaptım."

"İçerdeki soruşturmayı kıcıma anlat. Kimse Frank'ten daha temiz olamaz."

"Bunu biliyorum, Feeney. Benim yaptığım..."

"Fakat sen araştırdın. Kayıtlarına girdin ve bunu ben etrafın-dayken yaptın."

"Yapılması gereken buydu."

"Saçmalık. Kahrolası! Seni ben eğittim. Ben seni buraya koymasam hâlâ üniformanın içinde olurdun... Ve sen beni arkamdan vurdun." Feeney yakına geldi, yumrukları iki yanında sıkılmıştı.

Eve yumruklarını kullanmasını tercih ederdi.

"Sen Alice'in dosyasını cinayet şüphesiyle açtın. O benim vaftiz kızımdı ve sen bana onu bir orospu çocuğunun öldürdüğünü söylemedin? Sen beni araştırmadan uzaklaştırdın, bana yalan söyledin. Yüzüme baka baka bana yalan söyledin."

Eve'in midasını buz kesmişti. "Evet."

Eve, Feeney'in kayıtlara, raporlara girdiğini anlamıştı. Hepsi korunmuş ve kodlanmıştı, ancak bir koku aldığında, bunlar Feeney'i engellemeye yetmezdi. *Ve dün gece Wineburg'un cese-di üzerinde çalışırken bu kokuyu aldı,* diye düşündü Eve.

"Yapamazdım," dedi dümdüz bir ses tonuyla. "Emir altında olmasaydım bile, yapamazdım. Sen ona çok yakındın. Aileni ilgilendiren bir araştırmaya objektif olarak yardımcı olamazsın."

Feeney, "Sen aile hakkında ne halt bilirsin ki?" diye patladı ve Eve yerinden sıçradı.

Evet, ondan yumruk yemeyi tercih ederdi.

"Emirler değil mi?" diye devam etti Feeney, Eve'i incitmeye hiç aldırmaksızın acı kusuyordu. "Kahrolası emirler! Bu mu senin sözün, Dallas? Bana salak biryeniyetme gibi davranmanın sebebi bu mu? 'Tatile çık, Feeney... Zengin kocamın Meksika'daki şık evini kullan Feeney...' " Hırstan gerilen dudakları yüzüne sırtan bir ifade vermişti. "Bu senin için harika olacaktı, değil mi? Beni yolunun üzerinden, ayağının altından çekmek için başka bir yere postalamaya kalktın, çünkü senin için işe yaramazdım..."

"Hayır... Feeney..."

"Ben seninle ne zorluklardan geçtim." Birden alçak sesle konuşmaya başlamıştı ve bu Eve'in içini yakıyordu. "Sana güvendim. Arkamı her zaman, her yerde sana dayadım, ama artık bitti. Sen iyisin, Dallas, fakat buz gibisin. Cehenneme kadar yolun var."

Feeney kapıyı açık bırakarak çıktığında Eve hiçbir şey demedi. Diyemedi. Feeney her şeyi fark etmiş ve Eve'i zımbalamıştı.

"Dallas." Peabody telaşla kapıya geldi. "Ben söyleyemedim..."

Eve parmağını kaldırarak onu susturdu, arkasını döndü. Yavaşça, kısa ve eşit soluklar alarak midesindeki bulantıyı kontrol etmeye çalıştı, ama pek de başarılı olamadı. Hâlâ Feeney'in kokusunu alabiliyordu. Karısının ona her zaman aldığı şu salak kolonyanın kokusunu.

"Wineburg'un evinde kanıt toplama işi yapacağız. Aletlerini toparla."

Peabody ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Ne diyeceğini biliyor olsa da, bunu söylemesinin hoş karşılanacağını sanmıyordu. "Evet, efendim."

Eve arkasını döndü. Gözleri, boş, soğuk, ifadesizdi. "Tamam öyleyse gidelim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Evine geldiğinde, Eve çok gergindi. Wineburg'un evinin altını üstüne getirmiş, kanıt toplayıcıların attığı her adımı yinelemişti. Üç saat boyunca Peabody ile birlikte tüm dolap ve çekmeceleri aramışlar ve tele-link kayıtlarının izini sürmüşlerdi.

Eve, gardıropta iki düzine birbirinin tamamen aynı koyu renk takım elbise bulmuştu. Ayakkabılar o kadar parlaktı ki uçlarındaki kendi çatık kaşlarının yansımasını görmüştü. Bir de adamın inanılmaz sıkıcı müzik disk koleksiyonu vardı. Kilitli bir kutusu olmasına rağmen, içindekiler pek de aydınlatıcı değildi. İki bin dolar nakit, on bin dolar kredi ve en sınır tanımaz ve açık saçık olanlarından, geniş bir porno video koleksiyonu vardı. Bunlar bir adamın içyüzüne dair bilgi verebilirdi belki, ama katiline karşı elle tutulur bir ipucu olamazdı.

Adam günlük tutmuyordu; randevu defteri ise kişisel ya da profesyonel olarak yaptığı toplantıların içeriğine dair zaman ve tarih dışında çok az bilgi içeriyordu. Mali kayıtları düzenli ve titizdi, tabii para ticareti yapan birinden de bu beklenirdi.

Tüm gelir ve giderleri düzgünce kayıt altına alınmıştı. Buna karşılık Wineburg'un titiz yaşamının son iki yıllık döneminde, iki ayda bir hesabından düzenli olarak yüksek meblağlarda nakit para çekilmişti. Bu Eve'e, Selina'nın nasıl bu kadar iyi yaşadığı

ğına dair sağlam bir fikir vermişti, bu meblağların hepsi kişisel gider olarak kaydedilmişti.

Bu paraların son iki yıldır ayda iki kez, düzenli olarak gece geç saatteki randevularla eş zamanlı olarak çekilmiş olması Seli-na Cross'un tarikatı ile kesin bir bağlantı kurmaya yetmiyordu.

Hanımefendinin adı hiç geçmiyordu.

Adam ise boşanmıştı, çocuğu yoktu ve tek başına yaşıyordu.

Bunun üzerine Eve kapıları çaldı, komşularla konuştu ve Wineburg'un sosyal biri olmadığını; pek az ziyaretçisi olduğunu öğrendi. Komşularından hiçbiri de, bu nadir ziyaretçileri tarif edecek kadar meraklı veya ilgili değildi.

Eve'in eline midesindeki kötü duygu ve hayal kırıklığından başka bir şey geçmemişti. Wineburg'un Cross'un tarikatından olduğunu biliyordu şüphesiz. Adam çok ağır bir biçimde, önce parasıyla sonra da hayatıyla bu önceliği ödemişti. Fakat Eve bunu kanıtlamanın yakınına bile yaklaşmamıştı; ayrıca zihni elindeki işe değil başka bir yere odaklanmıştı.

Eve yalnız başına evine dönerken, Feeney'in kızgın yüzüyle acı sözlerini zihninden bir türlü atamıyor, gerginliği perişanlığına karışıyordu.

Eve biliyordu ki, Feeney'i yüzüstü bırakmaktan çok daha fazlasını yapmıştı. Onu kendisine öğrettiği yöntemleri kullanarak kandırmıştı. Emirlerle uymuştu, tam bir polis gibi davranmıştı. Eve görevini yapmıştı.

Fakat bir arkadaş gibi davranmamıştı: Şakakları stresten zonkluyordu. Eve vefasını tartmış ve sonuçta yüreği yerine işini tercih etmişti.

Soğuk, demişti ona Feeney. Bunu hatırlayınca gözlerini sım-sıkı yumdu. Evet soğuktu.

Eve kapıdan içeri girince kedi patisiyle dokundu; o hole geçerken bacaklarının etrafında sürünüp durdu; önünde yürümeye devam ederek tökezlemesine yol açınca, Eve alçak sesle küfretti. Birden-bir kapıdan çıkan Summerset ile karşılaştı.

"Roarke size ulaşmaya çalışıyordu."

"Öyle mi? Şey, ben biraz meşguldüm." Eve Galahad'ı sabırsızca ayağı ile iterek uzaklaştırdı.

"Burada mı?"

"Şu an değil. Ona ofisinden ulaşabilirsiniz."

"Onunla eve geldiğinde konuşurum." Eve bir şeyler içmek istiyordu, sert ve zihnini dumanlandırarak bir şey. Böyle bir destek aramanın tehlikesini ve zayıflığını fark edince durdu ve ters yöne yürüdü. "Başka biri ararsa evde değilim. Tamam mı?"

"Kesinlikle," dedi Summerset dimdik durarak.

Eve uzaklaşınca, Summerset eğildi ve kediye sevmek için kucağına aldı -etrafta onu görebilecek biri varken asla yapmayacağı bir şeydi bu. "Teğmen çok mutsuz," diye mırıldandı. "Belki biz bir telefon görüşmesi yapmalıyız."

Galahad mırladı, boynunu gererek Summerset'in uzun kemikli parmaklarının dokunuşundan hoşnut olduğunu gösterdi. Ortak sevgileri onların gizli sırrıydı.

O anda her ikisini de düşünmeyen Eve, bunu bilse şaşırırdı. Merdivenleri çıktı, kapalı havuzu ve bahçeyi geçti, spor salonuna girdi. Fiziksel çalışma duygusal endişeleri engellerdi ve Eve bunu biliyordu.

Kafasını boşaltarak, vücudunu saran siyah bir eşofman altı ve atlet giydi. Komple vücut ünitesini programladı, makineye seri halde tekrarlanan şiddetli bir dayanıklılık egzersizi uygulamasını emretti ve kesik gelen bilgisayar sesi ondan çömelmesini, kalkmasını, gerilmesini, durmasını, tekrar etmesini isterken dışını sıktı.

Tatmin olacak kadar ter attıktan sonra aerobik yapmak için makineyi değiştirdi. Kombo-ünite ona cezalandırıcı bir koşu, yokuş yukarı çıkış ve sonsuz gibi merdiven basamaklarını çıkma gibi bir hareket programını sundu. Aleti çeşitliliğe ayarlayan Eve, koşu yüzeyinin asfalttan kuma, oradan çime ve sonunda çamura dönüşmesini ilginç buldu ise de, bütün bu hareketler midesindeki o moral bozucu sıkıntıyı hafifletememişti.

Kaçabildin, diye düşündü donuk bir öfkeyle, *fakat saklanamadın.*

Kalbi sertçe atıyordu, cildine yapışık kıyafeti terden sıırıslıklamdı, fakat duygulan hâlâ cam gibi kırılıyordu. Yumuşak koruyucu eldivenleri eline geçirirken, ihtiyaç duyduğu şeyin bir şeylere vurmak olduğuna karar vermişti.

Eve, boks droidini daha önce denememişti. Bu Roarke'un en yeni oyuncaklarından biriydi. Ünite orta sikletti: Bir seksen bo-yunda, seksen beş kilo ve sıkı kaslıydı. Eve, ellerini kalçasına koyup adamı gözüne kestirirken, *doğru uzaklıkta*, diye düşündü.

Hafıza bloğuna kodları girdi. Devreler çalışmaya başlayınca hafif bir vınlama sesi duyuldu. Ünite karanlık, nazik kahverengi gözlerini açtı. "Bir maç mı istiyorsunuz?"

"Evet, dostum, ben bir maç istiyorum."

"Boks, karate -Kore ya da Japon tarzı- tekvando, kung fu, sokak stili. Kendini koruma programları da mevcut. Temas seçi-me bağlıdır."

"Düz yakın dövüş," dedi Eve ve geriye çekilip pozisyon aldı. "Tam temas."

"Sürelî raundlar mı?"

"Boş ver, hayır. Birimiz düşene kadar devam edeceğiz, arka-daş. Bu kadar." Eve parmaklarını kıvrıp, gel buraya, der gibi bir hareket yaptı.

"Anlaşıldı." Droid kendini programlarken hafif bir ses duyul-du.

"Ben sizden yaklaşık otuz kilo daha ağıyım. Eğer tercih eder-seniz, programımda bu handikapa karşı..."

Eve yumruğunu sıktı ve hızlıca droidin çenesine bir aparkat indirdi, droidin kafası geriye doğru gitti. "Bu benim handikapım-dı. Hadi başla."

"Nasıl isterseniz." Eve çömelip daire çizmeye başlayınca dro-id deçömeldi. "Programa sesli eklentiler yapılmasını isteyip iste-mediğinizi belirtmediniz. Alay, hakaret gibi..." Eve ayağını seri bir hareketle karnına gömünce, droid sendeleyerek geri çekildi. "Övgüler veya uygun acı çekme ünlemleri de mevcut."

"Üzerime gel, hadi Tanrı aşkına?"

Droid de öyle yaptı, çok seri ve güçlü şekilde üstüne geldi ve Eve geriye doğru tökezledi; neredeyse devriliyordu. Eve yön değiştirirken onu ters eliyle yakaladı ve böyle daha iyi olduğuna karar verdi.

Droid, onun bir sonraki vuruşunu bloke etti; ağırlığını kaldı-rıp kolunu Eve'in boynuna sardı. Eve ayağını sıkıca yere basıp

destek aldı, dirseğini çaktı ve onu omzunun üzerinden fırlattı. Eve hiçbir şey yapamadan droid yıldırım gibi ayağa kalktı.

Eldivenli yumruk Eve'in solar pleksusuna sağlam bir vuruş yaptı, ciğerlerinden dışarı hava püskürttü ve kafasında parlak bir ışık çakarken müthiş bir acı duydu. Eve yuvarlanarak ona bir kafa attı, ayağının üstünü sertçe ezdi.

On dakika sonra Roarke içeri girdiğinde, karısının havada uçarak mindere yapıştığını izledi. Kaşını kaldırdı, kapıya yaslanıp izlemeye başladı.

Eve droid üzerine gelmeden ayağa kalkacak vakit bulamadığı için, droidin ayak bileklerinden birini yakaladı, çevirdi, çekti ve fırlattı. Zihni boşalmış, siyah bir boşluk haline gelmişti. Güçlülükle nefes alıp veriyordu ve ağzının içinde kanın metalik tadını alıyordu.

Eve rakibine soğuk ve aralıksız bir fırtına gibi saldırdı. Kendisine veya karşısındakine ait her bir dürtme, her bir vuruş, her bir tekme vücudunu ilkel, buz gibi bir öfkeyle titretiyordu. Gözleri şiddetten anlamını yitirmiş, yumrukları acımasızca droidin başına yönelmiş, onu geri geri itiyordu.

Roarke kaşlarını çatarak doğruldu. Eve'in nefesi hırıltılı çıkıyordu, ağlayacak gibiydi, ama yine de durmamıştı. Droid sendeleyip, dizleri üzerine çöktüğünde, Eve öldürmek için gerildi.

Roarke, "Programı bitir," diye emretti ve karısının katılaşmış olan kolunu yakalayarak, onun droidin sallanan kafasını tekmelemesini önledi. "Üniteye zarar vereceksin," dedi sükûnetle. "O ölümüne dövüş için tasarlanmadı."

Eve öne doğru eğildi, ellerini dizleri üzerinde dinlendirdi, nefesini toparlamaya çalıştı. Zihni şu an tamamen kızıldı; kıpkızıl öfke... ve onun bunu silmesi gerekiyordu. "Özür dilerim, fazla ileri gittim," dedi. Eve, dizleri üzerinde yığılmış, ağzı gevşemiş, gözleri bir oyuncak bebek gibi boş bakan droide baktı. "Zarar tespit programı çalıştırayım."

"Onun için endişelenme." Roarke karısının yüzünü görebilmek için çenesinden tutmuş yüzünü kendine döndürüyordu ki, Eve sıyrıldı ve odanın diğer tarafındaki havlusuna doğru ilerledi. "Dövüşme havasında mıydın?"

"Sanırım bir şeylere vurmak istedim."

"Ben buna uygun muyum?" Roarke gülümsüyordu. Eve havluyu indirene kadar. Yüzündeki öfke kaybolmuş geriye sadece gözlerindeki keder kalmıştı. "Nedir bu. Eve? Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece zorlu bir gündü." Eve havluyu kenara attı, bir şişe maden suyu almak için buz ünitesine ilerledi. "Yani şimdiye kadar..." dedi. "Wineburg'un evi tam bir felaketti. Orada işimize yarayacak hiçbir şey yok. Kanıt toplayıcılar garajda da hiçbir şey bulamamışlar. Bulmalarını da beklemiyordum zaten. Cross ve Muhteşem Alban'la biraz dalaştım. Mira ile bir danışma görüşmesi yaptım. Onun kızı da bir *Wicca* imiş. Bundan daha iyisini becerebilir misin?"

İş değil, diye düşündü Roarke, *bu gözlerdeki acı mutsuzluğun sebebi iş değil.* "Ne oldu?"

"Yeterli değil mi? Mira'nın kızı bu büyü işleri içindeyken ondan objektif danışmanlık almak zor olacak. Sonra Peabody var... Berbat bir soğuk algınlığı kapmış ve burnu o kadar tıkalı ki, anlaması için her şeyi iki kez söylemem gerekiyor."

Birden çok lızlı konuştuğunu fark etti Eve. Sözler ağzından dökülürken bunları durdurabilecek gibi görünmüyordu. "Bütün gün hapşırıp öksürerek bana çok faydası oldu. Basın Wineburg olayını kaptı; seninle benim olay yerinde görülmemiz bunu sağladı sayılır. Tele-linkim kahrolası haberciler yüzünden hep meşguldü. Her yerde sızıntı var. Kahrolası sızıntılar... Feeney onu araştırdığımı öğrendi."

Hah, diye düşündü Roarke, *şimdi anlaşıldı.* "Sana çok sert mi çıktı?"

"Niye çıkmıyacaktı ki?" Eve'in sesi heyecanla yükselmişti, içindeki acıyı örtmeye ve sakinleşmeye çalışıyordu. "Bana güvenbilmesi gerekirdi. Oysa ben, yüzüne karşı yalan söyledim."

"Başka seçeneğin var mıydı?"

"Her zaman bir seçenek vardır." Eve kelimelerini ısırды, yarı dolu şişeyi büyük bir öfkeyle duvara fırlattı, şişe oradan sekti ve içindeki kabarcıklı su dışarı fışkırdı. "Her zaman bir seçenek olur," diye Eve tekrarladı. "Ben kendi seçimimi yaptım. Frank hakkında, Alice hakkında neler hissettiğini biliyordum, ama ben

onu bloke ettim. Emirleri uyguladım. Usulüne uygun davrandım."

Eve artan acısının, şişeden fışkıran su gibi, içinden de fışkıracığını hissediyordu. Bunu engellemek için savaştı. "O haklıydı, bana her dediği doğrudu. Her şey... Onun yanında olabilirdim."

"Bunu yapmak üzere mi eğitildin sen? Seni bunu yapman için mi eğitti o?"

"O beni yarattı," dedi Eve vahşi bir sesle. "Ona borçluyum. Olayın nasıl geliştiğini ona söylemeliydim."

"Hayır." Roarke ona doğru adım attı, kadını omuzlarından tuttu. "Hayır, yapamazdın."

"Yapabilirdim!" Eve bağırıyordu. "Yapmalıyım. Keşke yapmış olsaydım." Ve Eve birden çözöldü. Ellerini yüzüne kapatarak hıçkırıklara boğuldu. "Of Tanrım, ne yapacağım ben?"

Roarke onun kendine çekti. Eve nadiren ağladı, duyduğu acının en son noktasında gelirdi gözyaşları ve her seferinde çok şiddetli bir ağlama krizine dönüşürdü. "Onun zamana ihtiyacı var. Adam bir polis, Eve. Onun bir yanı seni anlıyor zaten. Gerisinin de buna yetişmesi gerekiyor."

"Hayır." Eve ellerini Roarke'un göğsünde yumruk yaptı. "Bana o bakışını görseydin... Onu kaybettim, Roarke. Onu kaybettim. Yemin ederim rozetimi kaybetmeyi tercih ederdim."

Genç kadının gözyaşları sel gibi akarken ve vücudu tir tir titrerken, Roarke bekledi. *İçinde hep böyle güçlü duygular vardı*, diye düşündü; karısını kollarının arasında tutup sallarken. Eve, kollarını Roarke'un boynuna dolamış, onun sırtında kalan ellerini bir sıkıp bir açarken hıçkırıklarla sarsılıyordu. Hayatı boyunca şişelediği duyguları, serbest bırakıldığında çok etkili oluyordu.

"Allah kahretsin." Eve uzun bir soluk verdi. İçi titriyor; başı ağrıyordu, enkaz gibiydi ve boğazı acıyordu. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Hiçbir faydası yok."

"Düşündüğünden çok daha fazla faydası var." Roarke elini uzatıp Eve'in saçını okşadı, sonra çenesinin altına dokunup yüzünü yukarı kaldırdı. "Senin yemek yemeğe ve gece doğru düzgün uyumaya ihtiyacın var, böylece yapmak zorunda olduğun şeyi yapabilirsin."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Soruşturmayı sonuçlandırmak. Bunu yaparsan, her şeyi arkanda bırakabilirsin."

"Evet..." Eve ellerini kendi sıcak, ıslak yanaklarına koydu. "Soruşturmayı sonuçlandırmak... En önemli şey bu." Eve tıslayarak nefesini verdi. "Kahrolası iş!"

"Bu adalet." Roarke başparmağını Eve'in çenesindeki çukura sürttü. "Değil mi?"

Eve ona baktı, gözleri kıpkırmızıydı, şişmişti ve yorgun bakıyordu. "Artık bilmiyorum."

Eve yemek yemedi ve Roarke onu zorlamadı. Kendisi de keder denen duyguyu yaşamıştı ve yemeğin avutmadığını biliyordu. Aslında, Eve'in gözünü korkutup ona yatıştırıcı vermeyi düşünüyordu, ama bunun da pis bir iş olacağını biliyordu. Böylece Eve erkenden yatağa gidince müteşekkire olmuştu. Bir konferans çağırısı yapacağı bahanesiyle çıktı.

Roarke ofisindeki monitörden, yatakta huzursuzca dönüp durması sona erip de uyuyana kadar Eve'i izledi. Yapması gereken şey bir iki saatten uzun sürmezdi. Eve'in, o işini bitirmeden önce kalkıp kendisini arayacağından şüpheliydi.

Şimdiye dek hiç Feeney'in evine gitmemişti. Apartman gösterişsiz, güvenlik açısından donanımlı eski, rahat bir binaydı. Roarke binanın adama uygun olduğu düşündü. Girişten reddedilmeyi istemediği için, güvenlik alarımını ve giriş kilitlerini devre dışı bıraktı. Bu da kendine uygundu.

Küçük lobi boyunca yürüdü, yakın zamanda uygulanan böcek ilacının kokusunu hafiften yakalamıştı. Amacı onaylamış olsa da, böcekleri hatırlatan kokudan hoşlanmamıştı. Zihnine bununla ilgilenmek üzere not aldı.

Ne de olsa, bu binanın sahibi kendisiydi.

Roarke asansöre girdi, üçüncü kata çıkmak istediğini belirtti. Dışarı çıktığında koridordaki halısının değişmesi gerektiğini

gördü. Ancak çok iyi ışıklandırılmıştı, güvenlik kameralarının üzerindeki ufak ışın verimli şekilde yanıp sönüyordu. Duvarlar temiz ve kapalı kapılar ardındaki yaşamın ancak belirsiz seslerini geçirecek kalınlıktaydı.

Hafif bir müzik sesi, hızlıca bir kakhaha gürültüsü, huysuz bir bebeğin gece vakti feryadı. Hayat, diye düşündü Roarke ve güzel bir hayat. Roarke, Feeney'in kapısının zilini çaldı ve bekledi. Gözlerini ciddi şekilde gizlenmiş olan ekrana dikti ve intercomdan Feeney'in rahatsız olmuş sesi gelinceye kadar da bakmaya devam etti.

"Ne istiyorsun? Fakirleri mi ziyaret ediyorsun?"

"Bu binanın fakir olarak nitelendirileceğini sanmıyorum."

"Yaşadığın sarayla karşılaştırılınca, her yer öyle sayılır."

"Yaşam mekânlarımız arasındaki farkları kapı aracılığı ile mi tartışmak istiyorsun, yoksa beni içeri alacak mısın?"

"Ne istediğini sordum."

"Neden burada olduğumu biliyorsun." Roarke kaşını kaldırdı, yeterince hakaret edici olduğundan emin olmak istiyordu. "Benimle yiizleşecek kadar yüreğin var, değil mi, Feeney?"

Bunun etkisi Roarke'un beklediği gibi oldu. Kapı hızla açıldı. Feeney kapıda durmuş, savaşa hazır küçük vücudu ile girişi engelliyordu. Kırıksık yüzü öfkeyle parlıyordu.

"Bu iş seni hiç ilgilendirmez."

"Aksine." Roarke olduğu yerde durdu ve, sesini aynı seviyede tuttu. "Bu beni fazlasıyla ilgilendirir, ama komşularını ilgilendireceğini sanmam."

Feeney dişlerini sıkarak geri çekildi. "Gir içeri, ne söylemek zorundaysan söyle, sonra da defol git."

Feeney ardından kapıyı çarparken Roarke, "Karın evde mi?" diye sordu

"Onun kadınca bazı işleri var bu akşam."

Feeney başını bir boğa gibi kaldırdı, saldırmaya hazırlanıyor, diye düşündü Roarke. "Bana vurmak istiyorsun, yap hadi. Senin o güzel yüzüne yumruğu indirmekten hiç çekinmem."

"Tanrı aşkına! Eve de tıpkı senin gibi." Roarke başını sallayarak, bakışlarını oturma odasında dolaştırdı. Yuva işte, diye karar

verdi. Yeterince tertipli değildi. İzleme ekranı top oyununa ayarlanmış, sesi kısılmıştı. Beysbol sopası savrulmuştu, top tam bir sessizlik içinde uçuyordu. "Skor nedir?"

"Yankeeler bir sayıyla önde, yedinci atışın sonu." Kendini Roarke'a bir bira uzatmanın eşiğinde yakalayan Feeney, tekrar dikildi. "Sana söyledim, değil mi? Senin en başından beri haberin vardı."

"Ona bana söylememesi emredilmemişti. Ve o benim yardım edebileceğimi düşündü."

Roarke yardım edebilirdi, diye düşündü Feeney ve ağzında acı bir tat hissetti. *Eve 'in zengin, şık kocası ona yardım edebiliyordu fakat eski eğitmeni ya da eski ortağı edemiyordu. Onunla yan yana gururla şevke on yıl boyunca çalışan adam edemiyordu... Allah kahretsin!* "Bu senin bir siviliden başka bir şey olduğun anlamına gelmiyor." Yorgun gözleri düşünceye dalmıştı. "Sen Frank'i tanı mıydun bile."

"Hayır, tanı mıyordum, ama Eve tanıyordu ve onu önemsiyordu."

"Biz ortaktık, ben ve Frank... Biz dosttık. Aileydik. Eve'in beni bunun dışında bırakmaya hakkı yoktu. Hissettiğim bu ve ona söylediğim de buydu."

"Eminim öyle demişsindir." Roarke bakışını ekrandan çevirdi ve Feeney'in gözlerinin içine baktı. "Ve bunu nasıl söylediyse, Eve'in kalbini kırdı."

"Duygularına çentik attım biraz." Feeney, Roarke'un yanından uzaklaştı, yarı dolu bira şişesini aldı. Öfkeden gözü kararmış olduğu halde, üzerine giderken, Eve'in gözlerindeki yıkımı görmüştü. Ve bunu hiç önemsememeyi dilemişti. "O bunun üstesinden gelir." Feeney şişeyi başına dikerek içerken bunun boğazındaki acı tadı başaramayacağını biliyordu. "O işini yapar. Sadece artık benimle yapmayacak."

"Ben onun kalbini kırdığını söyledim. Bunda ciddiydim. Onu ne zamandır tanıyorsun, Feeney?"

Roarke'un sesi sertleşmişti, dikkat bekliyordu. "On yıl, on bir mi? Onun yıkıldığını kaç kere gördün? Bir elinin parmaklarıyla sayabileceğin kadar, sanırım. Sonuçta, ben bu gece onun

yıkıldığını izledim." Roarke dikkatlice bir nefes aldı. Hiçbiri için sinirlenmek çözüm değildi. "Eğer onu ezmek istediysen, bunu başardın."

"Ben ona durumu söyledim, o kadar." Şimdiden içi suçluluk duygusuyla dolmaya başlamıştı. Elindeki şişeyi sertçe, çarpar gibi masaya bıraktı, bunu savuşturmaya kararlıydı. "Polisler birbirlerini kollarlar, birbirine güvenler yoksa hiçbir şeyleri olmaz. Eve, Frank'i kurcalıyordu. Bunu yapacaksa bana gelmesi gerekiyordu."

"Ona yapmasını söylediğin şey bu muydu?" diye karşı koydu Roarke ve "Ona bu türden bir polis olması için mi destek oldun? Whitney'in ofisinde olan sen değildin, işi yapmak için emirleri sen almadın," diyerek, Feeney cevap vermeye zaman bulamadan ekledi: "Ve bunun için acı da çekmedin."

"Hayır." Feeney'in içinden yeni bir acı dalgası geçti. "Ben değildim." Feeney oturdu, kasıtlı olarak ekranın sesini açtı ve antik savaş görüntüsüne baktı.

İnatçı, kahn kafalı İrlanda piçi, diye düşündü Roarke. Feeney'e karşı hem sempati hem sabırsızlık hissediyordu. "Zamanında bana bir iyilik yapmıştın," dedi. "Ben Eve ile ilk defa karşılaştığımda bir durumu yanlış anladığım için onu incitmiştim. Sen de beni hizaya sokmuştun. Şimdi ben de sana buna benzer bir iyilik yapacağım."

"Senin iyiliklerini istemiyorum."

"İstesen de istemesen de alacaksın." Roarke rahat, yaylı bir koltuğa oturdu. Feeney'in hemen hemen boşalmış şişesini alıp bir yudum içti. "Eve'in babası hakkında ne biliyorsun?"

"Ne?" Feeney'in bu kez kafası karışmıştı; başını çevirip Roarke'a baktı. "Bunun olan bitenlerle ne alakası var?"

"Eve ile ilgili her şeyle alakası var. Sen babasının onu sekiz yaşına dek dövdüğünü, işkence ettiğini ve ona tekrar tekrar tecavüz ettiğini biliyor muydun?"

Feeney'in çenesindeki bir kas seyirdi ve dönüp ekranın sesini kısıtı. Feeney, Eve'in sekiz yaşında bir sokakta, dövülmüş, kemikleri kırılmış, cinsel tacize uğraşmış olarak bulunduğunu biliyordu. Kayıtlar böyleydi ve kendisi resmî bilgileri almadan asla

birlikle çalışmazdı. Ancak Eve'e bunları yapanın babası olduğunu bilmiyordu. Şüpheleninişti, ama bilmiyordu. Midesi buruldu, elleri yumruk haline geldi.

"Bunu öğrendiğime üzüldüm. Hiç bahsetmemişti."

"Eve bunu her zaman hatırlamıyor. Ya da, daha doğrusu, hatırlıyor ama hatırlamayı reddediyor. Hâlâ kabuslar görüyor, geçmişe dönüşler yaşıyor."

"Bunu bana anlatmanın bir anlamı yok."

"Eve de böyle söylerdi büyük ihtimalle, fakat ben sana yine de anlatıyorum. O kendisini olmak istediği kişi haline getirdi ve bunu yapması için, sen ona yardım ettin. Senin için duvarın içinden bile geçmeyi dener, bunu biliyorsun."

"Polisler birbirlerini kollarlar. İşimiz budur."

"Ben işten bahsetmiyorum. Eve seni seviyor ve o kolayca birini sevmez. Bunu hissetmek ve göstermek onun için çok zordur. Bir yanı kandırılmaya, bir darbeye karşı her zaman tetikte kalacak. Sen onun için on yıl boyunca baba oldun, Feeney. O tekrar kırılmayı hak etmiyor."

Roarke ayağa kalktı, başka bir şey söylemeden evden ayrıldı.

Yalnız kalınca, Feeney yüzünü ellerine gömdü, parmaklarını gür kızıl saçlarına soktu, sonra ellerini kucağına bıraktı.

Eve pencerelerden yayılmakta olan ışığı karşı gözlerini kırpıştırarak uyandığında, saat altıyı çeyrek geçiyordu. Roarke güneşe karşı uyanmayı tercih ederdi. Geceleyin sinsice yataktan çıkmaz ya da Roarke'tan sonra yatmazsa, güneş ışınlarını gizleyen perde ekranlarını çekme şansı olmuyordu.

Eve kendini miskin hissediyordu, bunun çok uyumaktan olduğuna karar verdi ve yataktan kalkma girişiminde bulundu, ama Roarke'un kolu uzandı ve onu yakaladı. "Şimdi değil." Sesi kısık, gözleri hâlâ kapalıydı. Eve'i tekrar geri çekti.

"Ben uyanığım. Erkenden bir başlangıç yapabilirim." Eve kırmıldadı. "Neredeyse dokuz saattir yataktayım. Daha fazla uyuyamayacağım."

Roarke bir gözünü açtı -Eve'in dinlenmiş görüntüğünü an-

laması için yeterliydi bu. "Sen bir dedektifsin," diye vurguladı. "İddiaya girerim ki, eğer araştırırsaydın, yatakta uyku dışında yapılabilecek aktiviteler de olduğu gibi, şaşırtıcı bir gerçeği ortaya çıkarırdın."

Eve'in üzerine yuvarlanırken dudakları kıvrıldı. "Sana ilk ipucunu vermeme izin ver."

Roarke'un şimdiden sertleştiğini bilmesi ya da kendisinin kocası için böylesine çabucak hazır olabilmesi Eve'i şaşırtmamalıydı. Roarke yavaşça onun içine kaydı, yumuşak hareketlerle, ağır ağır, derine doğru ilerlerken, uykunun Eve'in gözlerinden tamamen silinip, yerini hoşnutluğun almasını izledi.

"Düşünüyorum da, ben çoktan olayı çözdüm." Eve kalçalarını kaldırdı ve Roarke'un tembelce hızına ayak uydurdu.

"Çok hızlı bir araştırmacısın." Roarke dudaklarını aşağıya indirip burnunu, Eve'in çenesinin altına sürdü. "Bu noktayı seviyorum," diye mırıldandı. "Ve bunu." Roarke'un eli Eve'in kurgularından yukarı doğru kayıp göğsünü avcuna aldı.

Uyarılma tatlıydı, basitti ve Eve'in içini çekmesine sebep olmuştu. "Beğenmediğin bir yere gelersen bana haber ver."

Eve kolları ve bacaklarıyla Roarke'u sarmıştı. Roarke çok sağlam ve sıcaktı; Eve'in göğsünde hissettiği düzenli kalp atışları çok rahatlatıcıydı. Zevk saydam katmanlardan oluşmuştu, Eve'in beyninde yüzüyor ve tüm vücuduna yayılıyordu.

"Üzerime çık." Roarke, Eve'in dudaklarını kavradı. Sonra, "Yavaşça," diye mırıldandı.

"Pekâlâ..." Eve'in nefesi kesilmeye başlamıştı bile. "Bu kadar incelikle rica edince..."

Orgazmı Eve birden tüm bedeninde hissetti, çabuk kaybolmayan, uzun bir dalga gibiydi. Eve, Roarke'un da kendisini takip ettiğini hissetti, aynı akıntıyı yakaladı ve yanağını genç adamın kine bastırdı.

"Bu bir kurabiye gibi miydi?" diye merak etti Eve.

"Hımm?"

"Bilirsin işte, bir kurabiye alırsın, kendini daha iyi hissedersin." Eve, Roarke'un yüzünü iki avcunun arasına aldı ve o gülerken kaldırdı. "Benim kendimi daha iyi hissetmemi mi sağlıyor-dun?"

"Kesinlikle böyle olmasını umuyordum. Bende çok işe yaradı." Roarke, Eve'in başını kendine doğru eğip onu hafifçe öptü. "Seni istedim. Her zaman istiyorum."

"Erkeklerin akılları penislerinde uyanmaları ne komik."

"Bu bizi olduğumuz gibi yapan şey." Hâlâ kıkırdarken, Roarke, Eve'i kendi üzerinden yuvarladı ve poposunu okşadı.

"Hadi düş alalım. Sana bir kurabiye daha vereceğim."

Yarım saat sonra, Eve tökezleyerek duştan çıktı ve kurutucu tüpe girdi. Ruh hali söz konusu olduğunda, Roarke çabuk değişme sanatçısıydı. Eve sersemlemişti. Tembelden memnuna oradan ateşliye, dumanlıya, beyin uyuşturucu sekse, hepsi birden kısacık bir sabahta. Eve'in sistemi hâlâ çok bitkin olduğundan, bir elini destek olarak tüpün kenarına koydu, sıcak hava tüm bedeninin etrafından üflüyordu. Roarke duştan çıktığında, Eve bir parmağını savurdu.

"Uzak dur benden. Beni bir daha yakalarsan, seni indirmek zorunda kalacağım. Ciddiyim. İşim var."

Roarke bir melodi mırıldanarak havluyla kurulandı. "Seninle sabahları aşk yapmayı seviyorum. Sen sadece çağrı merkezinden aranınca ya da ben seni iğfal edersem çabucak kalkıyorsun."

"Şimdi uyanığım." Eve dışarı çıktı, saçlarının arasından elini geçirdi. Güvenli bir mesafeden bir sabahlık almak için uzandı. "Git borsa raporlarına falan bak."

"O fikirdeyim. Kahvaltı istersin sen," dedi Roarke odadan çıkarken. "Ben yukarıya getirteyim."

Eve ona aç olmadığını söylemek istedi, bir an. Aç değildi. Fakat kendisi de biliyordu ki yakıtsız gün geçirmeyi başaramazdı.

Eve yatak odasına geldiğinde Roarke'un gömleğini giyerken bakışları masa monitörüne odaklanmış, başlıkları ve finansal haberleri izlediğini gördü. Eve onu geçip dolabına ilerledi, basit gri bir pantolon seçti.

"Dün gece kendimi kaybettiğim için üzgünüm."

Roarke bakışlarını ona çevirdi. Eve'in bir gömlek alırken ar-

kasını dönmesini gözledi. "Altüst olmuştun. Buna da hakkın vardı."

"Her neyse, benim bir budala gibi hissetmememi sağladığın için teşekkürler."

"Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?"

Eve bir omzunu kaldırdı. "Yapacak bir işim var." Kendini uykuya vermeden önce Eve bu sonuca ulaşmıştı. "Bunu yapmalıyım. Belki... İşte, belki bunu doğru yaparsam, her şey bittiğinde... Belki Feeney benden bu kadar fazla nefret etmez."

"O senden nefret etmiyor, Eve." Eve cevap vermeyince, Roarke sürdürmeyi bıraktı. Roarke gizlenmiş Oto-Aşçı'da yemeklerini çoktan programlamıştı. "Bu sabahı jambon ve yumurta tamamlar diye düşünüyorum."

Roarke önce kahveyi aldı, oturma alanındaki masaya getirdi.

"Bu her sabah işi çözer." Eve kararlı bir gülümseme sergiledi, yemeğini almaya kendi gitti. Kremalı yumurtaları yerken izleme ekranına Channel 75'i açmasını emretti.

Canlı yayını yapan haberciyi görünce kaşları çatıldı. Kadın sabahın yedi buçuğunda porselen bir bebek gibi pırıl pırıl görünüyor ve Wineburg cinayeti ile ilgili bilgileri aktarıyordu

"NYPSD'nin cinayet bölümünde görevli olan Teğmen Eve Dallas, cinayet sırasında olay yerinden sadece birkaç metre uzakta olmasına rağmen, hiçbir sağlam bir kanıt bulamadı. Soruşturma halen sürüyor. Bu cinayet, kısa süre içerisinde Teğmen Dallas'la bağlantılı ikinci bıçaklama vakası. Bu olayların birbiriyle bağlantılı olup olmadığı sorulduğunda, Dallas yorum yapmaktan kaçındı."

"On yaşında görme özürlü bir çocuk bile bunların bağlantılı olduğunu görebilir, Tanrı aşkına." Eve zaten otomatik olarak yiyordu, dinlediklerinden sonra tabağını itip yemeyi bıraktı. "Bu Cross kaltağı Cehennem evinde oturmuş, gülüyordur şimdi."

Eve birdenbire kalkıp, telaşla bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Roarke bunu iyi bir işaret olarak algıladı. Eğer Eve kızgın ise, kendisini üzgün hissetmiyor demektir. Roarke kruvasam için taze çilek reçeli seçti.

"Onu çivileyeceğim, Tanrı adına yemin ederim, onu çivile-

yeceğim. Hepsi için. Wineburg'la arasında bir bağlantı bulmalıyım. Eğer bunu yapabilirsem, onu daha fazla taciz edebilirim. Bu, onun yerini altüst etmemi sağlayacak arama iznini almama yetmeyebilir, fakat onun kışında olmaya devam edeceğim."

"Tamam öyleyse." Roarke açık mavi keten kumaşa parmaklarını sildi ve peçeteyi kenara koydu. "Sana bu konuda yardım etmeliyim."

Eve telaşla mırıldanmaya devam ederken, Roarke ayağa kalktı, bir şifoniyere gitti, oradaki bir çekmecedен mühürlenmiş bir disk çıkardı. "Teğmen?"

"Efendim? Düşünüyorum."

"O zaman ben senin düşünce trenini Cross'un tarikatının üye listesi ile engellemeyeyim." Yarım bir gülümseme ile, Roarke diski avcuna vurdu ve Eve'in gözlerini açıp kendisine bakmasını bekledi.

"Liste mi? Sende üye listesi mi var? Nasıl?"

Roarke başını kaldırdı. "Bunun nasılını gerçekten bilmek istemiyorsun, değil mi?"

Eve, "Hayır," dedi hemen. "Hayır, sanırım istemiyorum. Sadece bana onun listede olduğunu söyle." Eve gözlerini kısa bir süre için kapattı. "Sadece bana Wineburg'un listede olduğunu söyle."

"tabii ki var."

Eve'in sırtışı ani ve ateşli parlaklıkta oldu. "Seni seviyorum."

Roarke ona diski uzattı. "Sevdiğini biliyorum."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Feeney önce Whitney'i görmek istemişti. O yüzden erken gelmişti ve bunu kişisel olarak halledecekti. Feeney, onların arkadaşlığı da çok eskiye dayanıyordu, diye düşünerek dış mahallede bulunan iki katlı, derli toplu evin önüne park etti. Toplantılar, partiler için yıllardır gelirdi buraya. Kumandan'ın karısı parti vermeyi severdi.

Yavaş yavaş uyanmakta olan mahallede, çakıl taşlarıyla kaplanmış yoldan sessiz eve doğru yürürken, Feeney kendini pek de sosyalleşebilecek gibi hissetmiyordu. Birkaç adım aşağıda, bir köpek kesik kesik, tiz ve yüksek sesle havlıyordu. Havlamada droidlere özgü, fark edilebilir hafif metalik cınlama yoktu; aksine et ve kemikten çıkıyordu bu ses. Bahçelere kakasını yapan, pirelerini kaşıyan cinsten bir köpek, diye düşündü Feeney başını sallayarak.

Yapraklar oyun oynarcasına tüm caddeye yayılmıştı, birçoğu çimenlikler içinde kestirme yollar oluşturmuştu.

Bu mahalle gibi yerlerde çimenlikler bir din gibi önemsenirdi.

Feeney, kendini bu dış mahalle yaşama fikrine alıştıramamıştı. Burada çim biçmek, bahçeyi tırmıklayıp sulamak ya da birini bu işleri yapması için parayla tutmak gerekirdi. O ise ailesini şehirde yaşatmış, halk parklarını kullanmıştı. Lanet olsun, bunlar için de para ödemek gerekiyordu ya, neyse. Tedirgin bir şekil-

de omuzlarını oynattı, sabahın sessizliği pek de rahatlatmamıştı onu.

Kapıyı Anna Whitney açtı. Bu saatte birilerini beklemiyor olmasına rağmen, o çoktan paraşütçü kıyafetine benzeyen, tek parça, şık giysisini giyinişti. Açık renk saçları modaya uygun bir şekilde dalgalıydı; makyajı mükemmeldi. Dudakları hoş geldin der gibi kıvrıldı. Gözlerini şaşkınlık ve merakla kırıştırdıysa da, soru sormaya kalkışmayacak kadar uzun süredir bir polisle evliydi.

"Feeney, seni görmek ne kadar güzel. İçeri gel, lütfen, bir kahve al. Jack şu anda mutfakta ikinci fincanını yudumluyor."

"Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm Anna, ama benim Kumandan'la bir iki dakika görüşmem gerekiyor."

Anna, "tabii ki. Sheila nasıl bu arada?" derken, holü geçerek mutfığa doğru yol gösterdi.

"Çok iyi."

"Onu son gördüğümde muhteşem görünüyordu. Yeni stilisti çok etkileyici. Jack, kahve içerken sana eşlik edecek biri geldi." Anna mutfığa rüzgâr gibi girdi, kocasının gözlerindeki şaşkınlığı, sonra da soru soran bakışları anında yakaladı. Oradan çabucak çıkması gerektiğini gayet iyi biliyordu. "İkinizi baş başa bırakayım. Bu sabah yapmam gereken milyon tane iş var. Feeney, Sheila'ya sevgilerimi ilet."

"Olur. Teşekkürler." Feeney, gözlerini Whitney'in gözlerinden ayırmadan, kapı savrulup kapanana kadar bekledi. "Ailah kahretsin, Jack!"

"Bunu ofisimde tartışmalıydık, Feeney."

"Ben seninle konuşuyorum." Feeney parmağıyla masaya vurdu. "Yirmi beş yıldır tanıdığını biriyle... Frank'i bilen biriyle... Beni neden bu işten aldın? Neden Dallas'a bana yalan söylemesini emrettin?"

"Bu benim kararımdı, Feeney. Soruşturma sadece bilmesi gerekenler tarafından yürütülmeliydi."

"Ve benim bilmem gerekmiyordu."

"Hayır." Whitney kocaman ellerini birleştirdi. "Senin bilmen gerekmiyordu."

"Frank ve ben çocuklarımızın bazılarını birlikte büyüttük. Alice benim vaftiz kızımdı. Frank ve ben kahrolası beş yıl boyunca ortaklık. Karılarımız kız kardeş gibidir. Sen kim oluyorsun da onun hakkında soruşturma yapıldığını bilmemem gerektiğine karar veriyorsun?"

"Senin kumandanın," dedi Whitney kısaca ve hâlâ tütmede olan kahvesini yana itti. "Ve bu kararı vermemin nedeni biraz önce saydıkların."

"Beni kenara ittin. Sen benim bölümümün de buna katılması gerektiğini biliyordun. Kayıtlara ihtiyacın vardı."

"Kayıtlar problemin parçalarıydı," dedi Whitney aynı tonda. "Tıbbi kayıtlarında kalple ilgili bir sorun görünmüyordu, kişisel ya da profesyonel anlamda onunla bir uyuşturucu satıcısı arasındaki bir bağlantı da görünmüyordu."

"Frank'in yasadışı uyuşturucularla hiçbir ilgisi yoktu."

"Kayıt yoktu," diye Whitney devam etti. "Ve en yakın arkadaşın şehirde bulunan en iyi Elektronik Dedektifti."

Feeney'in gözleri açıldı, rengi öfkeden kıpkırmızı oldu. "Sen benim kayıtları sildiğimi mi düşünüyorsun? Dallas'tan bana bakmasını da mı istedin?"

"Hayır, senin kayıtları sildiğini düşünmedim, fakat İİD'nin nefesini ensemde hissederken göz ardı edemeyeceğim bir şeydi bu. Sen benim yerimde olsan kimi seçerdin, Feeney?" Whitney'in tepkisi sabırsızdı. "Teğmen Dallas'ın işini çok iyi yaptığını; çok dikkatli olduğunu ve seninle Frank'i temize çıkartmak için kıcını yırtacağını biliyordum. Onun bu kayıtlara ulaşabileceğini -ulaşabilecek bağlantıları olduğunu- biliyordum."

Duygu seline kapılmış olan Feeney parlayan camdan dışarı bakmak için döndü, çimleri düzgünce biçilmiş olan arka bahçe, görkemli sonbahar çiçekleriyle kaplıydı. "Eve'i çok kötü bir duruma sokacak emirler verdin. Onu alçakça bir pozisyona ittin, Jack. Senin yöneticiliğin bu mu? Sen emrindekilerin arkasını duvara mı dayarsın?"

"Evet, olacak olan bu." Whitney bir elini koyu renk, kurşuni saçlarına götürdü. "Yapman gerekeni yaparsın ve bununla yaşarsın. Ağzı sulanmakta olan İİD vardı olayda. Benim önceliğim

Frank'i temize çıkarmak ve ailesini başka zorluklardan korumaktı ve Dallas benim en iyi silahımdı. Onu sen yetiştirdin, Feeney, onun benim en iyi silahım olduğunu biliyorsun."

Feeney, "Onu ben eğittim," diye onayladı, içi yanıyordu.

"Sen ne yapardın?" dedi Whitney. "Açık söyle, Feeney. Elinde ölü bir polis var ve bu polis gözlem altındaki şüpheli bir uyuşturucu satıcısından yasadışı mal alırken görülmüş; öldüğünde vücudunda uyuşturucu bulunuyor. Yüreğin, olamaz; o kirli olamaz, diyor. Ve belki de doğruyu söylüyor, çünkü sen ikinizin daha yeniyetme çömez polisler olduğunuz zamanları hatırlıyorsun. Fakat İİD'nin içi ve yüreği yok. Ne yapardın söyler misin?"

Feeney de bu konuyu uykusuz bir gece boyunca düşündüğü ve adımlardan endişe ettiği için, başını salladı. "Bilmiyorum. Fakat bildiğim bir şey var, senin işini istemiyorum kesinlikle, Kumanndan."

"Bu işi istemek için kafadan çatlak olmalısın zaten." Whitney'in geniş yüzü biraz rahatlamıştı.

"Dallas, Frank'i temizlemek için uzun bir yol katetti ve seni de ilk yirmi dört saat içinde olaydan çıkardı. Bir haftadan birazcık daha fazla zamanı vardı ve o çoktan bir yol belirledi. Ben de onun raporları sayesinde İİD'yi uzak tutmayı başarabildim. Onlar Frank'in bu işi kendi başına yapmaya kalkışmasından hoşnut kalmadılar, ama üzerimdeki baskıyı da hafiflettiler."

"Bu iyi." Feeney arkasını döndüğünde ellerini ceplerine soktu. "Dallas iyidir. Of, Jack, ben ona çok kötü giriştim..."

Whitney'in kaşları çatıldı. "Senin bana gelmen gerekiyordu. Onun peşine takılman saçmaydı, Feeney. Emirleri ben verdim."

"Ben bunu kişisel olarak algıladım. Kişisel olarak yaptım." Feeney, Eve'in kendisine nasıl baktığını, solgun yüzünü, gözlerindeki ifadesiz bakışı hatırladı. Bu şekilde bakan insanları daha önce de görmüştü -kurbanlar, diye düşündü, suratlarına yumruk yemeye alışmış insanlar. "Onu tekrar eski haline getirmeliyim."

"Sen gelmeden birkaç dakika önce aradı. Yeni bir izi takip ediyormuş. Evde."

Feeney onaylar gibi başını kaldırdı. "Ben biri iki saat izin istiyorum."

"İzni aldın."

"Ve bu soruşturmaya katılmak istiyorum."

Whitney arkasına yaslandı, düşündü ve "Bu Dallas'a bağlı. Asıl sorumlu o. Eğer bunu açacak olursak, kendi takımını kendisi seçer," dedi.

"Tele-linki cevaplar mısın, Peabody?" Tele-link ısrarlı şekilde biplerken Eve ekrandaki bilgileri taramaya devam etti. Sosyal, politik ve profesyonel çevrelerden bu sayıda tanıdık isim görmek onu çok şaşırtmıştı. Bir yıl öncesine kadar bu kadar çok insanı tanıyacağı şüpheliydi, fakat Roarke'la bağlantısı onun ufkunu genişletmişti.

"Doktorlar, avukatlar," diye mırıldandı. "Tanrım, bu adam burada akşam yemeğine gelmişti. Ve ben Roarke'un bu kadınla yatmış olduğunu düşünürdüm. Bu dansçı, Broadway'de çok ünlü bir eseri oynuyor ve bacakları bir kilometre uzunlukta."

Peabody, "Arayan Nadine," diye duyurdu ve Eve'in kendi kendine konuşmasına şaşarak, belki de bu bilgiyi özellikle paylaşmak istediğini düşündü. Peabody kuru kuru öksürdü, hapşırdı ve sonra kulak tırmalayıcı sesiyle ekledi. "Furst."

"Harika." Eve her ihtimale karşı ekranı temizledi ve teie-linke döndü. "Eee, Nadine, nedir hikâyen?"

"Hikâyem sensin, Dallas. İki ölü insan. Seni tanımak çok tehlikeli bir şey."

"Hâlâ nefes alıyorsun."

"Şimdiye kadar iyi gittim. Önüme çıkan bazı bilgilerin ilgini çekeceğini düşündüm. Biz bir pazarlık yapabiliriz."

"Önce seninkileri görelim, belki ben de sana benimkini gösteririm."

"Özel olarak seninle karşı karşıya, evinde, her iki bıçaklama soruşturmasını da tartışacağız, öğlen yayınında."

Eve öfkelenmedi bile. "Soruşturmamın durumunu rapor edeceğim, benim ofisimde, akşam yayınında."

"İlk ceset senin evinde bulundu. Ben içeri girmek istiyorum."

"O dışarıda kaldırımın üzerinde bulundu ve sen içeri girmeyeceksin."

Nadine oflayarak soluk verdi. Somurtmak kendi lehineydi. Eve'i harekete geçireceğini çok iyi biliyordu. "Ben öğlen istiyorum."

Eve saatini kontrol etti, hesapladı, değerlendirdi. "Seni ofisimde bekliyorum. Varış zamanı 011 bir kırk beş. Varabilirsem, orada olacağım. Aksi takdirde..."

"Lanet olsun, bizim hazırlık süresine ihtiyacımız var. On beş dakika yetersiz..."

"Senin kadar iyi biri için yeterli Nadine. Aktaracağın bilginin sana vereceğim zaman kadar değerli olduğundan eminsindir umarım..."

"Paçavra toplayanlar gibi görünmemeye dikkat et," diye Nadine cevapladı. "Saçına bir şeyler yap, Allah aşkına!"

Cevap vermek yerine, Eve bağlantıyı kesti. "İnsanların benim saçım ve giysilerimle ilgili bu saplantıları nedir Allah aşkına?" Sorgulanan saçının içinden sertçe elini geçirdi.

"Maviş bana senin bir kuaför seansına gecikmiş olduğunu söyledi. Leonardo bunun için yalvarıyordu."

"Sen Mavis'le mi takılıyorsun?"

"Birkaç kez onu izlemeye gittim." Peabody kuvvetlice süm-kürürken, reçetesiz ilaçların rezalet ve işe yaramaz olduğuna karar verdi. "Onu izlemekten hoşlanıyorum."

"Kuaför için vaktim olmadı," diye Eve mırıldandı. "Birkaç gün önce kendim kestim."

"Evet, farkındayım." Eve'in kısılmış bakışlarını görünce, Peabody uyumlu bir şekilde gülümsedi. "Çok sevimli görünüyor, efendim."

"Ne demezsin." Eve ekranını tekrar açtı. "Ve eğer kişisel görüntüm ile ilgili eleştirini bitirdiysen, belki bu isimlerden birkaçını araştırmak istersin."

"Bazılarını tanıyorum." Peabody, Eve'in omzunun üzerinden eğilip baktı. "Louis Trivane: En ünlülerin avukatı. Yıldızları yasal sorunlarından kurtarır. Marianna Bingsley: Büyük mağazalar zinciri mirasçısı ve profesyonel erkek avcısı. Carlo Mancinni:

Kozmetik güzelleştirme gurusu -tıp doktoru- ona vücudunun bir yerini yaptırmayı düşünüyorsan, aşırı zengin olman gerekir."

"İsimleri biliyorum, Peabody. Ben geçmiş, kişisel veriler, finansal veriler, sağlık raporları, sabıka kayıtlarını istiyorum. Bu insanların eşlerinin, çocuklarının ve hayvanlarının isimlerini bilmek istiyorum. Ben bunların Cross ile nasıl bir bağlantıları olduğunu ve niye Şeytan'ın havalı bir herif olduğuna karar verdiklerini bilmek istiyorum."

"Bu günler alacak." Peabody bunu üzgün sesle söylemişti; bu Eve'e acı şekilde Feeney'i hatırlattı.

"Yani bunları IRCCA'da aramak bile sorun olacak."

Eve hiçbir şey söylemedi. IRCCA-Uluslararası Suç Aktivitesi Kaynak Merkezi- Feeney'in gurur ve zevklerinden biriydi.

"Eğer Elektronik Departmanı'ndan birini alabilirsem, bu süreyi yarıya indirebiliriz. Belki daha da kısaltırız."

Peabody omuz silkti. "Yani, nereden başlamamı istersin?"

"Bizim Wineburg'la ilgili birazcık bilgimiz var, bunu biraz daha derinleştir ve Lobar'ı da -Robert Mathias- araştır. Sen en baştan başlayarak aşağıya doğru in. Ben en alttan yukarı doğru gideceğim. Hesaplardan belli aralıklarla düzenli olarak çekilen büyük miktardaki paraları izle. Ortada bulduğumuzda umalım ki ihtiyacımızdan daha çok şey bulmuş olalım."

Düşünürken Eve'in gözleri kısıldı. Selina'nın tarikatının kayıtlı bir din olması mümkündü; hakkındaki mali veriler de Gizlilik Yasası ile korunuyor olabilirdi. Her şeye rağmen, ufak da olsa bir şansları vardı; belki de Selina, yatırılan paralar için kendi kişisel hesabını kullanacak kadar kendini beğenmiş biriydi! Bunun kontrolü son derece kolaydı. Ancak ulaşmak istediği verilere girmeleri mümkün olmazsa, Roarke'u devreye sokmak zorunda kalacaktı.

Eve bir-iki gün beklemeye karar verdi. Üye listesinden Selina'nın cebine ne kadar para girdiği konusunda yeterince kesin bilgiye ulaştıklarında, işi tekrar değerlendirecekti. Savcıya dinî bağışların para sızdırma olduğunu kabul ettirmekte çok zorlanırlardı, ama yine de bir başlangıç sayılabilirdi.

"Wineburg'un ismi Cross'un tarikatına bağlandığı için, ben

kadını ifade vermeye çağırabilirim. Bunu on bir buçukta yapmayı düşünüyorum.

"Nadine ile on bir kırk beşte randevun var."

"Evet." Eve'in gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Bu işe yarayacak."

"Ha!"

"Koca burunlu bir habercinin benim Selina Cross'u sorguladığımı öğrenmesi benim suçum olmaz. Ayrıca son iki cinayette benim soruşturma sorumlusu olduğumu da bildiğinden, iki ile ikiyi toplayabilir."

"Ve bununla canlı yayına çıkar..."

"Belki bu da şık, dürüst Satanistleri biraz sarsar. Bazı insanlar sarsılınca çok konuşkan olabilirler. Bana verileri getir ki, onları daha sert sarsabileyim."

"Önünde saygıyla eğiliyorum."

"İşe yaradığını görene kadar bekle. Bu üniteyi kullanacaksın. Başlangıç için ben Roarke'un ünitelerinden birini kullanabilirim. "Bilgisayar, diski kopyala, onaylı kopya çıktısı al." Eve kapıdaki hareketlenmeye baktı ve bir anda sessizleşti. "İptal," diye mırıldandı ve Feeney'den bir sonraki darbeyi yemek için kendini sıktı.

"Peabody." Uykusuzluktan kıvranan gözleri ile Feeney ona sessiz bir bakış atmıştı. "Teğmenin ile bir süre görüşmem gerekiyor."

"Efendim?" Peabody ayağa kalkmasına rağmen, Eve'in işaretmesini bekledi.

"Bir mola ver, Peabody. Kendine bir kahve al."

"Evet, efendim." Peabody dışarıya yönelirken, gerginliğin iç nelerinin havayı deldiğini hissetti.

Eve hiç konuşmadan öylece duruyordu. Vücudu savunma için değil de, bir sonraki darbeyi emmek için hazırды ve Feeney bunu fark etmişti. Eve'in gözleri dikkatli ama boş bakıyordu. Fakat masaya dayadığı eli titriyordu. Adam bir süre baktı, buna kendisi sebep olduğu için şaşırılmış ve utanmıştı.

"Senin, eh, Summerset... dosdoğru karşına çıkmam gerektiğini söyledi." Oda sıcaktı, fakat Feeney buruşuk paltosunu çıkar-

madı. Bunun yerine, ellerini ceplerine daldırdı. "Dün hatalıydım. Senin üzerine gelmem hataydı. Sen işini yapıyordun."

Feeney, Eve'in dudaklarının konuşmak ya da bir ses çıkarmak titrediğini gördü. Genç kadın dudaklarını sıkı ve hiçbir şey söylemedi. Feeney, Eve'in dayak yemiş gibi görüldüğünü düşündü.

"Sen onun kalbini kırdın. "

"Babası onu dövdü, işkence etti, tecavüz etti. "

"Senin onun on yıldır babası oldun. "

Bu kahrolası durumla nasıl başa çıkacaktı? Ve bunu nasıl göz ardı edebilirdi?

"Söylediğim şeyleri... söylememeliyim." Feeney ellerini çıkarıp sertçe yüzüne sürttü. "Dallas... Çok üzgünüm, özür dilerim."

"Söylediklerine inanıyor muydun?" Eve kendini engellemeden ağzından çıkmıştı bu sözler. Bir elini kaldırdı, arkasını döndü, kör gibi camdan dışarı baktı.

"İnanmak istiyordum. Çok sinirleniniştım." Feeney, Eve'in yanına geldi, ellerini anlamsızca sallıyordu.

"Benim hiçbir özrüm yok," diye başladı; Eve'e dokundu; kadın tedirginlikle çekilince ellerini hemen omzundan geri çekti. "Özrüm yok," dedi tekrar ifadesiz bir sesle. "Ve senin benden uzak durmaya hakkın var. Yapmamam gereken yerde çok sert geldim üzerine..."

"Sen artık bana güvenmiyorsun." Eve kontrolünden kaçan tek damla gözyaşından dolayı utanarak elinin arkasıyla yanağını sildi.

"Saçmalama, Dallas. Senden daha çok güvendiğim kimse yok. Bak... kendi karımdan özür dilemem için lazerle vurulmam gerekir. Sana üzgün olduğumu söyledim." Sabırsızlıkla Eve'in kolunu yakaladı ve onu kendine doğru çevirdi. Genç kadın donmuş gibiydi. Gözleri parlaktı, gözyaşları parlatıyordu onları ama, Tanrıya şükür, damlamıyorlardı. "Kadınsı davranışları bırak, Dallas. Kendi kıcıımı şu andakinden daha fazla tekmeleyemem."

Feeney çenesini kaldırdı ve bir parmağını üzerine koydu. "Hadi. Bedava vuruş. Senin amirin olan bir memuru yumruklaştığını kimseye söylemeyeceğiz."

"Sana vurmam istemiyorum."

"Kahrolası, ben senin üstünüm. Sana vur dedim."

Eve'in yüzünde bir gülümseme belirlediği gibi kayboldu. Feeney, o sinir ve hüsrarla parlamakta olan deve gözleriyle çok sert görünüyordu. "Belki sen tıraş olduktan sonra. Bu pis sakal parmaklarımın derisini yüzer yoksa."

Feeney, Eve'in dudaklarındaki hafif kıvrılmayı görünce, sel gibi vücudunu kaplayan bir rahatlama hissetti. "Yumuşuyorsun, Dallas. Şu zengin İrlandalı o... çocuğu ile elit bir hayat yaşadığın için tabii."

"Ben dün gece bir boks droidinin canına okudum. Roarke'un en iyilerinden biriydi."

"Öyle mi?" Feeney'in saçma bir şekilde gururu okşanmıştı.

Eve dilini yanağında gezdirdi. "O sanki senmişçesine dövdüğüm."

Feeney sırttı, cebinden badem şekeri paketini çıkardı, alması için uzattı.

"Elektronik dedektifleri yumruklarını kullanmazlar. Beyinlerini kullanırlar."

"Sen bana ikisini de kullanmayı öğrettin."

"Ve emirlere uymayı," diye Feeney ekledi, gözlerini tekrar Eve'e doğrultmuştu. "Bunu unutsaydın, bundan utanç duyardım. Sen doğruyu yaptın, Dallas, Frank için, departmanımız için. Benim için de," dedi Feeney ve Eve'in tekrar gözlerinin dolmasını izledi. "Yapma şunu." Sesi titremişti. "Şu haltı yapma. Bu bir emirdir."

Eve elinin tersi ile burnunun altını sildi. "Bir şey yapmıyorum."

Feeney bir an Eve'in kendini kaybedip her ikisini de mahcup etmeyeceğinden emin olmak için bekledi. Eve'in gözleri berraklaşınca, ferahlayıp onaylar bir şekilde başını salladı. "İyi." Elindeki paketi cebine tıktı. "Şimdi, sen beni araştırmaya dahil edecek misin?"

Eve ağzını açtı, konuşmadan kapadı.

"Whitney'i gördüm," dedi ona. Feeney birden gülmek istediğini fark etti. İşte yetiştirdiği polis buydu. Sağlam, dayanıklı ve sade. "Onu kendi mutfağında çiğnedim."

"Ciddi misin?" Eve'in kaşları havaya kalkmıştı. "Bunu görmek isterdim."

"Sorun şuydu, her şey bittiğinde, ona hak vermek zorunda kaldım. Bu iş için en iyi polisi seçmişti. Frank'i temize çıkarmak -beni de- ve İçişleri Departmanı'nı resmin dışına itmek için, kışını yırttığını biliyorum," diye ekledi. "Ve biliyorum ki, sen Frank'i ve Alice'i öldürenleri bulmak için çalışıyorsun." Feeney hâlâ içi acıdığı için bir nefes almak zorunda kaldı. "Sana katılmak istiyorum, Dallas. Sana doğrudan söylemeliyim, kendi içimi temizleyebilmem için buna dahil olmaya ihtiyacım var. Whitney bunun senin kararın olacağını söyledi."

Eve'de gerginlikten eser kalmamıştı. Adam için bunu yapabildi, her ikisi için de bunu sağlayabilirdi. "Hadi işe koyulalım."

Eve, Selina Cross'u sorgu odasına aldığı için o kadar mutluydu ki, onu Louis Trivane'in temsil etmesi gibi bir ikramiye olasılığını atlamıştı. Eve her ikisine de sırtarak baktı ve Sorgu Odası A'nın kapısını kilitledi.

"Bayan Cross, işbirliğiniz için teşekkürler. Bay Trivane."

"Eve..."

Eve, "Teğmen Dallas," diye düzeltti, adamın sırtımasından eser kalmamıştı. "Biz burada sosyalleşmiyoruz."

"Siz birbirinizi tanıyorsunuz." Selina'nın gözleri buz kesti, avukatına sertçe baktı.

"Temsilciniz kocamı sosyal çevreden tanıyor. Ben şehirdeki birçok avukatı tanırım, Bayan Cross. Bu ne benim ne de onların iş performanslarını etkilemez. Konuşmanın devamını kayda alacağız."

Eve kayıt cihazını çalıştırdı, hızlıca geçerli verileri saydı. Sorgulanan kişinin haklarını okuduktan sonra, yerine oturdu. "Siz bir avukat bulundurma hakkınızı kullanıyorsunuz, Bayan Cross."

"tabii ki kullanacağım. Şimdiden iki kez tacizinize uğradım, Teğmen Dallas. Ben bu süregelen tacizin kayda geçmesini tercih ederim."

"Ben de öyle." Eve gülümsedi. "Siz Robert Mathias'la tanışıyordunuz, diğer bilinen ismi ile Lobar'la."

Selina "'İsmi Lobar'dı," diye düzeltti. "Kendi seçtiği isim oydu."

" 'Oydu' burada vurgulanan kelime, onun morgda dondurulmuş bir üniteye olduğu düşünüldüğünde... Thomas Wineburg da öyle. Onunla tanışıklığınız var mı?"

"Bu şerefe nail olmadığımı inanıyorum."

"Açıkkçası, bu ilginç. O sizin tarikatınızın bir üyesiydi."

Selina çenesini oynattı, kendisiyle konuşmak için öne eğilen Trivane'i uzaklaştırdı. "Benim kilisemde olan her üyenin ismini hatırlamam beklenemez, Dallas. Biz..." Ellerini küçük masanın üzerinde genişçe açtı. "... kalabalığız."

"Belki şu hafızanı tazeler." Eve bir dosyayı açtı, bir resim çıkartıp Selina'nın önüne doğru itti. Ölü resimleri her zaman iğrenç olurdu.

Selina ağzını çekiştiren ufak bir gülümseme ile resmi inceledi. Elinin bir parmağını resimde haşince fışkırdığı görülen kırmızı kanın üzerinde gezdirdi. "Kesin bir şey söyleyemiyorum. Biz karanlıkta toplanırız." Bakışlarını Eve'e doğrulttu. "Yöntemimiz budur."

"Ben kesinlikle söyleyebilirim. Hem Wineburg hem de Lobar senindi ve her ikisi de sizin ayinlerinizde kullanılan tipte bir bıçakla öldürüldüler."

"Bir *alhame* ile, evet. Bu tip bir aleti ayinlerde kullanan tek din biz değiliz. Bu vahşetten, kilisenin üyelerinin böyle öldürülmesinden sonra, polisin bizi suçlamak yerine daha çok bizi koruma konusuyla ilgilenmesi gerektiğini düşünüyorum. Biri ya da birileri açıkça bizi ortadan kaldırmaya kararlı."

"Ben sizin özel olarak korunduğunuzu sanmıştım. Efendiniz kendisinden olanları gözetmiyor mu?"

"Dalga geçmen sadece cahilliğini gösteriyor."

"On sekiz yaşındaki suçlu biriyle seks yapmak da senin cahilliğini gösteriyor. Wineburg'la da birlikte oldun mu?"

"Ben onu tanıdığımdan bile emin olmadığımı söyledim. Fakat eğer tanısaydım, onunla da büyük ihtimalle ilişkiye girmiş olurdum."

"Selina!" Trivane tok bir sesle sözünü kesti. "Müvekkilimi

kışkırtıyorsun, Teğmen. Kurbanı pozitif olarak tanımlayamayacağına belirtti." "

"Onu tanıyordun. Her ikiniz de tanıyordunuz. O çakalın tekiydi. Siz bir çakala polis dilinde ne dendiğini biliyor musunuz, Bayan Cross? Muhbir." Eve kalktı, masaya eğildi, vücudunu Selina'ya yaklaştırdı. "Onun bana anlatmış olabilecekleri seni endişelendirdi mi? Bu yüzden mi onun ölmesini sağladın? Onu takip mi ettiriyordun?" Eve bakışlarını Trivane'e doğru çevirdi. "Belki de tüm... inananlarını takip ettiriyorsun."

"Ben görmem gerekenleri duman içinde görüyorum."

"Evet, duman içinde. Röntgencinin psişik versiyonu. Wineburg'un cenazeye gelmesi riskliydi. Alice'e bakmak istemesinin sebebini ne sanıyordun? Onun uyuşturulduğu, tecavüz edildiği gece o da mı oradaydı? Sen Alice'e sahip olması için ona da mı izin verdin?"

"Alice yeni bir üyemizdi. İstekliydi."

"O bir çocuktu, kafası karıştı. Gençleri sömürmeye bayılıyorsun, değil mi? Onlar Wineburg gibi çarpık salaklardan çok daha ilginçler tabii. Diri vücutları, işlenebilir akıllarıyla... Wineburg ve seçkin konsülündeki bu insanlar, orada sırf para ve ayrıcalık için bulunuyorlar. Fakat Alice gibiler, onlar çok duyarlı... Çok lezzetli..."

Selina kalın, koyu renk kirpiklerinin arasından kibirle baktı. "Alice öyleydi. O zevk aldı ve zevk verdi. Onun ayartılması gerekmiyordu, Dallas. Kız bana kendi geldi."

"Ve şimdi öldü. Üç ölü... Üyelerin rahatsız olmaya başlamış olmalı." Eve, Trivane'e hafifçe gülümsedi. "Ben olurdum."

"Şehitlik yeni bir şey değil, Dallas. İnsanlar yüzyıllardır inançları için öldürüldüler. Ve inançlar hâlâ canlı. Biz ayakta kalacağız. Biz galip geleceğiz."

Eve başka bir resim daha çıkardı, masanın üzerine attı. "O galip gelemedi."

Resimdeki Lobar'dı, parçalanmış vücudunun fotoğrafı suç mahallindeki parlak ışıkların altında çekilmişti. Boğazındaki yara çığlık atıyormuş gibi açılmıştı.

Eve'in izlemekte olduğu Trivane'di. Adamın kirpikleri hızlı

hızlı kırpışıyor, dehşet belirtileri gösteriyordu; rengi atmıştı ve göğsü kesik kesik inip kalkıyordu.

"O ayakta kalamadı," dedi Eve yumuşak bir sesle, "değil mi, Selina?"

"Onun ölümü bir sembol. O unutulmayacak."

"Bir *athame'n* var mı?"

"Birkaç tane var, doğal olarak."

"Bunun gibi mi?" Eve başka bir resim çıkarttı, bu Lobar'a saplanmış olan bıçağın yakından çekilmiş fotoğrafıydı. Kan bıçağın ağzını bir kabuk gibi kaplamıştı.

"Birkaç tane var," diye Selina tekrarladı. "Bazıları beklediği gibi buna benziyor. Fakat ben bunu tanıyamadım."

"Lobar'ın vücudunda halüsinogen maddelere rastlandı. Sen ayinlerinde uyuşturucu kullanıyorsun."

"Bitki kökleri ve bazı kimyasallar. Hepsi yasal."

"Lobar'ın sisteminde rastlananların bazıları yasal listede olanlardan değil."

"Başkalarının tercihleri için sorumlu tutulamam."

"O öldüğü gece seninleydi. Ne kullanıyordu?"

"Ayin şarabından içmişti. Eğer bundan başka bir şey aldı ise, benim bilgim dışındaydı."

"Kimyasal satmaktan sabıkan var."

"Ve ben topluma borcumu ödedim. Benimle ilgili elinde hiçbir şey yok, Teğmen."

"Elimde üç ceset var. Ve hepsi senin. Bir ölü polis de var, o da senin. Sana yaklaşıyorum Selina. Adım adım..."

"Benden uzak dur."

"Yoksa?"

"Acıyı bilir misin, Dallas?" Selina'nın sesi alçak ve toktu. "Sen midede asit parçalarının dağılması gibi bir acıyı bilir misin? Rahatlamak için yalvarırsın, fakat bu acı asla geçmez. Acı ıstıraba dönüşür ve ıstırap neredeyse zevke. Acı o kadar yoğun, o kadar anlatılmaz olur ki, eline bir bıçak geldiğinde, kendi bağırsaklarını mutlulukla doğrayarak acının kaynağını kesip atmak istersin."

"Yapar mıyım?" dedi Eve buz gibi bir sesle. "Gerçekten yapar mıyım?"

"Sana bunu sunabilirim. Sana acıyı sunabilirim."

Eve gülümsedi ve gülümsemesi yavaş ve keyifsizdi. "Bu söylediğin sözler, durumu bir polis memurunu tehdit etmeye kaydırır. Ve böylece avukatın seni tekrar dışarı çıkarma ustalığını gösterene kadar bir süre hapse tıklılmanı sağlar."

"Seni kaltak!" Öfkeli bir biçimde ayağa fırlayan Selina, bu kadar basit ve bu kadar az eforla tuzağa düşmeyi kaldıramamıştı. "Beni bunun için tutamazsın."

"Kesinlikle, tutabilirim. Selina Cross, bir polis memurunu sözlü olarak fiziksel zarar vermekle tehdit etmekten tutuklusun."

Selina hızlıydı, fakat Eve'in refleksleri keskindi. Selina ona doğru uçarken Eve ilk vuruşu engelledi. Ancak ikinci hızlı darbe ölümcül koyu renk tırnaklarının Eve'in boğazını sıyırmasına yol açtı. Eve kendi kanının kokusunu duydu ve dirseğini Selina'nın çenesine çakmayı uygun gördü. Koyu renk gözler devrildi ve donuklaştı. "Görünüşe göre, tutuklanmaya direnmeyi de ekleyeceğiz. Önümüzdeki birkaç saat boyunca çok meşgul olacaksınız, avukat bey."

Trivane tek kasını bile hareket ettirmedi. Ölülerin resimlerine bakarak oturmaya devam etti. Feeney üniformalı bir polisle birlikte kapıyı açtığı anda, Eve başıyla Selina'yı gösterdi. "Kaydını yap şunun," diye emretti. "Sözlü tehdit ve karşı koyma."

Eve onu üniformalıya teslim ederken Selina sendeledi. Fakat gözleri berraklaştı ve köpüren bir kötü niyetle Eve'in yüzüne dikildi. Sonra yumuşak bir sesle konuşmaya başladı; müzikal gibi mırıldandığı büyü yükselip alçalıyordu. Boynunu döndürdü, üniformalı polis onu dışarı çıkartırken omzunun üzerinden geriye baktı.

Eve parmaklarını boynuna dokundurdu, geri çektiğinde üzerlerine kan bulaşmış olduğunu görünce içi nefretle doldu. "Ne söylediğini duyabildin mi?"

Feeney bir mendil çıkarıp Eve'e uzattı. "Latince gibi geldi bana, ama katletti yani. Annem ben çocukken öğretmişti. Papaz olacağıma dair hayaller görürdü."

"Bak bakalım kayıttan bir şeyler çıkarabilecek misin. Belki suçlamalarımıza ekleyebiliriz. Lanet olsun, boynum yanıyor. Sorgu sonuçlandı," diyerek zamanı ve tarihi de kayda ekledi.

"Trivane, benimle konuşmak ister misin?"

"Nasıl?" Trivane bir bakış attı, yutkundu, başını salladı. "Ben müvekkilimi göreceğim, Teğmen, kaydı yapıldıktan hemen sonra. Bu suçlamalar onu tutamaz."

Eve kanlı parmaklarını gösterdi. "Yo, bence tutar. İyi bak, Louis." Eve yaklaştı, parmaklarını adamın burnuna kadar soktu. "Bir dahaki sefere senin kanın olabilir bu."

Adam, "Müvekkilimi göreceğim," diye tekrar etti ve yüzü hâlâ ölü gibi bembeyaz, odadan telaşla çıktı.

Feeney, "Bu kaltak tam bir çatlak," diye yorum yaptı.

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Feeney, "Senin her bir parçandan nefret ediyor," derken, tekrar birbirini kollar durumunda olmaktan mutluydu. "Fakat sen bunu da biliyordun. Sana voodoo yaptı."

"Hı?"

"Seni lanetledi." Feeney, Eve'e gözünü kırptı. "Mide kramp-
ları geçirmeye başlarsan bana haber ver. Onu delirtmeye başla-
dın."

"Yeterince değil," diye Eve mırıldandı. "Fakat paramı avuka-
tın üzerine koyuyorum. Onun peşine bir adam takalım, Feeney. Onun da konuşmadan ölmesini istemiyorum. Lobar'ın resmine bakışını gördüm. Şoka girmiş, bir şeylerin farkına varmış gibiy-
di." Eve başını salladı. "Onu kaybetmeyelim." Eve saatine baktı, memnuniyetle mırıldandı. "Öğle tatilimi Nadine'le geçirme za-
manı geldi."

"Sen boynuna baktır istersen. Bayağı kötü durumda."

"Daha sonra." Eve hızlıca hareket ederek dışarı yöneldi. *Yara Nadine'in gözünden kaçmaz. tabii her şeyi gören kameralar da,* diye düşündü.

"Ne oldu sana böyle?" dedi Nadine beklentiyle. Saatine bak-
mayı ve acele etmeyi kesti.

"Sorgulamada ufak bir sorun çıktı."

"Kısa kes, Dallas, canlı yayına çıkmamıza iki dakika kaldı. Yarayı temizleyecek vakit yok."

"Güzel, olduğumuz gibi çıkarız."

"Ses ve ışık ayarını yap," dedi Nadine kamera operatörüne. Otururken ufak bir ayna çıkardı, makyajını tazeledi. "Bir kadın yapmış gibi gözüküyor," diye ekledi. "Uzun, vahşi tırnaklar, dört ayrı çizik..."

"Evet." Eve kanlanmış mendili yaraya bastırdı. "Meraklı biri, kayıtları kontrol edip, bilgi toplayabilir."

Nadine'in gözleri açıldı. "Olabilir bence de," diye mırıldandı. "Saçlarına hiçbir şey yapmamışsın."

"Kestim."

"Ben yapıcı bir şeyi kastetmiştim. Otuz saniye kaldı. Hazır mı, Suzanna?"

Operatör işaretparmağı ve başparmağı ile bir daire çizdi. "Taze kan çok güzel görünüyor. Güzel iş olmuş."

"Eee, teşekkürler." Eve arkasına dayandı, çizmeli ayağını dizinin üzerine yerleştirdi. "Bunu kısa keselim, Nadine. Ben hâlâ karşılığını göremedim."

"O zaman biraz konudan bahsedeyim. Hangi yerel beyaz büyücü, çok ünlü seri katil David Baines Conroy'un oğludur? David Baines Conroy şu an beş ayrı ömür boyu cezadan dolayı, hiçbir şartlı tahliyeden yararlanamayacak şekilde, azami kilit altında Omega Ceza İstasyonu'nda tutuluyor."

"Kim..."

tini toplamış olduğu için sevinçliydi. "Dört, üç..." Nadine geri sayımın kalanını kamera seviyesinin altında parmaklarıyla işaret ederek göstermişti. Bitiminde, kameraya ciddi gözlerle baktı. "Güzel bir öğleden sonra dileklerle, ben Nadine Furst. Bu özel röportajı öğle saatinde, Cinayet Masası'ndan Teğmen Eve Dallas'ın Polis Merkezi'ndeki ofisinden sunuyorum..."

Eve sorulara hazırdı. Nadine'in tarzını iyi biliyordu, öyle iyi biliyordu ki, onun canlı yayından birkaç saniye önce ortaya saçtığı bilgilerle kendisini sarsmasına bile izin vermiş, Nadine'in

umduğu gibi davranmıştı. Eve soruları kısaca, dikkatle cevapladı. Canlı yayındaki her saniyenin Channel 75'in ve Nadine'in reyting puanlarını artırdığını biliyordu.

"Bölümümüz kanıtların gösterdiğine göre, olayların bağlantılı olduğu inancıyla hareket etmektedir. Her cinayette farklı silahlar bırakılmış olsa da, hepsi birbirinin benzeridir."

"Silahları tarif edebilir misiniz?"

"Bu konuda yorum yapamam."

"Fakat bunlar bıçaktı...."

"Sivri aletlerdi. Daha detaya girebilme özgürlüğüm yok. Böyle bir şey yapmak araştırmamızı tehlikeye sokabilir."

"İkinci kurban. Öldüğu sırada siz onu takip ediyordunuz. Sebebi neydi?"

Eve buna hazırdı ve soruyu kendi çıkarları için sömürmeye çoktan karar vermişti.

"Thomas Wineburg araştırmamda yararlı olacak bilgilere sahip olduğunu belirtmişti."

"Ne gibi bilgiler?"

Sus, diye düşündü Eve, fakat gözlerini sabit tuttu. "Bunu açıklayacak özgürlüğe sahip değilim. Sadece konuştuğumuzu söyleyebilirim; sonra o bundan rahatsız olup kaçtı. Ben de takip ettim."

"Ve öldürüldü."

"Bu doğru. Kaçmanın ona bir yardımı olmadı."

Nadine, yönetmenin kulaklığından süresinin dolduğunu söylemesinden rahatsız, görüşmeyi noktaladı. "Tamam, Suzanna." Nadine sadece kapıyı göstererek operatörü dışarı çıkardı. "Kayıtlara geçmesin," diye başladı.

"Sorun değil. Konuş bakalım."

"Tamam o zaman." Nadine arkasına yaslandı, güzel bacaklarını üst üste attı. "Charles Forte, on iki yıl önce, babası beş insanın ayinle katledilmesinden dolayı hüküm giydikten hemen sonra, annesinin kızlık soyadını aldı. Adamın sayısı belirsiz pek çok insanı daha öldürdüğüne inanılıyor, ama bunların hiçbirini kanıtlanamadı. Cesetler asla bulunamadı."

"Conroy'un geçmişi ile ilgili hikâyeyi biliyorum, ama onun bir çocuğu olduğunu bilmiyordum."

"Bu gizli tutulmuştu. Gizlilik Yasası. Ailesi terk etmişti onu. Annesi boşanmıştı ve Baines yakalanmadan birkaç yıl önce başka bir yere taşınmıştı. Kadın oğlunu alıp evi terk ettiğinde çocuk on altı yaşındaydı. Babası mahkemeye çıkıp hüküm giydiğinde ise yirmi birindeydi. Kaynaklarım oğulun her mahkeme gününe geldiğini iddia ediyorlar."

Eve, Alice'in cenazesinde tanıştığı ufak tefek adamı düşündü. Bir canavarın oğlu. Kan aracılığı ile onun ne kadarını almıştı acaba? Eve kendi babasını düşündü, neredeyse ürperdi. "Bunun için teşekkür ederim. Eğer bir sonuca bağlanırsa, sana borçlanırım."

"Evet, borçlanırsın. Şehirde bulunan tarikatlarla ilgili birçok bilgi var elimde. Hiçbiri bunun kadar dramatik değildi, fakat bu seni bir yerlere götürebilir. Bu arada, eğer sen sorguda atardamarını parçalayacak kadar kızgın biriyle beraber olduysan, bir şüphelin olduğunu umabilir miyim?"

Eve tırnaklarını inceledi. Bazılarının kendisine maniküre ihtiyacı olduğunu söyleyeceklerini düşündü. "Bu konuda bir yorum yapamam. Biliyorsun, Nadine, kameralar Kayıt Bölümü'ne giremezler."

"Ne kadar utanç verici. Bu fikir için teşekkürler, Dallas. Bağlantıda olacağım."

"Yap bunu." Eve onun çıkmasını izledi, Nadine'in Kayıt Bölümü'nün yolunu tuttuğundan şüphesi yoktu. Selina Cross'un isminin öğlen raporunun sonunda her yerde yayınlanacağından da emindi.

Her şeye rağmen, kötü bir sabah değildi, diye düşündü.

Yüzünü buruşturarak, çekmecesinden ilkyardım çantasını çıkardı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Eve gelemeyeceğim." Bilgisayarı David Baines Conroy ile ilgili tüm bilgileri ararken, Eve çabucak Roarke'u aramıştı, "Altı civarında buraya uğrayabilir misin? Eyaletin kuzeyine cadı partisine gidebiliriz."

Roarke'un bir kaşı havaya kalktı. "Senin arabanla olmadığı sürece tabii ki." Sonra yüzü asıldı. "Ekрана biraz daha yaklaşırsana. Bu sefer ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun, 'Bu sefer ne oldu' ile? Meşgulüm."

"Hayır, boynuna..."

"Ha, şu mu?" Eve hâlâ taze tırnak izlerine parmaklarıyla dokundu. İlk yardım çantasını hiçbir yerde bulamamıştı. "Bir fikir ayrılığı yüzünden... Ben kazandım."

"Doğal olarak. Üzerine bir şey sür, Teğmen. Altı otuz gibi orada olabilirim. Yolda yemek yeriz."

"Güzel." Yolda yemek mi? "Bir dakika. Limuzini getirme."

Roarke sadece gülümsedi. "Altı otuz."

"Ciddiyim, Roarke, getirme." Ekran kapanınca tısladı. "Lanet olsun!" İçini çekerek bilgisayarına geri döndü.

İRCCA bu bilgiyle ilgili süper bir kaynaktı. Eve, David Baines Conroy'a hızlıca göz atarken, bazı gerçekler karşısında durakladı.

Boşanmış, tek çocuk, erkek,

*Charles, doğum 22 Ocak 2025
Velayeti annesine verilmiş,-Ellen Forte.*

Ne büyük sürpriz, diye düşündü Eve. Seri katillere genelde ufak çocukların velayeti verilmezdi. "Devam edelim bakalım," diye mırıldandı. "Suçlamalar ve hükümler."

Suçlandı ve hüküm giydi, birinci dereceden cinayet, işkence yaparak öldürme, öldürme sonrası tecavüz ve parçalara ayırma, kurban Doreen Harden, melez kadın, yaş 23. Ömür boyu cezalandırıldı, azami güvenli, şartlı tahliye imkânı yok.

Suçlandı ve hüküm giydi, birinci dereceden cinayet, tecavüz, işkence yaparak öldürme ve parçalara ayırma, kurban Emma Tangent, siyah kadın, yaş 25. Ömür boyu cezalandırıldı, azami güvenli, şartlı tahliye imkânı yok.

Suçlandı ve hüküm giydi, birinci dereceden cinayet, oğlancılık, tecavüz, işkence yaparak öldürme ve parçalara ayırma, kurban Lowell McBride, beyaz erkek, yaş 18. Ömür boyu cezalandırıldı, azami güvenli, şartlı tahliye imkânı yok.

Suçlandı ve hüküm giydi, birinci dereceden cinayet, tecavüz, işkence yaparak öldürme ve parçalara ayırma, kurban Darla Fitz, melez kadın, yaş 23. Ömür boyu cezalandırıldı, azami güvenli, şartlı tahliye imkânı yok.

Suçlandı ve hüküm giydi, birinci dereceden cinayet, oğlancılık, öldürme sonrası tecavüz, işkence yaparak öldürme ve parçalara ayırma, kurban Martin Savoy, melez erkek, yaş 20. Ömür boyu cezalandırıldı, azami güvenli, şartlı tahliye imkânı yok.

Halen Omega Ceza İstasyonu 'nda cezasını çekiyor.

On iki cinayetten daha şüpheli, tüm davalar açık durumda. Suçlamak için yetersiz kanıt. Asli Soruşturmacılar istek doğrultusunda görüşmeye hazır.

"Asli araştırmacıları listele," diye emretti Eve ve isimlerle verilerin akmasını izledi. Görevlendirilmiş dedektiflerin tüm ülkeye dağılmış olduğunu fark ederek "Bayağı bir dolaşmışsın, değil mi, Conroy?" diye mırıldandı.

Conroy tüm haberlerde boy gösterdiği zamanlar Eve ilk gençlik yıllarını yaşıyordu. Eve bazı şeyler hatırlıyordu: Aile mensuplarının ağlayarak, sevdiklerinin bedenlerinden kalan parçaları nerede bulacaklarını söylemesini için Conroy'a yalvarmalarını; katı yüzlü polislerin açıklama yapmalarını; Conroy'un sakin yüzünü ve vahşi, karanlık gözlerini.

Ona cani dediklerini hatırladı. İsa düşmanı. Bu lakap onu tarif etmek için sürekli kullanılmış ve böylece insanlardan farklı gösterilmek istenmişti. Ama o adam bir çocuk sahibi olabilecek kadar insandı. Bir oğul. Ve bu oğul halen Eve'in şüpheliler listesindeydi. *Belki... sadece belki, Selina Cross 'a çok acımasızca odaklanmış olabilirim,* diye düşündü.

Oğul güce doğru çekildi, diye derin derin düşündü. Büyüclük güçle ilgiliydi, değil mi? Kurbanlardan en az birini tanıyordu. Ve ikisi bıçakla öldürülmüştü. Conroy bıçak kullanmakta çok becerikliyd.

Bilgileri tararken, o da Tanrının bir aracı olduğunu iddia etmişti, diye anımsadı.

Evet, oradaydı, orada gelişigüzel açıklamalarından birinde. Eve işaretledi. "Bunun ses kaydını ver bana."

İşleniyor...

"Ben sizin ötenizde bir gücüm," Conroy'un sesi mırıltı halinde duyuluyordu, diksiyonu güzeldi, neredeyse müzik gibiydi. Oğlunun sesinin de aynı derecede karizmatik olduğunu düşündü. "Ben Tanrının intikam ve acı için yolladığı bir aracım. Onun adına yaptıklarım büyük şeyler. Önümde titreyin çünkü ben asla yok edilemem. Ben kalabalığım."

"Sen bir pisliksin," diye düzeltti Eve. *Kalabalık.* Cross da aynı kelimeyi kullanmıştı. İlginç... *Conroy Salanizm'le, büyüclükle amatörce uğraşmış mıydı?* diye merak etti Eve? *Ve oğlu da aynı şeylere mi ilgi duymuştu?*

Charles Forte babasının yaptıklarının ne kadarını biliyordu acaba? Ve bunun hakkında neler hissediyordu?

"Bilgisayar, bu şehirden Charles Forte'u araştır, eskiden

Charles Conroy olarak biliniyor, David Baines Conroy'un oğlu, tüm veriler."

İşleniyor...

Bilgiler ekranda görünmeye başladığında, Eve parmaklarını masanın üzerinde tıklatarak gördüklerini değerlendirdi. Anne oğlunu New York'a götürmüştü, bu da demektir ki, oğlan mahkemeyi izlemek için geri dönmüştü. Bunu büyük ihtimalle annesinin karşı çıkmasına rağmen yapmıştı. Üniversiteyi ikinci dönemde bırakmış, ilaçlar üzerinde çalışmıştı. Bu çok ilginçti. Kimya alanında, lisanslı bir eleman olarak, ilaç klonlama ve üretiminde çalışmıştı. *Biraz ortalıkta dolaşmış*, diye düşündü Eve, *çok sevgili yaşlı babası gibi*. Sonra New York'a yerleşip *Spirit Quest'in* yarı ortağı olmuştu.

Eve arkasına yaslandı, bilinçsizce boynundaki yarayı kaşıdı. Hiç evlilik yok, hiç çocuk yok, hiçbir sabıkası yok. Eve içgüdüyle hareket etti.

"Tıbbi veriler."

Charles Forte, yaş altı, kırık el. Yaş altı, ufak beyin sarsıntısı, karın çürüğü. Yaş yedi, önkollarda ikinci derece yanıklar. Yaş yedi, beyin sarsıntısı ve incik kemiği kırılması.

Liste çocukluğu boyunca böyle sürüp giderken Eve'in midesine kramplar girmesine yol açmıştı.

"Bekle. Çocuk tacizi olasılığı?"

Olasılık yüzde doksan sekiz.

"Allah kahretsin, neden bunu fark etmediler?"

Sağlık kayıtları tedavilerin on yıl boyunca farklı şehirlerin çeşitli hastanelerinde gerçekleştiğini gösteriyordu. Ulusal Çocuk Tacizi Engelleme Bürosu tarafından hiç araştırma isteği kaydı bulunmuyordu.

- "Aptallar. Aptallar." Eve yüzünü ovuşturdu, sonra başının ön

tarafında başlayan baş ağrısına sıkıca bastırdı. Bu iyice kendi evine benzemişti.

"Tüm psikiyatrik tedavileri veya mevcut psikolojik profilleri listele."

Şahıs gönüllü ayakta tedavi edilebilir hasta olarak Miller Kliniği'ne girdi. Kayıtlı doktor. Ernest Renfrew, Şubat 2045'ten Eylül 2047'ye dek. Dosyalar mühürlü. Başka bilgi yok.

"Tamam, bu kadarı yeterli. Veriyi kaydet, dosya Forte, Charles, soruşturma No 34299-H. Gönderme yap, Conroy. Tamamlanınca bağlantıyı kes."

Eve dönüp başını kapıdan uzatan Feeney'e baktı. "Cross demin içeriden çıktı."

"Uzun süremeyecek kadar iyi bir şeydi, ne yazık ki."

"Şu kedi tırmıklarının birine gösterecek misin?"

"Göstereceğim. Bir dakikan var mı?"

"Pek tabii."

"David Baines Conroy."

Feeney ıslık çaldı, masanın kenarına çöküp rahat bir pozisyon aldı. "Bu bayağı geriye gidiyor. Hasta piç. Kurbanlarıyla işi bittikten sonra onları doğrardı. Parçalarını taşınabilir bir buz kutusunda tutardı. Bir karavanı vardı, etrafta gezinir, vaaz verirdi."

"Vaaz mı verirdi?"

"Şey, bu tam olarak uygun kelime değil. Kendini bir tür Anti-İsa olarak görürdü. Anarşi, cinsel zevklerin özgür bırakılması, Cehennem kapılarının açılması gibi, bir sürü saçmalık... Hemen hemen tüm kurbanlarını yoldan toplamıştı. Gezgin lisanslı eskortlar... Onu yakaladıklarında en az üç kurbanının lisanslı eskort olduğunu belirlediler. Fahişeler psikopatlar için her zaman kolay hedef olmuştur."

"Mahkemeye çıkacak kadar kendindeymiş."

"Testi geçti. Yasal olarak, akli dengesi normaldi. Ama gerçekte, o tam bir çatlaktı."

"Bir ailesi vardı."

"Evet, evet, bu doğru." Feeney hatırlamak için gözlerini ka-

padı. "O zamanlar hâlâ Cinayet Masası'nda çalışıyordum ve dünya üzerinde bu davaya kişisel olarak ilgi duymayan bir tek polis bulamazdın. Bildiğimiz kadarıyla burada hiç iş yapmadı, ama karısı olduğunu hatırlıyorum. Solgun, sinirleri gergin, ufak tefek bir kadındı. Adamı terk etmişti -enselenmeden önceydi gibime geliyor. Bir de çocuk vardı, bir oğlan. Hortlak gibiydi."

"Neden öyle dedin?"

"Gözleri tıpkı babasının gözlerine benziyordu. Tek farkla, çocuğunkiler ölüydü sanki. Bir gün onun da peşine düşeceğiz, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Yani babası gibi... Sonra kadınla çocuk Gizlilik Yasası altına gizlendiler ve bir daha kimse onlarla ilgili bir haber duymadı."

"Şu ana dek." Eve dimdik Feeney'in gözlerinin içine baktı. "Bu gece Conroy'un oğlunu göreceğim. Bir cadı toplantısında."

Roarke limuzini getirmişti. Eve genç adamın bunu sırf onu sinirlendirmek için yapacağından emindi. İtalyan yemekleriyle doldurulmuş Oto-Aşçı'yı görmeseydi bu siniri devam edecekti. Jacqueline Onassis Köprüsü'nü geçerlerken, Eve kurt gibi *manicott*trye saldırıyordu. Fakat Roarke ona Burgondy şarabı koyarken başını sallayarak itiraz etti.

Ağzı yiyeceklerle dolu, "Ben görevdeyim," dedi.

"Ben değilim." Roarke şarabını yudumlarken Eve'i seyrediyordu. "Niye pansuman yaptırmadın?" diye sordu, nazik parmakları Eve'in boynuna dokunurken.

"Meşguldüm."

"Bununla ilgileneceğiz." Eve gözlerini devirerek bakarken, Roarke cin gibi gülümsedi. "Nadine'le küçük sohbetinin tekrarını Merkez'e gelirken izledim. Bunu kabul etmene de çok şaşırdım."

"Bu bir takas işiydi. Kendi payımı da aldım." Eve öne uzandı, sürücü ile aralarındaki gizlilik kalkanını devreye soktu. "Bu akşamki ayinden önce sana yeni bilgileri vereyim en iyisi."

Eve yeni öğrendiklerini anlatı, sonra *antipasta* tepsisindeki

tatlı, tombul zeytinlerden birini tattı. "Bu onu listede öne çıkar-tıyor," dedi.

"Babasının günahları mı?"

"Bazen böyle sonuçlar verir."

Roarke bir süre sessiz kaldı. Her ikisinin de bu teoriden rahat-sız olmak için nedenleri vardı.

"En iyisini sen bilirsin, Teğmen, fakat olan bitenin onu karşı kutba itmesi de aynı derecede olası değil mi?"

"Adam Alice'i tanıyordu, kimyasallar hakkında bilgisi var. Alice'in dedesinin vücudunda kimyasallara rastlanmıştı ve Alice halüsinasyon görüyordu. Diğer iki kurban ise ayinle öldürüldü-ler. Forte bir tarikata dahil. Bunları göz ardı edemem."

•"Adam bana olağanüstü barışçıl gelmişti."

Eve mezeleri karıştırdı, marine edilmiş bir biber seçti. "Bir defasında minnacık yaşlı bir kadını enselemiştim. Kadın herkesin en favori büyükannesi gibi görünüyordu. Sokak kedilerini toplar ve mahalle çocuklarına kurabiyeler yapar, pencere pervazında sardunya yetiştirirdi." Biberin tadını beğenen Eve bir tane daha aldı. "Ve... Biz onu yakalamadan önce, yarım düzine çocuğu da-iresine gelmeye ikna etmiş, sonra da çocukların iç organlarını kedi yavrularına yedirmişti."

"Pek sevimli bir hikâye!" Roarke tabağını tabak saklama gö-züne sürdü. "Ne demek istediğini anladım," dedi. Sonra cebin-den Isis'in bir önceki gece verdiği tılsımı çıkarıp Eve'in boynuna taktı.

"Bu ne için?"

"Sende benden daha iyi duruyor."

Eve, kocasına gözlerini kısarak baktı. "Saçma. Sen batıl inançlı olmaya başladın."

Roarke, "Hayır, öyle bir şey yok," diye yalan söyledi. Sonra Eve'in de tabağını kaldırdı, doğruldu ve genç kadının gömleği-nin düğmelerini açmaya başladı.

"Hey, ne yapıyorsun?"

"Zaman geçiriyorum." Elleri zekice ve hızla aşağı inip göğüs-lerini buldu. "Oraya arabayla gitmek bir saati bulur."

"Ben bir limuzinin arkasında seks yapamam," dedi Eve ona. "Bu çok..."

Roarke onun başladığı cümleyi, "Zevkli," diye bitirdi ve elleri yerine ağzını kullanmaya başladı.

Eve kendini gözle görülecek kadar gevşemiş ve rahatlamış hissettiğinde, limuzin dar bir köy yoluna sapmıştı. Etrafta pek çok ağaç vardı, yıldızlar pırıldıyor ise de, her yer kapkaranlıktı.

Yarı çıplak ağaçlar yola doğru eğilerek bir tünel oluşturmuştu sanki. Eve parıldayan altın gözlerin bir gölge gibi yolun karşısına geçip ormanda kaybolmasını gözledi, büyük ihtimalle bir tilkiydi.

"Feeney ile Peabody hâlâ arkamızda mı?"

"Hi hı." Roarke gömleğini pantolonunun içine soktu. "Öyle görünüyor," diyerek usulca sırttı. "Önünü arkasına giymişsin."

"Of!" Eve gömleği tekrar çıkarmak için uğraştı, kollarını içinden geçirdi ve tekrar denedi. "Öyle kendini beğenmiş beğenmiş bakma, ben sadece zevk almış gibi yaptım."

"Eve, sevgilim..." Roarke, Eve'in elini tutup öptü. "Sen benim için fazla iyisin."

"...diyorsun." Eve tılsımı çıkadı, Roarke'un başından geçirdi. "Sen tak;" dedi, Roarke karşı koyamadan. "Lütfen."

"Sen buna inanmıyorsun, ne de olsa."

"Hayır." Eve onu Roarke'un gömleğinin altına soktu, üzerini okşadı. "Fakat sanırım sen inanıyorsun. Şoförün nereye gittiğini biliyor mu?"

"Isis'in verdiği tarif bilgisayara girildi." Roarke saatini kontrol etti. "Hesaplarıma göre, yaklaşmış olmalıyız."

"Bana sorarsan hiçbir yerde değiliz gibi görünüyor." Eve pencereden dışarı baktı. Karanlık, ağaçlar ve tekrar karanlık dışında bir şey yoktu. "Kendi çöplüğümde olmayı tercih ederdim. New York'tan iki saat uzaklaşınca böylesine bir hiçliğe rastlamak inanılması zor bir durum."

"Tam bir kentlisin."

"Ya sen, değil inisin?"

Roarke omuzlarını oynattı. "Taşra kısa süreli ziyaretler için çok ilginç bir yerdir. Sessizlik dinlendirici olabilir."

"Beni strese sokuyor." Kıvrılarak giden başka bir yola saptılar. "Ve her yer birbirine benziyor. Hiç... hareket yok," dedi Eve kararlı bir sesle. "Şimdi Central Park ya da Greenpeace Park'ta dolaşıyor olsan ve en azından bir soyguncuya ya da kimyasal çekmiş, kafası dumanlı birine rastlardın. Belki de lisanssız bir fahişeye, ya da bir çift cinsel sapığa..."

Eve geriye baktı, Roarke'un ona sırtıttığını gördü. "Ne?"

"Seninle yaşam ne kadar da... renkli." .

Eve homurdandı, silahını koltukaltına taktı. "Evet, ben gelmeden önce, senin küçük dünyanda her şey griydi sanki. Tüm o şaraplar, kadınlar ve para... Çok sıkıcı olmalı."

Roarke, "Sıkıntı anlatılacak gibi değildi," dedi içini çekerek, "eğer beni birkaç cinayetle suçlamamış olsaydın yok olup gidecektim."

"Şanslı gününmüş." Araba dönüp tekerlek izleriyle dolu, dik bir yokuşu çıkarken Eve ağaçlar arasında parıldayan ışıkları görmüştü. "Tanrıya şükür. Görünüşe göre parti başlamış bile."

"Burun kıvırmamaya çalış." Roarke, Eve'in dizini okşadı. "Ev sahiplerini gücendirebilirsin."

"Öyle bir şey yapmayacağım." Aslında yapmıştı bile. "Ben izlenim edinmek istiyorum. Sadece Forte hakkında değil, herkes hakkında. Eğer tanıdık bir yüz görürsen, söyle bana." Eve çantasından ufak bir alet çıkardı, cebine soktu.

"Mikro kayıt aleti mi?" Roarke dilini damağında şaklatarak ayıplıyormuş gibi, "Bunun yasadışı olduğunu sanıyordum. Kaba bir yöntem olması da ayrı."

"Neden bahsettiğini anlamadım."

"Ve gereksiz," diye ekledi. Roarke bileğini döndürdü, saatinin kenarındaki ufak bir düğmenin üzerine parmağı ile dokundu. "Bu çok daha verimli olur. Bunu çok iyi biliyorum. Her iki markayı da ben üretiyorum." Araba küçük açıklığın kenarında park ettiğinde, Roarke gülümsedi. "Geldik sanırım."

Eve önce İsis'i fark etti. Görmemek imkânsızdı. Üzerindeki bembeyaz cüppeyle karanlığın içinde ay ışığı gibi parlıyordu.

Serbest bıraktığı uzun saçları omuzlarına dökülmüştü. Alnının etrafında renkli taşlarla bezenmiş altın bir bant takılıydı. İncecik, uzun ayakları çıplaktı.

"Kutsanmış kalın," dedi Isis ve Eve'i her iki yanağından öpe-
rek şaşırttı. Roarke'u da aynı şekilde karşıladı, sonra Eve'e dön-
dü. "Yaralısın." Eve cevap veremedi, ellerini tırnak izlerinin
üzerine koydu. "Zehir."

"Zehir mi?" Eve kan dolaşımına girip ağır ağır ilerleyen vahşi
tırnakları hayal etti bir an.

"Fiziksel olarak değil, ruhsal olarak. Selina'yı hissediyorum
burada." Gözlerini Eve'den ayırmadan, elini omzuna indirdi. "Bu
olmaz. Mirium, lütfen diğer misafirlerimizi karşıla." Isis ufak te-
fek, koyu tenli bir kadınla konuşurken, Feeney'in eski arabası
yolu çıkıyordu. "Chas yarana bakar."

"Gereği yok. Ben sabah bir doktora uğrarım."

"Buna gerek olduğunu düşünmüyorum. Lütfen bu yoldan gel.
Selina'nın bu kadarının bile burada olması çok sağlıksız."

Isis açıklığın etrafından dolaşan yolda önden ilerledi. Eve be-
yaz mumlarla oluşturulmuş geniş daireyi görebiliyordu. İnsanlar
dairenin dışında durmuş muhabbet ediyorlardı, merkezî bir yerde
düzenlenmiş kokteyl parti gibiydi. Kıyafetler çeşitliydi. Cüppe-
ler, takımlar, uzun ve kısa etekler.

Eve'in saydığı kadarıyla toplam yirmi kişiydiler, on sekizden
seksene kadar değişik yaşlarda, çeşitli ırk ve cinsiyetteydiler.
Çok dikkat çekici biri yoktu. Etrafta buzluklar vardı, bazıları-
nın yudumladığı içeceklerin nereden geldiği anlaşılıyordu. Kısık
sesli konuşmalar bazen kahkahalarla destekleniyordu.

doğru döndü. Basit, mavi uniseks bir takım ve altına aynı tonda
hafif ayakkabılar giymişti. Gülümsedi ve Eve'in şüpheyle masa-
yı taradığını fark etti ve "Cadı araç gereci," dedi.

Kırmızı ipler, beyaz kabızalı bir bıçak. Bir *athame* diye düşün-
dü Eve. Birçok mum, ufak pirinç bir gonk, bir kamçı, parlayan
gümüş bir kılıç, renkli şişeler, kaplar ve fincanlar.

"İlginç."

"Bu eskiye dayanan ayinlerde eski araçlara ihtiyaç vardır. Siz

yaralısınız..." Chas elini kaldırarak Eve'e doğru bir adım attı, sonra Eve soğuk, uyarıcı bir bakış atınca durakladı. "Özür dilerim. Acı veriyormuş gibi gözüküyor."

"Chas bir üfürükçüdür." Isis mücadele edecek şekilde dudaklarını kıvırdı. "Bunu bir gösteri olarak değerlendirin. Sonuçta, izlemeye geldiniz, değil mi? Ve partneriniz koruma taşıyor."

Eve de silahının rahatlık veren ağırlığını hissederek, kendisinin de koruma taşıdığını düşündü.

"Tamam, gösterin öyleyse." Eve, Chas'ın çizikleri kontrol etmesi için çenesini kaldırdı. Adamın berelenmiş cildin üzerinde dolaşan parmakları şaşırtıcı derecede serin ve yatıştırıcıydı. Eve gözlerini Chas'ın gözlerine dikti, odaklanmasını izledi. "Şanslısınız," diye mırıldandı adam. "Niyetlenildiği gibi sonuçlanmamış. Zihninizi rahatlatır mısınız?"

Chas'ın bakışları ellerinden ayrılıp, Eve'e döndü. O tatlı sesiyle, "Zihin ve vücut birdir," dedi sükunetle. "Biri diğerine yol gösterir, diğeri öbürünü iyileştirir. Bunu kolaylaştırmam için izin verin."

Eve, adamın parmaklarını koyduğu yerden, önce başını, sonra vücudunu bir uyuşukluk kaplayana kadar, tüm vücuduna bir sıcaklığın yayıldığını düşündü. Uyanık kalmak için zorladı kendini. Chas'ın sessizce gülümsediğini gördü. "Sana zarar vermeyeceğim."

Sonra adam döndü, kehribar rengi bir şişe aldı, tıpasını çıkardı ve çiçek kokulu sıvıyı eline dökmek için salladı.

"Bu bir merhem, modern eklentiler yapılmış eski bir tarif." Chas, parmaklarıyla Selina'nın tırnaklarının açtığı yaraları takip ederek, yumuşak hareketlerle sürdü sıvıyı. "Tertemiz iyileşecek ve daha fazla rahatsızlık vermeyecek."

"Kimyasalları biliyorsunuz, değil mi?"

"Bunun esas bitki özü." Chas cebinden bir kumaş çıkarttı, parmaklarını sildi. "Ama evet, biliyorum."

"Sizinle bu konuda konuşmak istiyorum." Eve keskin gözleriyle bir sarsılma bekledi. "Ve babanız hakkında..."

Eve sözlerinin yerini bulduğunu adamın gözbebeklerinin bü-

yümesinden, sonra da daralmasından anlamıştı. Sonra Isis aralarına girdi, yüzü korkunç öfkeliydi.

"Sen buraya davet edildin; burası kutsal bir yer. Buna hakkın yok..."

"Isis." Chas kadının koluna dokundu. "Onun bir misyonu var. Hepimizin var." Chas, Eve'e baktı, kendini toparlamış görünüyordu. "Evet, istiyorsanız sizinle konuşacağım. Fakat burası umutsuzluğun getirileceği bir yer değil. Tören başlamak üzere."

"Sizi durdurmayacağız."

"Yarın, dokuzda, *Spirit Quesfte*, uygun olur mu?"

"Evet, uygun olur."

"Müsaadenizle."

Chas uzaklaşırken, Isis kızgınlık dolu, alçak bir sesle, "İyiliği her zaman acıyla mı ödersin?" diye sordu. Sonra başını sallayarak bakışlarını kasıtlı olarak Roarke'a çevirdi. "İzlemek için hoş geldiniz. Biz sizin ve size eşlik edenlerin bu gece ayinimize gereken saygıyı göstereceklerini umuyoruz. Sihirli daire içine girmeniz yasaktır."

Isis uzaklaşırken, Eve ellerini ceplerine soktu. "Şimdi benden nefret eden iki cadı oldu," diye fısıldadı. Sonra telaşla yanına gelen Peabody'ye baktı.

Peabody, "Bu bir yeni üyenin kabul töreni," diye fısıldadı. "Bunu İtalyan takımlı iriyarı ve çok yakışıklı büyücünden öğrendim." Peabody açıklıkta bulunan parlak bronz rengi saçlı, enerjik gülücükler saçan adama doğru gülümsedi. "Tanrım, bu adam insana din değiştirmeyi bile düşündürüyor."

"Kendine gel, Peabody." Eve, Feeney'e bakıp başını salladı.

Feeney, "Benim azize annem şimdi nerede olduğumu bilseydi, yarım düzine dua okur tespih çekerdi," diye söylenirken gerginliğini örtmek için sıırttı. "Ne kahrolası ne ürpertici bir yer... Burada hiç ama hiçbir şey yok."

Roarke içini çekti, kolunu Eve'in beline doladı. "Aynı kumaştan kesilmiş," diye mırıldandı ve o sırada ayin başladığı için döndü.

Isis'in Mirium dediği genç kadın, mumlarla yapılmış dairenin dışındaydı ve iki erkek kollarıyla gözlerini bağlıyorlardı. İz-

leyenler hariç, artık herkes çıplaktı. Tenleri ay ışığının altında, beyaz, siyah ve altın rengi parlıyordu. Ormanın derinliklerinden gece kuşlarının yükselip alçalan sesleri geliyordu.

Eve sıkıntıyla bir elini ceketinin içine soktu, silahının ağırlığını yokladı. Yeni üyenin bir hayvan gibi bağlanması için kırmızı kordonlar kullanıldı. Bilek kordonu da geçirilince, Chas konuştu.

"Ayak ne bağlı ne de serbest."

Ve sesinde su götürmez bir neşe ve saygı vardı.

Eve merakla dairenin açılış ayını için büyü yapılmasını izledi. Havanın çok dostane olduğunu kabul etmek zorundaydı. Başının üzerinde ay, ağaçları gümüşe çeviren parlak bir ışık yayıyordu. Baykuş sesleri duyuldu -bu garip ses içini ürpertti. Burada çıplaklık önem taşı mıyordu. Hemen her şehirde bulunan seks kulüplerindeki sinsi bakışlardan ve bakışlarla sarkıntılıktan eser yoktu.

Chas eline bir *athame* aldı, katılımcının kalbi üzerinde tutarken Eve elini silahına götürdü. Chas dumanlı meltemle yükselip alçalan bir şeyler söyledi.

Miriam, "Benim iki şifrem var," diye cevapladı. "Kusursuz sevgi ve kusursuz güven."

Chas gülümsedi. "Bunlara sahip olan herkese iki kere hoş geldin deriz. Ben sana bu dehşet kapısından geçerken bir üçüncüyü daha veriyorum."

Chas elindeki bıçağı yanındaki adama uzattı, sonra Mirium'u öptü. Eve, *bir babanın çocuğunu öpmesi gibi*, diye düşündü ürpelererek. Chas yeni üyenin etrafında dolaştı, ona sarıldı, sonra nazikçe onu dairenin içine doğru itti. Arkalarındaki ikinci adam üzerlerini kapatırcasına *athame*'nin ucunu havada gezdirdi.

Chas, Mirium'u dairenin etrafında yönlendirirken, ağızlarından büyü sözcükleri dökülüyordu. Mirium elden ele geçip her seferinde kendi etrafında döndürülerek bir çocuk oyunundaymış gibi başı dönerek yolunu şaşıırıyordu. Bir çan üç kere çaldı.

Diz çöken Chas oldu, konuşarak, katılımcının ayağını, dizlerini, üreme organlarının hemen üstünden göbeğini, göğüslerini ve sonra dudaklarını öptü.

Eve bunun seksi olacağını düşünmüştü, ama bu daha çok... sevgi doluydu.

Roarke'a, "İzlenimlerin?" diye fısıldadı.

"Güzel ve güçlü. Dinî." Roarke elini kaydırđı ve Eve'in silahının üzerine kapanmış olan elini tutup yana çekti. "Ve zararsız. Kesinlikle seksi, ama çok dengeli ve saygı duyulacak şekilde. Ve evet, ben bir veya iki kişiyi tanıdım."

"İsim istiyorum."

Ayin sürerken, Eve uzanıp farkında olmadan boynuna elini sürdü. Cildinin yumuşacık, pürüzsüz olduğunu ve acımadığını fark etti.

Ellerini aşağıya indirdiğinde, Chas ona baktı, gözleri buluştu. Ve adam tekrar gülümsedi.

ON ALTıNCı BÖLÜM

Eve ile Peabody geldiklerinde, *Spirit Quest* henüz açılmamıştı. Ancak Chas oradaydı, kaldırımında bekliyor ve geri dönüşümlü bir fincandan tüten bir şey yudumluyordu.

"Günaydın." Hava hâlâ Chas'in yanaklarını kızartacak kadar serindi.

"Acaba yukarıda, dükkân yerine dairemizde konuşabilir miyiz diye düşünüyordum."

"Polisler iş yaparken kötü mü görünür?" diye sordu Eve.

"Açıkkçası, erken gelen müşterileri şaşırtabilir, diyebiliriz. Ve biz yarım saat içinde açacağız burayı. Sanıyorum Isis'e ihtiyacınız olmayacak."

"Şu an değil."

"Buna memnun oldum. Bana bir saniye verirsiniz." Chas yüzünde utangaç bir ifadeyle Eve'e baktı. "Isis evde kafeini onaylamıyor. Ben bu konuda zayıfım," dedi, fincanından bir yudum daha alırken. "Benim her sabah sinsice dışarı süzölüp bu bağımlılığımı beslediğimin, sonra da hiç böyle bir şey yapmamışım gibi davrandığımın o da farkında. Saçma ama, bu bizi mutlu ediyor."

"Zaman senin. Yolun karşıısından mı aldın onu?"

"Orası eve fazla yakın. Ayrıca doğrusunu söylemek gerekirse, kahvesi berbat. Köşedeki şarküteri iyi kahve yapıyor." Belirgin bir memnuniyetle kahvesinden bir yudum daha aldı. "Sigarayı yıllar önce bıraktım, hatta bitki özlerini de, fakat sabahları bir

fincan kahve içmeden yapamıyorum. Dün geceki töreni beğendiniz mi?"

"İlginçti." Sabah havası hâlâ sert olduğundan, Eve eldivensiz ellerini ceplerine soktu. İşe gidenlerden sonra hem sokak hem de hava trafiği biraz azalmaya başlamıştı. "Ormanda çıplak koşmak için hava biraz sert değil mi?"

"Evet. Büyük ihtimalle bu yıl açık alanda başka tören düzenlemeyeceğiz. Özellikle çıplak olarak. Fakat Mirium yüreğini *Sanhain*'den önce birinci sınıf cadı olarak üyeliğe girmeye hazırlamıştı."

"*Sanhain*?"

"Cadılar Bayramı," dediler Chas ile Peabody beraberce. Peabody ayaklarını yere sürerken. Chas ona gülümsedi. Peabody. "Free-Ager," diye mırıldandı.

"A, arada temel benzerlikler var." Chas kahvesini bitirdi, bir çöp kutusuna yaklaştı ve fincanı özenle delikten içeri attı. "Siz üşütmüşünüz, Memur Bayan."

"Evet, efendim." Peabody hapşırmamaya kararlı, burnunu çekti.

"Bende bunu rahatlatacak bir şeyler var. Bizim üyelerimizden biri sizi tanıdı, Tegmen. Söylediğine göre size fal bakmış yakın zamanda. Aslında, Alice'in öldüğü gece."

"Evet, doğru."

"Cassandra çok yetenekli ve çok tatlı biridir," dedi Chas merdivenleri çıkmaya başlarken. "Olacakları daha açık görebilirdi, diye düşünüyor, o zaman size Alice'in tehlikede olduğunu söyleyebilirdi. Sizin de tehlikede olduğunuza inanıyor." Chas durdu, arkasına baktı. "Ve verdiği taşı hâlâ taşıdığınızı umuyor."

"Buralarda bir yerde."

Chas iç çekmeye benzer bir ses çıkardı. "Boynunuz nasıl?"

"Hiçbir şey olmamış gibi."

"Temiz şekilde iyileştğini görüyorum."

"Evet hem de çabucak. Üzerine sürdüğün şeyin içinde ne vardı?"

Adamın muzipçe parlayan gözleri Eve'i şaşırttı. "Önemli değil, sadece biraz yarasa dili, bir küçük kertenkele gözü." Chas

kapıyı çanların müzikal şingirtısıyla açtı. "Lütfen rahat olun. Sizi dışarıda beklettim. İsinmanız için çay koyacağım.

"Zahmet etmeyin."

"Zahmet değil kesinlikle. Birazdan geliyorum."

Chas kapı eşiğinden kayboldu ve Eve, adamın yaşadığı yeri inceleyecek zaman buldu.

Eve onların basit olduğunu söyleyemezdi. Açıkçası, aşağıdaki raflarda duran birçok şey buraya kadar gelmişti. Oval bir masa, çok uçlu iri kristal parçalarıyla dekore edilmişti; bakır bir vazo güz çiçekleriyle doluydu. Duvarda, yuvarlak, mavi bir koltuğun üzerine karmaşık bir goblen asılmıştı. Erkeklerle kadınlar; güneşler ve aylar, mazgallarından alevler fışkıran bir kale.

"Majör arkan," dedi Peabody, Eve daha yakından bakmak için yaklaşınca. Peabody şiddetlice hapşırdı ve cebinden bir mendil çıkardı. "Tarottan. Eski gözüküyor, elişi."

"Pahalı," dedi Eve kararlıca. Bu tip sanat ucuza gelmezdi.

Kurşunla kalay karışımından ve sünger taşından oyulmuş heykeller de vardı. Sihirbazlar ve ejderhalar, iki başlı köpekler, incecik kanatları olan güzel kıvrımlı kadınlar. Diğer duvar ise, birçok farklı renkte, garip ve çekici sembollerle kaplıydı.

"Kells Kitabı'ndan," dedi, Peabody, Eve'in meraklı bakışlarını görünce omuzlarını kaldırdı. "Annem nakış işlerken sembollerini kullanmayı sever, yastıklar ve örnek işlerdeki gibi. Çok güzel görünüyorlar. Çok hoş bir yer." Burası Cross'un dairesinde olduğu gibi tüylerini ürpertmemiştir. "Eksantrik, ama güzel."

"Bu antikaları, metal işlerini ve sanatı alabilmek için işleri iyi gidiyor olmalı."

"İşler yeterince iyi gidiyor," dedi Chas. Çiçek desenli seramik bir çaydanlıkla fincanları taşıdığı tepsi ile geri gelmişti. "Ve dükkânı açmadan önce sahip olduğum bazı kaynaklar vardı."

"Miras mı?"

"Hayır." Chas tepsiyi yuvarlak kahve masasına koydu. "Tasarruflar, yatırımlar. Kimya mühendislerine iyi para verilir."

"Fakat bunu ticaret yapmak için bıraktın."

"Bıraktım," dedi Chas basitçe. "İşimden memnun değildim. Yaşamımdan memnun değildim."

"Terapi yardımcı olmadı mı?"

Chas, bunu yapmakta zorlansa da, bakışlarını Eve'e çevirdi. "Bozulmadım. Lütfen oturun. Sorularınızı cevaplandıracağım."

"O senden bunları tekrar hatırlamanı isteyemez, Chas." Isis odaya yıldırım gibi girmişti. Bugün elbisesi fırtına bulutlarının renginde, griydi ve Chas'e doğru ilerlerken etekleri ayak bileklerinin etrafında dönüyordu. "Bütün yasalara göre, gizli tutmaya hakkın var."

"Chas'e sorularımı cevaplaması konusunda ısrar edebilirim." diye düzeltti Eve. "Ben bir cinayet soruşturması yürütüyorum. Ancak o da danışman alma hakkına sahip elbette."

"Onun bir avukata değil, barış ve huzura ihtiyacı var." Isis kıpır kıpırdı; gözleri duygu yüklü bakıyordu.

Chas onun elini tuttu, dudaklarına götürdü ve kendi yüzüne bastırdı.

"Ben barış ve huzura sahibim," dedi alçak sesle. "Sana sahibim. Meraklanma. Aşağıya gitmeli ve dükkânı açmalısın; ben de bunu yapmalıyım."

"Kalmama izin ver."

Chas olumsuz anlamda başını salladı ve bakışmaları Eve'i şaşkınlık içinde bıraktı. Fiziksel ilişkileri konusunda düşünmek zaten yeterince şaşırtıcıydı, fakat şu an aralarındaki şey cinsellik değildi. Bu aşktı; sadakatti.

Isis'in, Chas'in dudaklarına ulaşabilmek için o tanrıça vücudunu eğmesi komik olmalıydı. Ama tam tersi, çok dokunaklıydı.

"Sadece çağırman yeter," dedi Isis ona. "Sadece beni istemen yeter."

"Biliyorum." Chas onu okşayarak aşağıya gönderdi. Isis, Eve'e son bir kez, zorlukla kontrol ettiği öfkeli bir bakış attı ve dışarı çıktı.

"O olmasa halen yaşıyor olur muydum, bilmiyorum," dedi Chas, kapıya bakarak. "Siz güçlü bir kadınsınız, Teğmen. Sizin bu tip bir ihtiyacı, bu tip bir bağlılığı anlamanız zordur."

Geçmişte olsa, Eve bunu kabul ederdi, ama şimdi o kadar emin değildi. "Ben bu konuşmayı kaydetmek istiyorum, Bay Forte."

"Evet, tabii ki." Chas oturdu ve Peabody kayıt cihazını çalıştırırken, fincanlara çay koydu. Eve geleneksel uyarı cümlesini söylerken hiç bakmadan dinledi.

"Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı?"

"Evet. Tatlandırıcı ister misiniz?"

Eve sabırsızca çayına baktı. Kokusu şüpheli bir biçimde Mira'nın ona ikram ettiği şeye benziyordu. "Hayır."

Chas tatlı bir gülümsemeyle, "Sizinkine biraz bal ekledim, Memur Hanım," dedi. "Ve biraz da... başka bir şey. Rahatlatıcı bulacağınızı düşünüyorum."

"Çok güzel kokuyor." Peabody çayı dikkatlice yudumlayıp tadına baktı ve gülümsedi. "Teşekkürler."

"Babanızı en son ne zaman gördünüz?"

Aniden gelen soru karşısında savunmasız yakalanan Chas, hızla başını kaldırdı. Fincanı tutan eli bir kere, şiddetle sallandı. "Cezasının verildiği gün... Mahkemeye gittim ve onun götürülmesini izledim. Onu tam denetim altına aldılar; hayatının kapısını kapatıp kilitlediler."

"Siz bununla ilgili ne hissettiniz?"

"Utandım. Ferahladım. Ümitsizce mutsuzdum. Ya da belki sadece umutsuzdum. O benim babamdı." Chas bir bardak viskiyi başına diker gibi, çayından büyükçe bir yudum aldı. "Ondan tüm kalbim ve tüm ruhumla nefret ettim."

"Adam öldürdüğü için mi?"

"Babam olduğu için. Onun mahkemesini izlemekte direnince annemi derinden yaraladım, biliyorum. Fakat beni durduramayacak kadar çökmüştü duygusal olarak. Babamı da asla durduramamıştı. Ama sonunda ondan ayrılabilirdi. Beni aldı ve onu terk etti ve bu, düşünceme göre, hepimiz için bir sürpriz oldu."

Chas fincanına baktı, dibinde dolaşan yaprakların nasıl sıralandığını düşünüyor gibiydi. "Annemden de uzun süre -çok uzun bir süre- nefret ettim. Nefret bir insanı tanımlayabilir, değil mi, Teğmen? İnsanları çirkin bir hale sokabilir."

"Sana olan bu muydu?"

"Buna yakın sayılır. Bizimki mutlu bir ev değildi. Babam gibi bir adamın buyruğu altında mutluluk bekleyemezsiniz. Siz be-

nim de onun gibi olup olmadığımı bilmek istiyorsunuz." Chas'ın sesi sakindi. Fakat gözleri hareket halindeydi.

Sorguda izlemen gereken gözlerdir, diye düşündü Eve. Sözler çoğu zaman hiçbir şey ifade etmezdi. "Öyle inisin?"

" 'Kan anlatır.' Bu Shakespeare'in miydi?" Chas başını salladı. "Pek emin değilim. Fakat aileleri ne olursa olsun bu tüm çocukların yaşadığı ve aynı zamanda korktuğu şey değil midir, kanın anlatması?"

Eve bununla yaşamıştı, bundan korkmuştu; fakat bunun kendisini yönlendirilmesine asla izin vermemişti. "Babanın hayatındaki etkisi ne kadar güçlüydü?"

"Daha güçlü bir şey olamazdı. Siz başarılı bir soruşturmacı-sınız, Teğmen. Eminim kayıtları incelemiş, diskleri izlemişsinizdir. Korkunç karizmatik bir adamdı. Kendini yasaların üstünde gören bir adam -var olan tüm yasaların hem de. Bu tür çelikten bir kibir kendi içinde zorlayıcıdır."

"Kötülük bazıları için zorlayıcı olabilir."

"Evet." Chas'ın dudağı keyifsizce kıvrıldı. "Bunu kendi görev alanınızdan bilirsiniz. O... dövüşebileceğiniz bir adam değildi, ne fiziksel ne de duygusal anlamda. Güçlüydü. Çok güçlüydü."

Chas bir süre gözlerini kapattı, sürekli öldürmeye çalıştığı şeyden kurtulmuştu. "Onun gibi olmaktan korkuyordum, bana verilen en değerli hediyeği geri vermeyi bile düşündüm. Yaşamımı."

"İntiharı denedin mi?"

"Denemeye kadar gidemedim, sadece planladım. İlk seferinde, on yaşındaydım." Çayını yudumladı, kendini yatıştırmaya kararlıydı. "On yaşında bir çocuğun intihar etmeyi tasarlamasını hayal edebiliyor musunuz?"

Evet, Eve bu hayal edebiliyordu, hem de çok iyi... Kendisi bunu tasarlarken daha da gençti. "Sizi taciz etti mi?"

"Taciz çok zayıf bir tanımlamadır, siz de öyle düşünmüyor musunuz? Beni dövdü. Bunu yaparken hiç öfkeli görünmüyordu. Sadece beklenmediğim anlarda vurur, bir kemiği kırar, bir yumruk çakar ve bunu başka bir adamın bir sineği kovarkenki sükûneti ve dalgınlığıyla yapardı."

Yumruğu dizinin üzerinde sıkılmıştı. Chas bunun bilincine varınca elini açtı, parmaklarını uzattı. "O bir köpekbalığı gibi hızlı ve sessizce saldırırdı. Asla bir uyarı ya da bir ölçü yoktu. Hayatım, acılarım, tamamen onun kaprisine bağlıydı. Ben Cehennemimi yaşadım," dedi yumuşak sesle, neredeyse dua eder gibiydi.

Eve, "Kimse yardım etmedi mi?" diye sordu. "Kimse araya girmeyi denemedi mi?"

"Biz hiçbir yerde çok uzun kalmadık ve o kimseyle bir bağlantı ya da dostluk kurmamıza izin vermedi. Sözlerini yayması gerektiği iddiasındaydı hep. Yumruğu indirir, bir kemiğimi kırar, sonra da beni kendisi tedavi merkezine götürürdü. İlgili bir babaydı."

"Kimseye anlatmadın mı?"

"O benim babamdı ve bu benim hayatımdı." Chas ellerini kaldırdı, sonra yavaşça indirdi. "Kime söyleyebilirdim ki?"

Eve, kendisinin de kimseye söylemediğini düşündü. Onun da anlatacak kimsesi yoktu.

Chas'in gözleri kırıştı. "Kısa bir süre için, bunun adaletin ifadesi olduğunu söylediğinde, onun haklı olduğunu düşündüm. Ve bir şey söyleyecek olursam çok büyük acılar çekeceğimi; korkunç bir cezaya çarptırılacağımı söylediğinde ona kesinlikle inandım. Bana ilk defa tecavüz ettiğinde on üç yaşındaydım. Ellerimi bağlarken bana bunufı bir ayın olduğunu söyledi ve ben ağladım. Bir geçiş ayını bu, dedi. Seks hayat demekti. Alınması gereken bir şeydi. Görevi ve hakkı olduğu için beni bu yolculuğa çıkarıyordu."

Chas çaydanlığı alıp fincanını doldurdu, sonra özenle geri koydu. "Ben bunun tecavüz olup olmadığını bilmiyorum. Mücadele etmedim. Ona durması için yalvarmadım. Sessizce ağladım ve boyun eğdim."

"Bu tecavüzdü," dedi Peabody, sesi çok hafif çıkmıştı.

"İşte..." Chas biraz önce koyduğu çayı içemeyeceğini anlayınca fincanı kaldırıp elinde tuttu. "Kimseye anlatmadım. Yıllar sonra, onu içeri attıklarında bile, polise anlatmadım. Onu içerde tutabileceklerine inanmıyordum. Bunu becerebileceklerine inan-

iniyordum. O çok güçlü kuvvetliydi ve ellerindeki onca kanla daha da güç kazanmış gibi geliyordu bana. Çok garip, ama annemi kaçırmaya ve beni de yanında götürmeye zorlayan şey şiddet değil seks oldu. Küçük bir çocuğun kırılan kemikleri değil ya da annemin onun sebep olduğunu bildiği ölümler de değildi -annemin bunu bildiğini sanıyorum. Annemin karar verdiği an, onu etrafında yanan siyah mumların ışığı altında, sunakta benim üzerime çömelirken gördüğü andı. O annemi görmedi, fakat ben, odaya girdiği anda annemin yüzünü gördüm. Annem beni orada bıraktı, onun benimle işini bitirmesi için bıraktı ve o gece, ancak o dışarı çıktıktan sonra, kaçtık."

"Annen yine de polise gitmedi..."

"Hayır." Chas, Eve'e baktı. "Biliyorum, eğer annem polise gitseydi, bazı hayatların kurtarılabileceğine inanıyorsunuz. Fakat korku çok kişisel bir duygudur. Annemin tek amacı hayatta kalabilmektir. Babamı yakaladıklarında, her gün mahkemeye gittim. Onun bundan bir şekilde kurtulabileceğinden emindim. Onu kilit altında tutacaklarını söylediklerinde bile, inanmadım. Sonra onun adını sildim ve normalliğe geçiş yapmayı denedim. İlgimi çeken, yeteneğim olduğunu bildiğim bir işe girdim. Ve kendime insanlara yakın olma izni vermedim. İçimde öfke vardı. Bir yüze bakıyordum ve mutlu ya da üzüntülü olduğunu görünce ondan nefret ediyordum. İnsanlardan gölgelenmemiş varoluşları için nefret ettim. Ve babam gibi, ben de hiçbir yerde çok fazla kalmadım. Büyük bir sükunet ve ciddiyetle intihar etmeyi tekrar düşünmeye başladığımda, yardım arayacak kadar korkmuştum.

Chas tekrar gülebildi. "O zaman hiç fark etmemiştim, ama bu benim için bir başlangıç oldu. Bir adım attım, konuşulmayanları konuşmak için kendime izin verdim. Kendimi suçlamamayı, masumiyetimi kabul etmeyi ve annemi affetmeyi öğrendim. Fakat öfke hâlâ burada, güçlü, gizli bir düğüm olarak içimdeydi. Sonra Isis ile tanıştım."

"Büyücülüğe olan ilgin nedeniyle," diye araya girdi, Eve.

"Terapimin bir parçası olarak, bunu araştırmam nedeniyle." Chas bu kez çayından içti ve dudakları kıvrıldı. "Kızgın ve kaçıyordum. Dinlerin hepsi içimde nefret uyandırıyor ve ben baba-

mın inandığı şeylerden tiksiniyordum. Isis öylesine güzeldi, öylesine ışık doluydu ki, sırf bunun için ondan nefret ettim. Ancak o hiç aldırmadı ve beni bir ayine gelmem için kışkırttı. Sizin dün gece yaptığınız gibi, sadece izleyecektim. Ben kendimi bir bilim adamı olarak düşünmeyi tercih ederdim. Gideceğim ve onun inancının, salaklar tarafından tekrar edilen eski sözcükler dışında bir şey olmadığını kanıtlayacağım, diye düşündüm. Aynen acıtmak ve egemen olmak için dini bir mazeret olarak kullanan babamın ilkelerine benziyordu.

"Alaycı bir tavırla, kimseye yanaşmadan, içim gizli bir öfkeyle dolu, geride durdum. Onlardan sadelikleri ve sadakatleri yüzünden nefret ettim. Bu yüzlerdeki ifadeyi babamın konuşmasını dinlemek için toplanan insanlarda da görmemiş miydim? Sonuçta onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Yine de üç kez gidip izledim onları ve hiç farkında olmadan iyileşmeye başladım. Ve bir gece, *Albcm Eilir'ds*, yani *Bahar Ekinoks*'unda, Isis beni kendi evine çağırdı. Baş başayken, bana beni tanıdığını söyleyince paniğe kapıldım. Her şeyi ve babamı gömmek için öylesine uğraşmıştım ki... Isis paniğe kapıldığımı görünce, bana bu yaşamı kastetmediğini söyledi, fakat onun gözlerinin içine baktığımda, her şeyi bildiğini görebiliyordum. Benim kim olduğumu, nereden geldiğimi biliyordu. Bana iyileştirme konusunda büyük kapasitem olduğunu ve kendimi iyileştirdiğim zaman bunu fark edeceğimi söyledi. Sonra beni baştan çıkardı."

Chas kısa bir kahkaha attı; bu gülüşte büyük bir sıcaklık vardı. "Bu güzel kadının beni kendi yatağına götürmesinin bende yarattığı şaşkınlığı hayal edin. Küçük bir köpek yavrusu gibi, yarı istekli, yarı korkmuştum. O benim ilk kadimindi ve birlikte olduğum tek kadındı. Ve o *Bahar Ekinoks*u gecesi, içimdeki o sert, gizli düğüm çözölmeye başladı.

"Isis beni seviyor. Ve bu mucize benim başka mucizelere de inanmamı sağladı. *Wicca* oldum, bu gücü kucakladım ve bu güç tarafından kucaklandım. Kendimi ve başkalarını iyileştirmeyi öğrendim. Hayatımda tek zarar verdiğim insan kendimdim. Fakat ben şiddetin cazibesini, bencilliği ve başka bir efendiye boyun eğmeyi Isis'ten -tüm sezgilerine rağmen- daha iyi anlıyorum."

Eve ona inandı; onun geçmişinin kendi geçmişine ayna tutması sezgilerine güvenmesini sağlamıştı. "Babanla olan bağlantını gizlemek için çok büyük bir çaba harcamışsın."

"Sen harcamaz mıydın?"

"Alice bunu biliyor muydu?"

"Alice masumiyetti. O gençlikti... Selina Cross'a rastlayana kadar, onun yaşamında David Baines Conroy'lar yoktu."

"Cross zeki ve intikamcı bir kadın. Eğer senin gizemini çözmüş olsaydı, sana şantaj yapmak için Alice'i ve diğerlerini kullanabilirdi. Tarikatının üyeleri senin hikâyeni bilseler sana güvenirler miydi?"

"Şimdiye kadar bunu sınamaya kalkmadığım için, bir cevabım yok. Ben... bunu saklı tutmayı tercih ederim."

"Alice'in öldürüldüğü gece, sen buradaydın, değil mi? Isis'le yalnızdınız..."

"Evet ve biz Lobar'ın öldürüldüğü gece de burada yalnızdık. Biliyorsunuz son cinayette de Isis ile birlikteydim. Ve evet..." Chas hafifçe gülümsedi. "Benim için yalan söyleyeceğinden hiç şüphem yok. Ancak o, bir katilin oğlu ile yaşayabildiği halde, asla bir katille birlikte yaşamazdı. Bu onun varlık nedenini inkâr etmesi olurdu."

"Isis seni seviyor."

"Evet."

"Sen de onu seviyorsun."

"Evet." Chas korkuyla dolan gözlerini kırıştırdı. "Isis'in bunun bir parçası olduğuna inanıyor olamazsınız. O Alice'i sevdi ve bir annenin hasta çocuğuyla ilgilenmesi gibi ilgilendi onunla. O hiç kimseyi incitemez."

"Bay Forte, herkeste incitebilme potansiyeli vardır."

"Onun bu işlerle ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Peabody dışarıda merdivenleri inmeye başladıklarında.

"Ailesinde sapkın davranış hikâyesi var. Halüsinojenler ve bitki kökleri de dahil olmak üzere kimyasallar konusunda uzman. Hiçbir olayda şahidi yok. Alice'le bağlantısı vardı. Belki de

yıllardır sakladığı gizemi Alice yanlışlıkla öğrenmişti ve bunun ortaya çıkması, tarikatını yok edebilirdi."

Eve duraksadı, zihnindeki listeyi gözden geçirirken parmaklarını tırabzana vurdu. "Selina Cross'tan ve üyelerinden nefret etmek için iyi sebebi vardı, babasını cezalandıramadığı için onları cezalandırmak istiyor olabilirdi. Wineburg çözülmeye başladığında oradaydı ve onu öldürme imkânı vardı. Bu ona sebep. Ve fırsat veriyor, ayrıca geçmişinden gelen şiddet potansiyeline sahip."

Peabody, "Kâbus gibi bir çocukluktan sonra kendine güzel bir yaşam kurmuş ama..." diye karşı çıktı.

"Babasının yaptıkları için onu lanetleyemezsin."

Eve yola baktı ve kendi şeytanlarıyla savaştı. "Ben onu lanetlemiyorum, Peabody, ben her olasılığı araştırıyorum. Şimdi bak, eğer Alice durumu öğrenmiş ve dedesiyle konuşmuşsa, Frank hemen onlarla ilgisini kesmesini söylemiştir. Böyle olduğunu düşünürsek, Belki de Frank, Forte ile kendisi konuşmuş, hatta Alice'i etkilemekten vazgeçmezse, onu afişe etmekle tehdit etmiş olabilir. Conroy içeriye atıldığında, Frank Cinayet Masası'ndaydı ve tüm pis detayları biliyor ve hatırlıyordu."

"Evet, ama..."

"Düşünsene Alice kendi yerine taşınmıştı; Isis için part-time çalışmaya devam ediyordu ama artık orada yaşamıyordu. Hâlâ korkuyorken neden taşındı, neden buradan uzaklaştı?"

Peabody, "Bilmiyorum," diyerek durumu kabul etti.

"Ve... biz ona soramayız." Eve arkasını döndü, merdivenleri inmeye devam etti, sonra arabasına yaslanan oğlanı görünce küfür etti. "Of, bu da nereden çıktı?"

Eve dosdoğru Jamie'ye ilerledi. "Benim kaputumdan çek kıcını. Bu resmî bir araba."

"Resmî bir pislik," diye düzeltti Jamie çabucak, yüzünde küstah bir sırıtışla. "Bu şehir siz polisleri geri dönüşüm çöp yığınlarına sokuyor. Senin gibi başarılı bir dedektifin daha iyi bir arabaya sahip olması gerekir."

"Kule'ye gelecek sefer gittiğimde emniyet amirine söylediklerini iletirim. Burada ne yapıyorsun?"

"Sadece takılıyorum." Yine çabucak sırtıttı. "Arkama taktığın gölgeyi ektim, ama kabul etmeliyim ki, bayağı iyiydi." Jamie başparmaklarını ceplerine soktu. "Ama ben daha iyiyim."

"Neden okulda değilsin?"

"Okul Kaçağı Tugayı'nı aramakla uğraşma, Teğmen, bugün cumartesi."

Bu çocukla nasıl konuşacaktı? "O zaman neden normal bir asi genç gibi gökçarşıların birinde terör yaratmıyorsun?"

Jamie'nin tebessümü genişledi. "Ben gökçarşılarından nefret ederim. Hepsi dün de kalmış. Seni Channel 75'te izledim."

"İmzamı almak için mi uğramıştın?"

"Sen bir kredi slipine imzayı çakarsan, ben senin şu enkazı donatıp harika olmasını sağlarım." Jamie, dükkâna doğru baktı. "Camın ardında ağır bir cadı var. Bugün bayağı bir satış yapıyor."

Eve arkasına baktı, içeride gezinen müşterilere göz attı. "Onu daha önce gördün mü?"

"Evet, birkaç kez... Alice'i izlerken."

"Peki, hiç ilginç bir şey dikkatini çekti mi?"

"Hayır. İçeride hepsi giyinikler." Jamie kaşlarını kıpırdattı. "İnsan tersini bekliyor. Ben *Wicca*ları inceledim. Onlar çıplak olmayı çok seviyorlar. Bir seferinde başcadının bir adamı dükkândan attığını gördüm."

"Sahi mi?" Kaputa dayanma sırası Eve'e gelmişti. "Neden?"

"Bilemiyorum, fakat kadın aşırı kızmıştı. Ben onların tartıştıklarını görebiliyordum ve kadının yumruğu indireceğinden emindim. Özellikle adam onu ittiğinde."

"Adam onu itti mi?"

"Evet. Hatta içeri girmeyi düşündüm, fakat kadın ondan çok daha iriydi. Yine de erkekler kadınları itmemeli. Sonra kadın ona her ne söylediyse adam geri çekildi. O kadar geri çekildi ki, kapıdan çıktı. Ve çok acelesi varmış gibi hemen çekip gitti."

"Adam nasıl görünüyordu?"

"Sıksa bir adamdı, bir yetmiş beş boyunda, belki elli beş kilo. Benden birkaç yaş büyüktü. Uçları kırmızı, uzun siyah saçları vardı. Uzun suratlıydı, kesici dişleri sivriltilmişti. Kırmızı gözler,

açık renk ten... Dar siyah deriler giymişti, gömleği yoktu, birkaç dövmesi vardı, ama ben çok uzakta olduğumdan neye benzediklerini çıkaramadım."

Jamie, Eve'e bir gülücük fırlattı. "Tanıdık geliyor kulağa, değil mi? Onu son gördüğümde, o kadar gösterişli değildi."

Lobar, diye düşündü Eve, Peabody ile bakışırken. Çocuk sağlam ve profesyonele yakın bir tarif vermişti. "Peki bu ne zaman oldu? Sen bunu ne zaman gördün?"

"O gün..." Jamie'nin sesi biraz çatlak çıkmıştı, bu yüzden boğazını temizledi. "Alice ölmeden önceki gün."

"Isis, Lobar'la konuştuktan sonra ne yaptı?"

"Telefonla birini aradı. Biraz sonra birlikte yaşadığı adam koşarak geldi. Birkaç dakika hararetli bir konuşma yaptılar, sonra Isis 'Kapalı' levhasını astı ve arka odaya geçtiler. Şimdi düşününce canım sıkılıyor. O deri giysili adamı takip edebilirdim."

"İnsanları takip etmekten vazgeçmelisin, Jamie. Seni fark ederlerse, çok kızabilirler."

"Takip ettiğim insanlar beni fark etmezler. Ben bu konuda çok iyiyim."

Eve sertçe, "Bir yere gizlice girme konusunda da iyi olduğunı düşünüyordun," diye hatırlattı ve çocuğun renginin kızarmasını izledi.

"O farklıydı. Bak, o bıçaklanan adam, orada Alice'in cenazesindeydi. Bağlantılı olmalı bu... Alice'e, o Lobar sürünengine... ve benim bu bağlantıyı bilmeye hakkım var."

Eve doğruldu. "Sen benden soruşturmanın durumunu öğrenmeyi mi talep ediyorsun?"

"Evet, evet, öyle." Gözlerini devirdi. "Soruşturma ne durumda?"

"Sürüyor," dedi, Eve kısaca, sonra, "Şimdi, yok ol," diye ekledi.

Jamie, "Bilmeyehakkımvar," diyediretti.

Eve, "Sen bir polis torunusun," diye ona hatırlattı. "Sana bir şey söylemeyeceğimi biliyorsun. Ayrıca sen ergin bile değilsin. Sana bir şey anlatmam gerekmiyor. Şimdi, git başka yerde oyna, çocuk, yoksa seni aylaklıktan kurtarması için Peabody'yi üzerine salarım."

Jamie'nin çenesinin kasları gerildi. "Ben çocuk değilim. Ve eğer Alice'in katiliyle ilgilenmeyeceksen, ben ilgilenirim."

Eve, Jamie kaçıp gidemeden evvel ceketinden yakaladı. Çok alçak bir sesle, "Çizgiyi aşma," derken yüzünü Jamie'nin yüzüne iyice yaklaştırmış, çocuğu gözünün içine bakmaya zorlamıştı.

"Adalet istiyorsan bunu alacaksın. Tanrı şahidim ki, bunu senin için sağlayacağım. İntikam istiyorsan, seni bir kafese tıklarım. Dedenin ve ablanın neyi simgelediğini hatırla ve hepsini tekrar düşün. Şimdi, çek git buradan."

"Onları seviyordum." Jamie kolunu çekip kurtardı -Eve çocuğun gözlerine dolan yaşları görmüştü. "Adaletin de, senin de..."

Eve onu gitmesi için bıraktı çünkü, bir yetişkin gibi konuşuyor olsa da, gözyaşları bir çocuğa aitti.

Peabody, "Çocuk acı çekiyor," diye mırıldandı.

"Biliyorum." Eve de şimdi acı içindeydi. "Onun peşine düş. Başını derde sokmadığından emin olalım. Sakinleşmesi için yarım saat tanıyalım, sonra yerini bana biple. Gelip seni alırım."

"isis'le mi konuşacaksın?"

"Evet, bakalım o ve Lobar birbirlerine ne diyorlarırınış. Peabody, adımlarına dikkat et. Jamie zeki bir çocuk. Eğer Roarke'un adamlarından birini fark etmiş ise, büyük ihtimalle seni de fark eder."

Peabody'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sanırım bir çocuğu birkaç blok takip etmeyi becerebilirim."

Yardımcısının Jamie'yi beladan uzak tutacağına güvenerek, *Spirit Quesie* girdi. Hava tütsü ve düzinelerce mumdan gelen erimiş balmumu kokusuyla kaplıydı. Ekim güneşi güçlüydü ve asılı prizmaların içinden geçerek etrafı canlı renklerle parıltıyordu.

Isis'in gözlerinde, o egzotik hoş geldin ifadesinden eser yoktu.

"Chas'le işini bitirdin mi, Teğmen?"

"Şimdilik. Birkaç dakikanı bana ayırmanı istiyorum."

Isis dönüp bir müşterisinin hafızayı güçlendirici otların karışımı ile ilgili sorusunu yanıtladı. "Bunları beş dakika suyun

içinde tutun," dedi müşterisine. "Sonra süzün. Bir hafta boyunca her gün içmeniz gerekiyor. Eğer yardımcı olmaz ise, bana haber verin." Isis başını tekrar Eve'e çevirdi. "Gördüğün gibi, pek uygun bir zaman değil."

"Çabucak halledeceğim. Ben sadece Lobar'ın neden buraya seni ziyarete geldiğini merak ettim, boğazı kesilerek ölmeden birkaç gün önce olmuş bu."

Eve sesini alçak tutmuştu, fakat niyeti açıktı. Özel ya da herkesin içinde konuşacaklardı. Mekânı Isis belirleyecekti.

"Seni yanlış değerlendirdiğimi sanmıyorum," dedi Isis alçak sesle, "fakat sen beni kendimden şüpheyi düşürüyorsun."

Sonra genç bir kadına bir işaret yaptı. Eve onu üyeliğe kabul ayininden hatırlamıştı. "Jane müşterilerle ilgilenir," dedi Isis, arka odaya doğru yönelirken. "Yine de ben onu uzun süre yalnız bırakmak istemem. Dükkânda çok yeni."

"Alice'in yerine gelen mi?"

Isis'in gözleri alev alevdi. "Kimse Alice'in yerini dolduramaz."

Isis'in girdiği yer ofisle depo karışımı bir yer görüntüsündeydi. Takviye edilmiş plastik raflarda gargoyllar, mumlar, kapalı kutularda kurutulmuş bitki kökleri, güzelce kapatılmış çeşitli renkte sıvıyla dolu şişeler duruyordu.

Küçük bir masanın üzerinde çok modern ve etkili bir bilgisayar ve haberleşme sistemi vardı. "Sağlam alet," dedi Eve. "Fazlasıyla bu zamana ait."

"Biz teknolojiden kaçmayız, Teğmen. Biz uyum sağlarız ve mevcut olan her şeyi kullanırız. Bu her zaman böyledir." Eliyle yüksek arkalıklı, oymalı bir sandalyeyi gösterdi ve kendisi de kolçakları kanat şeklinde olan bir sandalyeye oturdu. "Çabucak halledeceğini söyledin, ama ben öncelikle Chas'i rahat bırakıp bırakmayacağını öğrenmek zorundayım."

"Benim önceliğim soruşturmayı sonuçlandırmak, bir şüphelinin zihin huzuru değil."

"Ondan nasıl şüphelenirsin?" Isis öne doğru eğilirken sandalının kolçaklarına yapışmıştı. "Onun nelerin üstesinden geldiğini en iyi sen biliyorsun."

"Eğer geçmişiyse ilintiliyse..."

"Ya senin geçmişin?" dedi, Isis. "Bir kâbusu yaşayıp arkada bırakman sana yarar mı yoksa zarar mı getirdi?"

"Geçmişim benim problemim," dedi Eve ses tonunu bozmadan, "ve sen bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bana gelenler, görüntüler ve izlenimler şeklinde geliyor. Bazıları diğerlerinden daha güçlü. Ben senin acı çektiğini ve masum olduğunu biliyorum. Chas'ın de... Ben senin içinde yaralar taşıdığını ve şüpheler barındırdığını biliyorum. Tıpkı Chas gibi. Kendi huzurun için mücadele ettiğini biliyorum. Ve ben bir oda görüyorum..."

Isis'in sesi değişmiş, gözleri gibi sesi de derinleşmişti. "Ufak soğuk bir oda... içeriye kirli kırmızı bir ışık süzülüyor. Ve bir çocuk... dövülmüş ve kanlar içinde bir köşeye sinmiş duruyor. Acı anlatılamayacak düzeyde... dayanmanın ötesinde. Ve ben bir adam görüyorum. Kanla kaplı bu adam. Yüzü..."

"Yeter, dur!" Eve'in kalbi küt küt atıyor, nefesini tıkıyordu. Bir an için, kendisi de oraya geri dönmüştü... o bir hayvan gibi inleyerek köşeye kıvrılmış elleri kana bulanmış çocuğa... "Lanet olsun!"

"Üzgünüm." Isis bir elini kaldırıp kendi kalbine bastırdı, eli titriyordu. "Çok özür dilerim. Bu benim tarzım değil. Ben öfkemin bana hâkim olmasına izin verdim." Isis gözlerini sımsıkı kapattı. "Çok çok üzgünüm..."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Eve sandalyenin üzerinde sallandığını hissetti. Adım atacak, etrafta gezinecek, hafıza kırıntılarını atabilecek yer yoktu. "Farındayım," dedi soğuk bir sesle, "Sen genel olarak yüksek psişik yetenekler diye tanımlanan bir şeye sahipsin. Bu konu hâlâ araştırılıyor. Benim masamın üzerinde bir rapor var bununla ilgili. Yani bu konuda yeteneklisin, Isis. Tebrikler. Şimdi, benim zihnimden uzak dur."

"Uzak duracağım." Isis'in gözleri merhametle dolmuştu. Beklediğinden ve niyet ettiğinden çok daha fazlasını görmüştü. "Ben ancak özür dileyebilirim tekrar. Bir parçam sana zarar vermek istedi. Ben bunu kontrol edemedim."

"Kızginken bunu kontrol etmek zor olmalı. Tehdit edildiğinde... Bir zayıflık görüp bundan yararlanabildiğinde."

Isis dikkatle nefes aldı. Yalnızca gördükleri yüzünden değil, kendi davranışı yüzünden de sarsılmış ve hâlâ kendine gelememişti. "Bu benim tarzını değil. Bu benim inancımın temellerine aykırı... Sana zarar vermeyeceğim." Isis ellerini kaldırdı, gözlerinin altını parmak uçlarıyla silerek kuruladı. "Sorularını yanıtlıyacağım. Lobar hakkında bilgi istiyordun."

"Seni onunla burada, dükkânda tartışırken görmüşler; Alice'in ölümünden bir gün önce."

"Öyle mi?" Isis soğukkanlılığını toplamıştı, bununla kendini örttü. "Yalnız olduğunu sanmak her zaman hatadır. Evet, o buradaydı. Evet, konuştuk."

"Ne hakkında?"

"Alice hakkında, özellikle. O yanlış yönlendirilmiş genç bir adamdı ve kendini tehlikeli bir şekilde önemsiyordu. Kendisinin güçlü olduğunu düşünüyordu. Ama öyle değildi."

"Alice burada değil miydi, o gün çalışmıyor muydu?"

"Hayır. Ben biraz ailesiyle birlikte olursa, dedesinin ölümü nedeniyle onlarla bağlantılarını yeniden kuracağını ummuştum. Onu buradan ayrılıp kendi başına bir yere taşınması için cesaretlendirmemin birincil sebebiydi bu. Birkaç gün gelmemesini söylemiştim. Lobar onun burada olduğunu sanıyordu. Ben onun kendiliğinden geldiğini düşünüyorum, buraya gönderildiğine inanmıyorum. Belki de kendini kanıtlamak için yapmıştı bunu."

"Ve sizinle tartıştı..."

"Evet. Bana Alice'i saklayamayacağımı söyledi. O kız asla kaçamayacaktı; yasalarına karşı gelmişti -Cross ile ona ait olanların bağlı olduğu yasaya uymamıştı. Lobar onun cezasının işkence, acı ve ölüm olduğunu söyledi."

"Lobar onu ölümle tehdit etti ve sen bunu bana söylemedin. Ben daha önce de gelip seni sorgulamıştım."

"Hayır, sana söylemedim. Ben bunun iki iradenin çatışmasından başka bir şey olmadığını düşünmüştüm; onunkine karşı benimki. Lobar piyondan başka bir şey değildi. Bunu sezmek için psişik gücümün ihtiyacım yoktu. Kendi üstünlüğünü kanıtlamak için, beni sınırlendirmek istemişti. Bana, Alice'e cinsel olarak neler yaptığını görsel olarak tarif etti." Isis derin bir nefes daha aldı. "Ve benim kendisine vaat edilmiş olduğumu söyledi. Aralarına alınıp gücüm yok edildiğinde, bana elini sürecek ilk kişi o olacakmış. Sonra bana ne yapmak istediğini ve benim bundan ne kadar zevk alacağımı söyledi. O müthiş yeteneklerinden bazılarını o anda ve orada göstermeyi teklifetti. Böylece onun Chas'e kıyasla ne denli erkek olduğunu görecektim. Söylediklerine güldüm."

"Sana saldırdı mı?"

"Beni itti. Kızgındı. Aslında onu tuzağa düşürdüm ve eski bir büyüü kullandım," dedi Isis bir elini hızlıca sallayarak. "Ayna ya da bumerang büyüü denebilecek bir şeydir, böylece bana

gönderdiği her şey -tüm karanlık, şiddet, öfke- ona geri yansıdı ve yansırken şiddeti de arttı." Isis hafifçe gülümsedi. "Lobar'ın ödü patladı ve hemen gitti. Bir daha da geri gelmedi."

"Ve sen korktun?"

"Evet, fiziksel anlamda, korktum."

"Forte'u çağırdın."

"O benim eşim." Isis çenesini kaldırdı. "Ondan gizlim yok ve ona bağlıyım."

"Chas kızmış olmalı."

"Hayır." Isis başını salladı. "Kaygılıydı, evet... Bir daire oluşturup büyü yaptık, bu bir korunma ve arınma ayiniydi. Biz memnunduk. Ama olacakları görmem gerekirdi..." diye devam etti, sesi pişmanlıkla titriyordu. "Hedeflerinin Alice olduğunu görme-liydim. Kibirle bana yöneleceklerine inanmıştım ve benim ko-rumam altındayken Alice'e dokunmaya cesaret edebileceklerini düşünmüyordum. Belki de sana yeterince dürüst davranmadım, Dallas, çünkü gururum beni köreltmemiş olsa, Alice'in hâlâ ya-şıyor olabileceğini biliyorum."

Eve, Peabody'yi almak üzere aracıyla uzaklaşırken, *suçluluk duygusu*, diye düşündü. Ve suçluluk duygusu cezalandırmaya yol açabilirdi. Frank ile Alice, Lobar ve Wineburg'dan farklı şekilde öldürülmüştü. Ölümle bağlantılıydı, Eve bundan emindi, fakat bağlantılı olması hepsinin aynı elden işlendiği anlamına gelmi-yordu.

Eve Merkez'e dönüp, bir olasılık taraması yapmak istiyordu. Bunun için yeterli veri vardı. Ve eğer sayılar bir sonuç verirse, Whitney'ye gidebilir ve her iki grup şüpheliyi yedi gün yirmi dört saat gözlemek için ekip isteyebilirdi.

Kahrolası bütçe, diye düşündü Eve, trafikle boğuşurken. Za-man, para ve işgücü giderlerini karşılayabilecek çok yüksek ola-sılık oranına ihtiyacı vardı. Sadece Peabody ve Feeney ile olaya dahil olan herkesin gözlenmesi mümkün değildi.

Bir de Jamie vardı. Çocuk belasını arıyordu ve Eve çocuğun bulacak kadar zeki olduğuna inanıyordu.

Kaldırırma yanaşınca Peabody, arabaya atladı. Kaldırımın karşısında bulunan bir sanal gerçeklik salonunun kapısından dışarı kavgalı gürültüler ve dijital savaş sesleri yayılıyordu. Ses kirliliği ile ilgili yasaları deliyor olsa bile, Eve, buranın sahiplerinin turistleri ve sıkılan kişileri içeri çekebilmek için ufak tefek cezalara razı olduklarını anlamıştı.

"Jamie içeride mi?"

"Evet, efendim." Peabody umutla bir yiyecek arabasından yükselen dumanlara bakıyordu. Taze soya burgeri ve yağlı patates kızartması kokusunu alıyordu. Öğle yemeği saatine yakındı, karnı zil çalıyordu ve Merkez'deki yemekhanede servis edilen iğrenç şeyleri düşündüğünde içine iniyordu. "Şu arabadan bir şeyler almamın bir sakıncası olur mu?"

Eve pencereden dışarı sabırsız bir bakış fırlattı. "Soğuk algınlığı yüzünden açlıktan ölüyor olman gerekmiyor muydu?"

"Ben asla olmam gerektiği gibi olamıyorum. Neyse," Peabody burnundan uzun ve derin bir nefes aldı. "Zaten kendimi harika hissediyorum. Şu içtiğim çay sorunu çözdü."

"Oldu, oldu... Acele et ve onu yolda ye."

"Sen bir şey ister misin?" Peabody arabadan dışarı çıkarken omzunun üzerinden sordu.

"Hayır. Kap gel de gidelim."

Uyuşturucu, seks, şeytan ve güç, diye düşündü Eve, derin derin. Bir din savaşı mı? İnsanlar zamanın şafağından beri, inançları için savaşıp ölmediler mi? Hayvanlar kendi alanlarına, sahip olmak için savaştılar, insanlar da aynı şekilde toprağa sahip olmak için savaştılar. Ayrıca kazanç için, ihtiras ve inançları için... Ve bunun cehennemi için.

Aynı sebeplerden öldürdüler de, diye düşündü.

Peabody, "Her şeyden iki tane aldım," diye seslendi ve yiyeceklerle dolu ince kartonu aralarındaki koltuğa koydu. "Gerekirse diye. İstemiyorsan eğer, ben büyük ihtimalle onları da yutabilirim. İki gündür ilk defa acıktım."

Eve trafikten sıyrılabilmek için beklerken, Peabody içine bir yığın şey doldurulmuş burgeri ısırdı. "Çocuk beni bayağı bir do-laştırdı. Öfkesi on blok boyu sürdü, sonra şehrin kuzeyine giden

bir tramvaya atladı, oradan indi, batıya yöneldi. Ve iştaktan konuşacaksak... Altıncı'nın orada bir yiyecek arabasına takıldı; iki gerçek domuz sosisli sandviçle anormal miktarda kızarmış patatesi mideye indirdi. Bir blok daha aşağıya gidip benim her zaman favorim olan buzlu portakal suyundan aldı. Sanal gerçeklik salonuna gelmeden önce de, şu adamdan üç tane şekerleme kaptı."

"Çocuk büyüme çağında," dedi Eve. Sonra trafikte daracık bir boşluğu görünce bir kurşun gibi ileri atıldı Etraftan protesto eder gibi korna sesleri yükseldi. "Böyle beslenip, sanal gerçeklik oyunları oynadığı sürece, beladan uzak duracaktır."

Salondaki haykırmalar ve ısıklar arasında, Jamie ekranında savaşı hologramlara dudağını bükte. Eve'in arabasındaki karşılıklı konuşmayı dinledi, bunu kulaklığına ve arabaya yerleştirdiği mikro kayıt cihazıyla yer belirleme cihazına borçluydu.

Evet, risk almaya değdi, diye düşündü. Zihni bununla meşgulken, sanal gerçeklik kumanda kolunu sallıyordu. tabii ki, bu pek de zor bir iş olmamıştı. Polis aracının sadece kendisi çöp değildi, güvenlik sistemi de son derece ilkeldi. En azından kendisi gibi bir elektronik ustasının yetenekleri karşısında ilkel kalmıştı.

Hafifçe öfkelenerek, Dallas'ın kendisine ne olup bittiğini söylemeyeceğini düşündü ve bir şehir eşkiyası hologramını yok etti. Jamie kendi bildiği yolu izlerdi. Bu işi de kendi bildiği yoldan halledecekti.

Ablasını kim öldürdü ise ölmeye hazırlansa iyi olurdu.

Eve karışık sonuçlarla olasılık programını çalıştırdı. Bilgisayar dört olayın yüzde doksan altı oranında bağlantılı olduğunu onayladı. Cinayetlerin farklı kişiler tarafından işlenmiş olması ihtimalini değerlendirirken oran yüzde on düştü.

Sıralamada Charles Forte, Selina Cross gibi yüksek puan almıştı. Alban için ise, yetersiz bilgi cevabı ile karşılaşmıştı, Eve.

Hüsrana uğramış olarak Feeney'i aradı. "Senin sistemine yüklemek istediğim bazı bilgiler var. Bir olasılık taraması için. Bir bak bakalım sayılarla ne yapabiliyorsun?"

Feeney kaşlarını oynattı. "Oran daha yüksek mi daha düşük mü olsun istiyorsun?"

Eve gülerек başını salladı. "Yüksek olmasını istiyorum, ama sağlam şekilde istiyorum. Belki atladığım bir şey vardır."

"Yolla bakalım. Bir göreyim."

"Sağ ol. Ayrıca bir şey daha var. Şu Alban denen tipler ile ilgili verilere ulaşmaya çalıştıkça karşıma sürekli boşluklar çıkıyor. Bu adam otuzlarında. Onunla ilgili daha fazla bilgi olmalı. Eğitimine, sağlık geçmişine, aile hikâyesine dair hiçbir bilgi bulamadım. Hiç adli kaydı yok, yasadışı bölgede polis çevirmesi bile yok. Düşüncem bunları sildirttiği yönünde."

"Bunu temizlemek çokça yetenek ve para gerektirir. Eğer bir şey varsa o hep oralarda bir yerdedir."

Eve, Roarke'u düşündü ve onun kayıtlarındaki şüphe çekecek kadar kısıtlı veri aklına geldi. "Eğer biri bir şey bulabilirse, diye düşünüyordum..."

"Evet, pohpohla beni, çocuk." Feeney göz kırptı. "Sana döneceğim."

"Sağ ol, Feeney."

"O Feeney miydi?" Maviş, yeni hava pompalı, koca topuklu, neon pırıltılı sarı spor ayakkabıları ile gerçek anlamda zıplayarak odaya dalmıştı. "Tüh, kapattın. Onunla konuşmak istiyordum."

Eve dilini dişlerinin etrafında dolaştırdı. Maviş, klasik Maviş stili giyinmişti. Saçları spor ayakkabılarına uyuyor ve gözleri yakıyordu. Spiral şekilde hem yukarı hem de aşağıya doğru patlamış gibi görünen bukleleri vardı. Parlak sentetik lastikten pantolonu, göbeğinde parlayan kırmızı taşın bayağı altında, bedeninin her kıvrımını sımsıkı sarıyordu. Bluzu -tabii buna bluz denebilirse- pantolonuna uyan, üstüne iyice yapışmış bir banttı ve göğüslerini ancak kapatıyordu.

Maviş bunların üzerine, transparan bir ceket giymişti.

"Gelirken biri seni tutuklamaya kalktı mı?"

"Hayır, fakat sanırım danışmadaki çavuş orgazm yaşadı." Maviş zümrüt yeşili kirpiklerini kırıştırdı ve bir sandalyeye çöktü. "Süper kıyafet, değil mi? Leonardo'nun çizim masasından yeni çıktı. E, hazır mısın?"

"Hazır mı? Ne için?"

"Kuaförle randevumuz var. Trina seni araya sıkıştırdı. Ben ünitene mesaj bırakmıştım. İki kez." Eve'e bakarken Mavis'in gözleri kısıldı. "Bana almadığını söyleme, çünkü aldığını biliyorum. Kaydını silmişsin."

Evet, silmişti ve önemsememişti. "Maviş, saçlarımla oynayacak vaktim yok."

"Bugün öğle yemeğine çıkmamışın. Danışmadaki çavuş söyledi," dedi Maviş kendini beğenmiş bir yüz ifadesiyle. "Orgazm olmadan önce yani... Trina seni şekle sokarken yemek yiyebilirsin."

"Ben şekle sokulmak istemiyorum."

"Kendin makasla düzeltmesen bu kadar kötü olmazdı." Maviş ayağa kalktı, Eve'in ceketini aldı. "Sessizce gelsen iyi olur. Yakanı bırakmaya hiç niyetim yok. Öğle yemeği için bir saatliğine çıkar, bir buçukta şehrimizin güvenliğini sağlamak için geri dönersin."

Bunu yapmak tartışmaktan daha kolay olduğu için, Eve ceketini kaptı, üzerine geçirdi. "Sadece saç... Yüzüme o vıcık vıcık şeyleri sürmesini istemiyorum," dedi.

"Dallas, rahatla." Maviş onu dışarı çekti. "Kız olmanın zevkini çıkar."

Eve zamanı işaretlemek için kayıt defterini çıkardı ve Mavis'in plastik kaplı poposunun yol boyunca hoplamasını izledi. "Bunun seninle benim için ayın şeyi ifade ettiğini hiç sanmıyorum," dedi.

Belki de o kokular yüzündendi -kuaför salonlarına özgü ik-sirler ve losyonlar, yağlar ve boyalar- fakat bakım koltuğunda arkasına yaslandığında, Eve ilhamla dolduğunu hissetti.

Elbiselerini çıkarmaya; vücut yumuşatıcısının hareketine teslim olmaya; yüz bakımına ve itilip kakılmaya kendisini nasıl ikna ettiklerinden emin değildi, Eve. Tartışma geçici dövme ve vücut *piercing*'lerine yöneldiğinde, Eve ayağını -çıplak ve artık tırnakları boyalı ayağını- yere basmayı başarabildi.

Bunun dışında, rehin alınmıştı, her yeri vıcık vıcıktı, saçları Trina'nın sürdüğü sperme benzer bir kremle örtülmüştü. Elinde şakşak eden makası ve ıslak yeşil karışımıyla Trina'dan aşırı derecede korktuğunu hiç değilse kendine itiraf edebilirdi. Bu yüzden bu işlemler sırasında gözlerini kapatmış; garip bukleli fuşya rengi saçlar ve torpido göğüslerle bir Trina klonu haline geldiğini düşünmemeye çalışmıştı.

"Uzun zaman oldu," dedi Trina ders verircesine. "Sana, düzenli bakıma ihtiyacın olduğunu söylemiştim. Temel mevcut, hiç geliştirmedğin için, kaliteyi yitiriyorsun. Eğer düzenli gelmiş ol-san, seni geri getirmeye çalışmak bu kadar uzun sürmezdi."

Geri getirilmek istemiyordu ki. Rahat bırakılmak istiyordu. Gözlerinin etrafında vızıldayan bir şey hissedince, Lirpermesini bastırmaya çalıştı. *Kaş düzeltme*, diye hatırlattı kendine ve sakın olmaya çalıştı. Trina, alnına gülümseyen yüz dövmesi yapmıyordu.

"Geri dönmeliyim. İşim var."

"Beni telaşa sokma. Sihir zaman alan bir şeydir."

Eve, *sihir*, diye düşünerek gözlerini devirdi, bu da Trina'nın homurdanmasına sebep oldu. Görünen o ki, herkes kafayı sihre takmıştı.

Mavis'in mutlu bir sesle, cilde altın parlaklığı veren yeni bir vücut cilasından söz etmesini dinlerken, Eve'in kaşları çatıldı. Maviş, "Bu mükemmel bir şey, Trina," diyordu..."Bunu tüm vücutta denemeliyim. Leonardo beni baştan aşağı yalar."

"Geçici ve yenilebilir olanlarından alabilirsin. Piyasada altı farklı aromada var. Kayısı şu an çok popüler."

İksirler ve losyonlar, diye düşündü Eve. *Duman ve aynalar*. Törenler ve ayinler. Eve gözlerini hafifçe açtı, Maviş ile Trina'nın burun buruna ufak bir şişedeki altın rengi sıvıyı incelediklerini gördü. İçinde tuhaf bir şefkat duygusuyla, *neon ışığı gibi saçlarıyla Maviş, pembe bukleleriyle Trina*, diye düşündü.

Garip kız kardeşler.

Zihninden tekrar *garip kız kardeşler*, cümlesi geçerken birden doğrulup oturunca, Trina, "Yatar mısın, Dallas, iki dakikan daha var," diye homurdandı.

"Maviş, zamanında psişik güce sahip numarası yaptığını söylemiştin."

Maviş yeni boyanmış neon pırıltılı tırnaklarını çabuk çabuk sallarken, "Evet," dedi. "Madam Elektra her şeyi görür, her şeyi bilir. Ya da Ariel, üzgün gözlü peri..." Maviş boynunu büküp başını aşağıya doğru eğerken, kırılgan ve umutsuz bakışlarla bakma numarasında çok başarılıydı. "Sanırım bu türden altı tipten mem vardı."

"Peki, birinin aynı numarayı yapıp yapmadığını anlayabilir misin?"

"Vay canına, şaka mı yapıyorsun? Güneşlikler takılıyken üç blok öteden anlarım."

"İyiymişsin," dedi Eve. "Ben seni hiç bu işi yaparken görmedim, ama diğer yaptıklarında iyiydin."

"Beni enseledin yine de."

"Ben daha iyiyim." Eve güldü ve yüzünden vıcık vıcık bir şeyin sızdığını hissetti. "Dinle; benim için kontrol etmeni isteyeceğim bir yer var," diye başladı, o sırada Trina yanına gelmiş ve onu yatay pozisyona itmişti. "Her ikinize de söylüyorum," diye ekledi Eve, Trina'ya bakarak.

"Bu bir polis işi mi?"

"Belki."

Trina, "Buz gibi," diyerek Eve'i çalkalama çanağına doğru itti.

Eve akan suyun altında gözlerini sımsıkı kapatarak, "Bunu programdan çıkartabilirsin," dedi ve devam etti: "Orada çalışan kadını -adı *Jane*~ konuşturabilirseniz, bana bir özet geçin. Polislere karşı pek açık olamıyorlar."

Trina bilmek istiyordu. "Kim olabilir ki?"

"Gözlemlerinizi istiyorum," diye devam etti Eve. "Şifalı bitkilerle ilgileniyor gibi görüneceksiniz; zihin geliştiren karışımlarla, aşk iksirleriyle, cinsel gücü artıran doğal ilaçlarla ilgileneceksiniz. Teskin edicilerle falan..."

"Yasadışı uyuşturucular mı?" Maviş durumu çakmıştı. "Böyle şeyler satıyor olabileceklerini mi düşünüyorsun?"

"Bu emin olmam ya da elemem gereken bir olasılık. Siz bunu

gizli görevdeki bir polisten çok daha çabuk anlarsınız. Ayrıca sahtekârlığı da fark edebilirsiniz. Müşterilerini sömürüyorlar mı? Hileli bir numara mı çeviriyorlar? Para bir yerlerden geliyor çünkü."

Trina, "Bu bomba gibi bir şey olacak, Mavis," diyerek sırıttı. "Sen ve ben, çifte dedektifler olacağız. Sherlock ve Dr. Jekyll gibi."

"Çok hoş, ama aslına bakarsan ben onun Dr. Holmes olduğunu düşünüyordum."

Eve tekrar gözlerini kapattı.

Kokulardan olmalı, diye karar verdi.

Eve, eve geldiğinde, Mavis ile Trina oradaydılar ve başardıkları numaraların hikâyeleriyle Roarke'u eğlendiriyorlardı. Eve kediye kucağına alıp gülüşme seslerinin geldiği yöne doğru yürüdü.

"Ben bu losyonu sürmek için satın aldım," diyordu Trina. "Erkeğin içindeki hayvanı dışarı çıkarttığını iddia ediyorlar. Feromonlar gibi." Uzun kolunu Roarke'un burnunun altına uzattı. "Bu sana ne yapıyor?"

"Silah taşıyan bir kadınla evli olmasaydım..." Roarke sırıtarak geriye çekildi. "Merhaba, sevgilim."

Eve, Galahad'ı Roarke'un kucağına bırakırken, "Cümleleri tamamlayabilirsin," dedi.

"Sen silahsız olana dek bekleyeceğim."

Mavis yerinden fırladı. "Dallas, çok çok hoştu..." Şarap kadehini sallayınca içindeki saman rengi sıvı çalkalandı. "Eve gidip Leonardo'ya anlatacak kadar bekleyemedim. Fakat Trina ve ben. bir şeyler atıştırıp... bilirsin işte ve buraya gelip rapor vermek istedik. Satın aldığım şeyleri görmelisin."

Mavis, *Spirit Quest* logolu alışveriş torbalarından birine daldı. Eve inleyerek buna karşı çıkarken, Mavis'in kolunu çekiştiriyordu. "Şimdi anlat, sonra gösterirsin. İkinizi oraya yolladığıma göre, aklımı yitirmiş olmalıyım. Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi hızla Roarke'a dönerek. "Oradaki o tuhaf kokulu buharlar

yüzünden yaptım bunu. İnsanlar o garip kokuları ciğerlerine çekince, oralarının buralarının tıraş edilmesine; boyanıp delinmesine de razı oluyorlar."

Roarke'un gözleri hafifçe bulutlandı. "Delinmek mi? Nereden, tam olarak?"

Trina bir elini sallayarak, "Meme ucuna dokundurmadı," dedi. "Delici ile yakınına gelirsem beni öldüreceğini söyledi."

"Aferin kızım," diye mırıldandı Roarke. "Kendini korumanla gurur duyuyorum."

Eve'in başı ağrımaya başlamıştı; kendine bir kadeh şarap koydu. "Siz ikiniz kredilerinizi harcamanın dışında bir şey yapmanız mı orada?"

"Fal baktırdık," dedi Maviş. "Sahiden iyiydi. Maceracı bir ruhum varmış ve içimdeki narsizm cömert bir yürekle dengelenmiş."

Eve kendine hâkim olamayarak güldü. "Bunu okumak için psişik güce sahip olmaya gerek yok, Maviş. İnsanın gözünün olması yeter. Sen oraya bu üstündekileri giyiniş olarak gittin, değil mi?"

Maviş neon pırıltılı spor ayakkabısını salladı. "tabii. Jane, yani orada çalışan kadın, gerçekten de çok yardımcı oldu, şifalı bitkilerden anlıyormuş gibi geldi bize. Onun samimi olduğuna karar verdik, değil mi Trina?"

Trina ciddi bir ifadeyle, "Jane samimiydi," diye onayladı. "Biraz donuk ve sıkıcıydı gerçi, ama onu birkaç seansta toparlayabilirim. Biraz parlatici, biraz vücut çalışması. Ama bak o tanrıçayı geliştirmek çok zor olurdu."

"Isis'i mi?" Eve dimdik oturdu. "O orada mıydı?"

"Biz bitkilerle uğraşırken, o arkadan çıkıp geldi," dedi Maviş. "Ben performans seviyemi geliştirecek, sahne enerjimi artıracak bir şeyler istediğimi anlatıyordum. Eğer bir sahtekârlığa kalkışmışsan, yaptığın numaraya inanırsan daha iyi iş çıkarırsın. Bunu gerçekten becerebilirsen, harika olur."

"Ben seks malzemesi bakıyordum." Trina sinsice gülümse-di. "Erkeklerin ilgisini çekecek, seks performansını artıracak malzemeler... Ve ben nasıl stresli bir işim olduğunu söyledim."

Beni gergin ve sinirli bir hale getirdiğini; reçetesiz ilaçların beni kesmediğini söyledim. Belki daha etkili bir şeyleri olabileceğini düşündüğümü ve fiyatın önemli olmadığını söyledim."

"Ellerinde çok çeşitli karışımlar vardı." Maviş hikâyeyi devam ettirdi. "Ben uygunsuz bir şey görmedim. Doğrusu şu, Isis uyuşturucuların doğru cevap olmadığını söyledi. İstedığımızı doğal yollardan elde edebildik. Bütünsellikle..."

"Evet, bütünsellikle," diye Trina onayladı. "Onu dürtükledik, kredileri filan çıkardık, ama Isis yemedi. Belki bu da bir tür satışı..."

Maviş hikâyeyi devraldı. "Amazon Kraliçesi içeri gitti. Bu karışımla geri geldi." Maviş saçları uçarak, alışveriş çantasına daldı, küçük, saydam bir torbayı Eve'e attı. "Bunu denememi söyledi ve benden para almadı. Sadece işime yarayıp yaramadığını ona bildirmemi söyledi. Test yaptırabilirsiniz, ama bana göre temiz."

"Kim baktı falına?"

"Isis. Geldiğinde pek istekli görünmüyordu." Maviş kadehini geri aldı. "Biz orada oynuyorduk, bilirsin işte. Gözlerimi kocaman açıp kıkırdama rolümü yapıyordum. sattıkları şeylerle ilgili oo, aa gibi sesler çıkartıyordum."

Eve gözlerini alışveriş torbalarına kaydırды. "Gördüğüm kadarıyla rolünü buraya dek taşımışsın."

Maviş, "Malzemeleri beğendim," derken sırıtıyordu; oraya gittiğine pişman olmamıştı. "Sonra AK, yani Amazon Kraliçesi, olaya girmeye başladı. Sonra bakışlarım şu birinci sınıf kristal küreye, yeşil olana gitti. Ne demişti ona, Trina?"

"Turma-bi şey..."

"Turmalin," diye Roarke bilgilendirdi.

"Evet, doğru. Turmalin. Isis beni ondan uzaklaştırdı ve bunun sakinleştirmek, rahatlatmak için olduğunu söyledi. Eğer enerji istiyorsam, turuncu olana yönelmem gerektiğini söyledi."

"Daha mı pahalıydı?" diye Eve tahmin yürüttü.

"Hayır, daha ucuzdu. Çok daha ucuz. Yeşilin benim için olmadığını söyledi. O benim bunu kullanabilecek bir arkadaşımın olduğunu; onun bana çok yakın ve çok stresli biri olduğunu söy-

ledi. Fakat bunu kendisinin hazır olduğu zaman seçmesinin gerektiğini açıkladı."

Eve homurdanarak kaşlarını çattı.

"Sonra işte bize fal baktı. Muazzamdı. Gelmemizden ne kadar memnun olduğunu söyledi. Pozitif enerjiye ihtiyacı varmış. Bizden fal için para talep etmeyecekti. Onu beğendim, Dallas. Onda bir sahtekârın gözleri yok."

"Tamam, teşekkürler. Paketi kontrol edeceğim." Para yapmanın bir yolu, diye düşündü Eve, sürekli müşterileri bağlamaktı. Ve tekrar gelmelerini garantiye alma yolu onları bağımlı yapmaktı.

"Biz gitmeliyiz." Maviş tekrar ayağa kalktı, torbalarını topladı. "Ben bu mumu romantizm için aldım. İşe yarayıp yaramadığını görmek istiyorum. Salı gecesi görüşürüz."

"Salı gecesi mi?"

Maviş yüksekçe spor ayakkabılarını bağladı. "Cadılar Bayramı partimiz, Dallas... Geleceğini söylemiştin."

"Sarhoştum herhalde."

"Hayır, değildin. Saat dokuzda, bizim mekânda. Herkes geliyor. Ben Feeney'i bile ayarladım. Görüşürüz."

Trina çıkarken, "Gevşe biraz," diye akıl verdi. "Bir kostüm giy"

"Asla," diye mırıldandı Eve. "Pekâlâ," dedi sonra, içinde yaparak ve tohumlar olan ufak torbayı havaya atıp tutarak. "Büyük ihtimalle kocaman bir zaman kaybıydı bu."

"Onlar kendilerini eğlendirdiler. Karışımı analiz ettirince sen de daha iyi hissedeceksin."

"Umuyorum. Hiçbir yere ulaştığım yok.." Eve torbayı masaya koydu. "Yanlış yollara sapıp duruyorum. Bunu hissedebiliyorum."

"Yeterince yanlış sokağa girersen, çoğu zaman sonunda doğru yeri bulursun." Roarke kapıya yaslandı, ellerini Eve'in omuzlarına koydu ve ovmaya başladı. "Mavis'in çok stres altında olan, yakın bir arkadaşı varmış." Roarke düğümlemlerle ovuyordu. "Ben kim olduğunu merak ettim?"

"Sesini keser misin?"

Roarke gülerek Eve'i ensesinden öptü. "Şahane kokuyorsun."

"Bu Trina'nın her yerime sürdüğü vıcık vıcık şey."

"Bundan bahsetti; beğeneceğimi söyledi." Roarke boynunu tekrar koklayınca Eve kıkırdadı.

"Ve beğendim de. Ayrıca seni tam vücut bakımı yapacak kadar tuttuğundan bahsetti. Kalçana özellikle dikkat edecekmişim."

Eve içini çekti. "Kesinlikle esir aldı beni. Bir de sağ yanağıma geçici bir gü! goncası dövmesi yaptırmamda ısrar etti durdu." Roarke kalçasını tutunca zıpladı. "Tanrım! Beni on dakika o masada yatırdı. Gizlice bir dövme yapmış olabilir mi?"

Roarke kaşını kaldırdı ve yerinden kalkarken yavaşça gülümsedi. "Bunu öğrenmek için elimden geleni yapacağım," dedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eve'in poposunda bir gül goncası vardı ve bundan memnun değildi. Eve, banyoda çıırılçıplak dururken, iyice görebilmek için, üç kanatlı aynayı ayarladı.

"Biliyor musun, bunun için onu içeri atabilirim," diye mırıldandı.

Roarke içeri girerken, "Bir polisin kaba etini lisanssız olarak dekore etmekten mi?" diye sordu. "Yoksa çiçek resimlerini yasadışı çoğaltmaktan mı?"

"Bundan büyük keyifliyorsun, değil mi?" Eve sinirli bir hareketle bornozu kancadan kaptı.

"Eve sevgilim, ben sana dün gece çok açık bir şekilde senin tarafında olduğumu söylemedim mi? Bunu çiğneyip koparmak için elimden geleni de yapmadım mı?"

Eve içinden, sakın gülme, derken dilini sertçe ısırды. Bu hiç de komik bir şey değildi. "Ben bir solüsyon ya da onun gibi bir şey bulmalıyım. Ne çıkartacaksa bunu..."

"Acelen ne? Çok... tatlı."

"Ya ben dezenfekte olmak zorunda kalırsam? Ya da merkezde duş almam veya üstümü değiştirmem gerekirse? Popomda bir dövmenin bana ne kadar üzüntü vereceğini biliyor musun?"

Roarke kolunu Eve'e doladı, ellerini bornozun üstü yerine altından sokacak kadar akıllıydı.

"Bugün çalışmıyorsun."

"Gideceğim. Sistemimi kontrol etmeliyim, eğer Feeney bazı bilgiler göndermişse, bakmam lazım."

"Bunu pazartesi sabahı yapsan hiçbir şey fark etmez. Bugün çalışmayacağız."

"Ne yapmak için?"

Roarke sadece gülümsedi, elini aşağıya indirip gül goncasını okşadı.

"Daha demin yapmadık mı bunu?"

Düşünceli bir sesle, "Tekrarlayacakmışız gibi görünüyor," dedi Roarke. "Ancak biraz bekleyebilir. Niye günü biraz havuzun başında tembellik yaparak geçirmiyoruz?"

Havuz başında tembellik? Bu kesinlikle çekici gelmişti. "Şey, belki..."

Roarke, "Martinik'te," dedi. "Toplanmakla uğraşma," diye eklerken Eve'in dudağına acele bir öpücük kondurdu.

"Üzerindekiler dışında başka hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak."

Eve o gününü, yüzünde bir gülümseme ve üzerinde gül goncası haricinde hiçbir şey olmaksızın Martinik'te geçirdi. Belki de bu yüzden alışılmış pazartesi sabahında aklı biraz dünde kalmıştı.

"Yorgun görünüyorsun, Teğmen." Peabody saha çantasından bir torba çıkardı, iki tane taze kremalı donatı masaya koydu. Hâlâ sırtıyordu çünkü donatları köpekler kokusunu almadan içeriye sokabilmişti. Eve'e yakından baktı. "Ve biraz da bronzlaşmış gibisin," dedi. "Solaryuma mı girdin?"

"Hayır. Dün biraz güneşlendim, o kadar."

"Dün bütün gün yağmur yağdı."

Eve, "Benim olduğum yerde değil," diye mırıldanırken ağzını donatla doldurdu. "Ben Kumandan'dan bir olasılık oranı bulma görevi aldım. Feeney bazı rakamlarla çalıştı, biz hâlâ hafif kalıyoruz, fakat ben bugün birinci sıradaki şüphelileri yirmi dört saat takibe alacağım."

"İstedğini alman olasılığı üzerinden bir oran isteme benden sakın. Daha bu sabah, ofisler arası işlerde aşırı mesai yapıyor, raporu geldi."

"Boş ver onu. Gerekliyse aşırı değildir. Whitney bunu emniyet müdürüne -o da valiye- bu şekilde anlatabilir. Elimizde medyaya fazlasıyla yansımış, iki önemli cinayet var. Bunları kapatıp aşırı ısınmayı önlemek için insan gücüne ihtiyacımız var."

Peabody gülümseme cüretinde bulundu. "Topu atma provası yapıyorsun."

"Belki." Eve derin bir nefes aldı. "Eğer olasılık rakamları birazcık daha yüksek olsaydı, topu bu kadar sert atmak zorunda kalmazdım. Olaya karışmış çok fazla insan var; sorun burada." Ellerini kaldırarak, parmaklarını gözlerine bastırdı. "Her iki tari-katın bütün üyelerini araştırmalıyız. İki yüzden fazla insan var. Yarisını veri ve profil olarak elesek bile, geride hâlâ inceleyip, kontrol etmemiz gereken yüz tanık kalıyor."

"Günlerce sürecek bir iş," diye onayladı Peabody. "Kumandan büyük ihtimalle birkaç üniformalıyı kapıları çalmaya gönderecek, böylece masum olduğu apaçık ortada olanları eleyecektir."

"Ben masum olduğu apaçık ortada biri olduğunu sanmıyorum." Eve masasından uzaklaştı. "Lobar'ın cesedini taşımak, onu o şekilde bağlamak için bir kişiden daha fazlasına ihtiyaç vardı. Ayrıca bir de araç lazımdı."

"Asıl şüphelilerin hiçbirinin bir ceset ve pentagramı taşıyacak ve gizleyecek kadar büyük bir aracı yok."

"Belki üyelerden birinde vardır. Araç ruhsatlarına göre isim-leri tarayalım. Bunda başarısız olursak, kiralık araçları kontrol etmeye başlarız, sonra da cinayet gecesi çalındığı bildirilen araç-ları araştırırız." Eve saçını karıştırdı. "Ve büyük ihtimalle onu oraya atan her kim ise, araca uzun süreli park alanlarından birin-den binmiş ve kimse tarafından fark edilmemiştir."

"Kontrol edelim mi?"

"Evet, kontrol edelim. Belki Feeney bize, bu gereksiz işlerden bazılarını yaptırmak için kendi departmanından birini ayırabilir. Bu arada, sen başla, ben Kumandan'a yalvarmaya gidiyorum." Eve tele-linki bipleyince hemen cevap verdi. "Dallas, Cinayet Masası."

"Seninle konuşmam gerekiyor."

"Louis?"

Eve bir kaşını kaldırdı. "Müvekkilinin karşı koymasıyla ilgili suçlamalar hakkında konuşmak istiyorsan, savcıyla konuş."

Adam, "Seninle konuşmam gerekiyor," diye tekrarladı ve elini ağzına götürüp mükemmel manikürlü tırnakların yemeğe başladı. "Yalnız başına. Özel olarak. Olabildiğince çabuk."

Eve bir elini indirdi, Peabody'ye geriye gidip görüntüden çıkmasını işaret etti. "Ne hakkında?"

"Bunu tele-linkten anlatamam. Ben cep ünitemdeyim, fakat bu bile riskli. Benimle buluşman gerekiyor."

"Buraya gel."

"Hayır, hayır, beni izliyor olabilirler. Bilmiyorum. Emin olamıyorum. Dikkatli olmak zorundayım."

Feeney'in onun arkasına taktığı gölgeyi mi fark etti acaba, diye düşündü Eve. Yoksa adam sadece paranoyaya mı kapılmıştı? "Seni kim takip ediyor olabilir?"

Louis, "Benimle buluşmalısın," diye belirtti. "Benim kulübümde. Park Caddesi'nde *Luxury Club*. Beşinci kat. Adını kapıya bildireceğim."

"Bana özendirecek bir şeyler ver, Louis. Burada çok işim var."

"Sanırım... ben bir cinayete tanık olduğumu sanıyorum. Sadece sen, Eve. Başka kimseyle konuşmam. Takip edilmediğinden emin ol. Acele et."

Eve boş ekrana doğru dudaklarını büzdü. "Tamam, bu yeterince özendirici. Galiba bir şeyler yakaladık, Peabody. Bu arada Feeney bize bir çift ekstra el verebilecek miymiş bir bak bakalım."

Peabody, "Onunla tek başına buluşmayacaksın herhalde," diye karşı koydu, ama Eve çantasını kapmıştı bile.

"Korkmuş bir avukatı tek başıma idare edebilirim." Eve aşağı eğildi, bileğindeki destek parçayı kontrol etti. "Zaten kulübün dışında bir adamımız var. Ben iletişim cihazımı açık bırakacağım. Gözlersin."

"Evet, efendim. Arkanızı kollarım."

Luxury Club'in beşinci katında üyelerin kullanımı için yirmi özel süit vardı. Burada profesyonel ya da özel toplantılar düzenlenebilirdi. Her süit bireysel olarak kendi çağına özgü dekore edilmişti ve her birinde komple iletişim ve eğlence merkezi bulunuyordu.

Burada büyük ya da mahrem partiler de verilebiliyordu. Yiyecek içeceklerle meşgul olan yemek servis departmanı eşsizdi. Kapıcı aracılığı ile, ufak bir ek servis ücreti karşılığı lisanslı eskortlar sağlanabiliyordu.

Louis, daima 5-C süitini ayırtırdı. On sekizinci yüzyıl Fransız stilinin zenginliğini ve o dönemin özenli dekorasyonunu severdi. Sırtı kıvrımlı sandalyeler, zengin döşemeli kadife kanepeler tam onun karakterine uygundu. Kalın, karanlık perdelerden, altın püsküllerden, kristal aynaların yaldızlı parıltılarından hoşlanıyordu. Karısını ve çeşitli sevgililerini geniş, yüksekçe, yatakta eğlendirirdi.

Kendisi bu dönemi hedonizmin somutlaşması, isteklerini frenlemek ve dünyasal zevklere adanmak olarak değerlendiriyordu.

Kraliyet ailesi üyeleri hüküm sürerken her istediklerini yapmışlardı da, sanat gelişmemiş miydi? Eğer çiftçiler imtiyazlı duvarların dışında açlıktan ölmüşlerse, bu yalın anlamda doğanın doğal seçiminin sosyal hayata yansımaysdı. Seçilmiş azınlık yaşamı dibine kadar yaşamıştı.

Ve burada, Manhattan'ın ortasında, üç yüz yıl sonra, kendisi de hayatın sunduğu meyvelerin tadını çıkarabiliyordu.

Ancak artık bunlardan zevk almıyordu. Telaşla, ürpererek harmanlanmamış İskoç viskisini büyük yudumlarla içti. Dehşet altında, silinmeyi reddeden bir çiğ tanesi gibiydi. Midesi bulanıyor, kalbi göğsünde hızlı hızlı atıyordu.

Bir cinayete tanık olmuştu. Bundan emin gibiydi. Her şey o kadar puslu, o kadar gerçeküstüydü ki, malzemesi eksik bir sanal gerçeklik programı gibiydi.

Gizli oda, duman, sesler-kendi sesi de dahildi bunlara-büyülü bir mırıltıyla yükseliyordu. Dilinde kalan sıcak şarabın tadı.

Bunlara çok aşınaydı, son üç yıllık yaşamının bir parçasıydı hepsi. Tarikata katılmıştı, çünkü zevkin temel prensiplerine ina-

nıyordu ve ayinlerden hoşlanıyordu. Cüppeler, maskeler, mumlar siyah balmumu havuzlarına dönüşürken tekrar tekrar yinelenen sözler... Ve seks inanılmazdı.

Fakat bir şeyler oluyordu. Toplantıları karşı konulmaz buluyordu, ayin şarabından bir yudum almak için ümitsizce yırtınıyordu. Ancak zamanla zihninde kararmalar, hafızada boşluklar olmaya başlamıştı. Ayin ertesi, sabahları kendini miskin hissediyor ve odaklanmakta zorlanıyordu. Son zamanlarda, tırnaklarının altında kurumuş kan oluyordu ve kendisi bunun nasıl bulaştığını hatırlayamıyordu.

Fakat hatırlamaya başlamıştı. Eve'in ona gösterdiği suç mahalli resimleri zihninde bazı şeylerin açılmasını sağlamıştı. Ve zihni şoka girmiş, korkuyla dolmuştu. Gözlerinin ardından görüntüler geçiyordu. Duman dönüyor, sesler büyülü ezgiler mırıldanıyordu. Seks yapan etler parlıyor, vahşice çiftleşmenin inleme ve homurtularını duyuyordu. Islak siyah saçlar sallanıyor, kemikli kalçalar hopluyordu. Sonra fışkıran, püsküren kan... Kanın cinsel bir boşalma gibi dışarıya akması...

Selina vahşi, kedimsi gülüşü ve elinde kan damlayan bıçağı ile... Sunaktan kayan, boğazı bağırان bir ağız gibi açılmış Lobar... -Tanrım o Lobar'dı!

Cinayet. Sinirli hareketlerle ağır perdeleri çekerek araladı, korku dolu gözleri aşağıdaki caddeyi taradı. O bir kurbanı görmüştü ve akan bir keçinin kanı değildi. Bir insana aitti.

Kendisi parmaklarını o açık boğaza mı sokmuştu? Sonra dudaklarına sürüp taze kanı mı tatmıştı? Böyle korkunç bir şey mi yapmıştı?

Tanrım, sevgili Tanrım, daha başkaları da var mıydı? Başka geceler, başka kurbanlar? Bunların hepsine şahit olmuştu da, sonra zihninden silinmiş miydi bunlar?

Ben medeni bir adamım, dedi içinden ve perdeleri yerine çekti.

O bir koca ve babaydı. Saygıdeğer bir avukattı. Bir cinayetin suç ortağı olamazdı.

Hızla ve kısa kısa soluk alıp verirken, bardağına biraz daha viski koydu ve süslü aynalardan birinde kendine baktı. Aynada,

günlerdir uyumamış, yemek yememiş, ailesini görmemiş bir adam vardı.

Uyumaktan korkuyordu. Uykusunda resimler çok daha belirgin hale gelebilirdi. Yemek yemekten korkuyordu, yemeğin boğazına takılıp onu öldüreceğinden emindi.

Ve ailesi için ölümcül bir korku hissediyordu.

Ayinde Wineburg da vardı; yanında durmuş ve kendisinin gördüğünü o da görmüştü.

Ve Wineburg ölmüştü.

Wineburg'un ne karısı ne de çocukları vardı. Fakat Louis için durum tam tersiydi. Eğer tehlikedeyse ve evine giderse, kendisi için oraya gelirler miydi? Kendisine eşlik eden tek şeyin içki olduğunu, bu uzun, uykusuz geceler sonunda, çocuklarının bu tür bir şeye katıldığını öğrenmesinin kendisini çok utandıracağını fark etmişti.

Ailesini ve kendini korumalıydı. Burada güvendedeydi. Kendisi kapıyı açmadan kimse süitten içeri giremezdi.

Belki aşırı tepki gösteriyordu. Islanmış bir peçeteyle terli alnını sildi. Stres, yoğun ve çok geç saatlere kadar çalışılan geceler... Belki de küçük çapta bir çöküntü yaşıyordu. Bir doktora görünmeliydi.

Evet, bir doktora görünecekti. Sonra ailesini alacak ve birkaç haftalığına uzağa gidecekti. Tatil yapacak, bir süre dinlenecek, her şeyi tekrar değerlendirecekti. Tarikattan ayrılacaktı. Orası ona uygun bir yer değildi. Tanrı biliyor ki, oraya iki aydır yaptığı bağışlar, kendisine ufak bir servete mal olmuştu. Her nasılsa boğazına kadar batağa batmıştı; tarikata meraktan ve bencil seks açlığı yüzünden girdiğini unutmuştu.

O şarapla dumanı çok fazla yutmuştu ve bu, bazı şeyleri hayal etmesine sebep olmuştu.

Peki, tırnaklarının altındaki kan?

Louis nefesini kontrol etmeye çalışarak yüzünü elleriyle örttü. Hiç önemli değil, diye düşündü. Hiçbir şeyin önemi yok. Eve'i aramamalıydı. Paniklememeliydi. Eve onun deli olduğunu düşünecekti ya da daha kötüsü, suç ortağı olduğunu...

Selina onun müvekkiliydi. Ona profesyonel yeteneği kadar sadakat de borçluydu.

Ancak yine de... Selina'yı elinde bıçakla teşhir edilen eti doğrarken görüyordu.

Louis süitten ana banyoya geçerken tökezledi ve viskiyle dehşet kusarak yere düştü. Kramplar geçtiğinde zorla ayağa kalkabildi. Lavaboya yaslandı, boğuk bir sesle, suyun akması komutunu verdi. Su kavisli altın musluktan aktı, köreltici beyazlıktaki lavaboya püskürdü ve ateşli cildini serinletti.

Parlayan fayanslardan hıçkırıkları yankılanırken, omuzları titreyerek, bir süre ağladı. Sonra başını kaldırdı, bir kez daha kendini aynaya bakmaya zorladı.

Göreceğini görmüştü. Bununla yüzleşme zamanıydı artık. Eve'e her şeyi anlatacak ve sırtındaki yükten kurtulacaktı.

Anlık bir ferahlama hissetti, bu hissin yoğunluğu tatlıydı. Karısını aramak, çocuklarının seslerini duymak, yüzlerini görmek istedi.

Aynadan gözünün ucuyla gördüğü bir hareket ürpererek dönmesine neden oldu, kalbi boğazından çıkacak gibiydi. "Sen buraya nasıl girdin?"

"Oda temizliği, efendim." Üzerinde siyah beyaz hizmetçi üniforması olan esmer kadın, elinde bir yığın kabarık havlu ile duruyordu. Louise'e bakarak gülümsedi.

"Ben oda temizliği istemiyorum." Louis elini sallayarak bir işaret yaptı. "Ben birini bekliyorum. Sadece havluları bırak ve... Ben seni tanıyorum. Seni gördüm..."

Dumanın arasından, diye düşündü, taze dehşetin kırılan buzları arasından. *Dumanın içindeki yüzlerden biriydi o.*

"tabii ki tanıyorsun, Louis." Kadın havluları yere atıp elinde tuttuğu *athame*'yi ortaya çıkardığında, yüzündeki gülümseme azalmadı. "Daha geçen hafta seviştik."

Kadın bıçağı boğazına saplamadan önce, Louis sadece çığlık atmak için nefes alabilecek kadar zaman bulabildi.

Eve asansörden çıkarken, siniri tepesindeydi. Resepsiyon droidi kimliğini kontrol ederken onu tam beş dakika bekletmiş, silahını kulübe sokmamak için Eve'e zorluk çıkarmıştı. Eve sırs-

turmak için silahını onun üzerinde kullanmayı düşünürken, günlük müdür özürler dileyerek ortaya çıkmıştı.

Ondan Eve Dallas olarak değil de, Roarke'un karısı olduğunu bilerek özür dilemeleri Eve'i daha da fazla sinirlendirmişti.

Bu konuyla sonra uğraşacağına dair, kendine söz verdi. *Sağlık Bakanlığı 'ndan gelecek kapsamlı bir inceleme talebi ya da ahlak zabıtasının lisanslı eskortları kontrol etmeye karar vermesi, Luxury Club 'ın ne kadar hoşuna gidecek, görelim bakalım, diye düşündü.* Yönetime birkaç gün boyunca küçük bir cehennem yaşatmayı garanti edecek bağlantıları vardı.

Eve 5-C'ye doğru döndü. Gözleme ekranının altındaki zile dokundu. Bakışı güvenlik ışığının üzerine kayınca, elinde olmadan titredi. Işık güvenliğin devre dışı bırakıldığını gösteren yeşil renkteydi.

Eve silahını çekti. "Peabody?"

"Buradayım, efendim." Ses, Eve'in gömlek cebinden çok derinden gelmişti.

"Kapının kilidi açılmış. Ben içeri giriyorum."

"Destek istiyor musun, Teğmen?"

"Daha değil. Benimle kal."

Eve sessizce içeri kaydı, kapıyı ardından kapattı. Savunma pozisyonunda kalarak, silahını ve bakışlarını odada gezdirdi.

Çok süslü, mobilyalar çirkin ve abartılı, diye geçirdi zihninden. Ortaya atılmış buruşuk bir takım elbise ceketi, yarı dolu bir şişe... Perdeter kapalı... Sessiz...

Eve odada biraz daha ilerledi, ancak daire çizerken arkasını korumak için duvara yakın yürüyordu. Mobilyaların ve perdelelerin arkasına kimse gizlenmemişti. Küçük mutfak boştu ve görünüşe göre kullanılmamıştı.

Tekrar savunmada, yatak odasının girişine yöneldi. Yatak bozulmamıştı, üzerine dekoratif yastıklar yığılmış ve görünüşe göre kullanılmamıştı. Bakışları banyoya doğru, kapalı oymalı kapıya çevrildi. Kapının önünde, banyodan gelen sesleri duydu. Hızlı, ağır soluk sesleri, çabalama homurtuları, kıkırdayan bir kadın sesi. Eve'in ilk aklına gelen, Louis'in boş zamanını lisanslı bir

eskort ile dolduruyor olduğuydu. Bunu düşününce, Eve sinirlererek dişlerini gıcırdattı. Ancak yine de rahatlamamıştı.

Ağırlığını sola vererek, eşiği geçti.

İçeriye görmeden hemen önce, aldığı koku ona çarptı.

"Tanrım... Aman Tanrım!"

"Teğmen?" Peabody'nin sesi, endişeyle titriyordu.

"Geri çekil." Eve silahını kadına doğrultmuştu. "Bıçağı bırak ve geri çekil."

"Destek gönderiyorum şimdi. Bana durumu bildir, Teğmen."

"Burada bir cinayet işlenmiş. Çok taze. Kahrolası geri çekil dedim sana."

Kadın sadece gülümsedi. Louis'in üzerine oturmuştu, daha doğrusu ondan geriye ne kalmışsa onun üzerine... Yerde göl oluşturan kan, beyaz karolara sıçramıştı, kadının elleri ve yüzü kan içindeydi. Kanın kokusu duman gibi yoğundu.

Louis için bir umut olmadığını anlamıştı, Eve. Adam doğranmış ve kamı deşilmişti. Bağırsakları dışarı çıkartılmıştı.

"O çoktan öldü," dedi kadın, yüzünde memnun bir ifadeyle.

"Bunu görebiliyorum. Bıçağı yere bırak." Eve bir adım yakına geldi, silahıyla bırak işareti yaptı.

"Bıçağı yere bırak ve ondan uzaklaş. Yavaşça. Yüzükoyun yere yat, ellerin arkada olsun."

"Yapılması gerekiyordu." Kadın dizlerinin üzerinde duracak şekilde, bacağını cesedin üzerinden yana kaydırды. Bir*mezarın başında ağıt yakar gibiydi. "Beni tanımadın mı?"

"Tanıdım." Eve kanlı maskenin ardındaki yüzü de, sesinin tatlılığını hatırlamıştı. "Mirium, değil mi? Birinci sınıfcadı. Şimdi o kahrolası bıçağı bırak ve yeri öp bakalım. Ellerin arkada olsun."

"Pekâlâ." Mirium söz dinleyerek, bıçağı yana bıraktı ve göz ucuyla, Eve'in onu topuğunun altına sıkıştırıp kaydırarak odanın öbür ucuna göndermesini izledi. "O bana çabuk olmamı söylemişti. Gir ve çık, demişti. Ben zamanı unutmuşum."

Eve kelepçelerini arka cebinden çıkarttı, Mirium'un bileklerini ne geçirdi. "O da kim?"

"Chas. O bunu kendi başıma yapabileceğimi söyledi, amaça-

buk olmamı da ekledi." Mirinin derin bir soluk verdi. "Sanırım ben yeterince hızlı olamadım."

Eve düşünceli bakışlarla Louis Trivane'e baktı. *Hayır*, diye düşündü, *ben yelerince hızlı olamadım*. "Duyuyor musun, Peabody?"

"Evet, efendim."

"Git ve sorgulama için Charles Forte'yi getir. Bunu şahsen yap ve yanına destek olarak iki üniformalı memur al. Ona yalnız başına yaklaşma."

"Anlaşıldı. Orada her şey kontrolünüzde mi, Teğmen?"

Eve dere gibi çizmelerine doğru akan kandan uzaklaştı. "Evet," dedi. "Her şey kontrolüm altında."

Eve sorgulamadan önce düş alıp üzerini değiştirmek zorunda kaldı, çünkü cesedi adli tıbbı teslim etmeden önce Louis Trivane'in kanıyla yıkanmıştı adeta. On dakika sonra hazırды. Eğer soyunma odalarında, biri poposundaki ufak, zarif çiçeği fark etmişse bile, kimse yorum yapmadı.

Suç mahallinin durumuna dair dedikodular çoktan tüm emniyet binasına yayılmıştı.

"İlk olarak Mirium'u ben sorgulayacağım," dedi Eve, Feeney'e. Feeney tek yönlü camın arkasındaki zarif kadını incelediyordu.

"Sen bir mola verebilirsin, Dallas. Bu sabah olan bitenlerin bayağı zorlu olduğu söyleniyor."

"İnsan hep her şeyi gördüğünü, artık hiçbir şeye şaşmayacağını düşünür," diye mırıldandı Eve. "Fakat hiç öyle değildir. Hep olmadık bir şey daha çıkar." Eve uzun bir soluk verdi. "Bunu hemen yapmak ve çabucak bitirmek istiyorum."

"Tamam. İkimiz mi giriyoruz yoksa tek başına olmak mı istiyorsun?"

"Tek. O konuşacak. O bir şeyin etkisinde..." Eve başını salladı. "Belki sadece delidir, fakat ben onun bağımlı olduğunu düşünüyorum. Ben ondan kanında kimyasal taraması yaptırmak için imza alacağım. Savcı etki altındaki itirafları sevmiyor."

"Ben kâğıtları getirteyim."

"Teşekkürler." Eve, Feeney'in yanından geçip odaya girdi. Mirium'un suratındaki kan temizlenmişti. Üzerinde polis merkezine özgü bej rengi, kullanılıp atılabilen bol bir giysi vardı. Ve bu haliyle bile genç, istekli bir peri gibi görünmeyi başarıyordu.

Eve kayıt aletini ayarladı, standart cümleleri girdi, sonra oturdu. "Seni suç işlerken yakaladığımı biliyorsun Mirium, yani oyun oynamamız gerekmiyor. Sen Louis Trivane'i öldürdün."

"Evet."

"Neyin etkisindesin?"

"Etki mi?"

"Bir uyuşturucunun etkisi... Sadece *Zeus* almışsın gibi görünmüyor, sen fazlaca keyiflisin. Bir uyuşturucu testini kabul eder misin?"

"İstemiyorum." Kadın güzel suratını astı. "Belki sonra fikrimi değiştiririm." Mirium dudaklarını büzdü ve kıyafetinin ince eteğini yakaladı. "Kendi kıyafetlerimden birini alabilir iniyim? Bu şey kaşıntıdır ve insanın gözünü de rahatsız ediyor."

"Elbette, bundan başka bir kaygımız yoktu zaten. Louis Trivane'i neden öldürdün?"

"O çok kötü biriydi. Chas böyle dedi."

"Chas derken, Charles Forte'yi mi kastediyorsun."

"Evet, fakat kimse ona Charles demez. Sadece Chas."

"Ve Chas sana Louis'in çok kötü biri olduğunu söyledi. Senden Louis'i öldürmeni istedi öyle mi?"

"Bunu yapabileceğimi söyledi. Başka zamanlarda ben sadece izliyordum. Fakat bu sefer kendim yapmalıyım. Ne çok kan vardı." Mirium elini kaldırıp dikkatlice inceledi. "Şimdi gitmiş."

"Hangi başka zamanlar, Mirium?"

"Başka zamanlar işte..." Mirium omuz silkti. "Kan temizler, safiştir."

"Sen başka cinayetlere yardım ettin ya da şahit oldun mu?"

"Evet. Ölüm bir geçiştir. Bunu ben yapmalıyım. Bu çok güçlü bir roldür. Onun içindeki iblisi çıkardım. İblisler gerçekten vardır ve biz onlarla savaşıyoruz."

"Ele geçirdikleri insanları öldürerek mi?"

"Evet. O senin akıllı olduğunu söylemişti." Mirium çekik si-

yalı gözleriyle ona bir bakış fırlattı. "Ona asla dokunamazsın. O senin yasalarından çok daha ilerde biri."

"Louis'e dönelim. Ondan bahset bana."

"İşte, *Luxwy*'de çalışanlardan biri arkadaşım. Yapmam gereken tek şey onunla yatmaktı ve bu da sorun değildi. Yatmayı severim. Sonra onun *master* kilit kodlarından birini cebime attım. Bir *master* ile hemen her yere girebilir insan. Hizmetçi kılığına girdim, böylece kimse beni rahatsız etmedi ve ben dosdoğru Louis'in süitine gittim. Ona havlu götürdüm. Banyodaydı. Kısmuştu, kokusunu alabiliyordum. Sonra onu bıçakladım. Benden beklendiği şekilde boğazına sapladım. Sonra tahminime göre işime koyuldum."

Miriam tekrar omuz silkti, Eve'e kötücül bir bakış attı. "Bilirsin, bu bıçağı yastığa saptamak gibi bir şeydi. Berbat bir ses çıkardı. Sonra iblisi onun içinden çıkarttım ve sen geldin. Ben işimi bitirmiştım zaten."

"Evet, sanırım bitirmiştin. Chas'i ne kadar zamandır tanıyor-dun?"

"Ee, birkaç yıldır. Biz parkta, gün içerisinde ilişkiye girmeyi seviyorduk, çünkü orada kimin gelip sizi görebileceğini asla bilemezsin."

"Isis bu konuda ne hissediyor?"

"Aa, o bilmiyor." Mirium gözlerini devirdi. "Bundan hoşlanmazdı."

"Bu cinayetler konusunda Isis ne hissediyor peki?"

Miriam'un kaşları çatıldı ve gözleri bir an için odaklanamadı. "Cinayetler mi? O bilmiyor ki. Biliyor mu? Hayır, ona bundan bahsetmedik."

"Yani bu sadece Chas ile senin aranda mıydı?"

"Benimle Chas arasında." Gözleri titredi ve bomboş baktı. "Sanırım... Eminim."

"Bunu tarikattan birine anlattın mı?"

"Tarikat mı?" Mirium parmaklarını dudaklarına götürdü, "Hayır, hayır, bu bizim gizimizdi. Bizim küçük sırrımızdı."

"Peki Wineburg hakkında ne diyeceksin?"

"Kim?"

"Garajda hani... Banker olan. Hatırlıyor musun?"

"Ben bunu yaptığımı hatırlamıyorum." Mirium alt dudağını ısırды ve başını salladı. "Hayır, Chas yaptı bunu. O sözde bana kalbini getirecekti, ama getirmedі. Bana zaman bulamadığını söyledi."

"Ya Lobar?"

"Lobar... Lobar..." Parmaklarını vurmaya devam etti. "Hayır, bu farklıydı, değil mi? Hatırlayamıyorum. Başım ağrıyor." Sesi huysuz çıkmıştı. "Daha fazla konuşmak istemiyorum. Yorgunum." Ellerini koltuğun kollarına dayadı ve gözlerini kapadı. Eve onu bir süre izledi. Daha fazla zorlamaya şimdilik gerek olmadığını düşündü. Öğreneceğini öğrenmişti.

Eve üniformalı polislerden birini çağırdı. Kelepçeleri tekrar takarken Mirium asık suratla bazı şeyler mırıldanıyordu. "Onu Psikiyatri'ye götür. Mira'yı bulup mümkünse değerlendirme yapmasını sağla; uyuşturucu testi için izin talebinde bulun."

"Tamam, efendim." Eve arkalarındaki kapıya yöneldi, bir çağrı düğmesine bastı. "Forte'u Sorgu Odası C'ye getirin."

Eve bir an başını koltuğun koluna dayayıp dinlenmek istedi. Bunun yerine, koridoru geçip gözlem odasına yöneldi. Peabody, Feeney'in yanında duruyordu.

"Seni bu sefer içeride istiyorum, Peabody. Kadın hakkında ne düşünüyorsun, Feeney?"

"Kafayı sıyırtmış." Cebinden fındık poşetini çıkarttı. "Psişik güçler mi uyuşturucu mu, orasını bilmiyorum. Bana her ikisinin karışımı gibi geliyor."

"Ben de böyle düşünüyordum. Nasıl oluyor da evvelki gece o kadar normal gözüküyordu?" Sonra elleriyle saçlarını karıştırarak güldü. "Bunu söylediğime inanamıyorum. O ormanda çırpıplaktı ve Forte'un kaskılarını öpmesine izin vermişti."

Eve ellerini aşağıya indirip gözlerine bastırdı. "Adamın babasının hiçbir zaman bir ortağı olmamıştı; hiç kimseyi kullanmamıştı. Bu hiçbir şekilde ima edilmemişti. O yalnız çalışıyordu."

"Yani, onun farklı bir stili vardı," dedi Feeney. "Deli mi değil mi bilmem, ama kız Forte'u ele verdi."

Peabody, "Bu bana çok doğruymuş gibi gelmiyor," diye mır-

rıldanınca, Eve dönüp ona bir bakış attı, söylediği şey ilgisini çekmiş gibiydi.

"Ne doğru gelmiyor, memur hanım?"

Eve'in sesindeki hafif iğnelemeyi sezen Peabody, çenesini havaya kaldırıp. "*Wicca*"lar öldürmezler," dedi.

Eve, "İnsanlar öldürürler," diye hatırlattı. "Ve herkes dinini aynı derecede ciddiye almaz. Son zamanlarda kırımınızı et yedin mi?"

Peabody'nin yüzündeki kızarıklık daha da aşağıya, genç kızın kolalı üniformasının yakasından aşağıya kadar indi. *Free-Ager*'lar ciddi anlamda vejetaryendiler hayvani gıdaları yemezlerdi. "Bu farklı."

"Ben bir cinayet anına tanık oldum," dedi Eve kısaca. "Elinde bıçak olan kadın Charles Forte'u suç ortağı olarak tanımladı. Bu bir gerçek. Ben senin sorgu odasına gerçekler dışında bir şeyle girmeni istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim." Peabody omuzlarını dikleştirdi. "Kesinlikle." Fakat Eve çıkarken o odada biraz daha oyalandı.

Feeney, Peabody'ye baktı, yüzünde anlayışlı bir ifadeyle, "Eve çok zorlu bir sabah geçirdi," dedi. "Ben göz ucuyla ilk suç mahalli resimlerini taradım. Daha zorlusu olamazdı."

Peabody başını sallayarak, "Biliyorum," dedi ve Charles Forte'nin camın arkasındaki odaya getirilmesini izledi. "Yine de bir tuhafılık varmış gibi geliyor bana."

Sonra döndü ve Eve, Forte'a haklarını okurken sorgu odasına girdi.

"Anlamıyorum."

"Haklarını ve zorunluluklarını mı anlamıyorsun?"

"Hayır, hayır, onları anladım. Neden burada olduğumu anlamıyorum." Bakışlarını Peabody'ye çevirdiğinde, Chas'in yüzünde şaşkınlık ve belli belirsiz hayal kırıklığı vardı. "Eğer benimle tekrar konuşmak istiyorduysanız, sadece söylemeniz yeterli olurdu. Sizinle buluşurdum, ya da gönüllü olarak gelirdim. Üç üniformalı memuru evime yollamanıza gerek yoktu."

"Ben gerektiğini düşündüm," dedi Eve kısaca. "Avukat istiyor musunuz bu sefer, Bay Forte?"

"Hayır." Gergin bir şekilde kımıldadı; polis merkezinde olduğunu göz ardı etmeye çalışıyordu. Tıpkı babası gibi. "Sadece bana ne bilmek istediğinizi söyleyin. Size yardımcı olmaya çalışacağım."

"Bana Louis Trivane'den bahset."

"Üzgünüm." Chas başını salladı. "Ben o isimde birini tanımıyorum."

"Yabancıları öldürmeye genellikle hizmetçilerinizi mi gönderirsiniz?"

"Ne?" Ayağa kalkmaya çalışırken Chas'ın rengi bembeyaz olmuştu. "Neden bahsediyorsunuz siz?"

Eve, "Otur yerine," diye emretti. "Louis Trivane iki saat önce Mirium Hopkins tarafından öldürüldü."

"Mirium mu? Bu çok saçma. Bu imkânsız."

"Hiç imkânsız değil. O Trivane'in ciğerini keserken ben içeri girdim."

Chas sallandı, sonra sandalyesine yığıldı. "Bir hata olmalı. Bu olamaz."

"Bence hatayı sen yaptın." Eve doğruldu, gidip adamın omzundan aşağı eğildi. "Silahlarını daha dikkatli seçmeliydin. Arızalıları kullanırsan, seni ele verebilirler."

"Ben ne demek istediğinizi anlamadım. Biraz su alabilir miyim? Hiçbir şey anlamadım ben."

Eve, Peabody'ye bir bardak su doldurmasını işaret etti. "Mirium bana her şeyi anlattı, Chas. Sizin sevgili olduğunuzu, ona VVineburg'un kalbini söz verdiği şekilde getirmeyi savsakladığını ve Trivane'i öldürmesine izin verdiğini anlattı. Kan temizler saflaştırırmış."

"Hayır." Chas bardağı iki eliyle kaldırdı ve içmeye çalışırken kenarından suyu döktü. "Hayır."

"Baban insanları doğramayı severdi. O sana nasıl yapıldığını gösterdi mi? Kaç tane arızalı kişi kullandın şimdiye kadar? Onları da işin bittikten sonra bir yere mi attın? Hiç onlara dair onlardan bir hatıra sakladın mı?"

Chas orada öylece oturmuş başını yavaşça sağa sola sallarken, Eve kelimeleri çekiç gibi kullanmaya devam etti.

"Bu da senin tarzında din savaşı mıydı, Chas? Düşmanı yok etmek? İblisleri oyup çıkarmak? Baban kendi tarzında bir satanistti ve senin yaşamını kâbusa çevirmişti. Sen onu öldüremedin, ona şimdi de ulaşamadın. Fakat başkaları vardı. Onlar babanın yerine koydukların mıydı? Sen onları öldürürken, babanı öldürüyor, onu parçalara ayırıyordun sana yaptıkları için değil mi?"

Chas gözlerini yumdu, titremeye başladı. "Tanrım. Tanrım. Ulu Tanrım."

"Burada kendine yardım edebilirsin. Bana sebebini ve nasıl yaptığını anlat. Açıkla bana, Chas. Belki sana bir yardımım dokunur. Bana Alice'ten bahset. Lobar'dan bahset."

"Hayır. Hayır." Başını kaldırdığında, Chas'ın gözleri dolmuştu. "Ben babam değilim."

Eve geri çekilmedi, adamın gözlerindeki ümitsiz yalvarışlardan gözlerini kaçırmadı. "Değil misin?"

Sonra Eve geri çekildi ve adamı ağlaması için yalnız bıraktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Eve onunla bir saat kadar uğraşmış, onu acımasızca zorlamış, sonra geldiği yoldan geri dönüp farklı yerlere yönelmişti. Ölülerin fotoğraflarını korkunç oyun kâğıtları gibi masada tutuyordu. Kaç tane daha var, diye zorlayarak sordu. Burada kaç ölünün daha fotoğrafı olması gerekiyordu?

Bütün bunlar olurken, Chas ağladı ve reddetti, ağladı ve sustu.

Eve, Chas'ı tutuklu odasına teslim ettiğinde, o odadan çıkana kadar adam gözlerini Eve'den ayırmamıştı. Ancak Eve'in dikkatini asıl çeken Peabody'nin gözlerindeki bakıştı. Baş başa kalana kadar bekletti Peabody'yi.

"Sorun mu var, Memur Hanım?"

İzlediği sorgulama, bir kurdun yaralı bir geyikle oynayıp onu parçalaması gibiydi. Peabody nefesini içine çekti, cesaretini toplayıp, "Evet, efendim. Ben sizin sorgulama tekniğinizi beğenmedim," dedi.

"Beğenmedin mi?"

"Bana aşırı sert geldi. Zalimce. Babasını tekrar ve tekrar kullanarak ona resimlere bakmasını söylediniz."

Eve'in midesi de pek iyi değildi, sinirleri aşırı zorlanmıştı, fakat sesi sakindi, elleri titremiyordu. Resimleri topladı. "Belki de nezaketle ondan itirafetmesini rica etmeliydim, böylece hepimiz evimize gidip, rahat yaşamlarımıza geri dönebilirdik. Bunu ne-

den akıl edemedim bilmiyorum. Gelecek sefere bir cinayet şüphelisini sorgularken bu yöntemi denemek için not alıyorum."

Peabody irkildi, ama göstermemeyi başardı. "Bana öyle geldi ki, Teğmen, özellikle şüphelinin temsil edilmediğini düşünürsek..."

"Ona haklarını okudum değil mi, Memur Hanım?"

"Evet, efendim, fakat..."

"O bu hakları anladığını onayladı değil ini?"

Peabody geriye çekildi, yavaşça başını salladı. "Evet, efendim."

"Tahmini bir rakam verebilir misin, Memur Peabody, şimdiye kadar cinayet davalarında kaç kişiyi sorguladın?"

"Efendim, ben.."

"Ben bir tahminde bulunamam," dedi Eve, gözlerindeki soğuk ifade kaybolmuştu; öfkeden ateş saçıyordu adeta. "Bulunamam, çünkü o kadar fazla ki. Şu resimlere tekrar bakmak ister misin? Adamın bağırsaklarının yerlere saçılmış halini görmek ister misin? Belki bu seni biraz sertleştirir, çünkü benim sorgu tekniklerim seni sinirlendiriyorsa, Peabody, sen yanlış meslektesin."

Eve kapıya yöneldi, sonra Peabody'nin hiç hareket etmeden dimdik duran bedenine doğru döndü. "Ayrıca ben yardımcımın bana destek olmasını isterim, cadılara sempatisi var diye beni sorgulamasını değil. Bunu kaldıramıyorsan, Memur Peabody, senin transfer isteğini onaylarım. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim." Eve'in çizmesinin sesleri koridorda yankılanırken, Peabody, sarsılmış gibi derin bir soluk verdi. Gözlerini kapatırken, "Anlaşıldı," dedi kendine kendine.

"Biraz sert davrandın ona," diye yorum yaptı Feeney, Eve'e yetişince.

"Sen de başlama."

Feeney sadece elini kaldırdı. "Isis gönüllü olarak geldi. Onu B Odası'na yerleştirdim."

Eve başını kaldırıp yönünü değiştirdi ve B Odası'nın kapısını açtı.

Isis anında üstüne geldi ve aralıksız konuşmaya başladı. "Bunu

ona nasıl yaparsın? Onu nasıl buraya getirirsin? O böyle yerlerden çok korkar."

"Charles Forte, Louis Trivane'in bıçaklanarak öldürülmesi olayı için sorgulanmak üzere burada tutuluyor, başka cinayetler için de sorgulanacak." Isis'in yüksek ve kızgın sesine karşın, Eve'in sesi soğuk ve düzdü. "Henüz tutuklanmadı."

"Tutuklanmak mı?" Isis'in altın rengi cildi bembeyaz oldu. "Sen Chas'in bir cinayete ilgisi olduğuna inanamazsın. Trivane de kim? Biz Louis Trivane diye birini tanımıyoruz."

"Sen Forte'un tanıdığı herkesi tanıyor musun, Isis?" Eve dosyayı masanın üzerine koydu ve kendine içinde ne olduğunu hatırlatmak istercesine elini üzerinde tuttu. "Sen onun her yaptığını, her düşündüğünü ve her planladığını biliyor musun yani?"

"Biz insan vücutlarının, zihinlerinin ve ruhlarının olabileceği kadar yakınız. Onun içinde zarar vermek isteyecek hiçbir şey yok." Artık öfkeli değildi. Şimdi sesi titriyordu. "Onu eve götürmeme izin ver. Lütfen."

Eve kadının yalvaran gözlerine dimdik baktı, kendini bir şeyler hissetmemeye zorladı. "Sen olabildiğince Chas'e yakinken, onun Mirium'a da bedensel olarak olabildiğince yakın olmaya karar verdiği biliyor muydun?"

"Mirium mu?" Isis'in kirpikleri titredi; sonra neredeyse gülüyordu. "Bu çok saçma."

"Kız bunu bana kendi söyledi. Bana söylerken gülümsüyordu." Bunu hatırlarken aklına gelen resim tüm sempatisini kuruttu. "Kadın, Louis Trivane'in bedeninden kalanlar üzerinde otururken gülümsüyordu. Adamın kanı ellerine, yüzüne ve tuttuğu bıçağa bulaşmıştı."

Bacakları vücudunu taşıyamayacak kadar zayıflamıştı; Isis uzanıp körlemesine sandalyesinin sırtlığına dayandı.

"Mirium birini mi öldürdü? Bu imkânsız."

"Ben sizin alanınızda her şeyin mümkün olduğunu düşünüyorum. Onun küçük törenine kendim tanık oldum." Eve'in parmakları dosya üzerinde kıvrıldı, fakat onu açmadı. Hâlâ ve her şeye rağmen, karşısındaki seven ve inanan kadına karşı içinde bir acıma duygusu vardı. "Mirium çok yardımcı oldu, mutlulukla

Forte'nin, Trivane'i kendi başına öldürebilmesi için izin verdiğini söyledi. Diğerlerini ise, sadece izlediğini ekledi."

İsis sandalyeye tutunup dengesini bulmaya çalışarak oturdu. "Yalan söylüyor," dedi. Kalbine bir mızrak saplanmıştı sanki, tir tir titriyordu. "Chas'in bununla bir ilgisi yok. Mirium'un bu yanını nasıl kaçırırım ben?" İsis gözlerini kapatarak oturduğu yerde sallandı. "Bunu nasıl göremem? Onu üye yaptık, aramıza aldık. Onu bizden biri yaptık."

"Her şeyi göremiyorsun, değil mi?" Eve başını eğdi. "Bence sen Charles Forte ile ilgili vizyonun için daha çok endişelenmelisin."

"Hayır." İsis tekrar gözlerini açtı. Bakışlarında perişanlık okunsa da, ardında duran çelik gibi iradeyi fark etmişti, Eve. "Chas'ten daha açık görebildiğim kimse olamaz. Mirium yalan söylüyor."

"Mirium teste sokulacak. Bu arada, Chas'in tanığı olup olmayı tekrar düşünmeni istiyorum. O senin güvenine ihanet etti," dedi Eve, İsis'in yakınına sokularak. "İsis, o kişi sen de olabilirsin. Mirium daha genç, belki de daha söz dinleyen biri. Merak ediyorum da, Chas her şeyi sen yönetiyormuşsun gibi numara yapmayı daha ne kadar sürdürecekti acaba?"

"Senin de böyle bir ilişkin varken, aramızdaki yakınlığın nasıl bir şey olduğunu nasıl anlayamazsın? Sence arızalı bir genç kadının sözleri sevdiğim adamdan şüphelenmeme yol açar mı? Bu senin Roarke'tan şüphelenmene yol açar mıydı?"

"Darboğazda olan benim hayatım değil," dedi Eve ifadesiz bir sesle. "Senden bahsediyoruz. Eğer sen onu bu kadar önemsiyorsan, benimle işbirliği yap. Onu durdurmak ve ona yardım etmek için tek yol bu."

"Yardım mı?" isis ağzını çarpıttı. "Sen ona yardım etmek istemiyorsun ki. Sen onun suçlu olmasını, cezalandırılmasını istiyorsun ve geldiği yerden dolayı istiyorsun bunu. Babasından dolayı."

Eve elindeki dosyalara baktı, sade bronz rengi kapağın altında korkunç ölümlerin korkunç resimleri saklıydı. "Yanılıyorsun." Eve alçak sesle, kendi kendine konuşur gibi, "Ben onun masum olmasını istiyordum. Babasından dolayı," dedi.

Bakışlarını kaldırdığında, Isis'le göz göze geldi. "Arama izni birazdan gelir. Dükkânını ve dairenin araştıracağız. Orada bulacağımız herhangi bir şey sana karşı da kullanılabilir."

"Önemi yok." Isis kendini ayağa kalmaya zorladı. "Size yardım edecek hiçbir şey bulamayacaksınız."

"Arama sırasında orada bulunabilme hakkına sahipsin."

"Hayır. Ben burada kalacağım. Chas'i görmek istiyorum."

"Sen ne akrabası ne de yasal olarak karısısın..."

"Dallas." Isis alçak sesle Eve'in sözünü kesti. "Senin de bir kalbin var. Lütfen onu dinle ve benim onu görmeme izin ver."

Evet, Eve'in kalbi vardı. Ve kalbi güçlü bir kadının gözlerindeki yakarışı görmekten acıyordu. "Sana güvenlik camı ardında beş dakika verebilirim." Isis kapıyı açtığı anda, Eve dişlerini sıktı. "Ona bir avukat bulmasını söyle, Tanrı aşkına."

Spirit Quesf 'n deposunda ve üstteki dairenin bir çalışma odasında, düzinelerce şişe ve kutu vardı. İçleri sıvı, toz, yaprak ve köklerle doluydu. Eve bunların içeriklerinin ve işlevlerinin detaylı olarak işlendiği kayıtları buldu ve her şeyin analiz için laboratuvara gönderilmesini emretti.

Eve kabzası işlenmiş ya da basit, uzun ve kısa ağızlı bıçaklar buldu. Bir kanıt toplayıcı çağırdı ve ona üzerlerinde kan izi taraması yapmasını emretti. Törenlerde kullanılan cüppeler ve sokak kıyafetleri de aynı şekilde tarandı.

Eve sesleri engelledi -kanıt toplayıcılar asla sessiz çalışmazlardı- ve odaklanmış olmanın verimliliği ile işe koyuldu.

Biberiye ve sedir ağacı kokan bir sandığın içinde güzelce katlanmış bir yığın cüppenin altında, topaklanmış kanlı siyah cüppeyi buldu.

"Buraya gel." Eve bir kanıt toplayıcıya işaret etti. "Tara şunu."

"Güzel örnek." Kanıt toplayıcı sakızını patlattı, kıyafetinin üzerindeki omuz ünitesinin ağızlığını çalıştırdı. "Daha çok kollarda." Koruyucu gözlüklerinin arkasında, kanıt toplayıcının göz-

leri biraz sıkıştı. "İnsana ait," diye onayladı. "A Rh Negatif. Taşınabilir bir ünite ile sana daha fazlasını söyleyemem."

"Bu yeterli." Eve cüppeyi bir torbaya koydu, mühürledi ve kanıt için etiketledi.

"Wineburg da A Rh Negatif." Eve, Peabody'ye baktı ve ona torbayı uzattı. "Chas açısından dikkatsizce bir davranış, değil mi?"

"Evet, efendim." Peabody görevinin bilincinde, torbayı kanıt çantasına yerleştirdi. "Öyle görünüyor."

"Lobar 0 Rh Pozitif idi." Eve başka bir sandığa geçti, kubbeli kapağını geriye çekti.

"Bakmaya devam et."

Eve arabasına bindiğinde, alacakaranlık soluk ışığı ve düzensiz meltemiyle geceye hâkim olmuştu. Peabody ile aralarındaki gerginlik hâlâ sürmekte olduğundan, konuşmak için çaba harcamadı ve bunun yerine aracının tele-linkini çalıştırdı.

"Teğmen Dallas, Dr. Mira ile görüşmek istiyorum."

"Dr. Mira şu an bir seansta," dedi resepsiyon memuru nazik bir sesle. "Sizin mesajınızı memnuniyetle not alırım."

"Mirium Hopkins'i test etti mi kendisi?"

"Bir saniye kayıtları kontrol edeyim." Resepsiyon memuru bakışlarını yana doğru çevirdi, sonra tekrar geri geldi. "Bu seans yarın sabah sekiz otuza kaydırılmış."

"Kaydırılmış mı? Sebep nedir?"

"Kayıtlı notta, şahsın aşırı baş ağrısından şikâyet ettiği ve görevli bir doktor tarafından incelenip ilaç verildiği yazıyor."

Eve dişlerini sıkarak sordu "Görevli doktor kimmiş?"

"Dr. Arthur Simon."

"Belliydi zaten." Eve bıkkınlıkla, işe gitmekte olan yolcularla dolu, ağır ağır yol alan bir inaxibüsü solladı. "O bir şeytandırnağı için adama iki bayıltıcı iğne yapar."

Resepsiyon memuru sempatiyle yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Teğmen, fakat şahıs planlanan testten daha önce ilaç almıştı. Dr. Mira sabaha kadar müdahale edemez."

"Harika. Müthiş. İş bitince beni aramasını söyle." Eve bağlantıyı kesti.

"O... çocuğu. Gidip ona kendim bakacağım. Torbalan laboratuvara yolla Peabody, acele etmelerini de talep et -ne işe yarayacaksa artık. Sonra izinlisin."

"Forte'u bu gece tekrar sorgulayacaksınız."

"Bu doğru."

"Efendim, ben sorgulama sırasında orada bulunmayı talep ediyorum."

Eve, "Talep reddedildi," dedi ve arabayı Merkez'in garajına çekti.. "Sana izinli olduğunu söyledim." Sonra arabadan çıktı ve yürüyerek uzaklaştı.

Gece yarısı olmuştu ve Eve'in feci şekilde başı ağrıyordu. Evin içine süzölüp merdivenleri çıktığında her yer sessizdi. Roarke'u uyanık ve yatak odası tele-linkinin başında görünce şaşırmadı. Yanından geçerken monitöre baktı ve Olympus Resort'ta görevli mühendislerden birinin istekli genç yüzünü tanıdı.

Bu görüntü, Eve'e halaylarının son günlerini düşündürdü. Orada da bir ölüm olayına bulaşmak zorunda kalmıştı. Ne büyük sürpriz, diye düşündü ve lavaboya yaslanıp suratına soğuk su çarptı. Asla ölümden kaçış yoktu.

Havluyla kurulandı, sonra yatağa gidip oturdu ve çizmelerini çıkardı. Çizmeler yere çarptığında, soyunma çabası artık Eve'i aşmış görünüyordu. Yatağa doğru sürünerek ilerledi ve yatağın üstüne çapraz yüzükoyun yattı.

Roarke mühendisinin dediklerini yarım kulakla dinlerken Eve'i izliyordu. Bu işaretleri tanıyordu, gölgeli gözler, solgun ten, yavaş hareketler. Eve yine kendini kırılacak noktaya kadar zorlamıştı. Bu Roarke'u hem cezbeden hem de moralini bozan bir huydu.

"Yarın bu konuyu tekrar görüşeceğiz," diyerek bağlantıyı kapattı.

"Kötü bir gün geçirmiş gibi görünüyorsun, Teğmen."

Roarke üzerine çıkıp boynuna ve omuzlarına masaj yapmaya başladığında, Eve hiç hareket etmedi. "Daha kötü zamanları da biliyorum," diye mırıldandı. "Ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum sadece."

"Louis Trivane'in öldürülmesi bütün gün haberlerdeydi."

"Kahrolası akbabalar."

Roarke silah kılıfının tokasını açtı, Eve'in üzerinden çekip kenara koydu. "Ünlü bir avukat aşırı özel bir kulüpte deşilmiş şekilde bulundu, haber buydu." Etkili bir şekilde, başparmaklarıyla Eve'in omurlarına masaj yapıyordu. "Nadine burayı birkaç kez aradı."

"Evet, Merkez'i de aradı. Onunla ilgilenecek zamanım yok."

"Mmm." Roarke Eve'in gömleğini pantolonun içinden çıkarttı ve elinin kenarlarını kullanarak masaja devam etti. "Sen bilecek mi gittin oraya, yoksa sadece ek bir eğlence olarak mı ortaya çıktı?"

"Hayır, bilerek gittim. O girişteki geri zekâlı droid olmasaydı..." Eve birdenbire durdu, başını salladı. "Çok geç kaldım," dedi. "Kadın onu çoktan halletmişti. Ufak bir çocuğun bilim projesini geliştirmesi gibi hâlâ üzerinde çalışıyordu. Kadın Charles Forte'u olaya karıştırdı."

"Bu da söylendi."

"Tq.bü ki söylenecek," dedi Eve içini çekerek. "Asla tüm delikleri kapatamazsın."

"Adam şu an gözaltında mı?"

"Onu sorguluyoruz. Ben sorguluyorum. Her şeyi reddediyor. Dairesinde fiziksel kanıt buldum, ama o hâlâ reddediyor."

Reddediyor, diye Eve düşündü, şokta, korkmuş ve altüst olmuş, ama reddediyor.

"Of! Lanet olsun!" Eve başını çevirip iyice yatak örtüsüne bastırdı. "Lanet olsun!"

"Gel hadi." Roarke hafifçe Eve'in tepesini öptü. "Şimdi senin üzerindeki çıkartalım ve seni yatağa sokalım."

"Bana bebekmişim gibi davranma."

"Durdurmayı dene o zaman."

Eve doğrulmaya başladı, sonra ne yaptığını kendisi de anlayamadan, kollarını Roarke'a doladı, yüzünü onun omzuna gömdü, görüntüleri engellemek istercesine gözlerini sımsıkı yumdu.

"Sen hep buradasın. Olmadığın zamanlarda bile."

"Biz artık yalnız değiliz. Her ikimiz de." Roarke, Eve'in ihti-

yacı olduğunu düşündüğü için onu dizinin üzerine çekti. "Konuş benimle. Senin kafanda cinayet ve kanıttan daha fazlası var."

"Ben iyi biri değilim." Eve kendini durduramadan ağzından çıkmıştı bu. "Ben iyi bir polisim, ama iyi bir insan değilim. Buna gücüm yetmiyor."

"Bu çok saçma, Eve."

"Hayır değil. Doğru bu. Sen sadece görmek istemiyorsun, hepsi bu." Roarke'a bakabilmek için geri çekildi. "Eğer birini seversen, onun ufak kusurlarını idare edebiliyorsun, fakat büyük olanları görmek istemiyorsun. Sen kendini bağladığın kişinin neler yapabileceğini kabul etmek istemiyorsun, bu yanı yokmuş gibi yapıyorsun."

"Benim kör olup göremediğim neler var sende?"

"Ben Forte'u hamura çevirdim. Fiziksel olarak değil," dedi Eve ve yüzüne düşen saçları geri itti. "Çok basit ve çok temiz bir işti. Onu duygusal olarak parçalara ayırdım. Bunu isteyerek yaptım. Bana neler yaptığını söylemesini istedim, çünkü böylece olayı bitirecek ve kapatıp kurtulacaktım. Peabody gözü yiyip benim sorgu tekniklerimi onaylamadığını söyleyince, onu da haşladım. Sonra da ona izin verdim; böylece tekrar geri dönüp Forte'u tekrar harcayabilecektim."

Roarke bir süre sessiz kaldı, sonra doğrulup nevrresimi aşağı indirdi. "Olayı özetlememe izin ver. Sen birini doğranmakta olan bir kadınla karşılaştın ve katili nezarete attın. Bu katil Charles Forte'un bu cinayette ve başka cinayetlerde kendisine yardım ettiğini ima etti. Bu parçalanmış bir cesedi kendi kapının önünde bulmandan sadece birkaç gün sonrasında oldu."

"Bu kişisel olamaz."

"Affet beni, Teğmen, ama bu saçmalık. Devam edersek," dedi Roarke ve dönüp Eve'in gömleğinin düğmelerini açmaya haşladı, "Bunun üzerine, Charles Forte'u sorgulamaya aldın. Bu adamın bazı şiddet dolu ölümlerden sorumlu olmak için geçerli nedenleri olduğundan şüpheleniyordun. Sert oynadın ve eğitmekte olduğun yardımcın, ne kadar yetenekli olsa da, bu tip konularda senden kesinlikle daha az tecrübeli olduğundan, yaptıklarını onaylamadı. O odaya girip bir kadının zevkle bir adamı parçalara

ayırıldığına hiç tanık olmamış bir polis memuruydu o. Haber raporları bayağı ayrıntılıydı," dedi Roarke Eve'e.

"Ayrıca," diye Eve ağzını açamadan ekledi Roarke, "daha sonra senin kararlarını sorguladığı için yardımcını azarladın ve ona izin verdin, böylece sorgulamana rahatça devam edebilecektin. Bu konuyu tam olarak toparlamış oldu mu?"

Eve kaşını çatarak Roarke'un pantolonunu çıkarmak için eğilmesini bekledi. "Sen her şeyi siyah ya da beyazmış gibi anlattın. Bu öyle bir şey değil."

"Hiçbir zaman öyle değildir." Roarke Eve'in bacaklarını örtünün altına soktu. "Ben sana bunun seni nasıl biri yaptığını anlatacağım, Eve. Bu seni iyi, kendini adanmış bir polis yapar. Ve insan gibi bir polis yapar." Roarke da soyundu, Eve'in yanına yatağa girdi. "Durum böyleyken, en iyisi benim seni boşamam ve hayatıma böyle devam etmem." Roarke onu kendine çekip başı omzunun çukurunda rahat edene kadar kendine çekti.

"Açıkça, şu ana dek, ben senin iğrenç karakter kusurlarını göremeyecek kadar körmüşüm."

"Bana geri zekâlıymışım gibi davranıyorsun."

"Güzel. Niyetim oydu." Roarke karısını şakağından öptü, ışıkların loşlaşmasını emretti. "Şimdi, uyu bakalım."

Eve başını ona doğru çevirdi; böylece uyuyana kadar Roarke'un teninin kokusunu duyabilecekti. "Ben boşanmana izin verebileceğimi düşünmüyorum," dedi içini çekerek.

"Öyle mi?"

"Hı-hı. Kahveden asla vazgeçmem."

Eve ofisine sabah sekizde geldi. Çoktan gidip laboratuvardakileri taciz etmişti ve bu onu birazcık neşelendirmişti. Kapıyı açtığında tele-linki çalışıyordu.

Ve yanındaki masada Peabody hazır ol durumunda bekliyordu.

"Erkencisin, Peabody." Eve tele-linkine yöneldi, kodunu girdi ve mesajların birer birer gelmesini bekledi. "Daha otuz dakika görevli değilsin."

"Ben seninle göreve başlamadan önce konuşmak istedim, Teğmen."

"Pekâlâ." Eve mesajları beklemeye aldı, tüm ilgisini Peabody'ye vermek için döndü. "Cehennemden çıkmış gibi görünüyorsun," dedi..

Peabody'nin bakışı sabitti. Kendisi de nasıl görüldüğün biliyordu. Ne yemek yemiş ne de uyumuştı. Belirtilerin, bir aşk ilişkisi kötü sonuçlandığında girdiği hale utanılacak kadar benzediğini biliyordu. Ve gece boyunca farkında olduğu şey, bunun herhangi bir adamdan ayrılmaktan çok daha kötü olduğu idi.

"Forte sorgulamasından sonra söylediklerim için resmi olarak özür dilemek istiyordum, Teğmen. Sizin metotlarınızı sorgulamak itaatsizlikti ve doğruluktan uzaktı. Umarım benim bu konudaki karar verme eksikliğim sizin beni bu davadan ya da bu bölümden atmanıza sebep olmaz."

Eve oturdu, yağlanmak için yalvarır gibi gıcırdayan sandalyeye arkasını yasladı. "Hepsi bu mu, Memur Peabody?"

"Evet, efendim. Bir şey dışında..."

"Eğer daha çok şey söylemek istiyorsan, ilk önce kışındaki sopayı çıkar. Görevde değilsin ve bunlar kayıtlara girmiyor."

Peabody'nin omuzları rahatlamadan çok yenilgi duygusuyla hafifçe çöktü. "Üzgünüm. Onun parçalara ayrılmasını görmek beni etkiledi. Kendimi bundan sıyıramadım ve olaya objektif olarak bakamadım. Onun suçlu olduğuna inanmıyorum -inanmak istemiyorum. Bu benim bakış açımı bozdu."

"Objektif olmak esastır, ama hiçbirimiz kabul etmek istemsek de, bu imkânsız bir şey. Ben de tam anlamıyla objektif olmadım, bu sebepten senin yorumlarına aşırı tepki gösterdim. Bu yüzden senden özür dilerim."

Sürpriz ve ferahlama duygusu Peabody'nin tüm vücuduna yayıldı. Peabody bunları yırtabilmeyi korkmak ve haykırmaktan çok daha kolay buldu. "Beni burada tutacak mısın?"

"Sana yatırım yaptım." Eve konuşmayı burada keserek telelinkinegeridöndü.

Peabody, Eve'in arkasında, gözlerini sıkıca kapattı ve sakinleşmeye çalıştı. Bir soluk aldı, sertçe yutkundü ve rahatladı. "Yani, bu sorunumuzu hallettik mi demek?"

Eve, Peabody'nin umutlu sırtışına bir bakış attı. "Niye bana bir kahve almıyorsun?" Eve tele-linki başlattı, mesajların akmasını sağladı. Peabody buharlar çıkan bir fincanı bileğinin yanına koyduğunda ilk mesaja daha yeni görüntülenmişti.

"Hadi ama, Dallas, hadi... Bana zaman ayır. En küçük bir gelişme yol almamı sağlar; gece ya da gündüz fark etmez. Lanet olsun, beni arar mısın! Sadece biraz detay ver."

Eve, "Mümkün değil, Nadine," diye mırıldandı ve yine ondan gelen üç mesajı atladı, her birinde Nadine daha umutsuz görünüyordu.

Adli tıp bölümünden otopsi raporuyla bir kayıt gelmişti. Eve bunu bilgisayarına indirdi ve orjinal kopya çıkarmasını emretti. Son olarak, cüppenin üzerindeki kanın Wineburg'a ait olduğunu onaylayan laboratuvar raporu geldi.

"Bunu göremedim," dedi Peabody alçak sesle. "Niye bunu göremedim? Her şey ortada oysa." Peabody omuzlarını kaldırdı, sonra serbest bıraktı. "Her şey apaçık ortada."

"Biz onu suçlayacağız ve içeri atacağız." Eve bir parmağı ile başının tepesini kaşdı. "İlk cinayeti Wineburg. Mira testi bitirene dek Trivane'in öldürülmesi komplosunu erteleyeceğiz. Onu tekrar ifade vermesi için getirt, Peabody. Görelim bakalım daha kaç tanesini daha ona bağlayabileceğiz."

Peabody, "Niye Alice?" diye sordu. "Niye Frank?"

"O cinayetleri Chas işlemedi. Onlar ona ait değil."

"Ayrı vakalar mı? Sen hâlâ Selina'nın bunlardan sorumlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onun sorumlu olduğunu biliyorum. Fakat biz bunu kanıtlamaktan hâlâ çok uzaktayız."

Eve gününü raporları gözden geçirip, kendi dosyasını hazırlamakla geçirdi. Öğlene doğru, Chas ile tekrar sorgulamak üzere karşılaştığında, başka bir taktik denemeye hazırdı.

Eve, Chas'i temsil edecek kişiyi inceledi, genç, üzgün göz-

lerle bakan bir kadındı. Eve'in tahminine göre on sekiz barajını ancak geçmişti. Kadını üyeliğe alma töreninden hatırlayınca içini çekmeye gerek duymadı.

Cadı bir avukat, diye derin derin düşündü. Ve bu gereğinden de fazla mı, diye merak etti.

"Bu sizin seçilmiş avukatınız mı, Bay Forte?"

"Evet." Adamın yüzü hasta bir griydi, gözleri daha da koyu gri gölgeliydi. "Leila bana yardım etmeyi kabul etti."

"Çok iyi. Cinayetle suçlanıyorsunuz, Bay Forte."

Leila, "Kefaletle tahliye talebi için görüşmek istiyorum," diye başladı ve Eve'e bazı dokümanlar uzattı. "Bugün öğleden sonra iki için ayarlandı."

"Kefalet hakkı alamayacaksın." Eve, kâğıtları Peabody'ye ilette. "Ve bu yaptığımızı çok fazla ertelemeyecek."

Chas, "Ben öldürülen adamı tanımıyorum bile," diye başladı. "Ben onu o gecedan önce hiç görmemiştim. Ben sizinleydim."

"Bu da sana zaman ve fırsat sağlıyor. Peki, sebep ne?" Eve arkasına yaslandı. "Siz oradaydınız, onun kırılıp konuşacağını biliyordunuz. O kanı dökülen ilk kişi değildi, değil mi, Bay Forte?"

"Ben bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum." Sesi titredi. Derin bir nefes alarak, destek almak için elini Leila'nın elinin üzerine koydu. Parmakları kenetlendiğinde sesi daha güçlü çıktı. "Ben hayatımda kimseye zarar vermedim. Bu inandığım her şeye, kendimi yarattığım her şeye ters. Size söyledim. Ben sizden hiçbir şey saklamadım, bunu anlayacağınıza güveniyorum."

"Siyah bir cüppeniz var mı? Doğal ipekten, sarma modeli, yere kadar uzanan..."

"Birçok cüppem var. Fakat siyah hoşuma gitmiyor."

Eve elini uzattı ve Peabody torbalanmış cüppeyi üzerine koyana kadar bekledi. "O zaman bu elimdeki cüppeyi tanımıyor-sun?"

"Bu benim değil." Chas biraz rahatlamış görünüyordu. "Bu bana ait değil."

"Öyle mi? Ama bu Isis'le paylaştığın dairenin yatak odasındaki bir sandıkta bulundu. Dikkatsizce, belki aceleyle başka

cüppelerin altına gizlenmişti. Üzerinde kan vardı, Bay Forte. Wineburg'un kanı."

"Hayır." Chas korkuyla sindi. "Bu imkânsız."

"Bu bir gerçek. Avukatın laboratuvar raporunu incelemekte serbest. İsis bunu hatırlar mı acaba, çok merak ediyorum. Belki bu hafızasını harekete geçirebilir."

"Onun bunlarla ilgisi yok. Bunların hiçbiriyle ilgisi yok." Pannik onu sarsmıştı. "Ondan şüphelenemezsiniz."

"Neden şüphelenemezmişiz?" Eve başını kaldırdı. "Suç ortamın olmasından mı? O seninle yaşıyor, seninle çalışıyor, seninle yatıyor. Sadece seni korumak için yaptıysa bile bu onu da içeri attırır."

"Onu bu olayın içine çekmeyin. O bunu yaşamamalı. Onu rahat bırakın." Chas öne eğildi, titreyen ellerini masada dinlendirdi. "Onu rahat bırakın. Bana söz verin; o zaman benden ne duymak istiyorsanız anlatırım size."

"Chas." Leila ayağa kalktı, elini sıkıca Chas'in omzuna koydu. "Otur. Başka bir şey söyleme. Müvekkilimin daha fazla söyleyeceği bir şey yok bu seferlik, Teğmen. Ben onunla görüşmeliyim ve bunun özel olmasını talep ediyorum."

Eve boyunun ölçüsünü almıştı. Kadın artık genç ve üzgün gözlü görünmüyordu, aksine soğukkanlı ve kararlıydı. "Bir anlaşma olmayacak, Sayın Avukat, hele bu konuda." Eve ayağa kalktı, Peabody'ye işaret etti. "Ancak tam bir itiraf onu maksimum kilit altında tutmak yerine, psikiyatri kliniğine yatırılmasını sağlayabilir. Düşünün bunu."

Kadın odadan çıkınca Eve alçak sesle küfür etti. "O Chas'i konuşturamayacak. Chas de onun dediklerini yapacak, çünkü yapmamaktan çok korkuyor."

Eve koridora çıkıp birkaç adım attıktan sonra geri geldi. "Ben Mira'ya ulaşmalıyım. Testi tamamlamış olmalı. Sen savcının ofisiyle bağlantı kur. Bizim burada birine ihtiyacımız var. Belki bizim savcı onun temsilcisi ile avukat avukata konuşursa, ilerleme kaydedebiliriz."

"İsis onun kırılmasını sağladı." Peabody onlar dışarı çıkarken arkalarından baktı. "O İsis'i gerçekten seviyor."

"Sevginin birçok çeşidi var, değil mi?"

"Ben niye Mirium'la seks yaptığını çözemiyorum."

"Seksin de birçok çeşidi var. Bazen sırf kendi çıkarlarına hizmet ettirmek için yapılıyor." Eve, Mira'yı aramak için odasına döndü.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Yanılsamalar gören, sosyopat, bağımlı ve kolayca etki altına alınabilen bir kişilik. Eve Mira'nın raporunu kenara attı. Mirium'un vicdansız bir deli olduğunu söylemesi için bir psikiyatra ihtiyacı yoktu. Bunu kendi başına da görmüştü.

Ve tabii büyücülük tarikatlarına karşı koyamaması, düşük bir zekâ oranı ve şiddet kapasitesi için de aynı şeyleri söyleyebilirdi.

Mira'nın testlere devam etme ve akıl hastasını tedavi önerisi kulağa güzel gelebilirdi, fakat bu gerçekleri değiştirmezdi.

Mirium bir adamı soğukkanlılıkla kasap gibi doğramıştı ve zamanını bir akıl hastanesinin sessiz odalarında geçirmesi çok daha iyi olurdu.

Yalan makinesi testi de pek yardımcı olmamıştı. Sonuç şahsın doğruyu söylediğine işaret ediyordu -şahıs gerçeği nasıl görüyorsa tabii. Aralarda boşluklar, engeller ve karışıklıklar mevcuttu. Eve, uyuşturucu taraması sonuçlarına bakınca, bunun nedeninin büyük ihtimalle, yarım düzine yasadışı maddenin Mirium'un vücut sisteminde cirit atması olduğunu düşündü.

"Teğmen?" Peabody içeri girdi, Eve'in bakması için bekledi. "Savcının ofisinden Schultz biraz önce benimle görüştü."

"Durum nedir?"

"Avukat fikrini değiştirmiyor. Ayrıca yalan makinesi testi için

zorluyor, fakat Forte reddetmeye devam ediyor. Schultz avukatın oyaladığını düşünüyor, çünkü tüm rapor ve kanıtları incelemek için kırk sekiz saat süre istemiş. Kefalet isteği reddedildiğinden bu Forte'u içeride tutar, fakat avukat diretiyormuş. Schultz, Forte'nin yıkılmaya hazır olduğunu düşünüyor, fakat avukat bir an olsun yanından ayrılmıyormuş."

"Bunların hepsini Schultz mu söyledi sana?"

"Evet, şey, sanırım o biraz aranıyordu da... Yeni boşanmış."

"Ha!" Eve bir kaşını kaldırdı. "Ve üniformalı kadınlardan hoşlanıyor."

"Daha doğrusu onun göğüsleri olan her insanı beğendiğini söylemem yerinde olur. Sonuca bakarsak, o bu gece daha fazla bir şey elde edemeyeceğimizi düşünüyor. Avukat müvekkilinin minimum ceza alması için görüşme talep etti. Schultz sabaha tekrar konuşmayı kabul etti ve çıktı."

"Pekâlâ. Belki onlara endişelenmeleri için zaman vermek en iyisi. Biz Isis'in dükkânına uğrayalım. Belki onu sarsabiliriz."

"Olayı çok iyi topladın." Peabody hemen Eve'in arkasına takıldı. "Bu akşam partide biraz olsun rahatlarsın."

"Parti mi?" Eve dondu kaldı. "Mavis'in partisi mi? Bu gece mi? Lanet olsun."

"Parti canavarı böyle der," dedi kuru bir tonla Peabody. "Şahsen, ben partiyi dört gözle bekliyorum. Çok boktan bir hafta geçirdim."

"Cadılar Bayramı'nın çocuklar için olması gerekmiyor mu, böylece erişkinleri kandırarak abur cubur toplayabilirler. Koskoca adamlarla kadınların budala kostümler içinde ortalıkta koşuşturması utanç verici bir şey."

"Açıkçası bu kökleri dünya dinlerine dayanan eski, saygı gösterilen, geleneksel bir olaydır."

Eve, "Yine başlama," diye uyardı, birlikte garajdan aşağı doğru iniyorlardı. Peabody'ye şüpheyle baktı. "Özel bir kostüm falan giymeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Şekerlerden payımı almayı başka nasıl garanti edebilirim?" Peabody üniformasının önündeki bir ipliği alıp attı.

Dükkân karanlıktı, yukarıdaki daire de öyleydi. Kapıyı çaldıklarında kimse cevap vermedi. Eve saatini kontrol ederek durumu değerlendirdi. "Ben birkaç saat boyunca evi gözleyeceğim. Umarım ona bu gece rastlarım."

"O büyük ihtimalle cadılar ayinindedir."

"Bu şartlar altında çıplak dans edebilecek durumda olmasını anlayamıyorum. Ben buradayım. Sen buradan bir araca atlar gidersin."

"Kalabilirim."

"Gerek yok. O birkaç saat içinde ortaya çıkmaz ise, ben Mavis'in oraya gelirim."

"Bu halde mi?" Peabody Eve'in solmuş kotuna, aşınmış çizmelerine ve hırpalanmış ceketine göz attı. "Bayrama uygun bir şey giymek istemez misin?"

"Hayır. Orada görüşürüz." Eve dönüp arabasına bindi, camını indirdi. "Eee, sen ne giyeceksin?"

"Bu bir sır," dedi Peabody sırtarak ve eve gitmek için bir tramvaya doğru yöneldi.

Eve, utanç verici, diye düşünerek arkasına yaslandı ve telelinkini çalıştırdı. Sistem onu Roarke'un şehir merkezindeki ofisine bağladı.

"Son anda yakaladın beni," dedi Roarke, ona, monitörden direksiyonun köşesini işaret ederek. "Açıkçası, sen bu geceki kutlamalar için evde hazırlanıyormuş gibi görünmüyorsun."

"Açıkça öyle. Ben daha birkaç saat buradayım, yani seninle Mavis'te buluşacağım. Biraz kalır erkenden kaçabiliriz."

"Heyecan verici bir gece beklediğinin farkındayım."

"Cadılar Bayramı." Eve dışarı bakınca, bir hortlak, bir seksen boyunda pembe bir tavşan ve mutant bir transseksüelin arabasının önünden yolu geçtiklerini gördü. "Ben bunu hâlâ anlayamıyorum."

"Eve sevgilim, bazıları için bu aptallık yapabilmek için bir bahanedir. Bazıları içinse ciddi kutsal bir gündür. *Samhain*, Kelt kışının başlangıcıdır. Ölmekte olan eski yıl ile henüz doğmamış olan yeni yılın dönüşüm zamanıdır. Bu gece aradaki perdeler çok ince olur."

"Ah ah!" Eve yalandan Lirperirmiş gibi yaptı. "Şimdi çok garip oldum."

"Bu gece biz de bunu aptallık yapmak için bahane olarak kullanabiliriz. Sarhoş olup vahşice seks yapmak ister misin?"

"Evet." Eve'in dudakları kıvrıldı. "Bu kulağa çok iyi geliyor."

"Şimdi başlayabiliriz. Biraz tele-link seks."

"Resmî hat üzerinden bunu yapmak yasadışı olur. Ayrıca, Merkez'in ne kadar meraklı olabileceğini asla bilemezsin."

"O zaman ben ellerimi de dudaklarımı da sana dokundurmayı ne kadar çok istediğimden bahsedemeyeceğim. İndeeyken ve sen geriye bükülmüş, nefes almaya çalışırken, ellerini saçlarımin içinde yumruk yaparken, altımda seni hissetmenin ne kadar heyecanlı olduğunu da anlatamayacağım."

Kalçalarındaki kaslar ürperip gevşerken, "Hayır, hiç bahsetme," dedi Eve. "Birkaç saat sonra görüşürüz. Eve erken döneriz. Sonra bahsedebilirsin bunlardan."

"Eve?"

"Evet?"

"Seni arzuluyorum." Yüzünde ipek gibi, mutlu bir gülümsemeyle Roarke hattı kapattı.

Eve uzun ve yavaşça soluklandı. "Buna ne zaman alışacağım acaba?" diye mırıldandı.

Seks yeterince zihin karıştırıcıydı. Eve bunun, bir ihtiyaç ve biraz zevkli fiziksel boşalmadan daha fazla bir şey olduğunu hiç düşünmemişti. Roarke'a kadar. O bir bakışı ile Eve'in dudaklarını kurutuyor ve kendisine ihtiyaç duyar hale getiriyordu. Fakat bundan daha önemlisi, kalbini sımsıkı saran, kalbini sahiplenen Roarke'a karşı hissettiği duygulardı. Bu duygular hem rahatlatıcı hem de ürkütücüydü.

Eve aşkın talepkâr gücünü asla anlayamamıştı.

Kaşını çatarak, caddenin karşısındaki daireye baktı. Oradaki şey de bu değil miydi? Güç ve aşk? Isis güçlü bir kadındı. Aşk onu böylesine körleştirebilir miydi?

lığıydı. Kendisi Roarke'un yaşamının büyük bir bölümünü ya-

salardan uzak geçirdiğini biliyordu. Lanet olsun, diye düşündü, Roarke yasaların üzerinde tepinmişti hatta.

Eve onun çaldığını, kandırdığını, sahtekârlık yaptığını biliyordu. Birilerini öldürdüğünü de biliyordu. Dublin'in zorlu sokaklarından gelen işkenceye uğramış çocuk, yaşamak için ne gerekiyorsa yapmıştı. Sonra bunu kâr sağlamak için devam ettirmişti. Eve hiçbirini için onu tamamen suçlayamıyordu.

Ama bugün gücünü ve pozisyonunu öldürmek için kullansa, Eve ne yapardı acaba? Onu sevmekten vazgeçer miydi? Eve emin değildi, fakat bunu bileceğinden emindi. Ve hayatını bağladığı ilkeler, asla bir cinayeti görmezden gelmesini sağlayamazdı.

Belki de Isis'in bağlandığı ilkeler o kadar güçlü değildi.

Yine de Eve, o karanlıkta rüzgâr pencerelerini küçük sivri dişleriyle ısırırken, onun da bunu hazmedemeyeceğini anladı.

Forte itiraf etmenin dışında her şeyi yapmıştı. Onu cüppeyle, yani bir kanıtlı sıkıştırdığında, Chas teslim olmaya doğru yönelmişti.

Bu tam olarak doğru değil, diye düşündü. Eve, Isis'i devreye sokunca, Chas yön değiştirmişti.

Onu korumak için. Önünde bir kalkan gibi durabilmek için. Kendini feda etmek için.

Zihninden yeni bir bakış açısı geliştiren, Eve arabadan çıktı, caddeyi geçti.

Bir grup insan caddede yürüyordu, çoğu kostümler içindeydi. Eve kaldırıma yaklaştığında, bir grup çocuk koşarak yanından geçti, bir ölüyü uyandıracak kadar gürültü yapıyorlardı. Kimse deri ceketli yalnız bir kadının karanlık bir apartmanın merdivenlerini tırmandığını fark etmedi.

Eve sahanlıkta bir süre durdu, caddeyi ve etraftaki binaları taradı. Bu bölgenin insanların kendi işlerine baktıkları bir yer olduğuna karar verdi. Peki, komşular insanların -belki de burada alışılmış kişilerden farklı tipte birinin- yukarı çıkıp bir daireye girmesine alışıklar mıydı?

Teorisini sınamak için, Eve kapıyı denedi. Kilitli olduğunu görünce, cebinden basit bir master kodlu kart çıkardı. Birkaç saniyede kapıyı açtı ve güvenlik alarımının sesini duymak için dışarıda bekledi.

İçerde sadece sessizlik vardı.

Güvenlik yok, diye karar verdi ve içeri girme isteğini zorla bastırdı. Ortalama bir vatandaş bir master karta ulaşamazdı, fakat güvenliksiz kilitleri açmak için daha başka yollar da vardı. Daire evvelki gün boş değil miydi? Forte ve Isis Merkez'deyken, birinin içeri girip kana bulanmış bir cüppeyi belirgin bir yere yerleştirmesi çok kolay olmaz mıydı?

Eve kapıyı kapattı ve kendisiyle mücadele ederek durdu. Mirium, Chas'i olaya bulaştırmıştı. Ellerinden hâlâ kan süzülerek yerde otururken Chas'in ismini söylemişti. Yanılsamalar gören, sosyopat, kolayca etki altına alınabilen...

Allah kahretsin. Eve merdivenleri koşarak indi, arabaya döndü. Kanıt oradaydı, değil mi? Niyet, fırsat... Kahrolası kitap gibi bir listeydi. Hatta gözaltında itirafçı bir suç ortağı bile vardı.

Yatmakta olduğu bir suç ortağı... Central Park'ta onunla sevişmek, etkisini kullanarak Mirium'u sevgilisinin burnunun dibindeki tarikata sokmak... Hepsi uyuyordu. Ve asıl problem bu uyumdu işte. O kadar güzel yerleşiyordu ki taşlar, sanki biri yerlerini önceden yağlamıştı. Yapmak gereken tek şey olaydan aşkı çıkarmaktı -bencil olmayan, adanmış, sorgulamayan aşkı. Aşk eklendiğinde, bu yağlı yerlere sürünüyor ve protesto ederek çığlık atıyordu.

Eğer bunun bir komplo olma ihtimali varsa ve Eve bunun için kullanılmışsa, lanet olsun! Eve bunu ortaya çıkaracaktı. Peabody'yi aramayı düşündü, tele-link'e uzandığı sırada çığlığı duydu. Eve elinde silahla arabadan çıkınca siyah cüppeli birinin bir kadını gölgeler arasında sürüklediğini fark etti.

"Polis." Eve koşarak ilerledi, silahını çekti. "Geri çekil."

Adam daha fazlasını yaptı. Kaçtı. Eve kadına ulaştığında, kadın inleyerek yerde yüzükoyun yatıyordu. Silahını kılıfına sokan Eve çömeldi.

"Ne kadar zarar verdi adam sana?" Eve kadını yana yuvarladığında, bir bıçağın pırıltısını gördü. Selina'nın yüzünü görmeden, keskin ağızlı bıçak midesine dayanmıştı bile.

"Tüm yapmam gereken, biraz itmek." Selina gülümsedi. "Bundan hoşlanırdım. Fakat şimdilik..."

Kadın elini Eve'in boğazına doğru savurdu. Eve bir an için basıncı ve iğne sokmasını hissetti sonra görüşü bulanıklaştı.

"Şimdi bana arabaya kadar yardım edeceksin. Ya da biri baktığında öyle görünecek." Selina gülümseyerek, kolunu Eve'e sardı, ayağa kaldırıyormuş gibi görünmek için Eve'i yakınında tuttu. "Ve eğer tam olarak dediklerimi yapmazsan, bağırsakların kaldırma dökülür ve sen öldüğünü anlayamadan ben gitmiş olurum."

Selina onu kaldırım boyunca sürüklerken Eve'in başı fırl fırl dönüyordu, bacakları lastik gibiydi.

Selina "Gir içeri," diye emretti, "yana kay."

Eve emirlere uyduğunu fark etti, oysa aynı anda zihninin bir köşesi buna çılgınlık atarak itiraz ediyordu. "Şu an o kadar zeki değilsin, değil mi, Teğmen Dallas? O soğukluk da yok. Biz seni istediğimiz yere sürükledik. Aptal kaltak. Bu aracı nasıl otomatige alıyorsun?"

"Ben..." Eve düşünenüyordu. Ne korku, ne öfke, ne de eğitimi, Eve'in bu pusun içinden çıkmasını sağlayamıyordu. Boş boş aracın kontrollerine baktı. "Otomatik mi?"

Sesi yeterli olmuştu. Araç titredi, sonra uyumsuz şekilde homurdandı.

"Sürebilecek durumda olduğuna inanmıyorum." Selina kafasını geriye doğru atıp kakhaha attı.

"Adresi ver. Benim dairem. Senin için çok özel bir tören planladık."

Mekanik olarak, Eve adresi tekrarladı ve kaldırımın kenarından yavaşça hareket eden araçtan dümdüz öne doğru baktı. "Fortede değildi," diyebilirdi, hareket edebilmek için mücadele ederek. "Asla o değildi."

"O zavallı erkek müsveddesi mi? O pipisine konan bir sineği bile öldüremez. tabii bir pipisi varsa. Fakat onunla şu melez *Wicca* her şeyi ödeyecekler. Bunu fark ettin, değil ini? Onlar zavallı küçük Alice'i kurtarabileceklerini düşündüler. Salak dedesi de öyle düşündü. Bunun onları nereye sürüklediğini gör işte. Kimse bana meydan okuyup da yaşayamaz. Çok kısa bir süre sonra ne kadar gücüm olduğumu öğreneceksin. Ve bana seni öldürüp her şeyi bitirmem için yalvaracaksın."

"Hepsini sen öldürdün."

"Her birini." Selina yakınına sokuldu. "Ve dahası da var. Çok daha fazlası... Ben en çok çocukları seviyorum. Onlar o kadar... tazeler ki. Dedeye doğrudan gittim ve onun dişilere olan zayıflığını kullandım. Hıçkırarak ağladım, hayatımı kaybetmekten korktuğumu söyledim ona. Alban beni öldürecek dedim. Sonra içkisine uyuşturucu atıp onu öldürdüm. Ben kan istiyordum, fakat onun gözlerinden, ölüyor olduğunu fark ettiğini izlemek de aynı derecede memnuniyet verdi bana. Sen ilk önce gözlerin öldüğünü bilirsin, değil mi, Dallas? İlk önce onlar ölürler."

"Evet." Sisler beyninin köşelerine kadar ilerlemişti. Sinirleri hayata geri dönmeye başladığında Eve, kollarıyla bacaklarının karıncalandığını hissedebildi. "Evet, onlar ölürler."

"Ve Alice... Onu sona erdirmemiz gerektiğinde neredeyse üzüldüm. Ona günlerce eziyet çekertmek öyle zevkliydi ki. Bir kediye ya da kuşa atlamasını izlemek. Droidler. Kolayca programlanıyorlardı. O gece kediyi kullandık ve hayvanı benim sesimle konuşturduk. Alice'i bekliyorduk, onunla ilgili planlarımız vardı, fakat o caddeye doğru koşup kendini öldürdü. Bu yüzden, onun için planladığımız şeyi sana yapacağız. Geldik işte."

Araba kaldırımı doğru döndüğünde, Eve elinin gücünü sına-
dı, yumruk yapmak için kendini zorladı. Elinin tersi ile vurdu ve etle kemiğin memnun edici birleşmesini hissetti. Sonra arkasındaki kapı sert bir şekilde açıldı ve eller boğazına sarıldı.

Dünya bir anda karardı.

"Bu saate kadar gelmeliydi." Daire insanlarla, gürültü ve cılgınca dönen ışıklarla dolu olsa da, Maviş somurtuyordu. "Söz verdi."

"Yoldadır." Roarke kırmızı cüppeli bir boğanın kendisine kık atmasını engellemeyi başardı ve manik "Toro!" narasına kaşını kaldırdı. Yanından süzülen bir melek, başsız bir cesetle cılgınca dans ediyordu.

"Ben onun Leonardo ile benim mekâna neler yaptığımızı gör-

mesini istiyordum." Maviş gururla, çabucak bir daire çizdi. "O eski batakhanesini asla hatırlayamaz, değil mi?"

Roarke kırmızı sıklamen rengi duvarlara ve üzerlerine atılmış cezayirmenekşesi ve kiraz rengi boyalara baktı. Mobilyalar bolca parlak yastık ve cam tüplerden oluşuyordu. Güne uygun olsun diye, her tarafa turuncu ve siyah flamalar saçılmıştı. İskeletler dans ediyor, cadılar uçuyor ve kara kediler sırtlarını kabartıyorlardı.

"Hayır." Roarke dürüstçe onayladı. "O asla eski dairesini anımsayamazdı. Siz... mucizeler yaratmışınız."

"Biz sadece yapmayı seviyoruz. Ve bizim ev sahibimiz de dünyanın en iyisi." Mavis Roarke'u şevkle öptü.

Roarke pembe rujun suratına bulaşmadığını umarak gülümse-di. "Benim en favori kiracım."

"Onu arayabilir mısın, Roarke?" Ojeleriyle aynı tonda parmaklarıyla, Roarke'un kolunu çekti. "Sadece ona biraz acele etmesini söyle."

"tabii ki. Git ev sahibini oyna ve endişelenme. Onu buraya getireceğim."

"Teşekkürler." Parlak, kırmızı, tekerlekli ayakkabılarıyla kayarak, uzaklaştı.

Roarke, Eve'i aramak için sessiz bir yer bulmak üzere döndüğünde, karşısındakine gözlerini kırıştırdı. "Peabody?"

Genç kızın büyük özenle boyanmış yüzü düştü. "Beni tanıdın."

" -"Zorlukla." Yüzünde hafif bir gülümseme ile, Roarke geri çekilip Peabody'yi baştan aşağıya süzdü.

Uzun sarı saçlar omuzlarından aşağıya, oradan sırtına, göğüslerini kapatan deniztarağı şeklindeki sutyenine kadar uzanıyordu. Belinden aşağısı, parıldayan bir yeşille kaplanmıştı.

"Çok tatlı bir denizkızı olmuştun."

"Teşekkürler." Peabody tekrar neşelenmişti. "Bunu üzerime giymek sonsuz saatler aldı."

"İçinde yürüyebiliyor musun bari?"

"Ayağım için bir kesik var, kuyruğun kenarları onu kapatıyor." Geriye doğru kımıldadı. "Hareketi bayağı engelliyor yine

de. Dallas nerede?" Kafasını aramak için çevirdi. "Onun da bir fikrini almak isterim."

"Henüz gelmedi."

"Gelmedi mi?" Saat takmadığı için, Peabody Roarke'unkine bakmaya çalıştı. "Saat neredeyse on. O sadece birkaç saat için İsis'in evini gözlemeye gitmişti; sonra buraya gelecekti."

"Onu aramak üzereydim."

"İyi fikir." Peabody sinirlerinin karıncalanmasını önemsemeye çalıştı. "Eve büyük ihtimalle bir şeyler uyduracaktır. Bu tip şeylerden nefret ediyor."

"Evet, haklısın." Fakat o Maviş için -Roarke için de- burada olurdu, diye düşündü ve bir köşeye kaydı.

Tele-link cevap vermeyince, güvenliği devreden çıkarttı ve onu iletişimcısından aradı. Hımmlayan bir ses aletin kullanılmıyordu olduğuna işaret etse de, cevap yoktu.

"Ters giden bir şeyler var," dedi Peabody'ye yönelip. "Açmıyor."

"Ben çantamı alayım, onu iletişimciden deneyelim."

"Ben onu çoktan denedim," dedi Roarke kısaca. "Açmıyor. *Spirit Quesfte* mi gözetleme yapıyordu?"

"Evet, İsis ile konuşmak istiyordu... Şu kostümden çıkmamı bekle. Birlikte gidip kontrol ederiz."

"Seni bekleyemem." Roarke kalabalığı yararak kendine yol açtı, Peabody ise ayaklarını sürüyerek yürüdü ve Feeney'i aradı.

Eve sersem ve feci ısınmış olarak uyandığında, önce bunun bir rüya olduğunu düşündü. Başı döndü ve elini başına götürmeyi denediğinde, hareket edemediğini fark etti.

İlk önce paniğe kapıldı. Elleri bağlıydı. Babası o çocukken sık sık ellerini bağlardı. Onu yatağa bağlayıp tecavüz ederken bir elini Eve'in ağzına bastırarak çığlıklarını engellerdi.

Eve ellerini çektiğinde, bileklerini kesmekte olan iplerin belirsiz acısını hissetti. Mücadele ettikçe soluğu kesildi. Bacakları da sağlama alınmıştı, ayak bileklerinden bağlanmıştı, böylece bacakları kasıklarından ayrılmıştı.

Etrafını görmeye çalışarak başını hızla iki yana çevirdi. Oda-
da hareket eden gölgeleri düzinelerce mumun titreyen ışığında
takip etti. Eve kendini bir aynada gördü; siyah camdan bir duvar
şeklindeydi.

O artık bir çocuk değildi ve onu bağlamış olan da babası de-
ğildi.

Eve paniği üzerinden atmaya çalıştı. Beceremedi. Asla bece-
rememişti. Kendi kendine uyuşturulduğunu söyledi. Buraya ge-
tirilmişti, çırılçıplak soyulmuştu ve bir et parçası gibi bir mermer
bloğa bağlanmıştı.

Selina onu öldürmekte kararlıydı ve eğer Eve zihnini berrak
tutup savaşırmazsa belki de daha fazlasını yapacaktı. Bileğini sa-
ran iplerle döndürerek, çekıştırerek uğraşmaya devam etti, aynı
anda zihnini odaklamaya zorluyordu.

Neredeydi? Bir binadaydı büyük ihtimalle, fakat tam olarak
hatırlayanı iyordu.

Kulüp insan doluyken çok riskli olurdu. Burası çok daha özel-
di, yani bu oda. Alice'in bir çocuğun kurban edildiğini görmüş
olduğu odaydı herhalde.

Saat kaç olmuştu? Tanrım, kendinden geçeli ne kadar olmuş-
tu? Roarke çok sinirlenecekti. Eve histeriye engel olmak için kan
çıkartana kadar dudağını ısırırdı.

Onu arayacaklar, merak edeceklerdi. Peabody son bulunduğu
yeri biliyordu ve onlar orayı araştıracaklardı.

Bunun kendisine ne faydası olacaktı?

Eve sakinleşmeye çalışırken gözlerini kapattı ve kendine yal-
nız başına olduğunu söyledi. Hayatta kalmaya kararlıydı.

Aynalı duvar kayarak açıldı ve Selina, sırtında siyah bir cüp-
peyle içeriden çıktı.

"Aaa, uyanmışsın. Başlamadan önce senin uyanık ve her şe-
yin farkında olmanı istedim."

Alban. Selina'nın arkasından içeri girdi. Oda benzer bir cüp-
pe giymişti, kafasında vahşi, dişli bir yabandomuzu maskesi var-
dı. Konuşmadan, kalın bir mum aldı, onu Eve'in kasıkları arasına
yerleştirdi. Geriye çekildi, fildişi kabızlı bir *athame*'yi siyah bir
yastığın üzerinden kaldırdı ve onu havada tuttu.

"Şimdi, başlıyoruz."

Roarke arabasının kapısını açarken tele-linki çaldı. Roarke telaşla çıkardı.

"Eve?"

"Benim, Jamie. Eve'in nerede olduğunu biliyorum. Eve ellerinde. Acele etmek zorundasın."

"O nerede?" Konuşurken, Roarke direksiyonun arkasına geçti.

"O Cross kaltağı. Onlar Eve'i evin içine soktular. Ya da ben böyle düşünüyorum. Onlar arabadan indiklerinde bağlantıyı kaybettim."

Roarke beklemedi, gaza bastı ve trafiğe hızla daldı. "Hangi bağlantı?"

"Ben arabasına bir gizli dinleme aygıtı koymuştum. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyordum. Bir alıcı yerleştirdim. Cross ona otomatığe alıp, eve gitmesini söyledi. Dallas uyuşturulmuş olmalı, çünkü sesi çok garipti. Ve... Cross ona dedemi ve Alice'i nasıl öldürdüğünü söyledi." Sesine gözyaşları karıştı. "O her ikisini de öldürdü. Ve çocukları da. Ve Tanrım..."

"Sen neredesin?"

"Ben tam evin dışındayım. İçeri giriyorum."

"Dışarıda kal. Kahrolası, beni dinle. Dışarıda kal. Ben iki dakikada oradayım. Polis çağır. Bir soygun, yangın, herhangi bir şey, bildir, fakat onların oraya gelmeleri sağla. Anladın mı beni?"

"Selina kız kardeşimi öldürdü." Jamie'nin sesi aniden sakın ve buz gibi gelmişti. "Ben de onu öldüreceğim."

"Dışarıda kal," diye tekrarladı Roarke ve bağlantı kopunca küfürü bastı. Kontrolleri kurcalayarak, Mavis'in evini aradı, vahşi bir kahkaha ile açıldığında acilen Peabody'yi istedi.

Peabody cevap verdiğinde Roarke, Selina'nın binasının önüne park etmişti bile. "Roarke. Feeney ve ben *Spirit Quest'e* gidiyorduk şimdi..."

"Eve orada değil. Cross'un elinde, büyük ihtimalle evin içerisinde. Ben şimdi oradayım ve içeri giriyorum."

"Tanrım, delice bir şey yapma. Ben bir ekip aracı çağırıyorum. Feeney ile geliyoruz."

"Orada genç bir oğlan da var. Acele etseniz iyi olur."

Silahsız ama içgüdüleri ve iradesiyle, Roarke kapıya koştu.

Eve'in üzerinde büyülu ezgiler mırıldanıyordu. Alban siyah bir kazanın içinde ateş yakmıştı, dumanı yoğun ve aşırı tatlıydı. Selina cüppesini çıkarmıştı ve şimdi yavaşça parıldayan bir yağı vücuduna sürüyordu.

"Daha önce bir kadın tarafından tecavüze uğradın mı? Ben bunu yaparken senin canını yakacağım. Alban da öyle. Ve biz seni Lobar'a yaptığımız gibi ya da, Mirium'a Trivane'i öldürmesini söylediğimiz gibi, çabucak öldürmeyeceğiz. Bu çok yavaş ve anlatılamayacak kadar acı dolu olacak."

Eve'in zihni vahşice denebilecek kadar berraklaşmıştı. El bilekleri yanıyordu, ipleri germeye çalışırken bilekler kendi kanıyla ıslanmıştı. "İblislerini bu şekilde mi çağırıyorsun? Dinin yalan senin. Sen sadece tecavüz edip öldürmeyi seviyorsun. Bu seni dejenere biri yapıyor, tıpkı oluklar içinde sürünen yaratıklar gibi."

Selina elini sertçe Eve'in yüzüne bastırdı. "Ben onu şimdi öldürmek istiyorum."

"Yakında, aşkım..." diye mırıldandı Alban. "Bu anı aceleye getirmek istemezsin."

Alban bir kutuya uzandı, içinden siyah bir yavru horoz çıkardı. Alban yavru horozu Eve'in vücudu üzerinde tutarken hayvan gıdıkladı ve cıyıkladı, kanat çırpı. Alban şimdi Latince konuşuyordu, sesi müzik gibiydi, bıçağı çıkarttı ve hayvanın başını kesti. Kan fışkırdı ve Eve'in vücudu üzerinde buharlar çıkardı. Yanında, Selina kendinden geçmiş inliyordu.

"Kan, efendimiz için."

"Evet, aşkım." Alban, Selina'ya doğru döndü. "Efendi kan almalı." Sonra büyük bir sükûnetle çabucak bıçağı Selina'nın boğazına sapladı. "Sen çok... can sıkıcı oldun," diye mırıldandı. "İşe yarar, fakat can sıkıcı."

Selina yere devrildiğinde, Alban yüzündeki maskeyi çıkarıp yana koydu. "Bu kadar tantana yeter. Selina bundan hoşlanıyordu. Ben bunu boğucu buluyorum." Alban etkileyici şekilde gülümsedi. "Benim sana acı çektirmek gibi bir niyetim yok. Bunun için bir sebep de yok."

Kan kokusu mide bulandırıcıydı. Eve tüm iradesini kullanarak Alban'ın yüzüne konsantre oldu.

"Onu niye öldürdün?"

"Artık işe yaramıyordu. İyice delirmişti, biliyorsun. Çok fazla kimyasaldan dolayı, diye şüpheleniyorum, kişilik bozukluğu da buna eklenebilir. Benim seks yapmadan önce kendisini dövmemden hoşlanırdı." Başını salladı. "Aslında bundan benim de hoşlandığım anlar oldu. Özellikle onu dövdüğümde tabii ki. Selina kimyasallar konusunda çok akıllıydı." Dalgınca, elini Eve'in baldırında gezdirdi. "Ve ben doğru yönlendirme ve uygun teşvikle, onun zeki bir iş kadını olduğunu keşfettim. Son birkaç yıl içinde inanılmaz miktarlarda para kazandık. Ayrıca, tabii, üyelik katkıları da oluyordu. İnsanlar seks ve ölümsüzlük olasılığı için saçma miktarlarda para ödemeye hazırdılar."

"Yani bu sadece bir sahtekârlıktı."

"Hadi ama, Dallas... İblis çağırmak... ruh satmak... olacak şey mi?" Alban neşeyle kıkırdadı. "Bu şimdiye kadar gerçekleştirdiğim en iyi oyundu, fakat artık tavan yapmıştı. Şimdi Selina..." Alban aşağıya doğru baktı, başparmağıyla çenesini ovuşturdu. "O bu konuyu iyice ciddiye almaya başlamıştı. Gücü olduğuna bile gerçekten inanıyordu." Yüzünde eğlenen bir acıma ifadesiyle yerde yatmakta olan cesedi inceledi. "Yok neymiş dumanın içinde görebiliyordun, şeytan çağırabiliyormuş falan, filan." Alban tekrar gülümsedi, parmağını şakağında döndürerek deliliğin yüzyıllardır kullanılan işaretini yaptı.

Bir oyun. Eve baştan beri bunun sadece para kazanmak için başvurulmuş bir sahtekârlık olduğunu düşünmüştü. "Çoğu sahtekâr, bu meseleye insan kurban etmeyi eklemeydi."

"Ben çoğu sahtekârlar gibi değilim ve birkaç gerçek ayın Selina'yı kontrol altında tutuyordu. Kana karşı bir bağımlılık geliştirmişti. Ben de öyle," diye kabul etti. "Ben bunun alışkanlık

haline dönüşebildiğim gördüm. Can almak güçlü, tahrik edici bir şeydi."

Alban bakışlarını Eve'in üzerinde gezdirdi, ince, narin çizgi-lerine takdirle baktı. Selina dolgun kıvrımlardan oluşuyordu ve abartılı bile sayılabilirdi. "İlk önce sana sahip olabilirim. Bunu yapmazsam yazık olur."

Eve'in içindeki her şey bu düşünceyle ayaklandı. "Mirium'la seks yapan sendin, ona Trivane'i öldürmesini, *Wiccaların* içine sızmasını söyleyen de sendin."

"O, kadınlar içinde en kolay etki altına alınabilen kişiydi. Biraz kimyasal teşvik, biraz hipnoz sonrası telkin ve seçici unutkanlıkla tabii ki."

"Selina benim aradığım kişi değildi. Yanıldığım nokta orası oldu. Sen de onun süs köpeği değildin. Sen ona değil, o sana aitti."

"Çok yerinde bir gözlem. O kontrolünü kaybediyordu. Bunu bir süredir biliyordum. O polisi kendi başına halletmişti." Ağzı rahatsızlık hissiyle incelmişti. "Bu olay kendisi için sonun başlangıcı oldu. Polis bizi asla çivileyemezdi ve vazgeçene kadar etrafı kurcalamasına izin verilmeliydi."

"Yanılıyorsun. Frank asla vazgeçmezdi."

"Zorlu konular bunlar, değil mi?" Alban döndü, ufak bir şişe ve bir basınç enjektörü aldı. "Sana bundan az miktar vereceğim, üzerindeki gerginliği atmak için. Cidden çok çekicisin. Sana tecavüz ederken hoşlanmanı sağlayacağım."

"Dünyada bunu yapabilecek yeterlilikte uyuşturucu yok."

Alban, "Yanılıyorsun," diye mırıldandı ve Eve'e doğru yürüdü.

Roarke koşarak binaya girmemek için kendini zor tuttu. Eğer Eve içeride ve başı dertte ise, içeri dalması ona zarar verebilirdi. Roarke kapıyı arkasından sessizce kapattı. Güvenlik çoktan devre dışı bırakıldığından dolayı, Jamie'nin de içeri girdiğini biliyordu. Bunu bilmesi, yanında bir hareket hissettiğinde sert ve ani bir hareketle onu boğazından yakalamasına engel olmadı.

"Benim. Jamie. Odaya giremedim. Yeni bir şey kurmuşlar. Devre dışı bırakamıyorum."

"Nerede?"

"Orada, şu duvar. Hiçbir şey duymadım, fakat onlar içerdeler. Orada olmalılar."

"Çık dışarı."

"Olmaz. Zaman kaybediyorsun."

"O zaman geride dur," diye emretti Roarke, daha çok zaman kaybetmeyi reddederek.

Sonra duvara yaklaştı, parmaklarını üzerinde gezdirdi, kendine metodlu ve düzenli bir biçimde bu işi yapmasını emretti, aynı anda tüm hisleri acele etmesi için çılgılık atıyordu.

Eğer orada bir aygıt varsa, çok iyi gizlenmişti. Cebine uzandı, günlüğünü çıkarttı, bir programa bastı. Bir sirenin uzak bir inildemesini yakaladığını düşündü.

"O nedir?" Jamie diye fısıldadı. "Tanrım, bu bir karıştırıcı mı? Hiç bir cep günlüğünde çalışanını görmemiştim."

"Tüm incelikleri bilen bir sen değilsin." Roarke onu tüm duvar üzerinde çalıştırmaya başladı, çok yavaş ve yetersiz olduğu için küfür ediyordu. Birdenbire, hafif bir vızıldama algıladı, iki kere öttü.

"İşte aşağılık şey burada."

Kapı kayarak açıldığında, Roarke yere çömelerek pozisyon aldı ve dişlerini sıkarak atlamaya hazırlandı.

Eve enjektörden gerilerek kaçınmaya çalıştıysa da, kolunun üstüne girdi ve çabucak geri çıktı.

"Hayır." Alban hızlı bir gülüşle onu yana koydu. "Seks için değil. Bu senin için haksızlık, benim gururum için de bir darbe olur. Sonra iyice uyuşturacağım, bıçağı hissetmeyeceksin.. En azından bunu yapabilirim."

"Sadece öldür beni, seni gidi o... çocuğu." Şiddetli son bir çekişle Eve ipleri koparttı, bir kolunu boşa çıkardı ve yumruğunu Alban'ın yüzüne patlattı, ancak yanında duran bıçağa uzandığında, bıçak yere yuvarlandı.

Sonra, bir an için, Eve cehennemin zebanilerinin artık serbest kaldığını düşündü. Roarke bir kurt gibi fırlayıp öne atıldı. Roarke'un saldırı kuvveti Alban'ı geriye doğru uçurdu, beraberrinde mumlari da kan havuzuna doğru savruldu.

Eve doğrularak diğeri elini kurtarmaya uğraşırken Jamie'yi gördüğünde panik içinde şoka girmesine fırsat bırakmadı. "Acele et. Tanrı aşkına. Bıçağı al, beni çöz. Acele et!"

Midesi bulanıyordu, fakat Jamie, Selina'nın cesedinin üzerinden geçip, bıçağı kaptı.

Gözlerini Eve'in bileklere dikerek ipleri kesti.

"Ver onu bana. Ben kalanını halledebilirim." Eve bakışlarını Roarke'a çevirdi, kana bulanmış yerdeki ümitsiz mücadeleyi gördü. Odanın köşesi ateş almıştı, mum ışıklarından aç bir aleve doğru büyümekteydi. "Polisler geliyor," dedi Eve sireni duyunca. "Git onları içeriye al."

"Kapı açık zaten." Jamie bunu sakın bir sesle söylemişti. Ayaklarına yönelip bileklerindeki ipleri de keserek Eve'i serbest bıraktı.

"Köşede çıkan yangın için bir şeyler yap," diye emretti Eve, sürünürcesine ilerlemeye çalışırken.

"Hayır, bırak yansın. Bırak bu lanetli yer yanıp kül olsun."

"Söndür şunu," dedi Eve tekrar, sonra deli gibi Alban'ın sırtına sıçradı. "Seni piç, seni o... çocuğu..." Eve onu başını geri çekerken, Roarke'un yumruğu Alban'ın suratında patladı.

Roarke, "Geri çekil çabuk," dedi. "O benim."

Ağaç gövdesi gibi devrildiler ve sonra sadece ikisinin hâlâ kendinde olduğunu fark ettiler.

"Stana zarar verdi mi?" Eve'in kollarını yakaladığında Roarke'un gözleri hâlâ vahşice parlıyordu. "Sana ellerini sürdü mü?"

"Hayır." Eve şimdi sakın olması gerektiğini fark etti, çünkü Roarke sakın değildi. Roarke'un bu haldeyken neler yapabileceğinden tam olarak emin değildi. "O bana hiç dokunmadı. Sen onu hallettin. Ben iyiyim."

"Geldiğimde sen her zamanki gibi iyiydin." Roarke, Eve'in elini kaldırdı, bileğindeki sıyrıklardan akmakta olan kana baktı

ve kadının elini dudaklarına götürdü. "Bunun için onu öldürebilirim. Sadece bunun için."

"Dur. Bu görevin bir parçası."

Roarke bunu kabul etmekte zorlanıyordu. Ceketi kana bulanmış, rezil olmuştu, fakat Roarke çıkartıp, Eve'in omuzlarına koydu. "Sen çıplaksın."

"Evet, fark ettim. Elbiselerime ne yaptıklarını bilmiyorum, ama polisler gelmeden çabucak bir şeyler giysem iyi olacak."

Eve doğruldu ve ayakları üzerinde duramadığını fark etti. "Beni uyuşturdular," diye açıkladı, başını sallayarak. Roarke karısına eşlik etti ve onu yerde temiz bir noktaya oturttu.

"Nefesini toparla biraz. Ben şu yangını söndüreyim."

"İyi fikir." Eve birkaç derin nefes alırken, Roarke cüppelerden birini kullanarak alevleri söndürdü. Sonra Eve bir anda çılgılık atarak ayağa fırladı. "Hayır. Jamie, yapma." Eve ileri doğru fırlamıştı, ama iş isten geçmişti.

Jamie bembeyaz bir suratla, doğruldu. Elindeki bıçak elinde Alban'ın kanıyla ıslaktı. "Onlar ailemi öldürdüler." Gözleri kocamandı, gözbebekleri minnacık olmuştu, elindeki bıçağı Eve'e sundu. "Bana ne yapacağın önemli değil. Artık kimsenin kız kardeşini öldüremeyecek."

Dış kapıdan gelmekte olan adımları duyduğunda, Eve içgüdülerinin söylediğini yaptı ve *athame*'yi sapından yakalayarak üzerine kendi parmak izlerinin çıkmasını sağladı. "Sus. Sadece sus, Peabody." Eve döndüğünde yardımcısı silahını çekip içeri dalmıştı. "Bana giyecek bir şeyler bul, olur mu?"

Peabody derin derin soluk verirken gözleriyle katliamı taradı. "Evet, efendim. İyi misiniz?"

"İyiyim. Cross ile Alban beni tuzağa düşürdüler, uyuşturup beni buraya getirdiler. Frank Wojinski, Alice Lingstrom, Lobar. Wineburg'u öldürdüklerini ve Trivane'i öldürme komplosunu hazırladıklarını itiraf ettiler. Alban, Selina'yı sebeplerini detaylı olarak raporumda anlatacağım şekilde öldürdü. Alban onu yakalamak için mücadele ettiğimiz sırada öldü. Bu biraz karışık, tam olarak nasıl olduğunu hatırlamıyorum. Bunun önemi olmadığını düşünüyorum."

"Hayır." Feeney Peabody'nin yanında duruyordu, Jamie'nin ve sonra Eve'in yüzünü inceledi. Ve anladı. "Ben de artık önemli olmadığını düşünüyorum. Gel buraya, Jamie, şimdi burada olmanın gerekiyor."

"Teğmen, saygılarımı sunarım, ama sen ve Roarke eve gidip temizlenseniz çok daha iyi olacak. Bahar sezonuyla biraz fazlaca uyumlu görüldüğünü söylemeliyim."

Eve Roarke'a baktı, yüzünü buruşturdu. Suratına kan ve is bulaşmıştı. "İğrenç görünüyorsun."

"Sen kendini görmelisin, Teğmen." Roarke kolunu Eve'e sardı. "Bence Peabody haklı. Biz bir battaniye bulalım. Bu seni donmadan veya tutuklanmadan eve götürebilmek için yeterli olur."

Eve o kadar umutsuzca düş almayı istiyordu ki ağlayabilirdi. "Tamam. Bir saat içinde dönerim."

"Dallas, bu gece geri gelmene gerek yok."

Eve, "Bir saat," diye tekrarladı. "Etrafı güvenlik çemberine alın. Adli tıbbı çağırın. Bu çocuğa bir doktor bulun. Şokta. Whitney'e ulaşın. Burada ile olduğunu bilmek isteyecektir ve ben Charles Forte'un olabildiğince çabuk serbest bırakılmasını istiyorum."

Eve, Roarke'un ceketini çekiştirerek iyice vücuduna sardı. "Charles konusunda haklıydın, Peabody. İçgüdülerin doğruydu. Sezgilerin iyiymiş."

"Teşekkürler, Teğmen."

"Onları tekrar kullan. Eğer oğlanın dedikleri benim kısa açıklamamdan farklı olursa, önemseme. O duygusal olarak çökmüş durumda ve şokta. Onun bu gece sorgulanmasını istemiyorum."

Peabody başını salladı. Bilinçli olarak gözlerinin boş bakıyormuş gibi görünmesi için çaba gösteriyordu. "Evet, efendim. Onun evine götürülmesini sağlayacağım. Siz dönene dek burada kalacağım."

"Evet, lütfen." Eve döndü, ceketini iliklemeğe başladı.

"Bu arada, Dallas?"

"Ne oldu, Peabody?"

"Bu çok güzel bir dövme. Yeni mi?"

Eve dişlerini tekrar sıktı, kapıya doğru olabildiğince asil bir

şekilde yürüdü. "Gördün mü?" Eve koridorda yürürken bir parmağını Roarke'un göğsüne vurdu. "Sana şu aptal gül goncası yüzünden küçük düşeceğimi söylemiştim."

"Uyuşturuldun, tokatlandın, çırlıçıplak bağlandın ve neredeyse öldürülüyordun ve popondaki bir gül seni küçük düşürüyor öylemi?"

"Ötekilerin hepsi için bir gereği. Gül goncası ise kişisel."

Roarke gülererek kolunu Eve'in omzuna atıp ona sıkıca sarıldı. "Teğmen, seni seviyorum."